ព្រះ
ត្រៃបិដកចារលី
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
វិនយបិដក
ចុល្លវគ្គ ទុតិយភាគ
១០

សមថក្ខន្ធកៈ ខុទ្ទកវត្ថុក្ខន្ធកៈ

ធីង សេធាសនក្ខន្ធកៈ

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

៣.ស ២៥០១

ឯកសារគម្ពីព្រះត្រៃបិដកស្កានេះ
ត្រូវបានថតចេញពី ចប្ប៉ាប់គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកជប៉ុន ។

ឯកសារគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥០
គឺជារបស់ ឧបាសិកា កាំង ហ្គិចណែ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធីតា,
ផ្ញើជូនលោកគ្រូអគ្គបណ្ឌិត ប៊ុត-សាវង្ស ។ និងទុកក្នុង
គេហទំព័រ៥000ឆ្នាំ សម្រាប់ជាធម្មទាន ។

កែសម្រួលតាមកុំព្យូទ័រ តម្លៃវិនិយោគ ១ ដុល្លារ
ដោយខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-ចាន់ណា ។

www.5000-years.org

ក្រុម
ព្រៃបិដកចារឹក
និង
សេចក្តីប្រៀបធៀបភាសាខ្មែរ
និងយបិដក ចុល្លវគ្គ
ទុតិយភាគ
១០

សមណ្ឌ:ខ្ជ: ១ ១ ១

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ សូមផ្ទង់ស្មារតីសូត្រព្រះធម៌ឧទ្ទិសជូនជនជាតិខ្មែរ ។
ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។
ព្រះធម៌នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានសូត្រចេញពីជម្រៅដួងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា
ជនជាតិជប៉ុន ។

このカンボジア版南伝大蔵経を
カンボジアの佛教徒へ
贈ることができることに感謝します。
これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete TRIPITAKA to Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់អាន !

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន" ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក" នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ បកប្រែពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គឺត្រូវចំណាយពេល ៣៩ ឆ្នាំ ទើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណាប់ព្រះធម៌របស់ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណាប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ពរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិកជាតិជប៉ុន មានសន្ធានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅដួងចិត្ត ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំងមនុស្សជាតិទូទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្ដីទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើហោរហៅ បញ្ចប់គំនុំគុំគួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូ ខិតខំព្យាយាមធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកពេលនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃការប្ដេជ្ញាចិត្តរបស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និងប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្ខត្តឫក្ស ១ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ

អ្នកតំណាងចាត់ការ The Rev. Seikyo Muchaku

ប្រធានការិយាល័យ The Rev. Eiitsu Shinohara

អ្នកចាត់ការ

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito
The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta
The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん！
敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん！

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未曾有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、瞋りを離れ、怨みを怨し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓うしるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年７月吉日

カンボジア版トリピタカ（南伝大蔵経）復刻救援委員会

世話人代表　無着　成恭
事務局長　篠原　鋭一

世話人　松永　然道　有馬　実成
伊藤　佳通　渡井　奎一
杉谷　義純　茂田　真澄
前田　利勝　中島　教之
永　六輔

Acknowledgment

Dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community,

It is a matter of great joy that the translation into Cambodian of the Pali Tripitaka has been completed and published. The Tripitaka Commisson of the Buddhist Institute, Phnom Penh, launched the translation project in 1930 and completed the translation, after 39 years of effort, in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but will also be an important milestone in the history of publication in Cambodia.

The revival and prosperity of Buddhism in Cambodia are the ardent wish of the Japanese Buddhist community, it is in this spirit that we have completed this important project and now present the entire work to the Cambodian Buddhist community, it is a gift not only to the Buddhist community in Cambodia but also to all Cambodian people and all peace-loving people in the world.

Cambodia experienced great tragedies in modern times, and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount grief and anger, to forgive, and to start working again for world peace.

This great work is a symbol of the Japanese Buddhist community's resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and is a testimony to the friendship between our people.

With hands joined in reverence.
July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE
Project Manager : The Rev. Seikyo Muchaku
Secretary General : The Rev. Eiitsu Shinohara
Management Team :
The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito
The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta
The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

ទុតិយភាគ

១០

សមថក្ខន្ធកៈ ១ និងភាវនាក្ខន្ធកៈ

០

សៃមាសនក្ខន្ធកៈ

ព. ស. ២៥០១

វិនយបិដកេ ចុល្លវគ្គស្ស

ទុតិយោ ភាគោ

សមថក្ខន្ធកំ

(១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ ភិក្ខូ អសម្មុខីភូតានំ ភិក្ខូនំ ការណ្ឌានំ ការកេន្តិ ឥជ្ជនីយម្ហិ ឯយ្ហម្ហិ ឯយ្ហម្ហិ ២ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្ប៎ច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ ១ ។ ១ ។ ១

វិនយបិដក បុ្ណ្ណវគ្គ

ទុតិយភាគ

សមបិកូន្ធកៈ

(១) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯងពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុ តែងធ្វើកម្មចាំងឡាយ គឺ ឥដ្ឋទ័យកម្មខ្លះ ទិយសក្ការកម្មខ្លះ បញ្ជាជនីយកម្មខ្លះ បដិសារណីយកម្មខ្លះ ឧក្ខេបនីយកម្មខ្លះ ដល់ភិក្ខុចាំងឡាយដែលមិនមានកន្ទីចំពោះមុខ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយណា ជាអ្នកប្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុចាំងនោះក៏ពោលចោទ តិះដៀល បន្ទុះបន្ទាប់ថា ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុ មិនសមបើទ័ងធ្វើកម្មចាំងឡាយ គឺ ឥដ្ឋទ័យកម្មខ្លះ ទិយសក្ការកម្មខ្លះ បញ្ជាជនីយកម្មខ្លះ បដិសារណីយកម្មខ្លះ ឧក្ខេបនីយកម្មខ្លះ ដល់ភិក្ខុចាំងឡាយដែលមិនមាន ក្នុងទីចំពោះមុខសោះ ។ ត្រានោះភិក្ខុចាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា នែភិក្ខុចាំងឡាយ ឮថា ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុតែងធ្វើកម្មចាំងឡាយ គឺ ឥដ្ឋទ័យកម្មខ្លះ ទិយសក្ការកម្មខ្លះ បញ្ជាជនីយកម្មខ្លះ

បដិសារណីយម្ម ខុក្ខេបនីយម្ម។ សចេ ភិក្ខវេ ។
វិការហិ ពុន្ធ ភិក្ខវ អនុជ្ជវ ភិក្ខវេ ត្ថេ ។ មោ-
យបុរិសានំ អនុលោមិកានំ អប្ប ដ្ឋ ។ អសប្ប ។ ណ ។ ។
 អ ។ ។ ។

បដិសារណីយកម្មខ្ញុះ ១ក្ខេបនីយកម្មខ្ញុះ ដល់ភិក្ខុពាំងឆ្ងាយដែលមិនមានកន្ទ ១ ១ ១

៣

សមជ្ជ្ជ្

(២) (បទមាតិកាចំនួន ៦) គឺ បុគ្គលជាអធម្មវាទី (អ្នកពោលមិនត្រូវធម៌) ១ ភិក្ខុចាំនួនច្រើន[1] ជាអធម្មវាទី ១ សង្ឆជាអធម្មវាទី ១ បុគ្គលជាធម្មវាទី (អ្នកពោលត្រូវធម៌) ១ ភិក្ខុចាំនួនច្រើនជាធម្មវាទី ១ សង្ឆជាធម្មវាទី ១ ។

(៣) បុគ្គលជាអធម្មវាទីញ៉ាំងបុគ្គលជាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រៅវបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរគាប់ចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះម្ចាស់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា រម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ ជាសម្ចាវិន័យបួម គឺគ្រាន់តែប្រ-ហែលគ្នានឹងសម្ចាវិន័យ ។ បុគ្គលជាអធម្មវាទី ញ៉ាំងភិក្ខុចាំនួនច្រើនជាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រៅវបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចំនួនច្រើនចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះបើអធិករណ៍នោះម្ចាស់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា រម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ គ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្ចាវិន័យ ។ បុគ្គលជាអធម្មវាទី

---

[1] សំដៅយកភិក្ខុ២.៣រូប បើនឹងហៅថា គណៈវិញក៏បាន ចំណែកភិក្ខុតែមួយរូប ចាស់ហៅថា បុគ្គល ចាំងពី ៤ រូបឡើងទៅហៅថា សង្ឆ ។

ឬក្ខលោ ធម្មកាធី សង្ឆំ សញ្ញាបេតិ ឯជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ
អនុបេក្ខេតិ ឧសេ្សតិ អនុឧសេ្សតិ អយំ ធម្មោ អយំ
វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ ឥណ្ហាហិ ឥមំ ភេ្ចេ-
ហីតិ ឬវញ្ចេ តំ អធិការណំ ១ បមសេ្ចតិ អធម្មេ ១ ១ ១ ១
សេ្ចតិ សម្ពុទ្ធាវិនយប្ដិរូបកេ ១ ១ អធម្មកាធី សម្ពហ-
ណ ធម្មកាធី ១ ១ ១

ញ៉ាំងសង្ឆ ជាធម្មវាទី ១ ១ ១

ឧសេ្ឆ្ត អនុឧសេ្ឆ្ត អយំ ឆម្ចោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ កណ្ហាហ ឥមំ ភេចេហ៍ត ឬវញ្ចេ តំ អធិការណំ ១ បមសម្ចត អធម្ចេន ១ បមសម្ចត សម្ចុ-ទ្ធិនយ ១ ដ្ឋ ១ ១ ១

ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ១ ថា នេះធម្ម នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា រម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម្ម គ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្ងាត់វិន័យ ។ សង្ឆដាអធម្មវាទីញ៉ាំងបុគ្គលជាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ១ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ១ ថា នេះធម្ម នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម្ម គ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្ងាត់វិន័យ ។ សង្ឆដាអធម្មវាទីញ៉ាំងភិក្ខុប្រើនជាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ១ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ១ ថា នេះធម្ម នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកទាំងឡាយចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម្ម គ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្ងាត់វិន័យ ។ សង្ឆដាអធម្មវាទីញ៉ាំងសង្ឆដាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ១ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ១ ថា នេះធម្ម នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅ

ឥមំ កណ្ហាមិ ឥមំ ភេជ្ជមិតិ ឬ ឬ ... ...

របស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះ ចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ គ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្ចាវិនិយ ។

ចប់ ពណ្ណាបត្ត មានចំនួន ៩ ។

(៤) បុគ្គលជាធម្មវាទី ញ្ជាំងបុគ្គលជាអធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិ-ចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ១ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ១ ថា នេះ ធម៌ នេះវិនិយ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះ ចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្ចាវិនិយ ។ បុគ្គលជាធម្មវាទី ញ្ជាំងភិក្ខុ ចាំងឡាយច្រើនជាអធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ១ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ១ ថា នេះធម៌ នេះវិនិយ នេះ ពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចាំងឡាយចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរ ពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះ ថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្ចាវិនិយ ។ បុគ្គលជាធម្មវាទី ញ្ជាំងសង្ឆ ជាអធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ១

ឧស្សន្តិ អនុឧស្សន្តិ អយំ ឆន្ទោ អយំ វិនយោ ឥទំ
សត្ថុសាសនំ ឥមំ ឥណ្ហាមិ ឥមំ ភេទេមិ តិ ឬ ឬ ។ តំ អ-
ធិការណំ ១ ១ ១

ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ១ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះ
សាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ
បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្ម-
ាវិន័យ ។ ភិក្ខុតាំងឡាយប្រើនជាធម្មវាទី ញ្ជាំងបុគ្គលជាអធម្មវាទីឲ្យកត់
សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ១ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញ
រឿយ ១ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរ
កាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះ
រម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្ម្ាវិន័យ ។ ភិក្ខុតាំង
ឡាយប្រើនជាធម្មវាទី ញ្ជាំងភិក្ខុប្រើនជាអធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចា-
រណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ១ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ១ ថា នេះ
ធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកតាំងឡាយ ចូរកាន់
យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះ
រម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្ម្ាវិន័យ ។ ភិក្ខុតាំង
ឡាយប្រើនជាធម្មវាទី ញ្ជាំងសង្ឆជាអធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារ-
ណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ១ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ១ ថា នេះធម៌
នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះ
ចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ

អធិការណាំ រូបសម្ផត ឆម្ផេ រូបសម្ផត សម្ផ្ទាវ-
យេន ។ ឆម្ផ្ទាធ សផ្ទ្ធ អឆម្ផ្ទាធ ឬ ១ សញ្ញាបេត
ដ្ឋាបេត បេក្ខ្ជ្ជ អនុបេក្ខ្ជ្ជ ឆសេ្ផ អនុឆសេ្ផ
អយ ឆម្ផ អយ ១ យ ១ ១ សត្ថ្ជ ១ ១
ក ១ ១ ១

(៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា ១ជ្ឌ្ហកូដេ វិហរតិ
រាជគ្ឆ្ការនេ ការលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន
អាយស្មតា ឧត្តេន បលិបុត្តេន ជាតិយា សត្តវស្សេន
អរហត្តំ សច្ឆិកតំ ហោតិ យទិទំ ញាណេ សារតេន បត្តព្ពំ សព្ពំ
តេន អនុប្ផត្តំ ហោតិ ឧត្តិ ចស្ស ភិក្ខូ ការណាយ
ការណ្ឌ ១ ២ ២ ១ ។

(៦) អ១ ១ ១

សមមិត្តសូត្រ: និទានព្រះទេវមល្លបុត្ត

(៥) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះទេវមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តផល តាំងអំពីកើតមកបាន ៧ ឆ្នាំ ថែមទាំងគុណជាតណាមួយ ដែលសាវ័កត្រូវដល់គុណជាតនោះលោកក៏បានដល់ ដោយលំដាប់សព្វគ្រប់ហើយ កិច្ចអ្វីមួយដែលលោកគប្បីធ្វើតទៅទៀត ឬការសន្សំនូវកិច្ចដែលធ្វើរួចហើយ ក៏មិនមានដល់លោក ។

(៦) លំដាប់នោះ ព្រះទេវមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ទៅកាន់ទីស្ងាត់សម្ងំនៅស្ងប់ស្ងៀមតែម្នាក់ឯង ហើយមានចិត្តត្រិះរិះកើតឡើងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្តផល តាំងពីកើតមកបាន ៧ ឆ្នាំ គុណជាតណាទីមួយដែលសាវ័កត្រូវដល់ អាត្មាអញក៏បានដល់នូវគុណជាតនោះ ដោយលំដាប់សព្វគ្រប់ហើយ មួយទៀត កិច្ចអ្វីមួយដែលអាត្មាអញត្រូវធ្វើតទៅទៀត ឬការសន្សំនូវកិច្ចដែលធ្វើរួចហើយ ក៏មិនមានដល់អាត្មាអញ (បើដូច្នោះ) គួរអាត្មាអញធ្វើការខ្ជាប់ខ្ជួនបម្រើដល់សង្ឆដូចម្តេចហ្ន៎ ។ គ្រានោះ ព្រះទេវមល្លបុត្តមានអាយុ បានត្រិះរិះដូច្នេះថា បើដូច្នោះ មានតែអាត្មាអញត្រូវរៀបចំសេនាសនៈផង ត្រូវចាត់ចែងចង្ហាន់ដល់សង្ឆផងចុះ ។

(៧) អថ ខោ អាយស្មា ឧញ្ញោ មលុបុត្តោ សាយណ្ហ-
សមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន ភគវា តេនុប-
សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
ឋិតោ ។ ឯកមន្តំ ឋិតោ ខោ អាយស្មា ឧញ្ញោ
មលុបុត្តោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ១ យ មយ្ហំ ភន្តេ រហោ-
គតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវញ្ហិ តសោ បរិតក្កោ ឧទបាទិ
មយា ខោ ជាតិយា សត្តវស្សេន អរហត្តំ សច្ឆិកតំ
យង្ខ្ជាហ្ម សាវកេន បត្តព្ពំ សព្ពំ មយា អនុប្ផត្តំ ន ត
ច មេ កិញ្ចិ ឧត្តរិ ការណីយំ ភគវតិ ច ១ ១ ១ ១
ឯ ១ ១ ១

(៧) គ្រានោះ ព្រះទត្តមលូបុត្តដ៏មានអាយុ លុះសាយណ្ហសម័យ ក៏ចេញពីទីពួនសម្ងំនៅ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះទត្តមលូបុត្តដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យដូចតទៅថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលដែលខ្ញុំព្រះអង្គនៅកាន់ទីស្ងាត់ ពួនសម្ងំនៅតែម្នាក់ឯង ក៏មានចិត្តត្រិះរិះ កើតឡើងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តផល តាំងអំពីកើតមកបាន ៧ ឆ្នាំ ហើយគុណជាតណាមួយ ដែលសាវ័ករ្ត្រូវដល់ អាត្មាអញក៏បានដល់នូវគុណជាតនោះដោយលំដាប់សព្វគ្រប់ហើយ មួយទៀត កិច្ចអ្វីមួយដែលអាត្មាអញគប្បីធ្វើតទៅទៀត ឬការសន្សំនូវកិច្ចដែលបានធ្វើរួចហើយ មិនមានដល់អាត្មាអញទេ គួរអាត្មាអញធ្វើការខ្ជាប់ខ្ជួនបម្រើដល់សង្ឆដូចម្តេចហ្ន៎ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូចតទៅថា បើដូច្នោះមានតែអាត្មាអញត្រូវរៀបចំសាសនៈផងត្រូវចាត់ចែងចង្ហាន់ដល់សង្ឆផងចុះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចង់រៀបចំសាសនៈផង ចង់ចាត់ចែងចង្ហាន់ដល់សង្ឆផង។ ព្រះបរមគ្រូទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលទត្ត: ប្រសើរហើយ ។ ម្នាលទត្ត: បើដូច្នោះ អ្នក

ផ្ទាស្ស សេនាសនញ្ច បញ្ញាយមានា ភគ្គានំ ច ខុទ្ទានុ-
ខុទ្ទានិ ។ ឯវំ ភគ្គានំ ខោ អាយស្មា ឧញ្ចោ មលុ្ហត្តោ
ភគ្ការោ បក្ខ្ចេ ។

(ជ) អជ្ជ ខោ ភគ្ការ ឯតស្មឹ ឋានេ ឯតស្មឹ ការ-
ណេ ឧម្ម ភគ្ការ ភិក្ខូ ភគ្ការ ភិក្ខូ ការ-
ណេ ឧម្ម ភគ្ការ ភិក្ខូ ។ ឯវ ។ ។ ។

ចូរបៀបចំសាសនៈហើយចាត់ចែងចង្ហាន់ដល់សង្ឆចុះ ។ ព្រះពុទ្ធមហាបុគ្គ ជ្រាបនូវ ក ទ ទ ដ ការបស់ព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យថា ព្រះកុណា ព្រះអង្ក ។

(៨) ព្រោះនិទានេះ ជ្រាបណ៍ហេតុនេះ ទ ទ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើ ធម្មីកថាហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុ ទ ទ ទ

អាយស្មា ឧញ្ជោ មលុ្យបុត្តោ សេនាសនប្ញញ្ញបកោ ច ភត្តុទ្ទេសកោ ច ១មតិ សង្ឆ្ស្ស ឥស្ម ត្ណ្ហ ។ ២វ១ មតិ ជ១យ១ មតិ ។

(៥) សម្ម្ហតោ ១ាយ១ ឧញ្ជោ មលុ្យបុត្តោ ១ាកាកាលំ ១ាកាកាលំ ១ាកុ្ខ១ំ ២ាកជ្ជ្ យ សេ១ាសនំ ១ញ្ញ១ាមតិ យ១ ១ាកុ្ខ ១ាកុ្ខ ១ាត្ត១ាកា ១ាសំ ២ាកជ្ជ្ យ សេ១ាសនំ ១ញ្ញ១ាមតិ ១ាកុ ១ាកុ ១ាត្ត១ាកុ ១ាកុ ១ាកុ

ចានសន្ទតព្រះពុទ្ធមល្លបុត្ត មានអាយុ ឲ្យជាសេនាសនប្ញញ្ញបក:ផង ឲ្យជាកត្តុទ្ទេសក:ផងហើយ ការសន្ទតនេះគួរដល់សង្ឆ ហេតុនោះចានជាសង្ឆស្មើ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្មើយ៉ាងនេះ។

(៥) ព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ដែលសង្ឆចានសន្ទតរួចហើយក៏រៀបចំសេនាសន:ដើម្បីភិក្ខុចាំងឡាយ ដែលសុទ្ធតែជាសភាគ:ទ្ធឹងគ្នាកន្ធ ទីជាមួយគ្នា ពួកភិក្ខុណាជាអ្នករៀនព្រះសូត្រ ព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏រៀបចំសេនាសន: ដើម្បីពួកភិក្ខុនោះកន្ធ ទីជាមួយគ្នា ដោយគិតថា ភិក្ខុចាំងនោះ ទ្ធឹងនាំគ្នាហាត់សមព្រះសូត្រ ពួកភិក្ខុណាជាអ្នកទ្រទ្រង់វិនយ ព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តក៏រៀបចំសេនាសន: ដើម្បីពួកភិក្ខុចាំងនោះកន្ធ ទីជាមួយគ្នា ដោយគិតថា ភិក្ខុចាំងនោះទ្ធឹងនាំគ្នាវិនិច្ឆ័យវិនយ ពួកភិក្ខុណាជាធម្មកថិក ព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តក៏រៀបចំសេនាសន: ដើម្បីភិក្ខុចាំងនោះកន្ធ ទីជាមួយគ្នា ដោយគិតថា ភិក្ខុចាំងនោះទ្ធឹងនាំគ្នាធ្វើសាកច្ឆាធម្ម ពួកភិក្ខុណាជាអ្នកចំរើនឈាន ព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តក៏រៀបចំសេនាសន: ដើម្បីភិក្ខុចាំងនោះកន្ធ ទីជាមួយគ្នា ដោយគិតថា ពួកភិក្ខុនោះទ្ធឹងមិនបៀតបៀនគ្នាទៅវិញទៅមក ពួកភិក្ខុណាជាអ្នកពោលទ្ធវតិវច្ឆានកថា ច្រើនតែមានពន្ធ:ការ:ចាមមួន ព្រះពុទ្ធមល្លបុត្ត ក៏រៀបចំសេនាសន: ដើម្បីពួកភិក្ខុនោះកន្ធ ទីជាមួយគ្នា

សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ ។ អាយស្មា ច ខោ ឧបាលី ។ ១ អាយស្មន្តានញ្ច ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១

ដោយគ្រាមថា លោកមានអាយុ ភិក្ខុទាំងឡាយនេះទ្រង់នៅជាលំដាប់ ដោយពោលនូវតិរច្ឆានកថានេះ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមកដល់ក្នុងវេលាវិកាល (១) ព្រះពុទ្ធមហាបុត្តក៏ចូលកាន់តេជោធាតុ ហើយរៀបចំសេនាសនៈ ដើម្បីភិក្ខុទាំងនោះដោយពន្លឺនៃតេជោធាតុនោះឯង ។ ចូនកាលមានភិក្ខុទាំងឡាយភ្ញៀងមកក្នុងវេលាវិកាល ដោយគ្រាមថា យើងទាំងឡាយទ្រង់ជ្ញានឃើញនូវទ្ធិឫទ្ធិដ៏ហាក្រៃរបស់ព្រះពុទ្ធមហាបុត្តដ៏មានអាយុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ចូលទៅកាន់ព្រះពុទ្ធមហាបុត្តដ៏មានអាយុ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុ-សោ ពួកលោកចូរៀបចំសេនាសនៈ ដើម្បីយើងទាំងឡាយ ។ ព្រះពុ-ទ្ធមហាបុត្តដ៏មានអាយុ និយាយយ៉ាងនេះទ្រង់ភិក្ខុទាំងនោះថា លោកទាំងឡាយដ៏មានអាយុ ចង់នៅក្នុងទីណា ឲ្យខ្ញុំរៀបចំក្នុងទីណា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបទូលទៅកាន់ទ្ធាយដោយពាក្យថា ម្នាលអាវុសោ ពួកលោកចូរៀបចំសេនាសនៈលើកំពូលជ្ជ្ជកូដ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ។ ម្នាលអាវុសោ ពួកលោកចូរៀបចំសេនាសនៈដ៏ត្រជ្រះសម្រាប់ទ្ធាក់ចោរ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ។ ម្នាលអាវុសោ ពួកលោកចូរៀបចំសេនាសនៈលើកាឡ្ស៊ីលាខាងកំដ៏ស្ងាត់ដ្ឋ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ។

---

១ វេលាវិកាល ក្នុងន័យ:ដ៏ជាយកពេលតាំងពីថ្ងៃត្រង់ក្រោមទៅរហូតដល់អ្ធ្ធ: ក្នុងន័យ:ដ៏ជាយកពេលតាំងពីត្រីលប់ម្ជៀងទៅ ។ ចំណែកក្នុងទីនេះ:ដ៏ជាយកពេលត្រីលប់ម្ជៀងទៅ ។

អម្ហាកំ អាវុសោ ឧ១ ១ ១

ម្នាលអាវុសោទាំ: លោកចូរកៀបចំសេនាសន: ក្នុងសត្តបណ្ណគូហាទាងកំ
ភ្នាក: ដើម្បីយើងគាងឆ្លាយចុះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំ: លោកចូរកៀបចំ
សេនាសន: ទៀបញាកកំណ្ណោះបប្យសោណ្ណិក: ក្នុងសីតវ័ន (ព្រៃត្រជាក់)
ដើម្បីយើងគាងឆ្លាយចុះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំ:លោកចូរកៀបចំសេនាសន:
ទៀបជ្រោះកំណ្ណោះគោមដ:ដើម្បីយើងគាងឆ្លាយចុះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំ:
លោកចូរកៀបចំសេនាសន: ទៀបជ្រោះកំណ្ណោះតិណ្ហក: ដើម្បីយើងគាង
ឆ្លាយចុះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំ: លោកចូរកៀបចំសេនាសន:ទៀបជ្រោះកំ
ណ្ណោះកចុតត:ដើម្បីយើងគាងឆ្លាយចុះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំ:លោកចូរកៀប
ចំសេនាសន:ក្នុងវត្តតចុតាដើម្បីយើងគាងឆ្លាយចុះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំ:
លោកចូរកៀបចំសេនាសន:ក្នុងដីវកម្ពវ័ន ដើម្បីយើងគាងឆ្លាយចុះ ។ ម្នាល
អាវុសោទាំ: លោកចូរកៀបចំសេនាសន:ក្នុងមិគទាយវ័ន ទៀបកំមុខកង
ដើម្បីយើងគាងឆ្លាយចុះ ។ ព្រះទ្ធមណ្ឌបត្តដ៏មានអាយុ ក៏ចូលកាន់តែជា-
ជាតុ ហើយមានម្រាមភ្ជុំរឿង ដើរទៅអំពីខាងមុខ ។ នៃកិកូ គាងឆ្លាយ
នោះ ។ កិកូ គាងឆ្លាយនោះក៏ដើរទៅអំពីខាងក្រោយ ។ នៃព្រះទ្ធមណ្ឌបត្ត
មានអាយុ ដោយពន្ធឹនោះឯង ។ ព្រះទ្ធមណ្ឌបត្តមានអាយុ កៀបចំសេនាសន:
ដល់កិកូ គាងឆ្លាយនោះ យ៉ាងនេះថា នេះគ្រែ នេះតាំង នេះភ្ជុក :នេះទ្ធើ
នេះទ្ធើសម្រាប់ជ្ជាបន្ទ្ធាបដ៏ទ្ធ: នេះទ្ធើសម្រាប់ជ្ជាបន្ទ្ធាបដ៏ជ្ជសក្ខ: នេះទ្ធឹក

ឯ០ បវិកោ ០ អយ០ ភាត្ត០ ០ ០ សង្ឆ០
ការ០ ០ ០

សម្រាប់ផាន់ នេះទឹកសម្រាប់ប្រើប្រាស់ នេះណើរប្រត់ នេះជា ភតិកា-
សញ្ញារបស់សង្ឆ ពេលនេះ ត្រូវលោកចាំងឡាយចូល ពេលនេះត្រូវ
លោកចាំងឡាយចេញ ។ ព្រះទ្ធមលូបុត្តមានអាយុ រៀបចំសេនាសនៈ
យ៉ាងនេះដល់ភិក្ខុចាំងឡាយនោះ ហើយនិមន្ត្រឡប់មកវត្តវេឡុវ័ន្តវិញ ។

[១០] សម័យនោះឯង ខេត្តិយភិក្ខុនីឆ្នាំកុម្ភដកភិក្ខុចាំងឡាយ ជាភិក្ខុ
ថ្នាក់ផង មានបុណ្យតិចផង ។ លោកចាំងនោះតែងបានសេនាសនៈ ចាំង
ឡាយរបស់សង្ឆដែលជារបស់ថោកទាប ទីឆ្ងាយជ្រៃថោកទាប ។ សម័យ
នោះឯង មនុស្សចាំងឡាយក្នុងក្រុងពាជគ្រឹះ ចង់ប្រគេនសប្ប៉ាខ្ទះ ប្រេងខ្ទះ
សម្ងួតត្ពាកគ្ជ្ជ(១)ដែលគេតាត់ តែងឡើងដោយផ្ទៃតផ្ទាំងដល់ភិក្ខុចាំងឡាយ
ជាថេរៈ ចំណែកខាងមេត្តិយភិក្ខុនីឆ្នាំកុម្ភដកភិក្ខុវិញ គេប្រគេនតែត្រឹមចាយ
ចុងអង្ក្ដរមានទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរ ជាភោជនប្រក្រតី ដែលគេប្ដូរពួកហើយ
យ៉ាងណា(២) ។ ពួកមេត្តិយភិក្ខុនីឆ្នាំកុម្ភដកភិក្ខុចាំងនោះត្រឡប់ពីបិណ្ឌ-
ចាតក្នុងវេលាខាងក្រោយកត្ត ហើយក៏សួរភិក្ខុចាំងឡាយជាថេរៈថា ម្ចាស
អាវុសោចាំងឡាយ ក្នុងកាលកត្តរបស់លោកមានអ្វីខ្ទះ មិនមានអ្វីខ្ទះ ។

---

១ ជាពណ្ណៈសម្ងួមម្ជ៉ាង ប្រែថា សប្ប៉ាកាប់ចង់ត្ពាវសន្ធ ប្រែលែង ពីរ ១ សម្ងួកនានាជាវសត្ថាញ ជាងភោជនដទៀត ១ ដែលគេដាក់ក្នុងជាន់ខ្ពស់ ។ ២ គេប្ដូរគ្ជ្ជ ត្រឹមតែចាយក្នុងអង្ក្ដ ជាគំរប់ពីរ ទឹងទឹកជ្រក់ជាភោជនធ្លាតដែលគេធ្វើ ១ ១ ១

ឱ្យ ភេ ១ ១ ១

ព្រះថេរៈ:ចាំងឡាយពួកខ្ទុះ ក្រាបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ក្នុងកាលនាន់
របស់យើងមានសប្បាយ មានប្រេង មានសម្ងួតត្ពាកង្ស ។ ឯមេត្តិយភិក្ខុនីង
ភ្ជុមជកភិក្ខុ និយាយ ក្រាបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ យើងគ្មានវត្ថុអ្វីទេ
មានតែចាយ ចុងអង្ករ ទឹងទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរ ជាកាជនម្ចាស់ ដែលគេ
ក្រាបាត្ររួចហើយ យ៉ាងណាប៉ុណ្ណោះ ។

(១១) សម័យនោះឯង គហបតីឈ្មោះកល្យាណកត្តិក: ដែលប្រ-
ដេនចត្តុកកត្ត(១)ជានិច្ចកត្តជល់សង្ឆ ។ គហបតីនោះ ព្រមទាំងកូនប្រពន្ធ
ដែលចូលទៅបម្រើអង្គាស (ព្រះសង្ឆ) ក្នុងកាលកត្ត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ជជ ។ ក៏ស្ងួតចាយ ស្ងួតសម្ង ក្រប្រេង ក្រសម្ងួតត្ពាកង្ស ។

(១២) សម័យនោះឯង ភត្តុទ្ទេសកភិក្ខុ ចាត់ពួកមេត្តិយភិក្ខុនីង ភ្ជុមជក-
ភិក្ខុ (ឲ្យទៅទទួល) ចង្ហាន់របស់កល្យាណកត្តិកគហបតីក្នុងថ្ងៃព្រឹកស្អែក ។
ត្រានោះ កល្យាណកត្តិកគហបតីបានទៅកាន់អាវាស ដោយមានកិច្ចអ្វីមួយ
ហើយក៏ចូលទៅកព្រះទ្ធមល្ហបុត្ត ដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ

---

១ ភត្តសម្រាប់ភិក្ខុ ៤ រូប ។

ស្ពាមិ ត្វា អាយស្មន្តំ ឧតុ មលុបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ ឧបវិដ្ឋ ។ ឯកមន្តំ ឧបវិដ្ឋ ខោ តាលា-ណាកត្ថ្ងៃ ភិក្ខុ ភគវតា អាយស្ម ឧតេ មលុបុត្ត ធម្ម យ ភាសិត ។ ។ ។

ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះពុទ្ធមណ្ឌលបុត្តជ៏មានអាយុ ១ ១ ១

មេត្តិយ ភុម្មជកា ភិក្ខូ ហ៎ាយ្យ ១ ១ អាវុសោ អម្ហាកំ
ភគ្ឃ្យ ណ ភគ្ឃ ១ ១ ១

មេត្តិយភិក្ខុនីនឹងភូមជកភិក្ខុ ១ ១ ១

អថ ខោ សា ទាសី ការណាវ៉ាកេន ពាលន្ធុតាយេន ឧបសង្ក្រមិ ក្រុងវ៉ា ភគ្គ ។ មយំ ខោ ភគ្គ ឯ-ក្ខ-ត្តិការ ។ ជានាមិ អយ្យ ឯ-ក្ខ-ត្តិការ អបិ ចាហំ ហ្ការ ។ ភមាមតិ អ ណ ត្ត យ ដ ស ។ ភ ត្ត-ការ អ ភ ក ខ ត្ត ។ ការ ។ ជ ។ ។ ។

ត្រានោះ ភាសីនោះ ក៏ឆ្ពប់ឆ្ពរ់ដោយចាយចុងអង្ករមានទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរ ហើយនិមន្តថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកចាំងឡាយ ឆាន់ចុះ។ មេត្តិយ-ភិក្ខុនឹងកុមជកភិក្ខុ ឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី យើងចាំងឡាយ ស្ងួតតែជាអ្នកទទួលនិច្ចភត្ត ។ ភាសីនោះឆ្លើយថា ខ្ញុំព្រះករុណាដឹងថា លោកម្ចាស់ចាំងឡាយ ជាអ្នកទទួលនិច្ចភត្តហើយ តែមកលិមិញគហបតីបង្គាប់ខ្ញុំព្រះករុណាថា នែហង លោកចាំងឡាយណា ត្រូវការដោយចង្ហាន់ទិមន្តមកកន្លងថ្ងៃស្អែក ហង៎ងងចូរក្រាលអាសនៈកន្លងជ្រកចុះ ហើយអង្គាសលោកចាំងនោះ ដោយចាយចុងអង្ករមានទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរចុះ បពិត្រលោកចាំងឡាយដ៏ចំរើន សូមលោកចាំងឡាយ ឆាន់ចុះ ។ លំដាប់នោះ មេត្តិយភិក្ខុ ទ្ធឹងកុមជកភិក្ខុ និយាយគ្នាថា ម្នាលអាវុសោ កាលថ្ងៃមិញ កល្យាណ-ភត្តិកគហបតី ចានៅកាន់ភាពមនៅទាសំណាក់ទ្ងមលូបុត្ត ពួកយើងប្រាកដជាទ្ងមលូបុត្តញ៉ុះញ ក្នុងសំណាក់នៃគហបតីពិតហើយ ។ មេត្តិ-យភិក្ខុនឹងកុមជកភិក្ខុចាំងនោះ ក៏មិនចានឆាន់ដូចចិត្តដែលប៉ុនប៉ងព្រោះតែសេចក្តីពេមនសៃ្ស នោះឯង ។ មេត្តិយភិក្ខុនឹងកុមជកភិក្ខុ ត្រឡប់ពីបិណ្ឌ-ចាត ក្នុងវេលាក្រោយភត្តហើយ ទៅកាន់ភាពមក ក្នុងពេលនោះ ក៏រៀបចុកដាក់ចាត្រនឹងចីវរ ហើយអង្គុយត្រចាមក្បាលដង្ហ ចាំងសង្ឆាដ ចាងក្រៅ ក្ងោងទ្ងាវត្តនៅសៀ្ម មានសេចក្តីអៀនអាម ទ្ងនកចុះ មានមុខជ្រប

ឧបជ្ឌាយៈ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ស្រណាប់ស្រណោន ផ្តមានន័យយ៉ាងដូចនេះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនីឈ្មោះ
មេត្តិយាចូលទៅកាន់មេត្តិយភិក្ខុនីនឹងកុមារកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏
និយាយពាក្យនេះនឹងមេត្តិយភិក្ខុនីនឹងកុមារកភិក្ខុថា បពិត្រលោកម្ចាស់ចាំង
ឡាយ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមថ្វាយបង្គំ ។ កាលបើមេត្តិយាភិក្ខុនីនិយាយយ៉ាង
នេះហើយ មេត្តិយភិក្ខុនីនឹងកុមារកភិក្ខុមិនន័យាយតតបសោះឡើយ ។ មេត្តិ-
យាភិក្ខុនីបានន័យាយពាក្យនេះ ចំពោះមេត្តិយកុមារកភិក្ខុជាគំរប់ពីរដងផង
។ បេ ។ ជាគំរប់បីដងផងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ចាំងឡាយ ខ្ញុំព្រះករុណា
សូមថ្វាយបង្គំ ។ មេត្តិយភិក្ខុនីនឹងកុមារកភិក្ខុមិនន័យាយតតបជាគំរប់ប
ដងផង ។ ទើបមេត្តិយាភិក្ខុនីសួរថា ខ្ញុំព្រះករុណាបានប្រទូស្តនឹងលោ
ម្ចាស់ពាល់អង្គជ្ជបម្ចេចខ្លះ ហេតុអ្វីបានជាលោកម្ចាស់ពាល់អង្គមិនន័យាយ
នឹងខ្ញុំព្រះករុណា ។ មេត្តិយភិក្ខុនីនឹងកុមារកភិក្ខុ ឆ្លើយថា ម្ចាលបួនស្រ
ពិតជ្ជរ្ជាះហើយ ទព្ធមល្ហបុត្តកំពុងបៀតបៀនយើង នាងឯងក៏ព្រងើយ
ការន្ទើយ ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ចាំងឡាយ ខ្ញុំព្រះ
ករុណានឹងធ្វើដូចម្តេច ។ មេត្តិយភិក្ខុនីនឹងកុមារកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្ចាលបួនស្រ
បើនាងប្រាថ្នានឹង (ធ្វើ) ត្រូវក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគឲ្យញ៉ាំងទព្ធ-
មល្ហបុត្តមានអាយុឲ្យវិនាសចេញ ក្នុងថ្ងៃនេះឲ្យបាន ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីសួរថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ចាំងឡាយ ខ្ញុំនឹងធ្វើដូចម្តេច ចុះអំពើអ្វីដែលខ្ញុំនឹងអាច

ការ្ជ ។ ឯមាតុ ភ្ជ ភ្ជ យេន ភ្ជ ភ្ជ ភ្ជ

ផ្ញើបាន ។ មេត្តិយភិក្ខុនីឯ ក្ដុមដកភិក្ខុ ឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងចូរមក នាងចូរ ទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ចូរក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការនេះ មិនមែនជាការកំចាំងទេ មិនមែនជាការសមគួរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទីណាដែលមិនមានភ័យ មិនមានចង្រៃ មិនមានទុបន្ទ្រព ទីនោះ ត្រឡប់ជាប្រកបដោយភ័យ ប្រកបដោយចង្រៃ ប្រកបដោយទុបន្ទ្រពទៅ វិញ ទីណាដែលមិនធ្លាប់មានខ្យល់ ទីនោះត្រឡប់ជាមានខ្យល់វិញ ដូច ជាទឹកធ្លាប់ត្រជាក់ប្រៃ ខ្ទ្ធ ជាក្ដៅ ឥឡូវ ព្រះខ្ញុំមលូ ជាម្ចាស់ ចូលមកជ្ជ ... ...

តតោ បដ្ឋាយ ទ្ធនានំ មតោ រាជានំ អយ្យានម្ហិ ឧត្ថេន
មលមុត្តេន ទ្ធសិតានិ ។

[១៣] អថ ខោ ភគវា ឯតស្មិ ដ្ឋានេ ឯតស្មិ
បការណេ ភិក្ខូ សង្ឆំ សន្ធិ ជ្ជ ជ្ជ ជ្ជ

ទីនោះត្រឡប់ទៅជាហានឈ្លប់វិញ ដូចជាទឹកធ្លាប់ត្រជាក់ ប្រែទៅជាក្តៅវិញ ឥឡូវព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តជាម្ចាស់ចាកចេញប្រទូស្តនឹងខ្ញុំព្រះអង្គហើយ ។

(១ណ) ព្រោះនិទានេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឆ ហើយសួរបញ្ជាក់ទូវព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តដ៏មានអាយុក្នុងវេលានោះថា ម្នាលពុទ្ធ: អ្នកលឹកឃើញថា អ្នកបានធ្វើអំពើដូចភិក្ខុនីនេះបានពោលឬទេ ។ ព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដូចជាព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាប ទូវខ្ញុំព្រះអង្គស្រាប់ហើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ជាគំរប់បីដងផងថា ម្នាលពុទ្ធ: អ្នកលឹកឃើញថា អ្នកបានធ្វើអំពើដូចជាភិក្ខុនីនេះបានពោលឬទេ ។ ព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដូចជាព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាប ទូវខ្ញុំព្រះអង្គស្រាប់ហើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលពុទ្ធ: អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មិននិយាយបណ្តោះបណ្តែយ៉ាងនេះទេ បើអំពើដែលអ្នកបានធ្វើហើយ អ្នកចូរនិយាយថា ខ្ញុំបានធ្វើហើយ បើអំពើដែលអ្នកមិនបានធ្វើទេ អ្នកចូរនិយាយថា ខ្ញុំមិនបានធ្វើទេ ។ ព្រះពុទ្ធមល្លបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តាំងពីខ្ញុំព្រះអង្គកើតមក សូម្បីតែយល់សប្ដិសេតមេថុនធម្មក៏មិនដែលស្គាល់សោះឡើយ ទ្ធឹងបាច់ទៅនិយាយទៅថ្ម ដល់ការ

ជាកភេតំ ។ អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ មេត្តិយំ ភិក្ខុនឹ ណាសេថ ។មេ ។ ភិក្ខូ អនុ-យុញ្ជថាតិ ។ ។ ១ និ ។ ១ ។ ១ ។ ១

ក្រាក់លើកឡើង ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុ
ពាំងឆ្ពាយមកថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឆ្ពាយ បើដូច្នោះអ្នកពាំងឆ្ពាយ ចូរឲ្យ
មេត្តិយាភិក្ខុនីសឹកចេញ មួយទៀត អ្នកពាំងឆ្ពាយ ចូរសាកសួរពួកភិក្ខុ
ពាំងនេះមើល ។ លុះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះហើយ ទ្រង់ក្រោក
ចាកអាសនៈចូលទៅគាន់វិហារវិញ ។ ភិក្ខុពាំងឆ្ពាយនោះ ក៏ឲ្យមេត្តិយា-
ភិក្ខុនីសឹកចេញក្នុងពេលនោះ ។ ទើបមេត្តិយភិក្ខុនីឆ្នាំកុម្ម៉ជកភិក្ខុ និយាយ
ពាក្យនេះមឆ្ងាំភិក្ខុពាំងឆ្ពាយនោះថា ម្នាលអាវុសោ ចូរលោកពាំងឆ្ពាយ
កុំផ្ទឹកមេត្តិយាភិក្ខុនីឡើយ នាងនោះឥតមានកំហុសអ្វីទេ (ហេតុដើមមក
ពី) យើងខ្ញុំងាកអាត់ចិត្តចង់ឲ្យទ្រមូលបុត្តយ៉ាតចាកសមណភាពទ ទើប
ឲ្យមេត្តិយាភិក្ខុនីនោះ ១ ១ ១

ម្ចេតិយកុម្ភជ្ជ្ជ្ជ ភ្ជ្ជ ធ្ជ ម្ជ្ជ ម្ជ្ជ ម្ជ្ជ ម្ជ្ជ ម្ជ្ជ
ម្ជ្ជ ម្ជ្ជ ម្ជ្ជ ម្ជ្ជ ម្ជ

ពួកថា មេត្តិយភិក្ខុនីឆ្កួមជកភិក្ខុ ចោទទូមល្ហបុត្តដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពិតមែន ។បេ។ លុះទ្រង់ត្រិះដៀលហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុពាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ បើដូច្នេះ សង្ឆចូរឲ្យសតិវិនយដល់ទូមល្ហបុត្តជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ សតិវិនយនោះ សង្ឆត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ ទូមល្ហបុត្តនោះត្រូវចូលទៅកសង្ឆ ផ្ងើទត្តពសង្គ ផ្ងៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំជាតភិក្ខុចាស់ពាំងឡាយ រួចអង្គុយប្រហោង ធ្ពងអញ្ជលីឡើងនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន មេត្តិយភិក្ខុនីឆ្កួមជកភិក្ខុពាំងឡាយនេះ ចោទខ្ញុំដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ មកសូមសតិវិនយនឹងសង្ឆ ។ ទូមល្ហ-បុត្ត គប្បីសូមជាគំរប់ពីរដងផង ។បេ។ គប្បីសូមជាគំរប់បីដងផងថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន មេត្តិយភិក្ខុនីឆ្កួមជកភិក្ខុពាំងឡាយនេះ ចោទខ្ញុំដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ មកសូមសតិវិនយនឹងសង្ឆជាគំរប់បីដងផង ។

(១៤) ញ្ញត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឆោ ញា-
ណេតព្ពោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ អាមេ មេត្តិយ-
ភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្ពំ មល្លបុត្តំ អម្ហាកាយ
សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ ។ អាយស្មា ទព្ពោ មល្ល-
បុត្តោ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឆំ សតិវិនយំ យាចតិ ។
យទិ សង្ឆស្ស បត្តកល្លំ សង្ឆោ អាយស្មន្តោ ទព្ពស្ស
មល្លបុត្តស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទទេយ្យ ។
ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ អាមេ មេត្តិយ-
ភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្ពំ មល្លបុត្តំ អម្ហាកាយ
សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ ។ អាយស្មា ទព្ពោ មល្ល-
បុត្តោ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឆំ សតិវិនយំ យាចតិ ។
សង្ឆោ អាយស្មន្តោ ទព្ពស្ស មល្លបុត្តស្ស សតិវេ-
បុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទេតិ ។ យស្សាយស្មន្តោ
ខមតិ អាយស្មតោ ទព្ពស្ស មល្លបុត្តស្ស សតិវេ-
បុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយស្ស ទានំ សោ តុណ្ហីស្ស យស្ស
នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ
។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ សុណាតុ មេ

(១៤) ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីប្រកាសសង្ឆឲ្យដឹងថា បពិត្រ
ព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ មេត្តិយភិក្ខុនីឯកូមជកភិក្ខុ ចាំងឆ្ការ
នេះ ចោទព្រះទេវទត្តមលូបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល ។
ព្រះទេវទត្តមលូបុត្តដ៏មានអាយុ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ មកសូមសតិវិនយ
ទឹងសង្ឆ ។ បើការសូមសតិវិនយមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សូមសង្ឆ
ឲ្យសតិវិនយដល់ព្រះទេវទត្តមលូបុត្តដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិចុះ ។
នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ មេត្តិយភិក្ខុនីឯ
ឯកូមជកភិក្ខុ ចាំងឆ្ការនេះ ចោទព្រះទេវទត្តមលូបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយសីល-
វិបត្តិមិនមានមូល ។ ព្រះទេវទត្តមលូបុត្ត ដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយ
សតិ មកសូមសតិវិនយទឹងសង្ឆ ។ សង្ឆបានឲ្យសតិវិនយ ដល់
ព្រះទេវទត្តមលូបុត្តដ៏មានអាយុ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ ។ ការឲ្យសតិ-
វិនយ ដល់ព្រះទេវទត្តមលូបុត្តដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ សមគួ
ដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិន
សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវ
និយាយឡើង ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះជាគំរប់ពីរដងផង ។បេ។ ខ្ញុំប្រកាស
សេចក្តីនេះជាគំរប់បីដងផង ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ

ភន្តេ សង្ឆោ ឥមេ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ឧទ្ទិ មលៃបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ ។ អាយស្មា ឧទ្ទោ មលៃបុត្តោ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឆំ សតិវិនយំ យាចតិ ។ សង្ឆោ អាយស្មតោ ឧទ្ទស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទេតិ ។ យស្ស យស្ស-តោ ១មតិ អាយស្មតោ ឧទ្ទស្ស មលៃបុត្តស្ស សតិវេ-បុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយស្ស ខាមំ សោ ភុណ្ហាតុ យស្ស ឧក្ខេបតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ឥទ្ធោ សង្ឆេន អាយស្ម-តោ ឧទ្ទស្ស មលៃបុត្តស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិ-ន្ទយោ ១មតិ សង្ឆស្ស ឥស្ម ភុណ្ហាតិ ។ ២វេមេ ... ... ។

(១៥) ២ញ្ចមានិ ភិក្ខវេ ... ...

មេត្តិយភិក្ខុនីនិងភូមជកភិក្ខុ ទាំងឆ្ងាយនេះ ចោទព្រះពុទ្ធមលុបុត្តជាមានអាយុ ដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល ។ ព្រះពុទ្ធមលុបុត្តជាមានអាយុ ជាអ្នកបរិបូ-ណ៌ដោយសតិ មកសូមសតិវិនយនឹងសង្ឆ ។ សង្ឆបានឲ្យសតិវិនយ ដល់ព្រះពុទ្ធមលុបុត្តជាមានអាយុ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ ។ ការឲ្យសតិ-វិនយដល់ព្រះពុទ្ធមលុបុត្តជាមានអាយុ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ សមគួរ ដល់លោកជាមានអាយុអង្គណា លោកជាមានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិន សមគួរដល់លោកជាមានអាយុអង្គណា លោកជាមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវ ទំយាយឡើយ ។ សង្ឆបានឲ្យសតិវិនយដល់ព្រះពុទ្ធមលុបុត្តជាមានអាយុ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិហើយ (ការឲ្យសតិវិនយនេះ) សមគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះ ចានជាសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(១៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឆ្ងាយ ការឲ្យសតិវិនយ(១) ដែលប្រកបដោយ ធម៌នេះមាន ៥ យ៉ាង គឺឲ្យដល់ភិក្ខុបរិសុទ្ធមិនមានអាបត្តិ ១ ភិក្ខុឯទៀត ចោទភិក្ខុនោះ ១ ភិក្ខុនោះសូម ១ សង្ឆឲ្យសតិវិនយដល់ភិក្ខុនោះ ១ សង្ឆ ព្រមព្រៀងឲ្យដោយធម៌ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឆ្ងាយ ការឲ្យសតិវិនយប្រកប ដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

---

១ អដ្ឋកថាថា សតិវិនយនេះ សង្ឆត្រូវឲ្យតែព្រះខីណាស្រពពុំណ្ណោះ មិនត្រូវឲ្យដល់ ភិក្ខុឯទៀតទេ ដោយហេតុនេះទាំងសូម្បីតែភិក្ខុជាអនាគាមីក៏មិនត្រូវឲ្យដែរ ។ សតិវិនយនោះត្រូវ ឲ្យដល់ភិក្ខុដែលភិក្ខុឯទៀតចោទ បើគេមិនចោទក៏មិនត្រូវឲ្យដែរ ។ ការលើកសង្ឆឲ្យសតិ-វិនយហើយ អ្នកចោទក៏ចោទមិនឡើងវិញ ។

(១៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆន្ទោ ភិក្ខុ ឧម្មត្តោ ហោតិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ ។ តេន ឧម្មត្ត-កេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អសារ្ជមណីយំ អជ្ឌ-ចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ ភិក្ខូ ឆន្ទំ ភិក្ខុំ ឧម្មត្ត-កេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឌាចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សរតាយស្មា ឥត្ថន្នាមេ អាបត្តិ អាបជ្ជិតា ។ សោ ឯវំ វទេតិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តោ អហោសិំ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយា-សកតេន ពហុំ អសារ្ជមណីយំ អជ្ឌាចិណ្ណំ ភាសិតប-រិក្កន្តំ ជានាមិ សរামិ ម្ហេ ឧ្យេ ន មេ ឯតំ ភាតិ ។ ឥត្ថ-ន្នាមំ ភុជ្ជមានា ចោទេន្តេ សរតាយស្មា ឥត្ថន្នាមេ អាបត្តិ អាបជ្ជិតា ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្ប៊ិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឌ-យន្តិ ខីយន្តិ វិជ្ជាចេន្តិ ឆបំ ហិ ជាម ភិក្ខូ ឆន្ទំ ភិក្ខុំ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឌាចិណ្ណេន អាបត្តិ-យា ចោទេស្ស្ន្តិ សរតាយស្មា ឥត្ថន្នាមេ អាបត្តិ អាបជ្ជ-

សមថក្ខន្ធកៈ ឯកាទសកណ្ឌកំ

(១៥) សម័យនោះឯង គណ្ឌកិកុ ជាភិក្ខុឆ្នូត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ។ ភិក្ខុឆ្នូតដែលមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ រមែងតែប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងព្យាយាមលើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោលគណ្ឌកិកុដោយអាបត្តិ ព្រោះតែលោកជាភិក្ខុឆ្នូតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ចានប្រព្រឹត្តអនាចារថា លោកដ៏មានអាយុចូរលឹកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ គណ្ឌកិកុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្នូតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលខ្ញុំឆ្នូតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងព្យាយាមលើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញនូវអំពើនោះថា អំពើនេះអាត្មាអញចានធ្វើដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែពោលពោលគណ្ឌកិកុនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកដ៏មានអាយុ ចូរលឹកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងពោលគណ្ឌ-កិកុដោយអាបត្តិ ព្រោះតែលោកជាភិក្ខុឆ្នូតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលចានប្រព្រឹត្តអនាចារថា លោកដ៏មានអាយុចូរលឹកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវ

តាតំ សោ ឱវ៉ំ ១ ១ តំ អបាំ ១ ១ ១ សោ ១ ១ ១

អាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ គ្គគ្គកិក្ខុនោះបានទំយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំជាកិត្តធតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលខ្ញុំធ្ពតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏ធ្លាប់ប្រព្រឹត្តអនាចារ ធ្លាប់ពោល ធ្លាប់ពាយាមលើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំ រលឹកមិនឃើញនូវអំពើនោះថា អំពើនេះអាត្មាអញ ធ្លាប់ធ្វើដោយសេចក្តីវង្វេង ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏នៅតែពោលចោទគ្គគ្គកិក្ខុនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកដ៏មានអាយុ ចូររលឹកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ លំដាប់នោះភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំណើរនោះពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឆបូរ ឲ្យអមួយ្ឆវិន័យដល់គ្គគ្គកិក្ខុដែលធ្លាប់ធ្វើដ៏ចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អមួយ្ឆ-ហ្ការិន័យនោះ សង្ឆគប្បីឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្គគ្គកិក្ខុនោះគប្បីចូលទៅកាសង្ឆធ្វើខ្ពតាសង្ឆ:ផ្ទៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំជាតិភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ រួចអង្គុយប្រហាង ផ្ទងអញ្ជលីឡើង ទំយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះបង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាភិក្ខុធ្ពតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលខ្ញុំ

ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន ខេ ខុម្ភត្តកេន ចិត្តវិបរិយា-
សកតេន ពហុ អស្ជាមណាកំ អជ្ជាចិណ្ណំ ភាសិតប-
រិក្ខាត្តំ មំ ភិក្ខូ ខុម្ភត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ជា-
ចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សរតាយស្មា ឍវ្ហេ អាបត្តឺ
អាបជ្ជិតតិ ត្យាហំ ឍវ ១ជ្ជាមិ អហំ ខោ អាវុសោ
ខុម្ភត្តកោ អហោសឺ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន ខេ
ខុម្ភត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុ អស្ជាមណាកំ
អជ្ជាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្ខាត្តំ ១ាហត្តំ សកមិ ម្ហ្ជ្ជ
ខេ ១ត្ត ១ត្ត ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ
យ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ ១ជ្ជ
ហ

ឆ្ពត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏ចាប្រព្រឹត្តកន្ទ ចានពោលនឹងញ្ញាយាមស្ម្ងសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណ:ជាច្រើន ឯភិក្ខុ ចាំងឡ្ងាយ ក៏ចោទខ្ញុ ដោយអាបត្តិ ព្រោះតែខ្ញុ ជាភិក្ខុ ឆ្ពត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ថា លោកដ ម្ចាងអាយុ ចូ ១ លើកមើលចុ: លោកជាអ្នកត្រូ ១ អាបត្តិ ១ ១ ១

សារ៉ាយ ស្ម ។ ២ រ ១ ១ ១

ព្រោះតែខ្ញុំគ្ងន់ មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ។ ១ ។ ។ ១ ។ ១ ។ ១

ចោទេន្តិ សតាយស្មា ឯវញ្ចបិ អាបត្តិ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន ខេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អសប្ផាមណាកំ អជ្ឌាចិណ្ណំ ការិតតបរិក្ខិត្តំ ជាមាតិ សាមិ ម្ហេ ឯតំ ភតិ ។ ឯវម្ចិ ជ ។ ចោទេន្តេ សតាយស្មា ឯវញ្ចបិ អាបត្តិ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ អម្ហេ សង្ឆំ អម្ហេ វិនយំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឆស្ស ឧត្តកលុ ! សង្ឆោ ភណ្ដ ! ភិក្ខុ ! ! !

លោកដ៏មានអាយុ ចូរលឺកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ គគ្គកិក្ខុនោះធ្វើយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ខ្ញុំជាកិក្ខុឆ្គតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលខ្ញុំកំពុងឆ្គតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលនោះ ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងព្យាយាមលើសន្ទូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំលឺកមិនឃើញនូវអំពើនោះថា អំពើនេះអាត្មាអញចានធ្វើហើយ ដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ឯកិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែពោលចោទគគ្គកិក្ខុនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកដ៏មានអាយុចូរលឺកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ឥឡូវគគ្គកិក្ខុនោះចាត់ថាវង្វេងហើយ មកសូមអមូឡ្ហវិន័យនឹងសង្ឆ ។ បើការសូមអមូឡ្ហវិន័យ មានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់គគ្គកិក្ខុជាអ្នកចាត់ថាវង្វេងហើយចុះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ គគ្គកិក្ខុនេះជាកិក្ខុឆ្គតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលលោកកំពុងឆ្គតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងព្យាយាមលើសន្ទូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ឯកិក្ខុទាំងឡាយក៏ចោទគគ្គកិក្ខុដោយអាបត្តិ ព្រោះតែលោកជាកិក្ខុឆ្គតមានចិត្តវិបល្លាស ប្រែប្រួល ចានប្រព្រឹត្តអនាចារថា

សារ៉ាយ៉ាស្ម ឱវ៉ាទ្ធ អ្ហ ! ! !

ចូរលោកដ៏មានអាយុលើកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាព យ៉ាងនេះហើយ ។ គគ្គភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ទាំងឡាយ ខ្ញុំជាភិក្ខុធ្លាប់មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលខ្ញុំកំពុងធ្លាប់មាន ចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលនោះ ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងពាក្យយាម ល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជាបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញនូវអំពើ នោះថា អំពើនេះអាត្មាអញចានធ្វើហើយ ដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយក៏នៅតែពោលចោទគគ្គភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះទៀតថា លោក មានអាយុចូរលើកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ ហើយ ។ គគ្គភិក្ខុនោះចាត់ជាវង្វេងហើយ មកសូមអមូឬ្ហវិនិយនឹងសង្ឆ ។ សង្ឆឲ្យអមូឬ្ហវិនិយ ដល់គគ្គភិក្ខុជាអ្នកចាត់ជាវង្វេងហើយ ។ ការឲ្យអមូ្ហ-វិនិយ ដល់គគ្គភិក្ខុជាអ្នកចាត់ជាវង្វេង គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវសៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គ ណាលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះ ជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឆចានឲ្យអមូ្ហវិនិយ ដល់គគ្គភិក្ខុជាអ្នកចាត់ជាវង្វេងហើយ ការឲ្យអមូ-ឬ្ហវិនិយនេះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះទើបសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំ ទុកនូវសេចក្តីនេះដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(១៨) ឥណាមានំ ភិក្ខវេ អធម្មិកានំ អម្ពុជ្ជានៃ-យស្ស ទានានំ ឥណាំ ធម្មិកានំ ។ ឥទមានំ ឥណាំ អធម្មិកានំ អម្ពុជ្ជានៃយស្ស ទានានំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តី អាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឆោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា សារាយស្មា ឯវ្ហេ អាបត្តិ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ សរមានោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ សរামិ ឯវ្ហេ អាបត្តិ អាបជ្ជិតាតិ ។ ឥស្ស សង្ឆោ អម្ពុជ្ជានៃយំ ទេតិ ។ អធម្មិកំ អម្ពុជ្ជ-ានៃយស្ស ទានំ ។

(១៩) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តី អាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឆោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា សារាយស្មា ឯវ្ហេ អាបត្តិ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ សរមានោ ឯវំ វទេតិ សរামិ ខោ អហំ អាវុសោ យថាសុបិនន្តេនាតិ ។ ឥស្ស សង្ឆោ អម្ពុជ្ជានៃយំ ទេតិ ។ អធម្មិកំ អម្ពុជ្ជានៃយស្ស ទានំ ។

(១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការឲ្យអមូឡ្ហវិនិយនេះ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិនិយមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង (នោះ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ត្រូវអាបត្តិហើយ ។ សង្ឆក្តី ភិក្ខុប្រើនរូបក្តី បុគ្គលមួយរូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ ចូរលឹកមើលចុះ លោកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលលឹកឃើញក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាអ្នកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ ខ្ញុំលឹកមិនឃើញទេ ។ សង្ឆឲ្យអមូឡ្ហវិនិយដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិនិយ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម៌ ។

(១៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះត្រូវអាបត្តិហើយ។ សង្ឆក្តី ភិក្ខុប្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ ចូរលឹកមើលចុះ លោកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ កាលភិក្ខុនោះលឹកឃើញក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំលឹកឃើញដែរ តែដូចជាយល់សុបិ្ត ។ សង្ឆឲ្យអមូឡ្ហវិនិយដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិនិយ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម៌ ។

(២០) ឥឯ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបជ្ជោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឆោ វ សម្ពហុលា វ ឯកបុគ្គលោ វ សារតាយ ស្ម ។ ឯវ្ហ ។ ១ អាបត្តឹ អាបជ្ជិ ។ សោ អនុម្ម ត្តោ ១ ១ ១

(២០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះត្រូវអាបត្តិហើយ ។ សង្ឆាទី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ ចូរលើកមើលចុះ លោកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុនោះមិនមែនជាភិក្ខុឆ្នត តែក្លែងធ្វើជាឆ្នតនិយាយថា ខ្ញុំមានធ្វើយ៉ាងនេះ សូម្បីលោកទាំងឡាយក៏ធ្វើយ៉ាងនេះដែរ អំពើនេះសមគួរដល់ខ្ញុំផង អំពើនេះសមគួរដល់លោកទាំងឡាយផង ។ សង្ឆាទីឲ្យអម្ចប្ចវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអម្ចប្ចវិន័យ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ការឲ្យអម្ចប្ចវិន័យ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាងប៉ុណ្ណោះឯង ។

(២១) ការឲ្យអម្ចប្ចវិន័យ ដែលប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង (នោះ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាភិក្ខុឆ្នតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ។ ភិក្ខុឆ្នតនោះមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយក៏ប្រព្រឹត្តអនាចារ ជ្រាបនៅលន់ឯ ពាក្យយាមល្ម្មសន្ធវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ សង្ឆាទី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ ចូរលើកមើលចុះ លោកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុឆ្នតនោះលើកមិនឃើញសោះ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាអ្នកត្រូវអាបត្តិ មាន

សកមិ ២ ២ ២

សភាពយ៉ាងនេះ ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញទេ។ សង្ឆឲ្យអម្ចប្ជាវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ។ ការឲ្យអម្ចប្ជាវិន័យ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។

(២២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាភិក្ខុឆ្គតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ។ ភិក្ខុនោះឆ្គតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងពាក្យយាមល្មើស ទ្ទរកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ សង្ឆក្តី ភិក្ខុប្រើ១រូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ពោលភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុចូររលឹកមើលចុះ លោកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុនោះរលឹកមិនឃើញសោះ តែនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំរលឹកឃើញដែរ តែថាដូចជាយល់សប្ត ។ សង្ឆក៏ឲ្យអម្ចប្ជាវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអម្ចប្ជាវិន័យ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។

(២៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាភិក្ខុឆ្គតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ។ ភិក្ខុឆ្គតនោះមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយ បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងពាក្យយាមល្មើសទ្ទរកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ សង្ឆក្តី ភិក្ខុប្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ពោលភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុចូររលឹកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុនោះឆ្គតមែន ក៏ធ្វើអាការជាឆ្គតហើយ

អហាម្យ ឬ ១ ១ ១

និយាយថា ខ្ញុំរមែងធ្វើយ៉ាងនេះ សូម្បីលោកចាំងឡាយក៏ធ្វើយ៉ាងនេះដែរ អំពើនេះសមគួរដល់ខ្ញុំផង អំពើនេះសមគួរដល់លោកចាំងឡាយផង ។ សង្ឆឲ្យអម្ចប្ជ្ជវិនិយដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអម្ចប្ជ្ជវិនិយ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។ ការឲ្យអម្ចប្ជ្ជវិនិយដែលប្រកបដោយធម៌ មាន ៣ យ៉ាងប៉ុណ្ណេះឯង ។

(២៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុធ្វើកម្មចាំងឡាយ គឺតជ្ជនីយកម្មខ្លះ និយស្សកម្មខ្លះ បព្វាជនីយកម្មខ្លះ បដិសារណីយកម្មខ្លះ ឧក្ខេបនីយកម្មខ្លះ ដល់ភិក្ខុចាំងឡាយដោយមិនតាមពាក្យប្តេជ្ញា ។ ភិក្ខុចាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុចាំងនោះក៏ពោលពោលតិះដៀល បន្ទុះបង្ហាញថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងធ្វើកម្មចាំងឡាយ គឺតជ្ជនីយកម្មខ្លះ និយស្សកម្មខ្លះ បព្វាជនីយកម្មខ្លះ បដិសារ-ណីយកម្មខ្លះ ឧក្ខេបនីយកម្មខ្លះ ដល់ភិក្ខុចាំងឡាយដោយមិនតាមពាក្យប្តេជ្ញាសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុចាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ ដំណើរនោះពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា

ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ។ ភិក្ខវេ អប្ប្ជ្ជ ១ ភិក្ខូ ។ ភិក្ខូ
ការ ១ ១ ១

ត្រាស់ហៅកិក្ខុតាំងឡាយមកថា ម្នាលកិក្ខុតាំងឡាយ កិក្ខុមិនត្រូវធ្វើតជ្ជ-
នីយកម្មក្តី នីយស្សកម្មក្តី បព្វាជនីយកម្មក្តី បដិសារណីយកម្មក្តី
ទុក្ខូបនីយកម្មក្តី ដល់កិក្ខុតាំងឡាយដោយមិនតាមពាក្យប្តេជ្ញាទេ កិក្ខុ
ណាធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៥) ម្នាលកិក្ខុតាំងឡាយ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញាមិនប្រកបដោយ
ធម៌យ៉ាងនេះ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញាប្រកបដោយធម៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលកិក្ខុ
តាំងឡាយ ចំណែកឯការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា ដែលមិនប្រកបដោយធម៌
នោះដូចម្តេច ។ កិក្ខុត្រូវអាបត្តិធ្លាកដឹកហើយ ។ សង្ឆក្តី កិក្ខុប្រើនរូបក្តី
បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទកិក្ខុនោះថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិធ្លាកដឹកហើយ ។
កិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិធ្លាកដឹកទេ
ត្រូវអាបត្តិសង្ឆាទិសេសទេតើ ។ សង្ឆកំឲ្យកិក្ខុនោះធ្វើ (រុដ្ឋានវិធី) ដោយ
អាបត្តិសង្ឆាទិសេស ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថា
មិនប្រកបដោយធម៌ ។ កិក្ខុត្រូវអាបត្តិធ្លាកដឹក ។ សង្ឆក្តី កិក្ខុប្រើនរូបក្តី
បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទកិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិធ្លាកដឹក
ហើយ ។ កិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិ
ធ្លាកដឹកទេ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ចយទេតើ ។ សង្ឆកំឲ្យកិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី)

ចុល្លមជ្ឈេន ការេ ។ អធម្មិកំ បដិញ្ញាតការណំ ។ ភិក្ខុ ចាវជីកំ អជ្ឌាបន្ថោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឆោ វ សម្ពហុលា វ ឯកបុគ្គលោ វ ចាវជីកំ អាយស្មា អជ្ឌាបន្ថោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ ចាវជីកំ .អជ្ឌាបន្ថោ ចាចិត្តិយំ អជ្ឌាបន្ថោតិ ។ តំ សង្ឆោ ចាចិត្តិយេន ការេតិ ។ អធម្មិកំ បដិញ្ញាតការណំ ។ ភិក្ខុ ចាវជីកំ អជ្ឌាបន្ថោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឆោ វ សម្ពហុលា វ ឯកបុគ្គលោ វ ចាវជីកំ អាយស្មា អជ្ឌាបន្ថោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ ចាវជីកំ អជ្ឌាបន្ថោ ចាដិទេសនីយំ អជ្ឌាបន្ថោតិ ។ តំ សង្ឆោ ចាដិទេសនីយេន ការេតិ ។ អធម្មិកំ បដិញ្ញាតការណំ ។ ភិក្ខុ ចាវជីកំ អជ្ឌាបន្ថោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឆោ វ សម្ពហុលា វ ឯកបុគ្គលោ វ ចាវជីកំ អាយស្មា អជ្ឌាបន្ថោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ ចាវជីកំ អជ្ឌាបន្ថោ

ដោយអាបត្តិចុលច្ចយ ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សង្ឆ ក្តីភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនបានត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ:ទេតើ ។ សង្ឆឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី) ដោយអាបត្តិបាចិត្តិយ: ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សង្ឆ ក្តីភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយទេ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ:ទេតើ ។ សង្ឆឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី) ដោយអាបត្តិបាដិទេសនីយ: ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សង្ឆ ក្តីភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយទេ

ទុក្ខេ អជ្ឌ្ឍមត្តានិ ។ ១ សង្ខ្យា ទុក្ខេនេវ ការេ-
ន ។ អធម្មុំ បដិញ្ញាតការណំ ។ ១ ១ ១

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដទេតើ ។ សង្ឆទ្យ្យកិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី) ដោយ
អាបត្តិទុក្កដ ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាមិនប្រកប
ដោយធម្ម ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិចាកដាកហើយ ។ សង្ឆក្តី ភិក្ខុប្រើនរូបក្តី
បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិចាកដាក
ហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ទាំងឡាយ ខ្ញុំមិន
ត្រូវអាបត្តិចាកដាកទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ការសិតទេតើ ។ សង្ឆទ្យ្យកិក្ខុនោះធ្វើ
(ទេសនាវិធី) ដោយអាបត្តិទុក្ការសិត ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ)
ឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម្ម ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឆាទិសេសហើយ
។ បេ ។ ថុល្លច្ចយ ។ បេ ។ ចាចិត្តិយ: ។ បេ ។ ចាដិទេសនីយ: ។ បេ ។
ទុក្កដ ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្ការសិតហើយ ។ សង្ឆក្តី ភិក្ខុប្រើនរូបក្តី បុគ្គល
១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិទុក្ការសិតហើយ ។
ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ទាំងឡាយ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ការសិតទេ ត្រូវអាបត្តិចាកដាកទេតើ ។ សង្ឆទ្យ្យកិក្ខុនោះធ្វើ (ការប្តេជ្ញា
ខ្ជិនជាគ្រហស្ថ) ដោយអាបត្តិចាកដាក ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ)
ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយធម្ម ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុក្ការសិតហើយ ។

តមេវ ០ ០ ០

សង្ឆាទ៍ ភិក្ខុប្រើនរូបក៏ បុគ្គល ១ រូបក៏ ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ ត្រូវអាបត្តិទុក្ការ៉ាសិតហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិទុក្ការ៉ាសិតទេ ត្រូវអាបត្តិសង្ឆាទិសេសទេតើ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយ ។ បេ ។ ចាបិត្តិយ: ។ បេ ។ ចាដិទេសនីយ: ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សង្ឆទ្យ៍ភិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី) ដោយអាបត្តិទុក្កដ ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញាដែលមិនប្រកបដោយធម៌យ៉ាងនេះឯង ។

(២៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកឯការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញាដែលប្រកបដោយធម៌ (នោះ) ដូចម្តេច ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិចាពដិកហើយ ។ សង្ឆាទ៍ ភិក្ខុប្រើនរូបក៏ បុគ្គល ១ រូបក៏ ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ ត្រូវអាបត្តិចាពដិកហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ តើខ្ញុំត្រូវអាបត្តិចាពដិកមែន ។ សង្ឆទ្យ៍ភិក្ខុនោះធ្វើ (ការប្តេជ្ញាខ្ជួនជាគ្រហស្ថ) ដោយអាបត្តិចាពដិក ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឆាទិសេស ២ ។ ថុល្លច្ចយ ។ បេ ។ ចាបិត្តិយ: ។ បេ ។ ចាដិទេសនីយ: ។ បេ ។ ទុក្កដ ។ បេ ។

៤១

សមន្តបាសាទិកា ១ ១ សីលក្ខន្ធវគ្គ

ធុញ្ញសិតំ អជ្ឌាបន្ធ្ លោតិ ។ តមេវ ០ ០ ០

ខ្ពស់ត ។ សង្ឆ្ក ភិក្ខុប្រើនរូបក្ត ១ រូបក្ត ១ ពោលភិក្ខុនោះថា ណាកដ៏មានអាយុ ត្រូវអាបត្តិខ្ពស់ហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះ ថា ម្ចាលអាវុសោទាំងឡាយ អើខ្ញុំត្រូវអាបត្តិខ្ពស់មែន ។ សង្ឆឲ្យ ភិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី) ដោយអាបត្តិខ្ពស់ ។ ការធ្វើតាមពាក្យ ប្ដេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។ ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការធ្វើតាមពាក្យប្ដេជ្ញា ដែលប្រកបដោយធម៌យ៉ាងនេះឯង ។

(២៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយបង្ក្រហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឆ ពោលពាក្យចាក់ដោតគ្នាទៅវិញទៅមកដោយ លំពែងគឺមាត់ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនអាចញ៉ាំងអធិករណ៍នោះឲ្យម្ងាប់បាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ+ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យម្ងាប់អធិក-ណ៍ មានសភាពយ៉ាងនេះដោយយេកុយ្យសិកា(១) ។ សង្ឆគប្ប៉ាសន្ទតភិក្ខុ ដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ គឺភិក្ខុដែលមិនលុះទ្ធនូវឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះទ្ធនូវ ទោ-សាគតិ ១ មិនលុះទ្ធនូវមោហាគតិ ១ មិនលុះទ្ធនូវភយាគតិ ១ ដ៏ឆ ន្ទនូវស្ងាកដែល ១ ១ ១

បន កិត្តេ សម្ផ្ទ្ធ្ធ្ធ ។ ២ យ២ មំ ភិក្ខុ យាចិ ១ ១ ១

សង្ឆត្រូវសន្ទនយ៉ាងនេះ ។ មុនដម្បូងត្រូវសង្ឆសូមកិច្ច (នោះ) លុះសូមរួចហើយ ត្រូវកិច្ចដែលឈ្លាសប្រតិពលផ្ទៀងសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ បើការសន្ទនមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សូមសង្ឆសន្ទនកិច្ចឈ្មោះនេះឲ្យជាសលាកគ្គាហបក:ចុះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឆសន្ទនកិច្ចឈ្មោះនេះឲ្យជាសលាកគ្គាហបក: ។ ការសន្ទនកិច្ចឈ្មោះនេះឲ្យជាសលាកគ្គាហបក: គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយទៀត ។ កិច្ចឈ្មោះនេះ សង្ឆបានសន្ទនឲ្យជាសលាកគ្គាហបក: ហើយ ការសន្ទនេះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះទើបសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(២៨) ម្នាលកិច្ចទាំងឡាយ ការឲ្យចាប់ស្វាកនេះដែលមិនប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាង ។ ការឲ្យចាប់ស្វាកដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង (នោះ) តើដូចម្តេច ។ គឺមានអធិករណ៍ចម្ងិចចម្ងូច ១ អធិករណ៍មិនទៅតាមគតិ ១ អធិករណ៍

---

១ អដ្ឋកថា ថា អធិករណ៍នោះមិនមានកាលដាលដាស់អាកាសទី ៣ ឬមិនមានជានវិនិច្ឆ័យពីរ ជាលើកនាំមុខ ។

ហោតិ ន ច សារតិសារិតំ ហោតិ ជានាតិ អធម្ម្ការ
ពហុតរតិ អប្ប្ការ អធម្ម្ការ ពហុតរ អ្ការ
ជានាតិ សង្ខ្យ ឯ្ជ្ជ្ការ អប្ប្ការ សង្ខ្យ
ឯ្ជ្ជ្ការ អធ្ម្ម ឯ្ជ្ជ ឯ ច
យ្ជ្ជ ឯ្ជ្ជ ឯ ១
ឯ្ជ្ជ ១ ១ ១

ដែលភិក្ខុមិនទាន់ជានរលឹកឃើញខ្លួនឯងនូវនាមរបស់ភិក្ខុ ១ ភិក្ខុដឹងថា ពួកអធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ១ ភិក្ខុគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ទើបពួកអធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ១ ភិក្ខុដឹងថា សង្ឆនឹងបែកគ្នា ១ ភិក្ខុគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ទើបសង្ឆបែកគ្នា ១ ភិក្ខុទាំងឡាយចាប់ស្លាកដោយមិនតាមធម៌(១) ១ ភិក្ខុទាំងឡាយចាប់ស្លាកជាពួកៗ ១ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនចាប់ស្លាកតាមសមគ្គដល់ទីដ្ឋ(២) ១ ការធ្វើចាប់ស្លាកដែលមិនប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាងប៉ុណ្ណោះឯង ។

(២៩) ការធ្វើចាប់ស្លាកដែលប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាង (នោះ) តើដូចម្តេច ? គឺមិនមានអធិករណ៍ចង្កិចចង្ហច ១ អធិករណ៍ប្រព្រឹត្តទៅតាមគតិ ១ អធិករណ៍ដែលភិក្ខុបានរលឹកឃើញខ្លួនឯងឬបានរំលឹកអ្នកដទៃ ១ ភិក្ខុដឹងថា ពួកធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ១ ភិក្ខុគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ទើបពួកធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ១ ភិក្ខុដឹងថា សង្ឆនឹងមិនបែកគ្នា ១ ភិក្ខុគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ទើបសង្ឆមិនបែកគ្នា ១ ភិក្ខុទាំងឡាយចាប់ស្លាកប្រកបដោយធម៌ ១ ព្រមព្រៀងគ្នាចាប់ស្លាក ១ ចាប់ស្លាកដោយសមគ្គដល់ទីដ្ឋ ១ ការធ្វើចាប់ស្លាកដែលប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាងប៉ុណ្ណោះឯង ។

---

១ ពួកអធម្មវាទីពោលថា ពួកយើងមានចំនួនច្រើនជាង ហើយចាប់ស្លាកពីរ ៣ អ្នក ។

២ ពួកធម្មវាទីពោលថា ពួកយើងដាច់ខ្លួនពួកមានកំម្លាំងហើយទៅចាប់ស្លាករបស់អធម្មវាទីវិញ ។

[៣០] តេន ខោ បន សមយេន ឧបវាណ្ណោ[1] ភិក្ខុ សង្ឆមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អវ-ជានិត្វា បដិជានាតិ បដិជានិត្វា អវជានាតិ អញ្ញេន អញ្ញំ បដិចរតិ សម្ឆជានមុសា ភាសតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្ឆិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ១ ១ ១

(៣០) សម័យនោះឯង ១ចវ៉ាឡកិក្ខុ កាលត្រូវគេសាកសួរដោយអាបត្តិ ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឆ ក៏គេចកែសំដីហើយ ១ ១ ១

អាកេបេតញ្ច អាបត្តឺ អាកេបេត្វា ឲ្យន្ត្ពេន កិត្តុ-
ជដិតលេន សង្ឆោ ញ្ជាបេតព្ពោ សុណាតុ មេ ភន្តេ
សង្ឆោ អយំ ឧបាលោ ភិក្ខុ សង្ឆមជ្ឈេ អាបត្តិយា
អនុយុញ្ជិយមានោ អវជានិត្វា បដិជានាតិ បដិជានិត្វា
អវជានាតិ អញ្ញេន អញ្ញំ បដិចរតិ សម្ឆជានមុសា
ភាសតិ ។ យទិ សង្ឆស្ស បត្តកាលំ សង្ឆោ ឧបាលិ-
ឆ្ឆស្ស ភិក្ខុនោ ឥសិ្សរិយសិ្សកាកម្មំ ការេយ្យ ។
ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ អយំ
ឧបាលោ ភិក្ខុ សង្ឆមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយ-
មានោ អវជានិត្វា បដិជានាតិ បដិជានិត្វា អវជានាតិ
អញ្ញេន អញ្ញំ បដិចរតិ សម្ឆជានមុសា ភាសតិ ។
សង្ឆោ ឧបាលិ[1]ឆ្ឆស្ស ភិក្ខុនោ ឥសិ្សរិយសិ-
ការកម្មំ ការេតិ ។ យស្ស ១ យស្ស ១ ខមតិ ឧបាលិ-
ឆ្ឆស្ស[2] ភិក្ខុនោ ឥសិ្សរិយសិ្សកាកម្មស្ស ការណំ
សោ តុណ្ហីស្ស យស្ស ១ ក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។

---

១ - ២ ឧបាលិ ហ្ស្ស ១ ១ ១

អាបត្តិទ្ធើង លុះលើកអាបត្តិទ្ធើងហើយ ភិក្ខុដែលឈ្មោះប្រតិលាតគប្ប
ផ្ទ្ធៀងសង្ឆ្យថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុ ១ ឧបវាឡភិក្ខុនេះ
កាលត្រូវគេសាកសួរដោយអាបត្តិ ក្នុងកណ្ណាលជំនុំសង្ឆ ក៏គេចកែសំដ
ហើយបែរជាឧទ្ធលដ៏ង ១ ១ ១

ធុតង្គយមកៀ ឯតមត្ថំ ១ បេ ១ ឥតិ យមកៀ ឯតមត្ថំ ១ ១ បេ ១ ១ ១

ខ្ញុំសូមប្រកាសៈសេចក្តីនេះជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូមប្រកាសសេចក្តីនេះជាគំរប់ដងផង ។ ៖ ១ ។ សង្ឆ ជានធ្វើតស្យ ជ្ជាបិយ សិ ការ ក ម្ម ដល់ ១ ១ ១

។ បេ ។ អបរេហិ ភិក្ខវេ ឥមេហិ សមន្នាគតំ ឥសិ-
គិលិបរិយាយសុត្តំ អធម្មកម្មញ្ចេវ ហោតិ អវិនយ-
កម្មញ្ច ទ្វេ ១ ។ ១ ។ ១ ។

ฯបេฯ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥស្សរាធិបតីសិក្ខាកម្ម ជាកម្មមិនត្រូវតាមធម្ម ផង ជាកម្មមិនត្រូវតាមវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយអាក្រក់ផង ប្រកប ដោយអង្គ ៣ ដទៃទៀតគឺកម្មដែលសង្ឆមិនលើកអាបត្តិឡើងហើយ ស្រាប់ តែធ្វើ ១ ធ្វើមិនត្រូវតាមធម្ម ១ ធ្វើដោយពួក ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥស្ស-ាធិបតីសិក្ខាកម្ម ជាកម្មមិនត្រូវតាមធម្មផង ជាកម្មមិនត្រូវតាមវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយអាក្រក់ផង ប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះឯង ฯ

(៣៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥស្សរាធិបតីសិក្ខាកម្ម ជាកម្មប្រកប ដោយធម្មផង ជាកម្មប្រកបដោយវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយល្អផង ប្រកបដោយអង្គ ៣ គឺកម្មដែលសង្ឆធ្វើក្នុងទីចំពោះមុខ ១ ធ្វើដោយបាន សាកសួរជាមុន ១ ធ្វើតាមប្តេជ្ញា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥស្សរាធិបតី-សិក្ខាកម្ម ជាកម្មប្រកបដោយធម្មផង ជាកម្មប្រកបដោយវិន័យផង ជាកម្ម រម្ងាប់ដោយល្អផង ប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះឯង ฯបេฯ ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ ឥស្សរាធិបតីសិក្ខាកម្ម ជាកម្មប្រកបដោយធម្មផង ជាកម្មប្រកប ដោយវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយល្អផង ប្រកបដោយអង្គ ៣ ដទៃទៀត គឺកម្មដែលសង្ឆលើកអាបត្តិឡើងហើយ ទើបធ្វើ ១ ធ្វើត្រូវ តាមធម្ម ១ ធ្វើដោយសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

តីហាង្គេហិ សមន្ថាតតំ ឥស្សរាបិយសំកាតកម្ម ធម្ម-
ការ្ម្ម ១ ហោតិ វិនយការ្ម្ម ១ ។

(៣៤) ឥមានិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្ថាតតស្ស ភិក្ខុ-
នោ អាការ្ម្ម ១ សង្ឆ ឥស្សរាបិយសំកាតកម្ម
ការ្ម្ម ១ ។ ១ ។ ១ ។

ឥស្សាបាបិយសិកាកម្ម ជាកម្មប្រកបដោយធម៌ផង ជាកម្មប្រកបដោយវិន័យ
ផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយល្អផង ប្រកបដោយអង្គ៣ នេះឯង ។

(៣៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឆ ប្រាថ្នា (ទំនងធ្វើ) ក៏គប្បី
ធ្វើឥស្សាបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៣ បាន គឺភិក្ខុ
អ្នកធ្វើនូវសេចក្ដីបង្ក្រហេតុ ធ្វើជម្លោះ ធ្វើសេចក្ដីឈប់ខែង បង្ក្ដីវាចានកថា
ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឆ ១ ភិក្ខុលង់មិនឈ្ងាស មានអាបត្តិប្រើន មិនមានការ
កំណត់អាបត្តិ ១ ភិក្ខុនៅប្រឡូកប្រឡាំដោយគ្រហស្ថ ដោយការប្រឡូក
ប្រឡាំមិនសមគួរ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឆ ប្រាថ្នា ក៏គប្បីធ្វើ
ឥស្សាបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះឯង ។

(៣៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឆ ប្រាថ្នា ក៏គប្បីធ្វើឥស្ស-
បាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៣ ដទៃទៀត គឺភិក្ខុមាន
សីលវិបត្តិក្នុងអធិសីល ១ មានអាចារវិបត្តិក្នុងអជ្ឈាចារ ១ មានទិដ្ឋិវិបត្តិ
ក្នុងអតិទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។

(៣៦) អបរេហិ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ ពុទ្ធស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ធម្មស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ សង្ឆស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ តីហាកេហិ សមន្នាគតស្ស ភិក្ខុនោ អាកង្ខមានោ សង្ឆោ ឥស្សរិយបច្ចយសិក្ខា-កម្មំ ការេយ្យ ។

(៣៧) តិណ្ណំ ភិក្ខវេ ភិក្ខូនំ អាកង្ខមានោ សង្ឆោ ឥស្សរិយបច្ចយសិក្ខាកម្មំ ការេយ្យ ឯកោ គណ្ហនការ-កោ ហោតិ គណ្ហាបនការកោ ។ ឯកោ ឧទ្ទេសការកោ ។ ឯកោ ។ សង្ឆ អធិការណការកោ ។ ឯកោ ពាលោ ហោតិ អព្យត្តោ អាបត្តិពហុលោ អនបទានោ ។ ឯកោ តិហ-ាសំ សង្ឆ ។ ។ ។

(៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ អង្គ ៣ ដទៃទៀត គឺភិក្ខុ
ពោលតិះដៀលព្រះពុទ្ធ ១ ពោលតិះដៀលព្រះធម្ម ១ ពោលតិះដៀល
ព្រះសង្ឆ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឆប្រជុំ ក៏គប្បីធ្វើតស្ស-
ឋាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះឯង ។

(៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឆប្រជុំ ក៏គប្បីធ្វើតស្ស-
ឋាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុ ៣ ពួក គឺភិក្ខុអ្នកធ្វើការបង្ក្រហេតុ ធ្វើជម្លោះ
ធ្វើសេចក្ដីទាស់ទែង បង្ក្ដីតវ៉ាខ្ជាន១ក្ថា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឆពួក ១ ភិក្ខុ
ល្ងង់មិនឈ្លាស មានអាបត្តិច្រើន មិនមានការកំណត់អាបត្តិពួក ១ ភិក្ខុ
នៅប្រឡូកប្រឡាំដោយគ្រហស្ថ ដោយការប្រឡូកប្រឡាំមិនសមគួរពួក ១
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឆប្រជុំ ក៏គប្បីធ្វើតស្សឋាបិយសិកាកម្ម
ដល់ភិក្ខុទាំង ៣ ពួកនេះឯង ។

(៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឆប្រជុំ ក៏គប្បីធ្វើ
តស្សឋាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុ ៣ ពួកដទៃទៀត គឺភិក្ខុមានសីលវិបត្តិ

ឯតោ អធិសីលេ សីលវិបន្ន ហោតិ ឯតោ អជ្ឌ-
ចារេ អាចារវិបន្ន ហោតិ ឯតោ អតិទិដ្ឋិយា ទិដ្ឋ-
វិបន្ន ហោតិ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ។ បេ ។

(៣៩) អបរេសម្ប ភិក្ខវេ ។ បេ ។ ឯតោ ពុទ្ធ្ឌ
អវណ្ណ ភាសតិ ឯតោ ធម្ម្ឌ អវណ្ណ ភាសតិ ឯតោ
សង្ឆ្ឌ អវណ្ណ ភាសតិ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ទ្ឌណ្ណ
ភិក្ខូនំ អាភិ ច្ឌ ហ្ការ ។ សង្ឆ្ឌ ឥ ស្ឌ ចាបិ យ ។ ។

(៤០) ។ ។ ។

ក្នុងអធិសីលពួក ១ ភិក្ខុមានអាចារវិបត្តិក្នុងអជ្ឌាចារពួក ១ ភិក្ខុមានទិដ្ឋិវិបត្តិ
ក្នុងអតិទិដ្ឋិពួក ១ ។បេ។

(៣៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ភិក្ខុ ៣ ពួកជាទៃទៀត
គឺភិក្ខុពោលតិះដៀលព្រះពុទ្ធពួក ១ ពោលតិះដៀលព្រះធម្មពួក ១ ពោល
តិះដៀលព្រះសង្ឆពួក ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឆប្រកាន
ក៏គប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុទាំង ៣ ពួកនេះឯង ។

(៤០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលសង្ឆបានធ្វើតស្សបាបិយសិកា-
កម្មហើយនោះ ត្រូវប្រព្រឹត្តិវត្តដោយប្រពៃ ។ ឯការប្រព្រឹត្តិវត្ត ដោយប្រពៃ
ក្នុងតស្សបាបិយសិកាកម្មនោះដូចេ្នះ គឺ ភិក្ខុនោះមិនត្រូវឲ្យឧបសម្ប្ទា
មិនត្រូវឲ្យនិស្ស័យ មិនត្រូវឲ្យសាមណេរបម្រើ មិនត្រូវត្រេកអរក្នុងការ
សន្ទនាខ្ជិនជាអ្នកប្រដៅភិក្ខុនី ទុកជាបានទទួលការសន្ទនាហើយ ក៏មិនត្រូវ
ប្រដៅភិក្ខុនី ។ បេ ។ មិនត្រូវប្រកបពួកភិក្ខុ (ឲ្យឈ្លោះ) ទាំងពួកភិក្ខុ
ផងគ្នា ។ ត្រានោះ សង្ឆបានធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ឧបាឡីភិក្ខុ ។

(៤១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា វិហរន្តិ ពហុ អស្សាមណ្ឌកំ អជ្ឌាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ឯតទហោសិ អម្ហាកំ ខោ ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា វិហរន្តិ ពហុ អស្សាមណ្ឌកំ អជ្ឌាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម[1] សិយា ចិ តំ អធិការណំ ភណ្ឌនាយ ១ ២ ១ ១ ១

សមថិក្ខន្ធ: ការរំងាប់ (អធិករណ៍) ដោយតំណាងវិន្ទារកសមថ:

(៤១) សម័យនោះឯង ពួកកិកូនាំគ្នាបង្ក្រហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយក៏ចូលប្រព្រឹត្តអនាចារ ចូលពោលនឹងពាក្យយាមល្មើស ទ្ធូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណ:ជាច្រើន ។ ត្រានោះ កិកូទាំងនោះមានសេចក្តីបរិវិតក្ក យ៉ាងនេះថា ពួកយើងនាំគ្នាបង្ក្រហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយក៏ចូលប្រព្រឹត្តអនាចារ ចូលពោលនឹងពាក្យយាមល្មើស ទ្ធូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណ:ជាច្រើន ប្រសិនបើពួកយើងនឹងញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើ ដោយអាបត្តិទាំងពួកយ ដូចនេះក៏ចូលដែរ ។ តែអធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីវិនាស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ (សង្ឆ) ។ តើពួកយើងគប្បីប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ? ។ កិកូទាំងពួកក្រាបទូលសេចក្តីនុ:ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

(៤២) ម្នាលកិកូទាំងពួក កិកូទាំងពួកក្នុងសាសនានេះនាំគ្នាបង្ក្រហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នាហើយចូលប្រព្រឹត្តអនាចារ ចូលពោលនឹងពាក្យ-យាមល្មើសទ្ធូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណ:ជាច្រើន ។ ម្នាលកិកូទាំងពួក បើពួកកិកូកុងទ ទ ។ នោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកយើងនាំគ្នាបង្ក្រហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នាហើយចូលប្រព្រឹត្តអនាចារ ចូលពោលនឹងពាក្យយាម

ណាតំ អជ្ឌាចំណ្ងាំ ភាសិតបរិក្ខានំ្ គ សេ ២ យ៉ ២ មាហ៉ ២ អាបត្តិ២ ២ អ្ញ២ ២ ២

ល្មើស ទ្ទវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើពួកយើងញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើ ដោយអាបត្តិតាំងឡាយនេះក៏ចានដែរ តែអធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីរំលូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ (សង្ឆ) ។ ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ ឥឡូវនេះអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឆរម្ងាប់អធិករណ៍ មានសភាពយ៉ាងនេះ ដោយតំណាងនៃសមថៈ[1] ។

(៤៣) ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ អធិករណ៍នោះ សង្ឆត្រូវរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុតាំងអស់គប្បីប្រជុំក្នុងទីជាមួយគ្នា លុះប្រជុំគ្នាហើយ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រកបពាល ត្រូវផ្ទៀងសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ យើងខ្ញុំតាំងឡាយទាំងគ្នាបង្ក្រហេតុឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងពាក្យយាមល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើយើងខ្ញុំតាំងឡាយនឹងញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើ ដោយអាបត្តិតាំងនេះក៏ចានដែរ តែអធិករណ៍នោះនឹងគប្បីប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីរំលូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ(សង្ឆ) ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ដោយតំណាងនៃសមថៈ

---

១ ប្រែว่า ធម្មិដាត្រៀងរម្ងាប់ខ្ជិចត្រូវទុកដោយស្មៅ ជាដល់ការិយាដែលឲ្យមានសេចក្តីស្រុះស្រួលគ្នាទាំងពីរខាង គឺមិនជម្រះរកសេចក្តីដើម (ផ្សេងផ្សាយ) ។

ឋបេត្វា ជុល្ល១ដ្ឋ(១)ឋបេត្វា តិហ៊ីឃ្ជដ្ឋ សំយុត្តដ្ឋ ។ ឯកតោ-
ឧក្ខ្ជិតានំ ឯកូនំ ព្យ ន្ត ឯ ក ្ ខ ្ ជ ា ឧ ដ ិ ត ្ ត ០ ០ ០

សមថក្ខន្ធក: ការសំដែង (អាបត្តិ) ដោយតំណាងគ្នារបស់ភិក្ខុ:

រឿងលែងតែអាបត្តិមានទោសធ្ងន់(១) រឿងលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហីបដិ-សំយុត្ត(២) ។ បណ្តាភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាបក្ខពួកជាមួយគ្នា ភិក្ខុអកណ្ណាសប្រតិពល ត្រូវផ្តឿងបក្ខពួករបស់ខ្លួនថា សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ ពួកយើងនាំគ្នាបង្ក្រហេតុ ឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ ជ្រាបនូវនឹងពាក្យយាមល្ម្មស ទ្រង់ភ្ជាប់ទុកមិនមែនជារបស់សមណ: ជាប្រើន ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយនឹងនាំគ្នាធ្វើដោយអាបត្តិទាំងនេះក៏ចានដែរ តែអធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្ត។ ដើម្បីសេចក្តីវិវរ ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ (សង្ឆ) ។ ម្យ៉ាងមានកាលគួរ ដល់លោកមានកាយុទាំងឡាយហើយ ខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិ របស់លោកមានអាយុទាំងឡាយផងអាបត្តិរបស់ខ្លួនខ្ញុំផង ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឆ ដោយតំណាងគ្នារកសមថ: ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង រឿងលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ ទ្ធិងរឿងលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហីបដិសំយុត្ត ។

(៤៤) បណ្តាភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាពួកជាមួយគ្នាដទៃទៀត ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្តឿងពួករបស់ខ្លួនក្នុងវេលានោះថា សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ យើងទាំងឡាយនាំគ្នាបង្ក្រហេតុ ឈ្លោះ

---

១ អដ្ឋកថា ថា ជានដ៏ល់អាបត្តិ១០ សង្ឆាទិសេស ១ ។ ២ ជានដ៏ល់អាបត្តិដែលភិក្ខុត្រូវដោយដេរប្រទេចនូវពួកគ្រហស្ថ ដោយពាក្យថ្នាកមានន័ងការទទួលពាក្យប្តេជ្ញា ប្រកបដោយធម្ម ។

ការលះជាតិ រាគ ទោស ធម្មជាតិ ១ ១ ១

ទាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងព្យាយាមស្ម័ស ទ្ធវ៉ែកចេញមិនមែនជារបស់សមណៈជាប្រាជ្ញ ប្រសិនបើពួកយើងនឹងញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្លុះដោយអាបត្តិទាំងនេះក៏ចាន់ដែរ តែអធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្ត ទៅដើម្បីសេចក្តីរើរួស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីវិលាយ (សង្ឆ) ។ បើកម្ម មានកាលដ៏សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយហើយ ខ្ញុំសូមសំដែង អាបត្តិរបស់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយផង អាបត្តិរបស់ខ្ញុំផង ក្នុង កណ្តាលដំនុំសង្ឆ ដោយតណ្ហាគ្មានសេសបង: ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោក ដ៏មានអាយុទាំងឡាយផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំផង ព្រោះលែងតែ អាបត្តិមានពោសធ្ងន់ ព្រោះលែងតែអាបត្តិដែលជាតិហិប្ជដ៏សំយុត្ត ។

(៤៥) បណ្តាភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាបក្ខពួកជាមួយគ្នា ភិក្ខុដែល ឈ្លោសប្រតិពាល ត្រូវផ្តៀងសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆ ស្តាប់ខ្ញុំ យើងខ្ញុំទាំងឡាយទាំងគ្នាបង្ករហេតុឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយក៏បាន ប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងព្យាយាមស្ម័ស ទ្ធវ៉ែកចេញមិនមែនជារបស់ សមណៈជាប្រាជ្ញ ប្រសិនបើពួកយើងនឹងញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្លុះ ដោយ អាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏បានដែរ តែអធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅដើម្បី សេចក្តីរើរួស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីវិលាយ (សង្ឆ) ។ បើកម្មមានកាល ដ៏សមគួរដល់សង្ឆហើយ ខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិ របស់លោកដ៏មានអាយុ

អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ ឥមេ សញ្ជ្ញ អាយ ស្ស ន្ត្ថ ។ អ
ត្ថ យ អ ត្ត នោ ច អ ត្ថ យ ស ង្ឆ ម ជ្ឈ តំ ណ ត្ថ ។
ក ន ទ ស យ្យ ។ ឋ ប ត្ថ ។ ទ ុ ល ្ ឋ ្ ។ ឋ ប ត្ថ ។ ត ិ ប ្ ប ដ ។
ស ំ យ ុ ត ្ ត ។ ១ ។ ឯ ស ា ញ ត ្ ត ។ ១ ។ ស ុ ណ ា ត ុ ។ ម ។ ក ន ្ ត
ស ង ្ ឆ ។ ក ្ ខ ា ន ំ ។ ក ណ ្ ឌ ន ជ ា ត ា ន ំ ។ ក ណ ្ ឌ ជ ា ត ា ន ំ ។ ជ ា ។
ធ ន ្ ធ ា ន ំ ។ ប ិ ហ ា រ ំ ។ ព ហ ុ ។ អ ស ្ ឆ ម ណ ា ក ំ ។ អ ជ ្ ឈ ធ ិ ណ ្ ណ ។
ក ា ស ិ ត ប ិ ណ ្ ណ ។ ១ ។ ។ ១ ។ ។ ១ ។

សមថ៖ ១ ២ ៣ ៤ ៥ ៦ ៧ ៨ ៩ ១០ ១១ ១២ ១៣ ១៤ ១៥ ១៦ ១៧ ១៨ ១៩ ២០ ២១ ២២ ២៣ ២៤ ២៥ ២៦ ២៧ ២៨ ២៩ ៣០ ៣១ ៣២ ៣៣ ៣៤ ៣៥ ២ ២ ២

សោ ភាសេយ្យ ។ ទេសិតា អម្ហាកំ ឥមា អាបត្តិយោ
សង្ឆមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ឋបេត្វា ចុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា
តិបាឬដិសំយុត្តំ ១មតិ សង្ឆស្ស ឥស្ម ភុណ្ហ ។
ឬវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៤៦) អថាបរេសុ ឬកតោបក្ខិតាធ ភិក្ខូ
ញ្ញត្តេន ភិក្ខុណ ឧដ្ឋិតលេន សង្ឆ ញ្ញាបេតព្ពោ
សុណាតុ មេ ភន្ត សង្ឆ អម្ហាកំ ឧណ្ណនជាតានំ
ឧលហជាតានំ រ៉ាជ្ជាបច្ចានំ ១ហារតំ ១ហ្ម អសារ-
ណានំ អជ្ឈាចិណ្ណ ភាសិតបរិក្ខ្ខ ១ ១ យ ១ ១
អាបត្តិ ១ អញ្ញមញ្ញ ១ ១ ១

លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយទៀត ។ អាបត្តិតាំងឡាយនេះ យើងតាំងឡាយបានសំដែងហើយ ក្នុងកណ្ដាលដំនុំសង្ឆ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ រៀបលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ រៀបលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហីបដិសំយុត្ត ការសំដែងនេះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្មើម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកទូរសេចក្ដីនេះ ដោយអាការស្មើមយ៉ាងនេះ ។

(៤៦) បណ្ដាកិច្ចដែលជាពួកជាមួយគ្នាដទៃទៀត កិច្ចដែលឈ្មោះ ប្រតិពលត្រូវផ្ដឿងសង្ឆក្នុងវេលានោះថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្ដាប់ខ្ញុំ យើងតាំងឡាយនាំគ្នាបង្ក្រហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងពាក្យយាមល្ម្ម ទ្ទ្ធ្ធ ក្ដីមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើយើងតាំងឡាយញ ុ ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្ងៃ ដោយអាបត្តិតាំងឡាយនេះ អធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្ត ដើម្បីសេចក្ដីរីឆ្ងាស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ (សង្ឆ) ។ បើកម្មមានការគួរដល់សង្ឆហើយ ខ្ញុំគប្បីសំដែងអាបត្តិ របស់លោកដ៏មានអាយុតាំងឡាយនេះផង អាបត្តិរបស់ខ្ញុំផង ក្នុងកណ្ដាលដំនុំសង្ឆ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកដ៏មានអាយុតាំងឡាយផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង រៀបលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ រៀបលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហីបដិសំយុត្ត ។ នេះជាញត្ति ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្ដាប់ខ្ញុំ

ភណ្ឌនជាតានំ កាលហជាតានំ វិវាទាបន្ទានំ វិបារតំ
ពហុ អស្ស្ជាមណាកំ អជ្ឌាចិណ្ណំ ការិតមវិក្ខ្ជ ។
សេ ១ មយ ១ ១ មាហ ១ អាបត្តិហ ១ អ្ញ ១ ១ ១

យើងខ្ញុំ ចាំងឡាយ ទាំងគ្នាបង្ករហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្ត អនាចារ ជាច្រើនពាលនឹងឆ្យាយមល្ហើស ទ្ទ្ធ ១ ១ ១

ជុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា តិហិ ឆ្ជដិសំយុត្តំ ១ បតិ សង្ឆ្ជ
ត្ថ្ម ភុណ្ហ ។ ឝ្ជ ១ ១ ១

ពោសធ្ងន់ រឿងលើកតែអាបត្តិដែលជាគិហីប្បដិសំយុត្ត ការសើចដែលអាបត្តិនោះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆសម្រេម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះដោយអាការសម្រេមយ៉ាងនេះ ។

(៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងនោះឈ្មោះថាបានបេញចាកអាបត្តិទាំងឡាយនោះ ដោយអាការយ៉ាងនេះហើយ រឿងលើកតែអាបត្តិដែលមានពោសធ្ងន់ រឿងលើកតែអាបត្តិដែលជាគិហីប្បដិសំយុត្ត រឿងលើកតែការធ្វើឲ្យប្លាស់នូវទិដ្ឋ រឿងលើកតែភិក្ខុទាំងឡាយណាដែលមិនមាននៅក្នុងទីនោះ ។

(៤៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយតាស់ខែងនឹងពួកភិក្ខុនី ។ ពួកភិក្ខុនីក៏តាស់គ្នានឹងពួកភិក្ខុ ។ បំណែងនន្ទភិក្ខុក៏ចូលជ្រៀតជ្រកទៅកពួកភិក្ខុនី ហើយតាស់ខែងនឹងពួកភិក្ខុ ប្រកាន់ តែចូលដៃទាងពួកភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលពោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ឆន្ទភិក្ខុមិនសមបើនឹងចូលជ្រៀតជ្រកទៅកពួកភិក្ខុនី ហើយមកតាស់ខែងនឹងពួកភិក្ខុ ប្រកាន់ទាងពួកភិក្ខុនីសោះ ។ លុះជាប់នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំ

---

១ គឺនៃជាតមកក្នុងទីនោះ ជួមការហើយឲ្យនន្ទហើយ តែទៅអង្គុយក្នុងទីដ៏ទៃ មានបរិវេណជ្ការដ៏ធំ ។

ភ្លេងតោ ២ តមត្ថំ អាភេ្ជ ១ ២ ១ ២ ១ ២

ទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំណើរនោះ ពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ដំណើរនោះពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អធិការណ៍ទាំងឡាយ ៤ នេះ គឺ វិវាទាធិការណ៍ ១ អនុ-វាទាធិការណ៍ ១ អាបត្តាធិការណ៍ ១ កិច្ចាធិការណ៍ ១ ។

(៤៩) បណ្តាអធិការណ៍ ៤ យ៉ាងនោះ វិវាទាធិការណ៍ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងសាសនានេះ ពាស់ទៃគ្នាថា នេះជាធម៌ ឬថា នេះមិនមែនជាធម៌ នេះជាវិន័យ ឬថា នេះមិនមែនជាវិន័យ នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមកហើយ ឬថា នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគត មិនបានទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមកទេ នេះជាកិច្ច ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សឹមមកហើយ ឬថា នេះជាកិច្ច ដែលព្រះតថាគតមិនបានទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សឹមមកទេ នេះជាពាក្យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្តទុកមកហើយ ឬថា នេះជាពាក្យ ដែលព្រះតថាគតមិនបានទ្រង់បញ្ញត្តទុកមកទេ នេះជាអាបត្តិ ឬថា នេះមិនមែនជាអាបត្តិ នេះជាអាបត្តិស្រាល ឬថា នេះជាអាបត្តិធ្ងន់ នេះជាអាបត្តិមានចំណែកសេសសល់ ឬថា នេះជាអាបត្តិមិនមានចំណែកសេសសល់ នេះជាអាបត្តិអាក្រក់ ឬថានេះ

អនុត្តរា អាបត្តិ ១ យ ១ ១ ១

មិនមែនជាអាបត្តិកាត្រក់ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ ការបង្ហូរហេតុ ការឈ្លោះ ការប្រកាន់ផ្សេងគ្នា ការពាល់ខ្ទេងគ្នា ការពោលផ្សេង ១ គ្នា ការពោលដោយខ្ជែកពីគ្នា ការពោលដើម្បីសេចក្ដីទុក្ខដល់ចិត្ত ការប្រកួតប្រកាន់ណា ការបង្ហូរហេតុជាដើមនេះ តថាគតហៅថាវិវាទាធិករណ៍ ។

(៩០) បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ អនុវាទាធិករណ៍តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុកង សាសនានេះចោទភិក្ខុផងគ្នា ដោយសីលវិបត្តិក៏ ដោយអាចារវិបត្តិក៏ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិក៏ ដោយអាជីវវិបត្តិក៏ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ ការចោទ ការតិះដៀល ការពោលរឿយ ១ ការនិយាយរឿយ ១ ការបង្ហាញទៅ (កាន់អធិករណ៍) ការប្រឹងប្រែងឡើង ការបន្ថែមកំលាំងណា ការចោទជាដើមនោះ តថាគតហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ ។

(៩១) បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ អាបត្តាធិករណ៍តើដូចម្ដេច ។ អាបត្តិទាំង ៥កង ជាអាបត្តាធិករណ៍ក៏មាន អាបត្តិទាំង ៧កង ជាអាបត្តាធិករណ៍ក៏មាន នេះតថាគតហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ ។

(៩២) បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ កិច្ចាធិករណ៍តើដូចម្ដេច ? កិច្ចរបស់សង្ឆ(ថ្ម)កម្មដែលសង្ឆត្រូវធ្វើបាន(ដូចយ៉ាង)អបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ទាំងញត្តិចតុត្ថកម្ម នេះតថាគតហៅថា កិច្ចាធិករណ៍ ។

សមថក្ខន្ធកៈ វិភាគធម្មាណាស្ស មូលំ

(៤៣) វិភង្គានំ ធម្មាណាស្ស ឥមានិ មូលានិ ។ ឆ វិភង្គ-
មូលានិ វិភង្គានំ ធម្មាណាស្ស មូលានិ តីណិ ។ អកុសល-
មូលានិ វិភង្គានំ ធម្មាណាស្ស មូលានិ តីណិ ។ កុសលមូលានិ
វិភង្គានំ ធម្មាណាស្ស មូលានិ ។ ឥតិ ឆ ។ ឆ វិភង្គមូលានិ
វិភង្គានំ ធម្មាណាស្ស មូលានិ ។ ៨ ។ ១ ។ ១ ។ ១

សេចក្តីនៃ១ក: ឫសនៃវិវាទាធិករណ៍

[៥៣] អ្វីជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងជាមូលនៃសេចក្តីវិវាទ ចាត់ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ គឺអកុសលមូល ៣ យ៉ាង ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ ទ១ងកុសលមូល ៣ យ៉ាង ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ដែរ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងជាមូលនៃវិវាទ ដែលចាត់ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍នោះដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធច្រើន ជាអ្នកបង់គំនុំទុក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាមានសេចក្តីក្រោធច្រើន ជាអ្នកបង់គំនុំទុក ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ឈ្មោះថា ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ផង ឈ្មោះថា ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឆផង ឈ្មោះថា មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឆផង មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាញ៉ាំងសេចក្តីវិវាទ ដែលកំពុងកើតឲ្យកើតឡើងក្នុងសង្ឆ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនបានសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីមិនចំរើនដល់ជនច្រើន

អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ធម្មា ឧបសមាយ

ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខដល់ទេវតានឹងមនុស្ស។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណាឃើញ ទ្ងូវមូលនៃសេចក្តីវ៉ាវ១ខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីព្យាយាម ដើម្បីលះបង់ទ្ងូវមូលនៃសេចក្តីវ៉ាវ១ដ៏លាមកនោះឯង ក្នុងអធិការណ៍នោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយមិនបានពិចារណាឃើញ ទ្ងូវមូលនៃសេចក្តីវ៉ាវ១ខាងក្នុង ទ្ងឹងខាងក្រៅ មានសភាពយ៉ាងនេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគួរប្រតិបត្តិកុំឲ្យមូលនៃវ៉ាវ១ដ៏លាមកនោះ ចំរើនតទៅខាងមុខ ក្នុងអធិការណ៍នោះទៀតឡើយ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថា ការលះបង់ទ្ងូវមូលនៃសេចក្តីវ៉ាវ១ដ៏លាមកនុ៎ះ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថា មិនឲ្យមូលនៃសេចក្តីវ៉ាវ១ដ៏លាមកនោះ ចំរើនតទៅខាងមុខទៀតបាន ។

(៥៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដូចម្តេចមានតទៅទៀត ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ ជាអ្នកប្រណាំងវ៉ាសនា ។ បេ ។ ជាអ្នកមានសេចក្តីប្ងូសប្ងូ ជាអ្នកមានសេចក្តីកំណាញ់ ។ បេ ។ ជាអ្នកអួតអាង ជាអ្នកមានមាយា ។ បេ ។ ជាអ្នកមានសេចក្តីក្ងាញ់ថ្ងាលមក ជាអ្នកមានសេចក្តីឃើញខ្ងុស ។ បេ ។ ជាអ្នកបង្ហាញអង្ហែលទ្ងិដ្ឋិរបស់ខ្ងួន ប្រកាន់ខ្ជាប់ម៉ាំ លះបង់ចានដោយកម្រ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជាអ្នកបង្ហាញអង្ហែលទ្ងិដ្ឋិរបស់ខ្ងួន ប្រកាន់

ហោតិ អានាបានក្ខាហ៑ ឧប្បដ្ឋិតំ ហ្ហ៑ សោ សត្ថារ៑ អការេ ឋ៑ហារ៑ អប្ប៑ តិ៑ សេ្ស ឧ ម្ហ៑ ០ អការេ ឋ៑ហារ៑ អប្ប៑ តិ៑ សេ្ស ០ ០ ០

ខ្ជាប់មាំ លះបង់ចានដោយកម្រ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម្មផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឆផង មិនធ្វើឲ្យពេញលេញ ក្នុងសិក្ខាផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុឯណាឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ក្នុងព្រះធម្មផង ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឆផង ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យពេញលេញ ក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាញុំងវិវាទ ដែលកំពុងកើតឲ្យកើតឡើងក្នុងសង្ឆ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនចានសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្តីចំរើនដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខដល់ទេវតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណាឃើញនូវមូលនៃសេចក្តីវិវាទ ខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី មានសភាពយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវមូលនៃសេចក្តីវិវាទដ៏លាមកនោះឯង ក្នុងអធិករណ៍នោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយមិនពិចារណាឃើញមូល នៃវិវាទខាងក្នុងក្តីខាងក្រៅក្តី ដែលមានសភាពយ៉ាងនេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ

ភិក្ខវេ តណ្ហេ ចាបកាសេ រាគនីយេ អាយតនេ
អនាសេវមានេ ឧប្បជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតេ ចាប-
កាសេ រាគនីយេ ឧបាទានេ ។ ឯវមេតេ
ចាបកាសេ រាគនីយេ អាយតនេ អនាសេវមានេ ។
ឯមានិ ច រាគនីយានិ រាគដ្ឋានានិ ការណានិ ។

(ជ ជ) ឯតានិ តីណិ អកុសលមូលានិ រាគ-
ដ្ឋានានិ ការណានិ ។ ឥធ ឧត ភិក្ខវេ[1] ភិក្ខុ លុទ្ធ-
ចិត្តោ រាគេន ទុដ្ឋចិត្តោ រាគេន មូឡ្ហចិត្តោ រាគេន ឧម្មោ-
ហ ។ អនុម្មោ ។ ។ ។

គួរប្រតិបត្តិកុំឲ្យមូលនៃវ៉ាងដ៏លាមកនោះចំរើនតទៅខាងមុខ ក្នុងអធិករណ៍
នោះទៀតឡើយ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថាការលះបង់ នូវមូលនៃវ៉ាងដ៏លា-
មកនុ៎ះ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថាមិនឲ្យមូលនៃវ៉ាងដ៏លាមកនុ៎ះ ចំរើនតទៅ
ខាងមុខទៀតបាន មូលនៃវ៉ាងទាំងយ៉ាងនេះ ចាត់ជាមូលនៃវ៉ាងតាធិករណ៍ ។

(៥៥) អកុសលមូល ៣ ដែលចាត់ជាមូលនៃវ៉ាងតាធិករណ៍នោះ
តើដូចម្តេច ? ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្ត
លោភទាស់ខែងគ្នា មានចិត្តប្រទូស្តទាស់ខែងគ្នា មានចិត្តវង្វេង ទាស់
ខែងគ្នាថា នេះជាធម៌ក្តី នេះមិនមែនជាធម៌ក្តី នេះជាវិនយ៌ក្តី នេះមិន
មែនជាវិនយ៌ក្តី នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមក
ហើយក្តី នេះមិនមែនជាពាក្យដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមក
ទេក្តី នេះជាកិច្ចដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំមកហើយក្តី នេះមិន
មែនជាកិច្ចដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំមកក្តី នេះជាពាក្យដែល
ព្រះតថាគត ទ្រង់បញ្ញត្តក្តី នេះមិនមែនជាពាក្យដែលព្រះតថាគត ទ្រង់
បញ្ញត្តក្តី នេះជាអាបត្តិក្តី នេះមិនមែនជាអាបត្តិក្តី នេះជាអាបត្តិស្រាលក្តី
នេះជាអាបត្តិធ្ងន់ក្តី នេះជាអាបត្តិមានចំណែកសេសសល់ក្តី នេះជាអាបត្តិ
មិនមានចំណែកសេសសល់ក្តី នេះជាអាបត្តិអាក្រក់ក្តី នេះមិនមែនជាអាបត្តិ
អាក្រក់ក្តី អកុសលមូលទាំង ៣ នេះឯង ចាត់ជាមូលនៃវ៉ាងតាធិករណ៍ ។

(៥៦) ភាតមានំ តីណិ កុសលមូលានិ វិភជ្ជ-
ការណសិក្ខាមូលំ ។ ៨ យេ ភិក្ខវេ[1] ភិក្ខុ អលុទ្ធចិត្តោ
វិហរតិ អទុដ្ឋចិត្តោ វិហរតិ អមូឡ្ហចិត្តោ វិហរតិ ឧម្មោ
ឧម្មោ ។ ។ បេ ។ ទុដ្ឋុល្ល អាបត្តីតិ ។ អទុដ្ឋុល្ល
អាបត្តីតិ ។ ឥមានិ តីណិ កុសលមូលានិ វិភជ្ជ-
ការណសិក្ខា មូលំ ។

(៥៧) អនុវាទាធិការណសិក្ខា ឯ មូលំ ។ ១ អនុវាទ-
មូលានិ អនុវាទាធិការណសិក្ខា មូលំ ។ ២ តីណិ ។ ២ អកុសល-
មូលានិ អនុវាទាធិការណសិក្ខា មូលំ ។ ២ ។ ២ ។ ២

(៥៦) កុសលមូល ៣ យ៉ាង ដែលចាត់ជាមូលនៃវ៉ាតធាតុ នោះ តើដូចម្តេច ? ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្ត មិនលោភជាស់ខ្លួនគ្នា មានចិត្តមិនប្រទូស្តជាស់ខ្លួនគ្នា មានចិត្តមិនវង្វេង ជាស់ខ្លួនគ្នាថា នេះជាធម្មិ នេះមិនមែនជាធម្មិ ។បេ។ នេះជាអាបត្តិ ឬក្រក់ នេះមិនមែនជាអាបត្តិ ឬក្រក់ ។ កុសលមូលទាំង ៣ យ៉ាងនេះ ឯងជាមូលនៃវ៉ាតធាតុ ។

(៥៧) មូលនៃអកុសលធាតុ នោះ តើដូចម្តេច ? មូលនៃការ ចេះគ្នាមាន ៦ យ៉ាង ជាមូលនៃអកុសលធាតុ គឺអកុសលមូល ៣ យ៉ាងក៏ជាមូលនៃអកុសលធាតុ កុសលមូល ៣ យ៉ាងក៏ជា មូលនៃអកុសលធាតុដែរ ។ ។ យ៉ាងក៏ជាមូលនៃអកុសលធាតុ ទាំង ។ ។ ។

តំសេ្ម ឆម្ចេម អការេ ១ មារតំ អ្ម្ចតំសេ្ម សង្ខ្ម
អការេ ១ មារតំ អ្ម្ចតំសេ្ម សំ ក្ខ្ម យ ម ន ម ១ ១ ១ ១
ហោតំ ១ យ ១ ១ ១

គោរព ឥតមានសេចក្តីគោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីគោតក្រែង ក្នុងព្រះធម្មផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីគោតក្រែងក្នុងព្រះសង្ឆផង មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីគោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីគោតក្រែង ក្នុងព្រះធម្មផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីគោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឆផង មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ញ្ចាំងអនុវាទ គឺការចោទ ដែលកំពុងកើតឲ្យកើតក្នុងសង្ឆ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្តីចំរើនដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណាឃើញមូលនៃអនុវាទទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ មានសភាពយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីព្យាយាមដើម្បីលះបង់នូវមូលនៃអនុវាទដ៏លាមកនោះ ក្នុងអធិការណ៍នោះបញ្ញា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយមិនពិចារណាឃើញមូល នៃអនុវាទទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅមានសភាពយ៉ាងនេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ

តសូត្រ ចាបកសូត្រ អនុបទមូលសូត្រ អាយតៈ អនាសូ-
ភយ បដិបត្តិយ្យាថ ។ ឬវេទតសូត្រ ចាបកសូត្រ អនុ-
ទមូលសូត្រ បហានំ ហោតិ ។ ឬវេទតសូត្រ ចាបកសូត្រ
អនុបទមូលសូត្រ អាយតៈ អនាសូត្រកៈ ហោតិ ។

(ជ៥) បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មត្តី ហោតិ បច្ចយ
។ បេ ។ ឥសូត្តី ហោតិ មច្ឆរី ។ បេ ។ សហា ហោតិ
មាយាវី ។ បេ ។ ចាបិច្ឆោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
សន្ធិដ្ឋិបរមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី ទុប្ផដិនិស្សគ្គី យោ
សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សន្ធិដ្ឋិបរមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី
ទុប្ផដិនិស្សគ្គី សោ សត្ថារំ ឬ អាការេ ១ ១ ១

គប្បីប្រតិបត្តិដើម្បីកុំឲ្យមូលនៃអនុវាទ ដ៏លាមកនោះចំរើនតទៅទាងមុខ ក្នុងអធិការណ៍នោះទៀតឡើយ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថាលះបង់ នូវមូលនៃអនុវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថាមិនឲ្យមូល នៃអនុវាទដ៏លាមកនុ៎ះចំរើនតទៅទៀតបាន ។

(៥៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដូចម្តេចមានតទៅទៀត ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ ជាអ្នកប្រណាំងវាសនា ។ បេ ។ ជាអ្នកមានសេចក្តីចូសា ជាអ្នកមានសេចក្តីកំណាញ់ ។ បេ ។ ជាអ្នកមានអំនួត ជាអ្នកមានមាយា ។ បេ ។ ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ជាអ្នកមានសេចក្តីយើញខុស ។ បេ ។ ជាអ្នកបង្ហាញអង្ហែលនិងដ្ឋិរបស់ខ្លួន ប្រកាន់មាំ លះបង់ចានដោយកម្រ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាជាអ្នកបង្ហាញអង្ហែលនិងដ្ឋិរបស់ខ្លួន ប្រកាន់មាំ លះបង់ចានដោយកម្រ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាឥតមានសេចក្តីគោ-រព ឥតមានសេចក្តីគោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ក្នុងព្រះធម៌ផង ។ បេ ។ ឈ្មោះថាឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីគោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឆផង ឈ្មោះថាមិនធ្វើឲ្យពេញលេញ ក្នុងសិក្ខាផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីគោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ក្នុងព្រះធម៌ផង ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឆផង ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ញ្ជាំងអនុវាទដែលកំពុងកើតឲ្យកើត

ពហុជនអហិតាយ ពហុជនទុក្ខាយ ពហុជនោ ជនស្ស
អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ យថាបញ្ចេ
ភិក្ខវេ អនុបាទមូលំ អជ្ឌត្តំ ឯ ពហិទ្ធា ឯ
សមនុបស្សយ្យាថ តត្រ ភិក្ខវេ តសេ្ស ចាប-
ការស្ស អនុបាទមូលស្ស ឧមាជាយ ឯយមេយ្យាថ ។
យថាបញ្ចេ ភិក្ខវេ អនុបាទមូលំ អជ្ឌត្តំ ឯ ពហិទ្ធា
ឯ ន សមនុបស្សយ្យាថ តត្រ ភិក្ខវេ តសេ្ស
ចាបការស្ស អនុបាទមូលស្ស អាយតឹ អនាសវ្ជាយ
ឧដ្ឋិបនាយ្យាថ ។ យាវមេតស្ស ចាបការស្ស អនុបាទមូ-
លស្ស ឧមាជំ ហោតិ ។ យាវមេតស្ស ចាបការស្ស អនុបា-
ទមូលស្ស អាយតឹ អនាសវ្ជាកា ហោតិ ឥមានិ ន អនុ-
បាទមូលានិ អនុបាទានិការណានិ មូលានិ ។

(៦០) ឥតមានិ ឥតានិ អកុសលមូលានិ អនុបា-
ទានិការណានិ មូលានិ ។ ឥធ ឯកេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភិក្ខុ
លុទ្ធចិត្តា អនុវនិ ទុដ្ឋចិត្តា អនុវនិ មូឡ្ហចិត្តា

ទៀងកន្ធសង្ស ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីមិនចំរើនដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាប្រ-យោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខដល់ទេវតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណាឃើញមូលនៃអនុវាទទាំងខាងក្នុងនឹងខាងក្រៅមានសភាពយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីព្យាយាម ដើម្បីលះបង់មូលនៃអនុវាទដ៏លាមកនោះ ក្នុងអធិករណ៍នោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយមិនពិចារណាឃើញមូលនៃអនុវាទទាំងខាងក្នុងនឹងខាងក្រៅ មានសភាពយ៉ាងនេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីប្រតិបត្តិ ដើម្បីកុំឲ្យមូលនៃអនុវាទដ៏លាមកនោះ ចំរើនតទៅខាងមុខ ក្នុងអធិករណ៍នោះទៀតបានឡើយ ។ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាលះបង់នូវមូល នៃអនុវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថាមិនបានឲ្យមូលនៃអនុវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ចំរើនតទៅទៀតបាន មូលនៃអនុវាទទាំង ៦ យ៉ាងនេះ ចាត់ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ។

(៦០) អកុសលមូល ៣ យ៉ាងដែលចាត់ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តលោភពោលចោទ មានចិត្តប្រទូស្តពោលចោទ មានចិត្តវង្វេង

អនុវនន្ត សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិ-
ត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា ឥមានិ តីណិ អកុសល-
លក្ខណានិ អនុវាទាធិការណសូត្រ មូលំ ។

[៦១] តតមានិ តីណិ កុសលលក្ខណានិ អនុវាទាធិ-
ការណសូត្រ មូលំ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី
អលុទ្ធចិត្ត អនុវនន្ត អទុដ្ឋចិត្ត អនុវនន្ត អមុឡ្ហចិត្ត
អនុវនន្ត សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិ-
បត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា ឥមានិ តីណិ កុសល-
លក្ខណានិ អនុវាទាធិការណសូត្រ មូលំ ។

[៦២] តតោ ច[1] ការយោ អនុវាទាធិការណសូត្រ
មូលំ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ទុញ្ញណ្ណោ ហោតិ ទុន្ទ្ធសីលោ
ជិវ្ហោ ជដ្ឋោ ពហ្ពាពោ ការណ្ណោ ច ការ្ម ។ ១ ១ ១
ចណ្ឌ ១ ១ ១

ពោលចោទ ទ្ទ្ធ្ធ្ធ ដោយសីលវិបត្តិ ដោយអាចារវិបត្តិ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិ ដោយអាជីវវិបត្តិ អកុសលមូលទាំង ៣ យ៉ាងនេះ ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ។

(៦១) កុសលមូល ៣ យ៉ាង ដែលចាត់ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តមិនលោភពោលចោទ មានចិត្តមិនប្រទូស្តពោលចោទ មានចិត្តមិនវង្វេងពោលចោទ ទ្ទ្ធ្ធ ដោយសីលវិបត្តិ ដោយអាចារវិបត្តិ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិ ដោយអាជីវវិបត្តិ កុសលមូលទាំង ៣ យ៉ាងនេះ ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ។

(៦២) ឯកាយចាត់ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ មានសម្បុរអាក្រក់ មានរូបអាក្រក់ ជាមនុស្សតឿ មានអាពាធច្រើន ឆ្លាត ខ្ជិល ខ្ជូត ឬ ស្ទាប់ខ្ជួន ១ ចំហៀង(១) ភិក្ខុទាំងឡាយចោទភ្ជាប់ភិក្ខុនោះ ដោយកាយណា កាយនេះជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ។

---

១ ក្នុងដីកាកែថា ខ្ជិន ។

(៦៣) ឥតមា ច[1] ភិក្ខា អនុភាគាធិការណាសត្ថ មូលំ ។ ឯតេ ឥមេ ទ្វេ ធុតង្គា ហោន្តិ ឯកត្ថ. ឯកលភិនោ យាយ ០ អនុវត្ត ១ អយំ ភិក្ខា អនុភាគ-ធិការណាសត្ថ មូលំ ។

(៦៤) អាបត្តាធិការណាសត្ថ ឥមំ មូលំ ។ ១ អ-ាបត្តិ សមុដ្ឋានា អាបត្តាធិការណាសត្ថ មូលំ អត្ថាបត្តិ ១ ១ ១

(៦៣) ចុះវាចាដូចម្តេច ដែលជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ? ភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានវាចាអាក្រក់ ជាអ្នកនិយាយជាប់ ជាអ្នកមានវាចាប៉ប៉ាច់ប៉ាច ភិក្ខុទាំងឡាយ ចោទភិក្ខុនោះ ដោយវាចាណា វាចានេះ ឈ្មោះថាជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ?

(៦៤) អ្វីដែលជាមូលនៃអាបត្តាធិករណ៍ ? សម្ថុដ្ឋានៃអាបត្តិ ៦ យ៉ាង ជាមូលនៃអាបត្តាធិករណ៍ (សម្ថុដ្ឋានៃអាបត្តិ ៦ នោះគឺ) អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយ មិនកើតឡើងអំពីវាចា អំពីចិត្ត ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីកាយ អំពីចិត្ត ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយ អំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយ អំពីចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីវាចា ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីវាចា អំពីចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីកាយ ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយ អំពីវាចា អំពីចិត្ត ១ សម្ថុដ្ឋានៃអាបត្តិ ៦ យ៉ាងនេះ ជាមូលនៃអាបត្តាធិករណ៍ ?

(៦៥) អ្វីជាមូលនៃកិច្ចាធិករណ៍ ? មានតែសង្ឆមួយ ជាមូលនៃកិច្ចាធិករណ៍(១) ?

---

១ អធិការណ៍ដទៀតមានមូលច្រើន ចំណែកកិច្ចាធិការណ៍នេះមានមូលតែ ១ ។

(៦៦) វិភង្គោ ធម្មារណ៍ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ វិភង្គោ ធម្មារណ៍ សំយោ កុសលំ សំយោ អកុសលំ សំយោ អព្យាកតំ ។

(៦៧) តត្ថ កតមំ វិភង្គោ ធម្មារណ៍ អកុសលំ ។ ឯធ បន ភិក្ខវេ[(១)] ភិក្ខុ អកុសលចិត្តា រាគន្ត្ជ ជម្ម្ជ ជ អជម្ម្ជ ជ ។ បេ ។ ទុដ្ឋុល្ល អាបត្តិ ជ អទុដ្ឋុល្ល អាបត្តិ ជ យំ តត្ថ ឆន្ទោ ឆន្ទ្ជ ... ...

(៦៦) (សំដៅដល់អំពី) វិវាទាធិករណ៍ ជាកុសល ជាអកុសល ជាអព្យាកត: ។ វិវាទាធិករណ៍ ជាកុសលก็มาน ជាអកុសលก็มาน ជាអព្យាកត:ก็มาน ។

(៦៧) បណ្តាវិវាទាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ: វិវាទាធិករណ៍ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះឯង មានចិត្ត ជាអកុសល ជដែកគ្នាថា នេះជាធម្មិ នេះមិនមែនជាធម្មិ ។ បេ ។ នេះ ជាអាបត្តិអាក្រក់ នេះមិនមែនជាអាបត្តិអាក្រក់ ការបង្ក្រហេតុ ដម្ងោ: សេចក្តីប្រកាន់ខុស ទាស់ទែង ការពោលផ្សេង ។ ការពោលដោយ ឡែកពីគ្នា ការនិយាយដើម្បីឲ្យព្រួយចិត្ត សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ណា ក្នុងអធិករណ៍នោះ: ការបង្ក្រហេតុជាដើមនេះ តថាគតហៅថា វិវាទាធិ-ករណ៍ជាអកុសល ។

(៦៨) បណ្តាវិវាទាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ: វិវាទាធិករណ៍ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះឯង មានចិត្ត ជាកុសល ជដែកគ្នាថា នេះជាធម្មិ នេះមិនមែនជាធម្មិ ។ បេ ។ នេះជា អាបត្តិអាក្រក់ នេះមិនមែនជាអាបត្តិអាក្រក់ ការបង្ក្រហេតុ ដម្ងោ:

វិត្ត្ហេហោ វិវាទោ នានាវាទោ អញ្ញមញ្ញវាទោ វិបច្ចតាយ ភេទាភេ មេធតំ ឥធ ធម្ម តិ វិវាទាធិការណានិ តុសលានិ[1] ។

(៦៩) តត្ថ ១ តមំ វិវាទាធិការណានិ អព្យាកតានិ ។ ១ ១ ១

សេចក្ដីប្រកាន់ខុស ការចាស់ទៃង ការពោលផ្សេង ១ ការពោលដោយ
ឡែកពីគ្នា ការនិយាយដើម្បីឲ្យត្រាយចិត្ត ការប្រកួតប្រកាន់ណា ក្នុង
អធិករណ៍នោះ ការបង្ក្រហេតុជាដើមនេះ តថាគតហៅថា វិវាទាធិករណ៍
ជាកុសល ។

(៦៩) បណ្ដាវិវាទាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ វិវាទាធិករណ៍ជាអព្យាកត:
តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះឯង មានចិត្ត
ជាអព្យាកត:ដដែកនឹងភិក្ខុផងគ្នាថា នេះជាធម្មិកា នេះមិនមែនជាធម្មិកា ។បេ។
នេះជាអាបត្តិអាក្រក់ក្ដី នេះមិនមែនជាអាបត្តិអាក្រក់ក្ដី ការបង្ក្រហេតុ ដូច្នេះ
សេចក្ដីប្រកាន់ខុស ការចាស់ទៃងគ្នា ការពោលផ្សេង ១ ការពោលដោយ
ឡែកពីគ្នា ការនិយាយដើម្បីឲ្យត្រាយចិត្ត ការប្រកួតប្រកាន់ណា ក្នុង
វិវាទាធិករណ៍នោះ ការបង្ក្រហេតុជាដើមនេះ តថាគតហៅថា វិវាទាធិ-
ករណ៍ជាអព្យាកត: ។

(៧០) (សំដៅដល់អំពី) អនុវាទាធិករណ៍ជាកុសល ជាអកុសល
ជាអព្យាកត: ។ អនុវាទាធិករណ៍ជាកុសលក็មាន ជាអកុសលก็มาน
ជាអព្យាកត:ก็มาน ។

(៧១) បណ្ដាអនុវាទាធិករណ៍ ទាំង ៣ នោះ អនុវាទាធិករណ៍ជា
អកុសល តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះឯង

អនុវនិ្ធ សីលវិបត្តិយា ឯ អាចារវិបត្តិយា ឯ ទិដ្ឋិវិបត្តិ-
យា ឯ អាជីវវិបត្តិយា ឯ យោ តត្ថ អនុវាទো អនុ-
ធនា អនុលូបនា អនុកណានា អនុសម្ផាវុត្តា អភ្ជុសួ-
ហានតា អនុពលប្ផនានំ ឯ ទ្ធ ១ ១ ១

មានចិត្តជាអកុសល ចោទកិកុផង្គ ដោយសីលវិបត្តិក្តី ដោយអាចារ-
វិបត្តិក្តី ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិក្តី ដោយអាជីវិបត្តិក្តី ការចោទ ការតិះដៀល
ការបរបារ ១ ការនិយាយ ១ ការពោលបង្ហាច់ ការប្រឹងប្រែង
ការបន្ទោមកម្ចាំងឲ្យណា ក្នុងអធិការណ៍នោះ ការចោទជាដើមនេះ ឥថា-
គតហៅថា អនុវាទាធិការណ៍ជាអកុសល ។

(៧២) បណ្តាអនុវាទាធិការណ៍ទាំង ៣ នោះ អនុវាទាធិការណ៍ជា
កុសល តើដូចម្តេច ។ ម្ចាលកិកុទាំងឡាយ ពួកកិកុក្នុងសាសនានេះ
មានចិត្តជាកុសល ចោទកិកុផង្គ ដោយសីលវិបត្តិក្តី ដោយអាចារវិបត្តិក្តី
ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិក្តី ដោយអាជីវិបត្តិក្តី ការចោទ ការតិះដៀល ការបរបា
រ១ ការនិយាយ ១ ការពោលបង្ហាច់ ការប្រឹងប្រែង ការបន្ទោម
កម្ចាំងឲ្យណា ក្នុងអធិការណ៍នោះ ការចោទជាដើមនេះ ឥថាគតហៅថា
អនុវាទាធិការណ៍ជាកុសល ។

(៧៣) បណ្តាអនុវាទាធិការណ៍ ទាំង ៣ នោះ អនុវាទាធិការណ៍ជា
អព្យាកត: តើដូចម្តេច ។ ម្ចាលកិកុទាំងឡាយ ពួកកិកុក្នុងសាសនានេះ
មានចិត្តជាអព្យាកត: ចោទកិកុផង្គ ដោយសីលវិបត្តិក្តី ដោយអាចារ-
វិបត្តិក្តី ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិក្តី ដោយអាជីវិបត្តិក្តី ការចោទ ការតិះដៀល

អនុល្លបនា អនុកណ្ឌនា អនុសម្ផវន្ធ្ជតា អាកុ្ករ-
ហនតា អនុពលប្ផនានំ ៥ធំ ១ុ ១ូ ១ តំ អនុ១ានាធិ-
ការណាំ អ១ាកតំ ។

(៧៤) អាបត្តាធិការណាំ អ១ាកុសលំ អ១ាកតំ ។
អាបត្តាធិការណាំ សិយា អ១ាកុសលំ សិយា អ១ាកតំ
ន១ ១ តំ អាបត្តាធិការណាំ ១ាកុសលំ ។

(៧៥) ១ ១ ១

ការចរចារឿយ ៗ ការនិយាយរឿយ ៗ ការពោលបង្ហាញ ការប្រឹងប្រែង ការបន្ទែមកម្លាំងឲ្យណា ក្នុងអធិករណ៍នោះ ការចោទផ្តើមនេះ តថាគត ហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ជាអព្យាកត: ។

(៧៤) (សំដៅដល់ពីរ) អាបត្តាធិករណ៍ជាអកុសល ជាអព្យាកត: ។ អាបត្តាធិករណ៍ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកត:ក៏មាន អាបត្តាធិករណ៍ជាកុសលគ្មានទេ ។

(៧៥) បណ្តាអាបត្តាធិករណ៍ ពីរ ២ នោះ អាបត្តាធិករណ៍ជាអកុសល តើដូចម្តេច ? ភិក្ខុកាលបើដឹងស្គាល់ហើយ ក្នែងញ្ញាយាមកន្ទ ន្ទូវអាបត្តិណា អាបត្តិនេះ តថាគតហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ជាអកុសល ។ បណ្តាអាបត្តាធិករណ៍ពីរ ២ នោះ អាបត្តាធិករណ៍ជាអព្យាកត: តើដូចម្តេច ? ភិក្ខុកាលបើមិនដឹង មិនស្គាល់ហើយ មិនក្នែង មិនញ្ញាយាមកន្ទ ន្ទូវអាបត្តិណា អាបត្តិនេះ តថាគតហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ជាអព្យាកត:(១)។

---

១ អដ្ឋកថា ថា អាបត្តាធិករណ៍ជាអព្យាកត:នោះ គឺភិក្ខុមិនបានក្នែង មិនបានដឹងអ្វីសោះ តែត្រូវអាបត្តិ (ជាអចិន្ត្រៃ:) មានបបមសហសេយ្យសិក្ខាបទជាដើម ។ ក្នុងគីកាថា ផ្ទ្រៃជាភិក្ខុ មានចិត្តចុះសប់ជាន់ក្ដ្ដ្ដ ហើយសំដែងលក់ទៅ បើមានមាតុគ្រាមមកដេកជាមួយ ត្រូវអាបត្តិ ដោយការដេកក្នុងខណៈនោះ តែមិនមានចិត្តជាអកុសល បានជាលោកហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ ជាអព្យាកត: ។

(៧៦) កិច្ចាធិការណំ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ កិច្ចាធិការណំ សិយា កុសលំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ ។

(៧៧) តត្ថ កតមំ កិច្ចាធិការណំ អកុសលំ ។ យំ សង្ខ្យា អកុសលចិត្តា កម្មំ ការេតិ អបរោ-ការណកម្មំ ញត្តិកម្មំ ញត្តិទុតិយកម្មំ ញត្តិចតុត្ថកម្មំ ៥ធំ រុក្ខតិ កិច្ចាធិការណំ អកុសលំ ។

(៧៨) តត្ថ កតមំ កិច្ចាធិការណំ កុសលំ ។ យំ សង្ខ្យា កុសលចិត្តា កម្មំ ការេតិ អបរោ. ការណកម្មំ ញត្តិកម្មំ ញត្តិទុតិយកម្មំ ញត្តិចតុត្ថកម្មំ ៥ធំ រុក្ខតិ កិច្ចាធិការណំ កុសលំ[1] ។

(៧៩) តត្ថ កតមំ កិច្ចាធិការណំ អព្យាកតំ ។ យំ សង្ខ្យា អព្យាកតចិត្តា កម្មំ ការេតិ អបរោ-ការណកម្មំ ញត្តិកម្មំ ញត្តិទុតិយកម្មំ ញត្តិចតុត្ថកម្មំ ៥ធំ រុក្ខតិ កិច្ចាធិការណំ អព្យាកតំ ។

---

១ ឧ. ម. ហោន្តិកេសុ ឯវមេវ កុសលំ អាវត្ត ១ បញ្ច អកុសលំ អាវត្ត ។

សមកិច្ចគ្គ: កិច្ចធិការណ៍ ជាកុសល ជាអកុសល ជាអព្យាកត:

(៧៦) (សំដែងអំពី) កិច្ចធិការណ៍ ជាកុសល ជាអកុសល ជាអព្យាកត: ។ កិច្ចធិការណ៍ ជាកុសលកំមាន ជាអកុសលកំមាន ជាអព្យាកត:កំមាន ។

(៧៧) បណ្តាកិច្ចធិការណ៍ទាំង ៣ នេះ កិច្ចធិការណ៍ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ សត្ត្វមានចិត្តជាអកុសលធ្វើកម្មណា គឺអបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម កម្មនេះ តថាគតហៅថា កិច្ចធិការណ៍ជាអកុសល ។

(៧៨) បណ្តាកិច្ចធិការណ៍ទាំង ៣ នេះ កិច្ចធិការណ៍ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ សត្ត្វមានចិត្តជាកុសលធ្វើកម្មណា គឺ អបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម កម្មនេះ តថាគតហៅថា កិច្ចធិការណ៍ជាកុសល ។

(៧៩) បណ្តាកិច្ចធិការណ៍ទាំង ៣ ទោះ កិច្ចធិការណ៍ជាអព្យាកត: តើដូចម្តេច ។ សត្ត្វមានចិត្តជាអព្យាកត:ធ្វើកម្មណា គឺ អបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម កម្មនេះ តថាគតហៅថា កិច្ចធិការណ៍ជាអព្យាកត: ។

វិនយបិដកៃ ចុល្លវគ្គ

(៨០) រ៉ាវ៉ៃ រ៉ាវ៉ានាធិការណ៍ រ៉ាវ៉ៃ ១ អធិការ-
ណ៍ អធិការណ៍ ១ រ៉ាវ៉ៃ អធិការណ៍ ១ ១ រ៉ាវ៉ៃ ១ ។
ស៊ីយ៉ា រ៉ាវ៉ៃ រ៉ាវ៉ានាធិការណ៍ ស៊ីយ៉ា រ៉ាវ៉ៃ ១ ១
អធិការណ៍ ស៊ីយ៉ា អធិការណ៍ ១ រ៉ាវ៉ៃ ស៊ីយ៉ា
អធិការណ៍ញ៉ូវ រ៉ាវ៉ៃ ១ ។

(៨១) ឥន្ទ ១ តមោ រ៉ាវ៉ៃ រ៉ាវ៉ានាធិការណ៍ ។
ឯ ១ ១ ១

(៨០) (សំដែងអំពី) ការគាស់ខែងគ្នាជាន់ជ្រៅ ជាធិការណ៍ ការគាស់ខែងគ្នាមិនជាន់ជ្រៅ អធិការណ៍ អធិការណ៍មិនជាន់ជ្រៅ ការគាស់ខែងគ្នាជាន់ជ្រៅ អធិការណ៍ផង ជាការគាស់ខែងគ្នាផង ។ ការគាស់ខែងគ្នាជាន់ជ្រៅ-ជាធិការណ៍ក៏មាន ការគាស់ខែងគ្នាមិនជាន់ជ្រៅ អធិការណ៍ក៏មាន អធិការណ៍ មិនជាន់ជ្រៅ ការគាស់ខែងគ្នាក៏មាន ជាន់ជ្រៅ អធិការណ៍ផង ជាការគាស់ខែងគ្នាផងក៏មាន ។

(៨១) បណ្តាអធិការណ៍ទាំងនោះ ការគាស់ខែងគ្នាដែលជាន់ជ្រៅ-ជាធិការណ៍ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជជែកគ្នាថា នេះជាធម្មិ នេះមិនមែនជាធម្មិ ។ បេ ។ នេះជាអាបត្តិ អាក្រក់ នេះមិនមែនជាអាបត្តិអាក្រក់ ការបង្ក្រហេតុ ជម្លោះ ការប្រ-ឈ្លោះ ការគាស់ខែង ការនិយាយផ្ទ្រ ។ ការនិយាយផ្ទ្រ ការនិយាយដើម ការនិយាយដើមមួ ការប្រកួតប្រជែងណា ក្នុងអធិការណ៍ នោះ ការបង្ក្រហេតុជាដើមនេះ ជាន់ជ្រៅ ការគាស់ខែងគ្នា ហៅថា ជ្រៅ-ជាធិការណ៍ ។ បណ្តាអធិការណ៍ទាំងនោះ ការគាស់ខែងគ្នា ដែលមិនមែនជា អធិការណ៍ តើដូចម្តេច ។ មាតាគាស់ទ្ធ ងបុត្ត ក្ត ី បុត្ត ្ត ្ត

៧៧

សមន្តបាសាទិកា អនុត្តរៈ អនុត្តរធម្ម

ភតិនីយ ភាតរ ជ្ជ ឧតិ សមាយោ ច សមាយោ ន
ជ្ជ ឧតិ អយ ជ្ជ ជ្ជ ០ ០ អ ធ ការ ។ ត ។ ភ ត
អ ធ ការ ០ ជ្ជ ០ ។ អ ០ ០ ធ ការ អ ០ ០ ធ-
ការ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ។
ត ។ ភ ត អ ធ ការ ០ ជ្ជ ០ ០ ។ ជ្ជ ០ ០ ធ-
ការ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ។

(៨២) ០ ០ ០ ០ ធ ការ ០ ០ ០ ០
ធ ការ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០
០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ប្រុសក្តី សម្ងាញ់ចាស់ទ៉ងសម្ងាញ់ក្តី នេះហៅថា ការចាស់ទ្រៃគ្នា មិនមែនជាអធិករណ៍ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលមិនចាត់ជាការចាស់ទ្រៃគ្នា តើដូចម្តេច ។ អនុវាទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករ-ណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ នេះហៅថា អធិករណ៍ ដែលមិនចាត់ជាការចាស់ទ្រៃគ្នា ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលចាត់ពេញថាជាអធិ-ករណ៍ផង ជាការចាស់ទ្រៃគ្នាផង តើដូចម្តេច ។ រ៉ាវាទាធិករណ៍ចាត់ជាអធិករណ៍ផង ជាការចាស់ទ្រៃគ្នាផង ។

(៨២) (សំដែងអំពី) ការចោទចាត់ជាអនុវាទាធិករណ៍ ការចោទមិនចាត់ជាអធិករណ៍ អធិករណ៍មិនចាត់ជាការចោទ ទាំងជាអធិករណ៍ផង ចាត់ជាការចោទផង ។ ការចោទចាត់ជាអនុវាទាធិករណ៍ក៏មាន ការចោទមិនចាត់ជាអធិករណ៍ក៏មាន អធិករណ៍មិនចាត់ជាការចោទក៏មាន ទាំងជាអធិករណ៍ផង ចាត់ជាការចោទផងក៏មាន ។

(៨៣) បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ ការចោទចាត់ជាអនុវាទាធិករណ៍ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះឯង ចោទប្រកាន់ភិក្ខុផងគ្នា ដោយសីលវិបត្តិក្តី ដោយអាចារវិបត្តិក្តី ដោយទិដ្ឋិ-វិបត្តិក្តី ដោយអាជីវវិបត្តិក្តី ការចោទ ការតិះដៀល ការបន្ទោសរៀយ ។ ការនិយាយរៀយ ។ ការពោលបង្ហាប់ ការប្រឹងប្រែង ការបន្ទ្ងមកម្ចាំង

អយំ អនុភវនោ អនុភវនាធិការណំ ។ តត្ថ តតមោ
អនុភវនោ នោ អធិការណំ ។ មាតាបិ ឧត្តុ អនុ-
ធតិ ឧត្តុ ។ ធាតាបិ មាតរ អនុធតិ ។ ធាតាបិ ឧត្តុ អនុធតិ
ឧត្តុ ។ ធាតាបិ ធាតរ អនុធតិ ។ ភាតាបិ ភាតរ អនុធតិ ។ ភាតាបិ
ភាតរ អនុធតិ ។ ភាតាបិ ភាតរ អនុធតិ ។ សហាយោបិ
សហាយ អនុធតិ ។ អយ អនុភវនោ នោ អធិការណ ។
តត្ថ ។ ។ ។

ឬណា ក្នុងអធិករណ៍ទោះ ការចោទជាដើមនេះ ហៅว่า អនុវាទ-
ធិករណ៍ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ ការចោទដែលមិនចាត់ជាអធិករ-
ណ៍ តើដូចម្តេច ។ មាតាចោទបុត្រក្តី បុត្រចោទមាតាក្តី បិតាចោទបុត្រក្តី
បុត្រចោទបិតាក្តី បងប្អូនប្រុសចោទបងប្អូនប្រុសក្តី បងប្អូនប្រុសចោទ
បងប្អូនស្រីក្តី បងប្អូនស្រីចោទបងប្អូនប្រុសក្តី សម្លាញ់ចោទសម្លាញ់ក្តី
នេះឯងហៅว่า ការចោទដែលមិនមែនជាអធិករណ៍ ។ បណ្តាអធិករណ៍
ទាំងនោះ អធិករណ៍ណាមិនចាត់ជាការចោទ តើដូចម្តេច ។ អាបត្តា-
ធិករណ៍ ១ ឥត្ថាធិករណ៍ ១ រ៉ាមាធិករណ៍ ១ នេះហៅว่า អធិករណ៍ ណា
មិនចាត់ជាការចោទទេ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែល
ចាត់ពេញว่าជាអធិករណ៍ផង ចាត់ជាការចោទផង តើដូចម្តេច ។ អនុវា-
ទាធិករណ៍ ចាត់ជាអធិករណ៍ផង ចាត់ជាការចោទផង ។

(៨៤) (សំដែងអំពី) អាបត្តិចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ អាបត្តិមិនមែន
ជាអធិករណ៍ អធិករណ៍មិនមែនជាអាបត្តិ ទាំងអធិករណ៍ ទាំងអាបត្តិ ។
អាបត្តិចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ក៏មាន អាបត្តិមិនមែនជាអធិករណ៍ក៏មាន
អធិករណ៍មិនមែនជាអាបត្តិក៏មាន អធិករណ៍ផង អាបត្តិផងក៏មាន ។

(៨៥) តត្ថ ១ កតមា[1] អាបត្តិ អាបត្តាធិការណ៍ ។ បញ្ចមី អាបត្តិក្ខន្ធា អាបត្តាធិការណ៍ សត្តមី អាបត្តិ-ក្ខន្ធា អាបត្តាធិការណ៍ អយំ អាបត្តិ អាបត្តាធិការណ៍ ។ ២ តត្ថ ១ កតមា[2] អាបត្តិ នោ អធិការណ៍ ។ សោតាបត្តិ-សមាបត្តិ អយំ អាបត្តិ នោ អធិការណ៍ ។ ២ តត្ថ ១ កតមំ អធិការណ៍ នោ អាបត្តិ ។ ១ ១ ១

(៨៥) បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អាបត្តិដែលចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ តើដូចម្តេច ? អាបត្តិទាំង ៤ កន្លក់ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ អាបត្តិទាំង ៧ កន្លះ ក៏ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ នេះហៅថា អាបត្តិដែលចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ? បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អាបត្តិដែលមិនចាត់ជាអធិករណ៍ តើដូចម្តេច ? សេសាបត្តិទាំងសមាបត្តិ នេះហៅថា អាបត្តិ តែមិនចាត់ជាអធិករណ៍ ? បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលមិនចាត់ជាអាបត្តិ តើដូចម្តេច ? កិច្ចាធិករណ៍ ១ វិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវាទាធិករណ៍ ១ នេះហៅថា អធិករណ៍មិនមែនជាអាបត្តិ ? បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលចាត់ជាអធិករណ៍ផង ជាអាបត្តិផង តើដូចម្តេច ? អាបត្តាធិករណ៍ចាត់ជាអធិករណ៍ផង ជាអាបត្តិផង ?

(៨៦) (សំដែងអំពី)កិច្ចចាត់ជាកិច្ចាធិករណ៍ កិច្ចមិនមែនជាអធិករណ៍ អធិករណ៍មិនមែនជាកិច្ច ជាអធិករណ៍ផង កិច្ចផង ? កិច្ចចាត់ជាកិច្ចាធិករណ៍ក៏មាន កិច្ចមិនមែនជាអធិករណ៍ក៏មាន អធិករណ៍មិនមែនជាកិច្ចក៏មាន ជាអធិករណ៍ផង កិច្ចផងក៏មាន ?

(៨៧) តត្ថ កតមំ ឯកំ ឯកាធិការណំ ។ យា សន្ធ្យាសា ឯកត្ថយតា ការណាយតា អបលោ-ឧកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម ឥទំ ឯកំ ឯកាធិការណំ ។ តត្ថ កតមំ ឯកំ ឆោ អធិការណំ ។ អាចរិយឯកំ ឧបជ្ឈាយឯកំ សមានុបជ្ឈាយឯកំ សមានាចរិយឯកំ ឥទំ ឯកំ ឆោ អធិការណំ ។ តត្ថ កតមំ អធិការណំ ឆោ ឯកំ ។ រាជាធិការណំ អនុរាជាធិការណំ អាបត្តិ-ធិការណំ ឥទំ អធិការណំ ឆោ ឯកំ ។ តត្ថ កតមំ អធិការណាញ្ចេវ ឯកត្ថញ្ច ។ ឯកាធិការណំ អធិការ-ណាញ្ចេវ ឯកត្ថញ្ច ។

(៨៨) រាជាធិការណំ ឥតិ ១ សមថេ ១ សម្ម-ត ។ រាជាធិការណំ ទ្វេ ១ សមថេ ១ សម្ម ១ សម្ម-ទាវិនយេ ១ ១ យេ ១ ១ ។ ១ យា រាជាធិការណំ ឯតំ សមថ ១ ១ ១ ១ ១ យេ ១ ១ ១ ១ ១

(៨៧) បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ កិច្ចដែលចាត់ជាកិច្ចាធិករណ៍ តើដូចម្តេច ? កិច្ច ២ក្រុមណា ដែលសង្ឆគប្បីធ្វើ គឺ អបលោកនកម្ម ញត្តិ-កម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម ទាំងនេះហៅថា កិច្ចដែលចាត់ជាកិច្ច-ធិករណ៍ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ កិច្ចដែលមិនមែនជាអធិករណ៍ តើដូចម្តេច ? អាចវិយកិច្ច ឧបដ្ឋាយកិច្ច សមានុឧបដ្ឋាយកិច្ច សមានាច-រិយកិច្ច ទាំងនេះហៅថា កិច្ចមិនមែនជាអធិករណ៍ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍មិនមែនជាកិច្ច តើដូចម្តេច ? វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទ-ាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍ នេះហៅថា អធិករណ៍មិនមែនជាកិច្ច ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលចាត់ជាអធិករណ៍ផង ជាកិច្ចផង តើដូចម្តេច ? កិច្ចាធិករណ៍ ចាត់ជាអធិករណ៍ផង ជាកិច្ចផង ។

(៨៨) វិវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ? វិវាទាធិ-ករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺ សម្ងាវនៃយ ១ យេភុយ្យសិកា ១ ។ វិវាទាធិករណ៍មិនអាស្រ័យសមថៈ ១ គឺ យេភុយ្យសិកា ត្រាន់តែរម្ងាប់ដោយ សមថៈតែ ១ គឺ សម្ងាវនៃយក៏មាន ។ ពាក្យដែលបណ្ឌិតគប្បីពោលថា ក៏មានដូច្នេះ ? ពាក្យនោះតើដូចសំដែងត្រង់ចំណុច ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខុ រ៉ាវនន្ត ឆម្ចោត ១ អនម្ចោត ១ រ៉ានយោត ១ អ៉ានយោត ១ ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាត ១ អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាត ១ អាចិណ្ណំ តថា-គតេនាត ១ អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាត ១ ឋានំ តថាគតេនាត ១ អ្ឋានំ តថាគតេនាត ១ អ-ឋត្ថិតិ ១ អនាឋត្ថិតិ ១ លបុ្ចកា អ្ឋត្ថិតិ ១ ឥ្ឋ្ចកា អ្ឋត្ថិតិ ១ ឧ្ឋ្ចសេសា អ្ឋត្ថិតិ ១ អនុ្ឋ្ចសេសា អ្ឋត្ថិតិ ១ ទ្ឋ្ឍ្ឍ អ្ឋត្ថិតិ ១ អទ្ឋ្ឍ្ឍ អ្ឋត្ថិតិ ១ ឯ ១ ១ ភិក្ខវ ភិក្ខុ ឧ្ឋ្ចាន្ត ១ ១ ១

ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះដដែលគ្នាថា នេះជាធម៌ក្តី នេះមិនមែនជាធម៌ក្តី នេះជាវិន័យក្តី នេះមិនមែនជាវិន័យក្តី នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគតបានទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកក្តី នេះមិនមែនជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមកទេក្តី នេះជាកិច្ចដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំទុកក្តី នេះមិនមែនជាកិច្ចដែលព្រះតថាគតទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំមកទេក្តី នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្តក្តី នេះមិនមែនជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្តទេក្តី នេះជាអាបត្តិក្តី នេះមិនមែនជាអាបត្តិក្តី នេះជាអាបត្តិស្រាលក្តី នេះជាអាបត្តិធ្ងន់ក្តី នេះជាអាបត្តិមានចំណែកសេសសល់ក្តី នេះជាអាបត្តិមិនមានចំណែកសេសសល់ក្តី នេះជាអាបត្តិអាក្រក់ក្តី នេះមិនមែនជាអាបត្តិអាក្រក់ក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះអាចរម្ងាប់អធិករណ៍នោះបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហើយដែលតថាគតហៅថា អធិករណ៍រម្ងាប់ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយអ្វី ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយសមថាវិន័យ ។ ក្នុងសមថាវិន័យនោះមានអង្គប៉ុន្មាន ។ ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសមថាវិន័យនោះ) ។ ការចំពោះមុខសង្ឆក្នុងសមថាវិន័យនោះ គឺដូចម្តេច ។ ពួកភិក្ខុមានចំនួនប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមក

ជន្ទ្រាហ្ការ ជន្ទ្រ អាហ្ការ ហ្ការ សម្ទ្ធ ១ ១ ១

ចាំងធ្នូ:របស់ភិក្ខុដែលគួរដល់ធ្នូ:ក៏ជានទាំមកហើយ ភិក្ខុចាំងឡាយមកប្រជុំចំពោះមុខ មិនយាត់ហាម នេះហៅថា ការចំពោះមុខសង្ឆ ក្នុងសមម្ភាវនីយ៍នោះ ។ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិនយ ក្នុងសម-ម្ភាវនីយ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយធម៌ណា ដោយវិនយ៍ណា ដោយពាក្យប្រឿនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្តាណា នេះហៅថា ចំពោះមុខធម៌ ចំពោះមុខវិនយ ក្នុងសមម្ភាវនីយ៍នោះ ឯការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសមម្ភាវនីយ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលណាជាស់ចែងគ្នាទៅវិញទៅមក បុគ្គលចាំងពីរនេះជាសត្រូវនឹងគ្នា មាននៅក្នុងទីចំពោះមុខ នេះហៅថា ចំពោះមុខបុគ្គល ក្នុងសមម្ភាវនីយ៍នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ មានភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់សើរើឡើងវិញ ត្រូវខ្ពាជនកម្ម:ចាត់ក្តីយ: (ត្រូវអាបត្តិចាត់ក្តីយ:ព្រោះរើសូ) ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យធ្នូ:ហើយត្រឡប់តិះដៀល ត្រូវទីយនកម្ម:ចាត់ក្តីយ: (ត្រូវអាបត្តិចាត់ក្តីយ: ព្រោះតិះដៀល) ។

(៨៩) ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ បើភិក្ខុចាំងនោះមិនអាចរម្ងាប់អធិករណ៍នោះក្នុងអាវាសនោះបាន ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ (បើ)អាវាសណាមានភិក្ខុច្រើនគ្រាសគ្រែល ត្រូវភិក្ខុចាំងនោះទៅកអាវាសនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ បើភិក្ខុចាំងនោះកំពុងទៅកអាវាសនោះ អាចរម្ងាប់អធិករណ៍

ឯ០ ១ ១ ១

នោះក្នុងកណ្ណាលផ្ទៃបាន ម្ចាលភិក្ខុពាំងឡាយ នេះទើបតថាគតហៅថា អធិករណ៍ម្ចាប់ ។ អធិករណ៍នោះម្ចាប់ដោយធម៌ ដូចម្តេច ។ ម្ចាប់ដោយសម្ថាវិនៃយ ។ ចុះក្នុងសម្ថាវិនៃយនោះមានអង្គប៉ុន្មាន ។ ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិនៃយ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្ថាវិនៃយនោះ) ។ ក៏ការចំពោះមុខសង្ឆក្នុងសម្ថាវិនៃយនោះ តើដូចម្តេច ។ ពួកភិក្ខុមានចំនួនប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុពាំងនោះក៏ចូលមក ពាំងនូវ:ដែលភិក្ខុពាំងឡាយដែលគួរដល់ធ្នូ:ក៏ចូលនាំមក ភិក្ខុពាំងឡាយមានក្នុងទីចំពោះមុខ ក៏មិនបានហាមឃាត់ នេះហៅថា ការចំពោះមុខសង្ឆក្នុងសម្ថាវិនៃយនោះ ។ ឯការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិនៃយ ក្នុងសម្ថាវិនៃយនោះ តើដូចម្តេច ។ អធិករណ៍នោះម្ចាប់ដោយធម៌ណា ដោយវិនៃយណា ដោយពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្តាណា នេះហៅថា ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិនៃយ ក្នុងសម្ថាវិនៃយនោះ ។ ឯការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្ថាវិនៃយនោះ តើដូចម្តេច បុគ្គលណាតាស់ដែងគ្នាទៅវិញទៅមក បុគ្គលពាំងពីរបូជាសត្រូវនឹងគ្នាមានក្នុងទីចំពោះមុខ នេះហៅថា ការចំពោះមុខបុគ្គល ក្នុងសម្ថាវិនៃយនោះ ។ ម្ចាលភិក្ខុពាំងឡាយ បើអធិករណ៍ម្ចាប់ យ៉ាងនេះហើយ

ការគ្រា ខុត្ត្រាដ្ឋ ខុត្ត្រាជនកំ ចាចិត្តិយំ ។
ឆន្ទនាយគ្រា ទីយតិ ទីយនកំ ចាចិត្តិយំ ។

[៥០] ត្រ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តំ អាវាសំ ឥច្ឆន្ត
អន្តរាមគ្គេ ន សត្ត្រាន្ត តំ អធិការណំ ១ ១ សមេតុ
ត្រេហ ភិក្ខវេ ភិក្ខុហ តំ អាវាសំ ឥច្ឆ អាវាសគ
ភិក្ខុ ១ ១ ១

មានភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់ស្ដីរ៉ាវ១ដ្ឋ៏ធ៏ជ ត្រូវ១ក្ដាជនកបាចិត្ដ្ដិយ: ។ ភិក្ខុ
អ្នកធ្វើ១ដ្ឋ:ហើយត្រឡប់ត:ជ្ជ ត្រូវ១ដ្ឋ:ជនកបាចិត្ដ្ដិយ: ។

(៩០) ម្ចាលភិក្ខុ០ាំ០ឡាយ បើភិក្ខុ០ាំ០នោ:ក០ុ០ាំ០ៅ០ាន់អាវ៉ាស
នោ:មិនអាចរម្ងាប់អ០ិការណ៍ ក្នុ០ក ណ្ដាលផ្ទ:ជ្ជ:ជ្ជ:ជ្ជ

អាយស្មន្តោ ម្ចុហ្ម ១ ១ ១

ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើដូច្នេះចូរលោកទាំងឡាយនៅរង់ចាំ
ក្នុងទីនេះមួយរំពេចសិន ទំរាំយើងទាំងឡាយប្រឹក្សាគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ប្រសិនបើពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាស កំពុងប្រឹក្សាគ្នាមានសេចក្តីត្រិះរិះ
យ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយមិនអាច ដឹងរម្ងាប់អធិការណ៍នេះ តាមធម្ម
តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តាបានទេ អធិការណ៍នោះ
ភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសទាំងឡាយមិនត្រូវទុលទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រ-
សិនបើពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាស កំពុងប្រឹក្សាគ្នាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា
យើងទាំងឡាយអាចនឹងរម្ងាប់អធិការណ៍នេះ តាមធម្ម តាមវិន័យ តាមពាក្ស
ប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តាបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុជាម្ចាស់
អាវាសនោះត្រូវនិយាយនឹងពួកភិក្ខុជាអាគន្ធុកៈយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោក
មានអាយុទាំងឡាយ ប្រសិនបើលោកទាំងឡាយ ច្រាប់អធិការណ៍នេះ
តាមរឿងដែលកើតច្រាកដហើយ ដល់យើងទាំងឡាយ យើងទាំងឡាយ
ដឹងរម្ងាប់អធិការណ៍នេះ ឲ្យសមគួរតាមធម្ម តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀន
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តាបាន អធិការណ៍មុខជានឹងរម្ងាប់បាន ដោយស្រួល

ឃ្លាំ មយ៎ ឥមំ អធិការណ៎ បដិច្ចិ្ចសាម[1] ។ ដោ ចេ
ត្ថ្ម្ហ អាយ្ម្ហ្ដ្ដ្ដ អ្ម្ហ្ដ ឥមំ អធិការណ៎ យ្ម្ហ្ដ ដ្ដ
យ្ម្ហ្ដ ដ្ដ ដ្ដ ដ

បើយ៉ាងនេះ ទើបយើងចាំងឡាយនឹងទទួលអធិករណ៍នេះ ។ ម្នាលលោក
មានអាយុចាំងឡាយ ប្រសិនបើលោកចាំងឡាយ មិនប្រាប់អធិករណ៍នេះ
តាមរឿងដែលកើតប្រាកដ ដល់យើងចាំងឡាយទេ ចំណែកខាងយើង
ចាំងឡាយនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នេះឲ្យសមគួរ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្ស
ប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អធិករណ៍នោះមុខជាមិនបានរម្ងាប់ ដោយ
ល្អឡើយ យើងចាំងឡាយមិនព្រមទទួលអធិករណ៍នេះទេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុចាំងឡាយ ត្រូវពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសធ្វើសេចក្តីកំណត់ឲ្យស្រួលបួល
យ៉ាងនេះ រួចហើយត្រូវទទួលអធិករណ៍នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈនោះត្រូវនិយាយទៅនឹងពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសយ៉ាងនេះ
ថា យើងចាំងឡាយនឹងប្រាប់អធិករណ៍នេះ តាមរឿងដែលកើតប្រាកដ
ដល់លោកមានអាយុចាំងឡាយ ប្រសិនបើលោកមានអាយុចាំងឡាយ
អាចនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្សប្រៀន
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះក្តី ។ អធិករណ៍
នោះមុខជានឹងរម្ងាប់ដោយល្អ បើយ៉ាងនេះទើបយើងចាំងឡាយនឹងប្រគល់

ណោ ចេ អាយស្មន្តោ សង្ការ្ជ ឯត្តកេន ភ ឯត្តកេន ភ
អ្ជ្ជវេន ឥមំ អធិការណំ ១ូបសមេតុ ឧម្ម្ជ ១ិ្ជ១យេ
សត្ថុសាសនេ ១ ១ ១

អធិករណ៍នេះ ឲ្យលោកមានអាយុទាំងឆ្លាយ បើលោកមានអាយុទាំងឆ្លាយមិនអាចនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ តាមធម្ម តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះក្តី ។ អធិ-ករណ៍នោះ ក៏មុខជានឹងមិនរម្ងាប់ ដោយប្រពៃឡើយ យើងទាំងឆ្លាយនឹងមិនប្រគល់អធិករណ៍នេះឲ្យលោកមានអាយុទាំងឆ្លាយទេ យើងទាំងឆ្លាយនឹងជាម្ចាស់អធិករណ៍នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឆ្លាយ ត្រូវពួកភិក្ខុជាអាគន្ធុក:ធ្វើសេចក្តីកំណត់ឲ្យស្រួលបួលយ៉ាងនេះ ១ លុះហើយសឹមប្រគល់អធិករណ៍នោះដល់ពួកភិក្ខុជាម្ចាស់វត្តចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឆ្លាយ បើពួកភិក្ខុនោះអាចនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នោះបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឆ្លាយ នេះទើបតថាគតហៅว่า អធិករណ៍រម្ងាប់បានដោយស្រួលល្អ ។ អធិករណ៍នោះ រម្ងាប់បានដោយអ្វី ។ រម្ងាប់បានដោយសមុ្ចាវិន័យ ។ ក្នុងសមុ្ចាវិន័យនោះ មានអង្គដូចម្តេចខ្លះ ។ ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំពោះមុខធម្ម ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសមុ្ចាវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឆ្លាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះ:ហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រូវប្រាប់ស្ងើរើឡើងវិញ ត្រូវ:ក្រាបនមក្ចាចិត្តិយ: ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទ: ហើយត្រូវប្រាប់ត:ដៀលត្រូវ:ខ្ចីយនមក្ចាចិត្តិយ: ។

(៩០) ភេមា ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ឥមិ អដ្ឋការណា
ទ្វិដ្ឋិ ជ្ជ ១ យមានេ អនត្ថាដ(១) ចេវ ភសាដ ជាយន្តិ ន
ចេតសា(២) ការ ១ ១ ១

(៩១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអធិករណ៍នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយ
នោះកំពុងវិនិច្ឆ័យ ក៏មានពាក្យទ្រហឹងអឹងកងមិនមានទីបំផុត គឺមិនបេះអស
មិនបេះហើយកើតឡើងផង ទាំងសេចក្តីអធិប្បាយនៃកាសិតន្ទុ: ក៏មិនមាន
នរណាដឹងច្បាស់ផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីធ្វើម្ចាប់
អធិករណ៍បែបនេះដោយ ១ ញ្ជូ ហ៊ ([1]) ១ ១ ១

ហោន្តិ ឧប្ផាតានិ ឧប្ផ្ទ្ធានិ ឧប្ផ្ទ្ធានិ ឧត្តសោ[1]
អនុ១ញ្ញនសោ ១ ១ ១

ចេះចែករំលែកស្រួល ចេះស្ងាត់រត់មាត់ ដ៏ច្ចយ ១ ជាអ្នកមានសីលជាទីគួរ ១ ជាអ្នកអត់ធ្មត់ ១ ជាអ្នកមានសីលជាទីគួរ ១ ជាអ្នកអត់ធ្មត់ ១ ជាអ្នកមានសីលជាទីគួរ ១ ជាអ្នកមានសីលជាទីគួរ ១ ជាអ្នកមានសីលជាទីគួរ

ឥន្ទ្រាមញ្ច ភិក្ខុំ សម្ផុន្ទេយ្យ ឧញ្ញាហ៊ីតាយ ឥមំ អធិការណំ ១ូបសមេតុំ ។ ១ឝសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ អម្ហាកំ ឥមស្មឹ អធិការណេ ១ិធ្ធ-ិ-ិ-ិ

ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីឲ្យម្ចាប់អធិករណ៍នេះ ដោយ១ញ្ញាហ៊ីកកម្មវាចា ។ នេះ
ជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ អធិករណ៍នេះយើង
ចាំងឡាយកំពុងវិនិច្ឆ័យ ក៏មានពាក្យប្រហាងអ៊ីងកង មិនមានទីបំផុតកើត
ឡើង សេចក្តីអធិប្បាយនៃការសិតន្ទុ ក៏មិនមាននរណាដឹងច្បាស់ ។ សង្ឆ
សន្ទតតិក្ខុ ឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីឲ្យម្ចាប់ទ្ធូវអធិករណ៍នេះ
ដោយ១ញ្ញាហ៊ីកកម្មវាចា ។ ការសន្ទត់ទ្ធូវតិក្ខុ ឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង
ដើម្បីម្ចាប់ទ្ធូវអធិករណ៍នេះ ដោយ១ញ្ញាហ៊ីកកម្មវាចា គួរដល់លោក
មានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់
លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវពោលឡើង ។
តិក្ខុ ឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង សង្ឆបានសន្ទត ដើម្បីឲ្យម្ចាប់អធិ-
ករណ៍នេះ ដោយ១ញ្ញាហ៊ីកកម្មវាចាហើយ ការសន្ទត់តិក្ខុដើម្បីឲ្យម្ចាប់
ទ្ធូវអធិករណ៍នេះ គួរដល់សង្ឆហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆ
ស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកទ្ធូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៩៣) ម្នាលតិក្ខុចាំងឡាយ បើតិក្ខុចាំងនោះកាចដើម្បីម្ចាប់អធិករ-
ណ៍នោះ ដោយ១ញ្ញាហ៊ីកកម្មវាចាបាន ម្នាលតិក្ខុចាំងឡាយនេះទើបតថា-
គតហៅថាអធិករណ៍ម្ចាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះម្ចាប់ដោយធម្មិកៈ ។
ម្ចាប់ដោយសមូ្ចាវិនិយ ។ ក្នុងសមូ្ចាវិនិយនោះ មានអង្គដូចម្តេច ។

ធម្មសម្ភ១តា រ៉ាងយសម្ភ១តា បុគ្គលសម្ភ១តា ។ បេ ។ ២រ៉ា ប្រមន្ត ១ ១ ១

៩១

សមថក្ខន្ធកៈ ១០ ១ ១ ១

សម្ចាវ៉ៃយេន ។ ១ ១ ១

រម្ងាប់ដោយសម្ងាត់ ។ ចុះកន្ទ សម្ងាត់ដូចនោះ មានអង្គដូចម្តេច ។ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គកន្ទ សម្ងាត់ដូចនោះ) ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់ សើរើឡើងវិញ ត្រូវទុកាជនកបាចិត្តិយៈ ។

(៩៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ កំពុងតែវិនិច្ឆ័យ មានភិក្ខុជាធម្មកថិកក្នុងបរិសទ្យនោះ ជាអ្នកចាំសុត្ត តែមិនចាំសុត្តវិភង្គ ភិក្ខុនោះកំណត់សេចក្តីមិនបាន ប្រកាន់យកតែព្យញ្ជនៈជាប្រមាណ ហើយត្រឡប់ជជែសធសេចក្តីចេញ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិ-ពលត្រូវនិយាយបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងនោះថា សូមលោកមានអាយុទាំងឡាយ ស្តាប់ខ្ញុំ (ដ្ឋិត) ភិក្ខុជាធម្មកថិកឈ្មោះនេះ ។ លោកជាអ្នកចាំសុត្ត: តែមិនចាំសុត្តវិភង្គទេ លោកកំណត់សេចក្តីមិនបាន ប្រកាន់យកតែព្យញ្ជនៈជាប្រមាណ ហើយត្រឡប់ជជែសធសេចក្តីចេញ ។ បើកម្ម មានការគួរដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយហើយ យើងទាំងឡាយដ៏សេស គប្បីញ៉ាំងភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យក្រាកចេញ ! ហើយសឹមរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះ ចាន ឲ្យភិក្ខុនោះ ក្រាកចេញ ហើយ អាចដើម្បីនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នោះ ចាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ ទើបតថ-គតហៅថា អធិករណ៍ រម្ងាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះ រម្ងាប់ ដោយ ធម្ម ។

សម្ភវានៃយេន ។ តត្ថ តត្ថ សម្ភវានៃយស្មឹ ។ ឧម្មសម្ភវតា ១ នៃយសម្ភវតា ១ បុគ្គលសម្ភវតា ១ បេ ។ ឯវំ ១ ១ ១

ម្យ៉ាងដោយសមថវិនិយ ។ ភិក្ខុដ៏សមថវិនិយនោះ មានអង្គដ៏ជម្ពូ ។ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិនិយ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសមថវិនិយនោះ) ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ម្យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់សើរើឡើងវិញ ត្រូវទទួលនូវការចាត់ចែងយ: ។

(៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះ មិនអាចដើម្បីធ្វើរម្ងាប់អធិករណ៍នោះ ដោយទ្រឹស្តីកាកម្ម៉ាចារ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងនោះ ប្រគល់អធិករណ៍នោះដល់សង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំ-ណេរ យើងទាំងឡាយមិនអាចដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ដោយទ្រឹស្តីកា-កម្ម៉ាចារ សូមសង្ឆរម្ងាប់អធិករណ៍នេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថា-គតអនុញ្ញាតដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍ដែលនេះ ដោយយេកុយ្យសិការវិញ ។ សង្ឆគប្បីសន្ទូតភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ ប្រការ ឲ្យជាសលាកគ្គាហាចក: (អ្នកចែកឆ្នោត) គឺភិក្ខុណា មិនលំអៀងទៅខាងឆន្ទាគតិ ១ មិនលំអៀងទៅខាងទោសាគតិ ១ មិនលំអៀងទៅខាងមោហាគតិ ១ មិនលំអៀងទៅខាងភ-យាគតិ ១ ដឹងឆ្នាកដែលគេបានចាប់ទទួលមិនបានចាប់ ១ ។ បេ ។ ភិក្ខុណ្ណោះ នេះសង្ឆបានសន្ទូតឲ្យជាសលាកគ្គាហាចក: ការសន្ទូតគួរដល់សង្ឆហើយ

ឥស្ថា ឥណ្ឌ្យ ។ ដ្ឋមេតំ ណារយោ ២ តំ ។ ត្រេន
សលាកត្ថ្ម ១ ១ ១

ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆសៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទទួលវិសេចក្តីនេះ ដោយ
អាការសៀមយ៉ាងនេះ ។ សណ្ឋានគ្រាហ្ចាបកភិក្ខុនោះ គប្បីឲ្យភិក្ខុចាំង
ឆ្ពាយចាប់ស្ថាកចុះ ។ (បើ) ភិក្ខុចាំងឆ្ពាយជាធម្មវាទីមានចំនួនប្រើនជាង
ពោលឡើងយ៉ាងណា សង្ឆត្រូវមានអធិករណ៍នោះយ៉ាងនោះចុះ ម្ចាស
ភិក្ខុចាំងឆ្ពាយ នេះទើបតថាគតហៅថាអធិករណ៍រម្ងាប់ ។ អធិករណ៍
នោះរម្ងាប់ដោយធម្មីអ្ចឹ ។ រម្ងាប់ដោយសមថាវិន័យនឹងយកកុយ្យសិកា ។
ចុះកង់សមថាវិន័យនោះមានអង្គដូចម្តេច ។ ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំ-
ពោះមុខធម្ម ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គកង់សម-
ថាវិន័យនោះ) ក៏ការចំពោះមុខសង្ឆកង់សមថាវិន័យនោះ តើដូចម្តេច ។
ពួកភិក្ខុមានចំនួនប៉ុន្មានរូប ដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុចាំងនោះក៏ចានមក ឆន្ទ:
របស់ភិក្ខុចាំងឆ្ពាយដែលគួរដល់ឆន្ទ: ក៏ចានមកហើយ ភិក្ខុចាំងឆ្ពាយ
ដែលមាននៅកង់ទីចំពោះមុខ ក៏មិនចានហាមឃាត់ នេះហៅថា ការ
ចំពោះមុខសង្ឆ កង់សមថាវិន័យនោះ ។ ឯការចំពោះមុខធម្ម និងការចំពោះ
មុខវិន័យ កង់សមថាវិន័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់
តាមធម្ម តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្ត្តា នេះ
ហៅថា ការចំពោះមុខធម្ម ការចំពោះមុខវិន័យ កង់សមថាវិន័យនោះ ។
ការចំពោះមុខបុគ្គល កង់សមថាវិន័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុណា

ឆ ទ្វារនិ យេន ឆ ទ្វារនិ ឧបេតោ អត្ថសម្ផ្ទ្ធ្ទ្ធ្ទ្ធ

ទាស់ទែងគ្នាទៅវិញទៅមក ភិក្ខុទាំងពីរបួបនោះជាសត្រូវនឹងគ្នា ព្រោះការទាស់ទែងគ្នា ក៏មាននៅក្នុងទីបំពោះមុខ នេះហៅថា ការបំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្ថាវិន័យនោះ ។ ក្នុងយេកុយ្យសិកាកម្មនោះ មានវិធីធ្វើដូចម្តេច ។ ការធ្វើ កិរិយាធ្វើ ការចូលទៅដិត ការចូលទៅអែបនៃប ការទទួលនឹងការមិនហាមឃាត់នូវយេកុយ្យសិកាកម្មណា នេះហៅថា វិធីធ្វើក្នុងយេកុយ្យសិកា-កម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រូវប្រាប់សើរើឡើងវិញ ត្រូវ១ក្តោដនកថ្ការ ចិត្តយ: ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យធនូ:ហើយ ត្រូវប្រាប់ត:ដៀលត្រូវ១ យនកថ្ការ ចិត្តយ: ។

(៨៧) សម័យនោះឯង ក្នុងក្រុងសាវ៉ត្ថី មានអធិករណ៍កើតប្រាកដយ៉ាងនេះឡើង ។ ត្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះជាអ្នកមិនត្រេកអរ ដោយវិធីរម្ងាប់អធិករណ៍របស់សង្ឆ ក្នុងក្រុងសាវ៉ត្ថីឡើយ ហើយបានញ្ជុំណាំងថា មានព្រះថេរ:ប្រើនអង្គ គង់នៅក្នុងអាវ:ណៈ ជាពហុស្សូត ចេះចាំនិកាយ ទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា ជាអ្នកប្រាជ្ញធ:ណ ។ មានប្រាជ្ញ មានអៀនខ្មាស ជាអ្នកមានរន្ធ្ងៀស ជាអ្នកប្រាថ្នាការសិក្ខា ។ ព្រះថេរ:ទាំងនោះ រម្ងាប់អធិករណ៍នេះ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ ។ ១ ២

អថោ តេ ភិក្ខូ តំ អាកាសំ ឥទ្ធាតេ ថេរេ ឯតទវោចុំ
ឥមំ ភន្តេ អធិការណំ ឱរំជាតំ ឱរំសមុទ្ទន្តំ សាធុ ភន្តេ
ថេរ ឥមំ អធិការណំ រូបសមេតុ ឆម្មេន វិនយេន សត្ថុ
សាសនេន យថាយិទំ អធិការណំ សុរូបសន្តំ អសន្ត្ថ ។
អថោ តេ ថេរ យថា សាវត្ថិយា សង្ឆេន អធិការ-
ណំ រូបសមិតំ យថា សុរូបសន្តំ(១) ឥថ តំ អធិការណំ
រូបសមេសុ ។ អថោ តេ ភិក្ខូ អសន្ត្ថ សាវត្ថិយា
សង្ឆស្ស អធិការណារូបសមេន អសន្ត្ថ សម្ពហុ-
លានំ ថេរានំ អធិការណាសុរូបសមេន អាសន្ត្ថ ។ ទោ
អមុ ការ ។ តេ អាកាសេ ឋិតា ថេរ ។ ១ ។
ទ្ធ ថេ ។ ២ ។ ២ ។ ២

គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ នាំគ្នាទៅកាន់អាវាសនោះហើយនិយាយ
ពាក្យនុ៎ះទៅនឹងព្រះថេរៈទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយដ៏ចំរើន
អធិករណ៍នេះកើតប្រាកដយ៉ាងនេះហើយ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ
ដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំសូមអង្វរ សូមព្រះថេរៈទាំងឡាយរម្ងាប់ទូវអធិករណ៍នេះ
តាមធម្ម តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ដោយទំនងដ
ដែលអធិករណ៍នេះគប្បីរម្ងាប់ចានដោយស្រួល ។ គ្រានោះឯង ព្រះ
ថេរៈទាំងនោះចានរម្ងាប់អធិករណ៍ទាំងនោះ តាមទំនងដែលអធិករណ៍ចាន
រម្ងាប់ដោយស្រួល ដូចជាអធិករណ៍ដែលសង្ឆចានរម្ងាប់ហើយ ក្នុងក្រុង
សាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏នៅតែមិនត្រេកអរដោយការ
រម្ងាប់អធិករណ៍របស់សង្ឆ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ទាំងមិនត្រេកអរដោយការរម្ងាប់
អធិករណ៍របស់ព្រះថេរៈទាំងឡាយប្រាំនអង្គ ចានឮដំណឹងថា ព្រះថេរៈ
ទាំងឡាយបីអង្គគង់នៅក្នុងអាវាសឯណោះ ។បេ។ ព្រះថេរៈទាំងឡាយពីរ
អង្គគង់នៅ ។ បេ ។ ព្រះថេរៈមួយអង្គគង់នៅ (ក្នុងអាវាសឯណោះ) ជា
ពហុស្សុត ចេះចាំនិកាយ ទ្រទ្រង់ធម្ម ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា ជា
អ្នកប្រាជ្ញ ជាអ្នកវាងវៃ មានប្រាជ្ញា មានអៀនខ្មាស មានសេចក្តីរង្គ្រៀស
ប្រាថ្នាការសិក្សា ប្រសិនបើព្រះថេរៈអង្គនោះ គប្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ

ឆម្នេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន ឱវាទំ អធិការណំ
វូបសន្តំ អសន្ថាតំ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ តំ អាវាសំ
ឥន្ធ តំ ថេរំ ឯតទវោចុ ។ ៥ កន្ត អធិការណំ
ឱវាទាតំ ឱវាសមុ ១ ១ សាធុ ភន្ត ថេរ ១ ១ ១

តាមធម្ម តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា យ៉ាងនេះ ទើបអធិករណ៍នេះរម្ងាប់ចានដោយស្រួល ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ នោះចានទៅកាន់ភាវៈសនោះ ហើយនិយាយពាក្យទ្ទុះនឹងព្រះថេរៈនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន អធិករណ៍នេះកើតប្រាកដយ៉ាងនេះ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំសូមអង្វរ សូមព្រះថេរៈរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ តាមធម្ម តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ដោយទំនងដែលអធិករណ៍នេះ គប្បីរម្ងាប់ចានដោយស្រួល ។ គ្រានោះឯង ព្រះថេរៈនោះក៏ចានរម្ងាប់អធិករណ៍នោះ តាមទំនងដែលអធិករណ៍រម្ងាប់ទៅដោយស្រួល ដូចជាអធិករណ៍ដែលសង្ឆចានរម្ងាប់ហើយក្នុងក្រុងសាវត្ថី ដូចជាអធិករណ៍ដែលព្រះថេរៈច្រើនអង្គចានរម្ងាប់ហើយ ដូចជាអធិករណ៍ដែលព្រះថេរៈតាំងឡាយបីអង្គចានរម្ងាប់ហើយ ដូចជាអធិករ-ណ៍ដែលព្រះថេរៈតាំងឡាយពីរអង្គចានរម្ងាប់ហើយ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏នៅតែមិនត្រេកអរដោយការម្ងាប់អធិករណ៍របស់សង្ឆក្នុងក្រុងសាវត្ថី មិនត្រេកអរដោយការម្ងាប់អធិករណ៍របស់ព្រះថេរៈតាំងឡាយច្រើនអង្គ មិនត្រេកអរដោយការម្ងាប់អធិករណ៍ របស់ព្រះថេរៈតាំងឡាយបីអង្គ មិនត្រេកអរដោយការម្ងាប់អធិករណ៍របស់ព្រះថេរៈ តាំងឡាយពីរអង្គ មិនត្រេកអរដោយការម្ងាប់អធិករណ៍របស់ព្រះថេរៈមួយអង្គ

យេ ឯ ភ ភ ០ តេ ឧ ១ ២ ២ ២

ហើយកំនាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អធិការណ៍នុ៎ះសង្ឆបានកំចាត់បង់ឲ្យស្ងប់ម្ចាស់ហើយ ឈ្មោះថាម្ចាស់ដោយប្រពៃហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតការចាប់ស្វាកបីយ៉ាង គឺ ភ្ជួរ(ក: (បិទមុ១) ១ សកណ្ណជប្ប(ក: (ខ្សឹបប្រាប់) ១ រៀជ(ក:(១) (ក្រើកចំហ) ១ ដើម្បីបញ្ជាក់ដល់ភិក្ខុទាំងនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការចាប់ស្វាកឈ្មោះភ្ជួរ(ក:នោះដូចម្តេច ។ ត្រូវសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុនោះក្តីស្វាកឲ្យមានពណ៌ផ្សេងគ្នាហើយចូលទៅរកភិក្ខុ ១ រូប ម្តងៗហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា នេះស្វាករបស់ភិក្ខុមានវាសៈយ៉ាងនេះ នេះស្វាករបស់ភិក្ខុមានវាសៈយ៉ាងនេះ លោកបង់ចាប់ស្វាកណា ចូរលោកចាប់ស្វាកនោះចុះ ។ លុះភិក្ខុអ្នកចាប់នោះចាប់យកទៅហើយ សលាកគ្គាហាបកភិក្ខុត្រូវប្រាប់ថា លោកកុំបង្ហាញអ្នកណាឲ្យសោះ ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុជាអធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវប្រាប់ថាការចាប់នេះមិនល្អទេ ហើយសើរើជាថ្មីទៀត(២) ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា

---

១ អដ្ឋកថា ថា កាលបើភិក្ខុបរិសទ្យជាអលជ្ជីច្រើនជាង ត្រូវធ្វើស្វាកបិទមុខ ។ បើភិក្ខុបរិសទ្យជាលជ្ជីច្រើនជាង ត្រូវធ្វើស្វាកបើកមុខ ។ បើភិក្ខុបរិសទ្យជាមនុស្សល្ងង់ច្រើនជាង ត្រូវឃ្ចឹបប្រាប់ដោតត្រចៀក ។ អដ្ឋកថា ថា ត្រូវឲ្យចាប់ជាថ្មីទៀត ជ្រាបតែត្រង់ប៉ែងង ។

ធម្មាធិ ពហុតរតិ សុក្ខហោតិ សាវជ្ជតញ្ចិ ។ ឯវំ ខោ
ភិក្ខវេ ភូតិ្ជ្ជ្ជ

សមមជ្ឈិមៈ ការចាប់ស្លាកឈ្មោះសកណ្ណជប្បកៈ

ភិក្ខុជាធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវប្រកាសថា ការចាប់នេះល្អហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចាប់ស្លាកយ៉ាងនេះហើយដែលហៅថា ឆ្ងាកៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចាប់ស្លាកឈ្មោះសកណ្ណជប្បកៈនោះ តើដូចម្តេច ។ សលាកគ្គាហាបកភិក្ខុនោះត្រូវរៀបដាក់ត្រុះចៀកភិក្ខុមួយរូប ។ ថា នេះស្លាកបស់ភិក្ខុមានវាទៈយ៉ាងនេះ នេះស្លាកបស់ភិក្ខុមានវាទៈយ៉ាងនេះ លោកចង់ចាប់ស្លាកណា ចូរយកស្លាកនោះចុះ ។ លុះភិក្ខុចាប់ស្លាកហើយ ត្រូវសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុនិយាយថា លោកកុំប្រាប់អ្នកណាឲ្យសោះ ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុជាអធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវប្រាប់ថា ការចាប់នេះមិនល្អទេ ហើយសើរើជាថ្មីទៀត ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុជាធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវប្រ-កាសថា ការចាប់នេះល្អហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការចាប់យ៉ាងនេះដែលហៅថាសកណ្ណជប្បកៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចាប់ស្លាកឈ្មោះវិវដកៈនោះដូចម្តេច ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុជាធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវបណ្តោយឲ្យចាប់ដោយវិធីចាប់ស្លាកឈ្មោះវិវដកៈចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចាប់ស្លាកយ៉ាងនេះហើយដែលហៅថាវិវដកៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិធីចាប់ស្លាកមានពីយ៉ាងប៉ុណ្ណេះឯង ។

ទ្វៃយមកជាតក ចុល្លវគ្គ

(៤៧) អនុកម្ពាធ្ងាការ លោ ការ ឥមាហិ សមវេជ្ជ សមុត្ត ។ អនុកម្ពាធ្ងាការ លោ ឥមាហិ សមវេជ្ជ សមុត្ត សម្ភូតានិ ១ សត្តានិ ១ អមូ ឥ្ជ្ជ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ។

(៤៨) ស្ស យ អនុកម្ពាធ្ងាការ លោ ឥ្ជ្ជ សមវេជ្ជ អ ១ ១ ១ ១ ១ ១

(៩៧) អនុវាទាធិករណ៍ ម្លាប់ដោយសមថៈប្រាំបួនយ៉ាង ។ អនុវាទាធិករណ៍ម្លាប់ដោយសមថៈ ៤ យ៉ាង គឺ សម្មុខាវិនយ ១ សតិវិនយ ១ អមូឬ្ហវិនយ ១ តស្សាបាបិយសិកា ១ ។

(៩៨) អនុវាទាធិករណ៍ មិនចាប់អាស្រ័យសមថៈពីរយ៉ាង គឺ អមូឬ្ហវិនយ ទាំងតស្សាបាបិយសិកាទេ គ្រាន់តែម្លាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺ សម្មុខាវិនយ ទាំងសតិវិនយ (ប្រុណ្ណោះ) ក៏មាន ។ ពាក្យដែលបណ្ឌិតគប្បីពោលថា ក៏មាន ដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះតើដូចម្តេចដែរ ត្រង់ចុងណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចោទភិក្ខុផ្ទាល់ខ្លួនដោយសីលវិបត្តិឥតមានមូល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សតិវិនយសង្ឆ ត្រូវឲ្យដល់ភិក្ខុដែលមានសតិបរិបូណ៌នោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆត្រូវឲ្យសតិវិនយយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវចូលទៅកាន់សង្ឆធ្វើចីវរធ្យានស្មាម្ខាង ។ បេ ។ ហើយនិយាយនឹងសង្ឆយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ភិក្ខុទាំងឡាយចោទខ្ញុំដោយសីលវិបត្តិឥតមានមូល បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាអ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌ហើយ មកសូមសតិវិនយនឹងសង្ឆ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវសូមសតិវិនយជាគំរប់ពីរដងផង ។ ភិក្ខុនោះត្រូវសូមសតិវិនយជាគំរប់បីដងផង ។

(១០០) ញ្ញត្តេន ភិក្ខុនា បដិ១លេន សង្ឆ ញ្ញ-
ទេតព្ពោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆ ភិក្ខុ ឥត្ថន្ថាមំ ភិក្ខុំ
អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេត្តិ ។ សោ សតិ-
វេបុល្លប្បត្តោ សង្ឆំ សតិវិនយំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឆស្ស
បត្តកល្លំ សង្ឆោ ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ សតិវេ-
បុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។
សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆ ភិក្ខុ ឥត្ថន្ថាមំ ភិក្ខុំ អមូ-
លិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេត្តិ ។ សោ សតិវេ-
បុល្លប្បត្តោ សង្ឆំ សតិវិនយំ យាចតិ ។ សង្ឆោ
ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ
ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ១មតិ ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ
សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយស្ស ទានំ សោ តុណ្ហី
យស្ស ន ១ក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្ៗ ឯតមត្ថំ
វទামិ ។ បេ ។ តតិយម្ៗ ឯតមត្ថំ វទামិ ។ បេ ។ ទិន្នោ
សង្ឆេន ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស
សតិវិនយោ ១មតិ សង្ឆស្ស ១ស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ

(១០០) ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសវាងវិន្ទ្រ ត្រូវធ្លឿងសង្ឆ ថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុចាំងឆ្លាយ ចោទភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដោយសីលវិបត្តិ ឥតមានមូល ។ ភិក្ខុនោះ ជាអ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌ ហើយមកសូមសតិវិន័យ ទ្ធ ដ ដ ។ បើកម្ម មានកាលគួរដល់ សង្ឆ ហើយ សង្ឆ ត្រូវ ឲ្យ សតិ វិន័យ ដល់ ភិក្ខុ ឈ្មោះ នេះ ជា អ្នក មាន សតិ ពេញ បរិ បូ ណ៌ ហើ យ ។ នេ ះ ជា ញ ត្តិ ។ ប ពិ ត្រ ព្រ ះ ស ង្ឆ ដ ៏ ចំ រ ើ ន សូ ម ស ង្ឆ ស្ត ា ប ់ ខ្ញ ុ ំ ភ ិ ក ្ ខ ុ ចា ំ ង ឆ ្ ម ា យ ចោ ទ ភ ិ ក ្ ខ ុ ឈ ្ ម ោ ះ ន េ ះ ដ ោ យ ស ី ល ว ิ ป ั ต ต ิ ส ห ม ี ม ู ล ។ ភ ិ ក ្ ខ ុ ន ោ ះ ជ ា អ ្ ន ក ម ា ន ส ต ิ ព េ ញ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ើ យ ม ก ส ู ม ส ต ิ ว ิ น ั យ ท ี ่ ส ง ฆ ์ ។ ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั យ ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า น ข ึ ้ น ส ู ่ ส ต ิ ว ิ น ั ย ด ล ่ ภ ิ ก ข ุ ผ ู ้ ม ี ส ต ิ ป ร ิ ป ู ณ ์ ห ล ั ง จ า ก ส ง ฆ ์ ป ร ท า ន ข ึ ้ ន ส ู ่ ส ต ิ ว ิ ន ั យ ។ ខ ្ ញ ុ ំ ស ូ ម ច ាំ ង ុ ក

ជារយាមតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អធិការណា ១ ១ ១

ន្ទ្រាសេចក្តីនេះដោយការសម្រេចយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
ឥឡូវតថាគតហៅថាអធិករណ៍ម្ចាស់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះម្ចាស់ដោយធម្មអ្វី ។
ម្ចាស់ដោយសមុដ្ឋានវិនយ ២ ។ ចុះកងសមុដ្ឋានវិនយនោះមាន
អង្គដូចម្តេច ។ ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំពោះមុខធម្ម ការចំពោះមុខ
វិនយ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គកងសមុដ្ឋានវិនយនេះ) ។ បេ ។ ចុះការ
ចំពោះមុខបុគ្គលកងសមុដ្ឋានវិនយនោះតើដូចម្តេច ។ បុគ្គលណាពោលគ្នា
ទៅវិញទៅមក បុគ្គលទាំងពីរនាក់នោះក៏មាននៅកន្លែងចំពោះមុខ នេះហៅ
ថាការចំពោះមុខបុគ្គលកងសមុដ្ឋានវិនយនោះ ។ ចុះកងសត្តិវិនយនោះមាន
ភ្ជាប់ដូចម្តេច ។ ការធ្វើកិរិយាធ្វើ ការចូលទៅជិត ការចូលទៅជិតនៃបេ ការ
ចូលនឹងកិរិយាមិនឃាត់ហាមនូវសត្តិវិនយកម្មណា នេះជាភ្ជាប់កងសត.
វិនយនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ម្ចាស់យ៉ាងនេះហើយ
ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់សើរើឡើងវិញ ត្រូវនិក្ខេបចេញ ។ ភិក្ខុអ្នក
ទ្សេងនូវហើយត្រឡប់តិះដៀល ត្រូវទណ្ឌកម្ម ។

(១០១) អនុវាទាធិករណ៍ មានចាប់ការស្រ្ទាយសមថៈពីរយ៉ាង គឺ
សត្តិវិនយ ១ តស្សាបាបិយសិកា ១ ត្រាន់តែម្ចាស់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង
គឺសមុដ្ឋានវិនយ ១ អមូឡ្ហវិនយ ១ ក៏មាន ។ ពាក្យដែលបណ្ឌិតគប្បី
ពោលថា ក៏មាន ដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះតើដូចម្តេចណា ។

ឥន បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧម្មត្តោ ហោតិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ
តេន ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកេន ពហុំ អស្ស-
មណកំ អជ្ឌាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ តំ ភិក្ខុ
ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកេន អជ្ឌាចិណ្ណេន អាបត្តិ-
យា ចោទេន្តិ សារយន្តិ ។ យេ ។ អាបត្តិ អាបជ្ជិតុ ។
សោ ។ យ ។ ទេ ។ អហំ ។ ខោ ។ ។ ។

សមាធិកន្ធកៈ ភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុកងសាសនានេះ ជាមនុស្សឆ្កួត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះក៏ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងញ្ជាយាមធ្លើលើ្ជសនូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ព្រោះហេតុតែភិក្ខុឆ្កួត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយ ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នាំគ្នាចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុឆ្កួតនោះធ្វើយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ខ្ញុំឯងជាមនុស្សឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ខ្ញុំឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះក៏ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងញ្ជាយាមធ្លើលើ្ជសនូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំនឹកអំពើនោះមិនឃើញទេ អំពើ+ទុះខ្ញុំចានធ្វើហើយដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែពោលចោទភិក្ខុឆ្កួតនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុឆ្កួតនោះចាត់វង្វេងហើយ សង្ឆគប្បីឲ្យអមូឬ្ជវិនៃ្ឆយចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆគប្បីឲ្យអមូឬ្ជវិនៃ្ឆយយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីចូលទៅកសង្ឆ ធ្វើឧត្តរាសង្គៈធ្ងៃស្មាម្ខាង ។បេ។ ហើយពោលនឹងសង្ឆយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាស

គេនមេ ឆ្មុត្តគ្រេន ចិត្តវិមរិយាសកគ្រេន ពហុ អស្ជាម-
ណាកំ អជ្ជាចិណ្ណំ ភាសិតមរ៉ាត្ថ្ពំ ភិក្ខ ឆ្មុត្តគ្រេន
ចិត្តវិមរិយាសកគ្រេន អជ្ជាចិណ្ណេន អាមត្តិយា ពោនេន្ត
សរតាយស្ម ឬ្ជ្ជ អាមត្តិ អាមជ្ជិតាត ត្ជ្ជ ឬ
ឬ ១ អ ១ ១ ១

ប្រែប្រួល ការខ្ញុំតួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏ចានប្រ-ព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងញ្ជាយាមធ្លើស្ម ន្ធវ៉ាកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ព្រោះតែខ្ញុំជាមនុស្សតួត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ទាំងគ្នាចោទខ្ញុំដោយអាបត្តិថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ខ្ញុំក៏ចានធ្វើយតបនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះវិញយ៉ាងនេះថា ម្ចាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាមនុស្សតួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលមែន ខ្ញុំតួតមានចិត្តវិប-ល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងញ្ជាយាម ធ្លើស្ម ន្ធវ៉ាកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំនឹកអំពើនោះ មិនឃើញទេ អំពើនុ+ះខ្ញុំចានធ្លើហើយដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏នៅតែពោលចោទខ្ញុំយ៉ាងនេះទៀតថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំចាត់ វង្វេងហើយ មកសូមអមូឡ្ហវិនយនឹងសង្ឆ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវសូមអមូឡ្ហ-វិនយអស់ពីរដងផង ។ ត្រូវសូមអមូឡ្ហវិនយអស់ពីរ:ដងផង ។

(១០២) ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវផ្ដឿងសង្ឆថា បពិត្រព្រះ សង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះជាមនុស្សតួត ជាអ្នក មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ភិក្ខុតួតមានចិត្តវិបល្លាស ប្រែប្រួលហើយនោះ

ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អសប្ផមណ្ណកំ អជ្ឌាចិណ្ណំ
ភាសិតបរិក្ខិត្តំ ។ តំ ភិក្ខូ ខុទ្ធកេន ចិត្តវិបរិយា-
សកតេន អជ្ឌាចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សរតា-
យស្មា ឥមាយ អាបត្តិ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ
អហំ ខោ អាវុសោ ខុទ្ទកោ អហោសិំ ចិត្តវិបរិយាស-
កតោ តេន មេ ខុទ្ទកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ
អសប្ផមណ្ណកំ អជ្ឌាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្ខិត្តំ ឆាហត្តំ ស-
ភមិ ម្ហេ ន មេ ឯតំ ភវតិ ។ ឯវំមិ ជំ ទុក្ខមានា ចោ-
ទេន្តេ សរតាយស្មា ឥមាយ អាបត្តិ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ
អម្ហេ ឯ សង្ឆំ អមូឡ្ហវិនយំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឆស្ស
បត្តកល្លំ សង្ឆោ ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស
អមូឡ្ហវិនយំ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ
ភន្តេ សង្ឆោ អយំ ឥត្ថន្ថាមោ ភិក្ខុ ខុទ្ទកោ អហោសិ
ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន ខុទ្ទកេន ចិត្តវិបរិយាសក-
តេន ពហុំ អសប្ផមណ្ណកំ អជ្ឌាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្ខិត្តំ ។
តំ ភិក្ខូ ខុទ្ទកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឌាចិណ្ណេន

សមចិត្តទ្ធក: ការឲ្យអមូឡ្ហវិនិយដល់ភិក្ខុបាត់រង្គៀងហើយ

ក៏ចាត់ប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងព្យាយាមធ្វើល្មើសនូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ព្រោះតែភិក្ខុឆ្នត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលប្រព្រឹត្តអនាចារ ភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាបោះភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្នត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលមែន ខ្ញុំឆ្នតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយ នោះក៏ចាត់ប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងព្យាយាមធ្វើល្មើស នូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំនឹកឃើញនូវអំពើនោះមិនឃើញទេ អំពើនុ+ ខ្ញុំបានធ្វើហើយដោយសេចក្ដីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែបោះភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុនោះបាត់រង្គៀងហើយ មកសូមអមូឡ្ហវិនិយនឹងសង្ឆ ។ បើកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីឲ្យនូវអមូឡ្ហវិនិយដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ជាអ្នកបាត់រង្គៀង ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះជាមនុស្សឆ្នតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ភិក្ខុឆ្នតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏ចាត់ប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងព្យាយាមធ្វើល្មើស នូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ព្រោះតែភិក្ខុឆ្នតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ប្រព្រឹត្ត

អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សរតាយស្មា ឱវាទូបិ អាបត្តិ អាបជ្ជិ-
តាតិ ។ សោ ឱវាទេ ឋិតោ អហំ ភោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ
អហោសិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន
ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុ អសប្ជមណាកំ អជ្ឌាចិណ្ណំ
ការិតមរិក្ខន្ធ ជាមាន្ធ សាកមិ ម្ហូ ឦ ១ ១ ១ ១
ឥន្ធ ។ ឱវាទ ១ ១ ១ ១

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

អនាចារ ភិក្ខុចាំងឆ្នាយក៏នាំគ្នាចោទភិក្ខុនោះ ដោយអាបត្តិថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុនោះ ក៏ផ្ទើយតបយ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលលោកមានអាយុចាំងឆ្នាយ ខ្ញុំជាមនុស្ស ឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលមែន កាលខ្ញុំឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះក៏ចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងញ្ញាយាមធ្វើស្នេហ ទ្ធូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំនឹកវាកអំពើនោះមិនឃើញទេ អំ-ពើទុះ+ខ្ញុំចានធ្វើហើយ ដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ភិក្ខុចាំងឆ្នាយក៏ទៅតែពោលចោទភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះមៀតថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុនោះចាត់វង្វេងហើយ មកសូមអមូឡ្ហ-វិនៃយនឹងសង្ឆ ។ សង្ឆក៏ឲ្យអមូឡ្ហវិនៃយដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះដែលចាត់វង្វេងហើយ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិនៃយដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ជាអ្នកចាត់វង្វេងហើយ សមគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម មិនសមគួរ ដល់លោកមានអាយុអង្គណាទេ លោកមានអាយុអង្គនោះ គប្បីពោលឡើង ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ អស់រាវ:ពីជនជន ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ អស់រាវ:ជ្រាបជនជន ។ បេ ។ អមូឡ្ហវិនៃយសង្ឆចានឲ្យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដែលចាត់វង្វេងហើយ ការឲ្យអមូឡ្ហវិនៃយនេះគួរ ដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះទើបសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ

ជារយោ មីតិ ។ ឥទំ ប្ដិច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិការណាំ ប្ដិសន្ធ្ម ។ ភោន ប្ដិសន្ធ្ម ។ សម្ម្ដាវិនយេ ច អម្ម្ដ្ដ្ដ

ដោយអាការស្មើមយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះតថាគតហៅ
ថាអធិករណ៍រម្ងាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយធម្មីអ្វី ។ រម្ងាប់ដោយ
សម្ពុទ្ធវិនិយ និងអមូឬ្ហវិនិយ ។ ចុះក្នុងសម្ពុទ្ធវិនិយនោះមានអង្គដូចម្តេច ។
ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំពោះមុខធម្ម ការចំពោះមុខវិនិយ ការចំពោះ
មុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្ពុទ្ធវិនិយនោះ) ។ បេ ។ ក្នុងអមូឬ្ហវិនិយនោះ
មានកិច្ចដូចម្តេច ។ ការធ្វើ ការយោធ្វើ ការចូលទៅដាច ការចូលទៅអែបនៃប
ការទទួល និងការមិនហាមឃាត់ទូវអមូឬ្ហវិនិយកម្មណា នេះជាកិច្ចក្នុង
អមូឬ្ហវិនិយនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះ
ហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់សើរើឡើងវិញ ត្រូវចោទក្តោជនកបាចិត្តិយ: ភិក្ខុ
អ្នកឲ្យធ្លុះត្រឡប់ត្ងៃដៀល ត្រូវទ័យនកបាចិត្តិយ: ។

(១០៣) អនុវាទាធិករណ៍មិនបាត់អាស្រ័យសមថ:ពីរយ៉ាង គឺសតិ-
វិនិយ ១ អមូឬ្ហវិនិយ ១ គ្រាន់តែរម្ងាប់ដោយសមថ:ពីរយ៉ាង គឺ សម្ពុទ-
ធ្ធ-
ធ្ធ-
ធ្ធ

អាបត្តិ ចាកដំកាំ ១ ចាកដំកសាមន្តំ ១តិ ។ សោ
ឝ្ចាវ ១ ១ ១

គឺ អាបត្តិបាចិត្ត ឬ អាបត្តិវេណីបាចិត្ត(១)ហើយ ចូរនឹកមើលទៅ ។ ភិក្ខុ
នោះក៏ផ្ទៃយតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុ ទាំងឡាយ ខ្ញុំនឹកមិន
យើញថា ខ្ញុំត្រូវគប្បីមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបាចិត្ត ឬ អាបត្តិ
វេណីបាចិត្តទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ទៅតែចោទប្រកាន់ភិក្ខុ ដែលប្រកែកនោះ
ដោយពាក្យថា លោកមានអាយុ ខ្ញុំសូមជាស់ភ្ជាន លោកចូរដឹងដោយ
ស្រួលបួលចុះ បើលោកមានអាយុត្រូវគប្បីមានសភាពយ៉ាងនេះ
គឺ អាបត្តិបាចិត្ត ឬ អាបត្តិវេណីបាចិត្តហើយ នឹកឃើញ ។ ភិក្ខុនោះ
ក៏ផ្ទៃយតបវិញថា ម្នាលលោកមានអាយុ ខ្ញុំនឹកមិនឃើញថា ខ្ញុំត្រូវគប្បី
មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបាចិត្ត ឬ អាបត្តិវេណីបាចិត្តទេ ម្នាល
លោកមានអាយុ ខ្ញុំនឹកឃើញត្រឹមតែថា ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិបន្ទិចបន្ទួច មាន
សភាពយ៉ាងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ទៅតែចោទប្រកាន់ភិក្ខុ ដែល
ប្រកែកនោះដោយពាក្យថា លោកមានអាយុ ខ្ញុំសូមជាស់ភ្ជាន លោក
ចូរដឹងដោយស្រួលបួលចុះ បើលោកមានអាយុត្រូវគប្បីមានសភាព
យ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបាចិត្ត ឬ អាបត្តិវេណីបាចិត្តហើយ នឹកឃើញ ។
ភិក្ខុនោះក៏ផ្ទៃយតបយ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលលោកមានអាយុ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិ
ឈ្មោះនេះបន្ទិចបន្ទួច ពោះបីតតែសួរសោះ ក៏គង់តែខ្ញុំប្តេជ្ញា ចំណាន់បើខ្ញុំ

---

១ អដ្ឋកថា ថា អាបត្តិទុក្កដ ឈ្មោះថា អាបត្តិវេណីបាចិត្ត ក្នុងមេចុំនធម្មសិក្ខាបទ ។
អាបត្តិថុល្លច្ចយ ឈ្មោះថា អាបត្តិវេណីបាចិត្ត ក្នុងសិក្ខាបទដទៃ ទៀតមានអាទិ ១ សិក្ខាបទជាដើម។

ឬវ្ហូ ឬ ឬ ឬ ឬ ឬ ឬ ឬ ឬ ។ ។ ។

ត្រូវគប្បីកាត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបារាជិក ឬ អាបត្តិសង្ឆ
បារាជិក គេសួរហើយ ខ្ញុំទាំងមិនប្តេជ្ញាដូចម្តេចបាន ។ ភិក្ខុនោះក៏ឆ្លើយតប
វិញថា ម្ចាស់លោកមានអាយុ លោកត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះ បន្ទាប់ពីបន្ទាប
ពោះបីតតគេសួរសោះ ក៏គង់តែលោកមិនប្តេជ្ញា ចំណាន់បើលោកត្រូវ
ត្រូវគប្បីកាត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបារាជិក ឬ អាបត្តិសង្ឆបារាជិក
គេមិនសួរហើយ លោកនឹងប្តេជ្ញាដូចម្តេចបាន លោកមានអាយុ ខ្ញុំសូម
ជាប់ត្រឿន លោកចូរដឹងដោយស្រួលបួលចុះ បើលោកត្រូវគប្បីកាត្តិ មាន
សភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបារាជិក ឬអាបត្តិសង្ឆបារាជិកហើយ ទឹកភ
ឃើញ ។ ភិក្ខុនោះក៏ឆ្លើយតបវិញយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់លោកមានអាយុ
ខ្ញុំទឹកឃើញត្រឹមតែថាខ្ញុំត្រូវគប្បីកាត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបារ-
ជិក ឬ អាបត្តិសង្ឆបារាជិក ពាក្យនេះខ្ញុំនិយាយលេងទេ ពាក្យនេះខ្ញុំនិយាយ
ក្លាត់ទេ ខ្ញុំទឹកមិនឃើញថាខ្ញុំត្រូវគប្បីកាត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិ
បារាជិក ឬ អាបត្តិសង្ឆបារាជិកទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងពួក ឥស្សាបរិយ-
សិកាកម្មនេះ សង្ឆត្រូវតែធ្វើដល់ភិក្ខុនោះកុំមានឡើយ ។

(១០៤) ឯវញ្ហេ ១ ១ ១

[illegible]

(១០៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សាបាបិយសិកាកម្ម សង្ឆត្រូវធ្វើយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលត្រូវធ្លឿងសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ កាលសង្ឆសាកសួរដោយគារុកាបត្តិកន្ធកណ្ណាលដ៏ទុំសង្ឆ គេចកែសំដីហើយបែរជាប្តេជ្ញា ប្តេជ្ញាហើយបែរជាគេចកែសំដីវិញ ចំពោះហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពោលសម្ជាន់មុសាវាទ ។ បើកម្ម្ជាន់ការគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆត្រូវធ្វើតស្សាបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ កាលសង្ឆសាកសួរដោយគារុកាបត្តិកន្ធកណ្ណាលដ៏ទុំសង្ឆ ក៏គេចកែសំដីហើយបែរជាប្តេជ្ញា ប្តេជ្ញាហើយបែរជាគេចកែសំដីវិញ ចំពោះហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពោលសម្ជាន់មុសាវាទ ។ សង្ឆធ្វើតស្សាបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការធ្វើតស្សាបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ សមគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះតម្លៀសត្រាម មិនសមគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ គប្បីពោលឡើងខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ អស់រាប់ពីដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ អស់រាប់ដងផង ។ បេ ។ តស្សាបាបិយសិកាកម្ម សង្ឆបានធ្វើហើយ

ឥត្ថន្នាមសង្ឆ កំណ្ដោ ឥសង្ឆាទិយសិតោកម្មំ ១មត៌
សង្ឆសង្ឆ ឥស្ម ឥណ្ណ ១ ២រមេតំ ជារយោ ២ត ១ ឥ០ ១ ១ ១
ត៌ កំណ្ដ ២ អធិការណ ១ ១ ១

ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ការធ្វើនូវតស្សាបាបិយសិកាកម្មនេះ សមគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះទើបសង្ឆស្មៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្មៀមយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះតថាគតហៅថា អធិ-ករណ៍រម្ងាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយធម្មីអ្វី ។ រម្ងាប់ដោយ សម្ថវិន័យ ទ្ធិតស្សាបាបិយសិកា ។ ចុះក្នុងសម្ថវិន័យនោះមានអង្ឆ ដូចម្តេច ។ ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំពោះមុខធម្ម ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្ឆក្នុងសម្ថវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ក្នុងតស្សាបាបិ-យសិកាកម្មនោះមានកិរិយាធ្វើដូចម្តេច ។ ការធ្វើ កិរិយាធ្វើ ការចូលទៅដិត ការចូលទៅអបនៃប ការទទួល ទ្ធិការមិនយាត់ហាមនូវតស្សាបាបិយ-សិកាកម្មណា នេះជាកិរិយាធ្វើក្នុងតស្សាបាបិយសិកាកម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់សើរើ ឡើងវិញ ត្រូវទុកជាទីបាបិត្តិយ: ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យធ្ងន់:ហើយត្រឡប់តិះ ដៀលវិញ ត្រូវទីយនកបាបិត្តិយ: ។

(១០៥) អាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថ:ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ អាបត្តា-ធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថ:បីយ៉ាងគឺ សម្ថវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណ: ១ តិណវត្ថារក: ១ ។

[១០៤] សិយា អាបត្តាធិការណំ ឯកំ សមវធានំ
អនេកម្ម ធាតុយោ ទ្វីហិ សមវធានេហិ សម្ភុយ្ យ
សម្ភូតា ឯនយេន ច បដិញ្ញាតការណេន ចាតិ ។ សិយា-
ធិប្ប ។ ចតុន្ន ។ យថា ការ ។ ១ ១ ១

(១០៦) អាបត្តាធិករណ៍មិនចាប់អាស្រ័យសមថៈ១ គឺ តណវត្ថារកៈ គ្រាន់តែរម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺ សម្ពុទ្ធវិនិយ ១ បដិញ្ញាតករណៈ១ ក៏មាន ។ ពាក្យដែលបណ្ដិតគប្បីពោលថា ក៏មាន ដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះតើដូចម្តេចកើត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះត្រូវលហុកាបត្តិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីចូលទៅរកភិក្ខុ ១ រូប ហើយធ្វើចីវរធ្ងៃស្មាម្ខាង អង្គុយច្រហោងផ្ទងអញ្ជលីឡើងហើយពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលលោកមានអាយុ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះហើយ សូមសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលអាបត្តិនោះត្រូវពោលថា លោកឃើញឬនេ ។ ភិក្ខុអ្នកសំដែងឆ្លើយថា ការណា ខ្ញុំឃើញហើយ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រូវប្រាប់ថា លោកត្រូវសង្រ្គមតទៅទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះតថាគតហៅថាអធិករណ៍ម្ងាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះម្ងាប់ដោយធម្មីអ្វី ។ ម្ងាប់ដោយសម្ពុទ្ធវិនិយ នឹងបដិញ្ញាតករណៈ ។ ចុះក្នុងសម្ពុទ្ធវិនិយនោះមានអង្គដូចម្តេច ។ ការចំពោះមុខធម្ម ការចំពោះមុខវិនិយ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្ពុទ្ធវិនិយនោះ) ។ បេ ។ ឯការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្ពុទ្ធវិនិយនោះតើដូចម្តេច ។ បុគ្គលទាំងពីរបូ ដែលសំដែងអាបត្តិជល់គ្នានឹងគ្នាក៏មាននៅក្នុងទីចំពោះមុខ នេះហៅថា

អយំ តត្ត បុគ្គលសម្ទ្ធ១តា ។ ភ្លាញ្ជ តត្ត បដិញ្ញាត-
ការណាស្ម ។ យា បដិញ្ញាតការណាសត្ត កម្មសត្ត ភ្លាវ-
យា ការណាំ ឧបភមនំ អជ្ឌ្ឌុបភមនំ អធិ្ឌ្ឌសនា អជ្ឌ-
ដ្ឌ្ឌ្ឌ្ឌ្ឌ្ឌ្ឌ ១ធ្ងំ តត្ត បដិញ្ញាតការណាស្ម ។ ឬ ១ ១ ១

សមថវិភ្ជនៈ កិច្ចនៃបដិញ្ញាតករណកម្ម

ការចំពោះមុខបុគ្គលកន្លងសមត្ថវិន័យនោះ ។ ចុះកន្លងបដិញ្ញាតករណៈនោះ
មានកិច្ចដូចម្តេច ។ ការធ្វើ ការធ្វើ ការចូលទៅជិត ការចូលទៅកាន់ នៃបៃ
ការទទួលនឹងការមិនយាត់ហាមនូវបដិញ្ញាតករណកម្មណា នេះជាកិច្ចក្នុ
បដិញ្ញាតករណកម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ម្ចាស់យ៉ាងនេះ
ហើយ ភិក្ខុដ៏អ្នកទទួលត្រូវប្រាប់ស្តីរើឡើងវិញ ត្រូវទុកជាដូចកាចិត្តយ: ។
បើភិក្ខុនោះបានភិក្ខុអ្នកទទួលយ៉ាងនេះហើយ ការបានយ៉ាងនេះ នេះជា
ការស្រួល បើមិនបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវចូលទៅ
រកភិក្ខុច្រើនរូប ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈផ្ទៀងស្មាម្ខាងក្រាបសំពះជាតិភ្ជាស
ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយប្រហាងផ្គងអញ្ជលីគប្បីពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុ
ទាំងនោះថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណាត្រូវអាបត្តិ
ឈ្មោះនេះហើយ សូមសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពល
ត្រូវផ្ទៀងភិក្ខុទាំងនោះថា លោកមានអាយុទាំងឡាយចូរស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុ
ឈ្មោះនេះ នេះទីកយើញអាបត្តិ ចង្រើបអាបត្តិ ធ្វើអាបត្តិឲ្យដាយ សំដែង
អាបត្តិ ។ បើកម្ម្ចានកាលដ៏សមគួរ ដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយ
ហើយ ខ្ញុំគប្បីទទួលអាបត្តិរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលនោះ

វត្តព្យ បស្ស្ សីតិ ។ អាម បស្ស្ ។ អាយតឺ សំ-
 វវេយ្ យ ។ ឥទ ។ ១ ១ ១

ត្រូវពោលថា លោកឃើញឬនៅ ។ ភិក្ខុនោះពោលថា ការុណា ខ្ញុំឃើញ
ហើយ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រូវប្រាប់ថា លោកត្រូវសង្រ្គមតទៅទៀត ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះតថាគតហៅថាអធិករណ៍ម្លាប់ហើយ ។ អធិ-
ករណ៍នោះម្លាប់ដោយធម្មីអ្វី ។ ម្លាប់ដោយសម្ថវិនៃយ ទ្ធិបដិញ្ញាតក-
រណៈ ។ ក្នុងសម្ថវិនៃយនោះមានអង្គដូចម្តេច ។ ការចំពោះមុខធម្ម
ការចំពោះមុខវិនៃយ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្ថវិនៃយនោះ)
។ បេ ។ ចុះការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្ថវិនៃយនោះតើដូចម្តេច ។ បុគ្គល
ទាំងពីរបួនដែលសំដែងអាបត្តិដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ក៏មានទៅក្នុងទីចំពោះមុខ នេះ
ហៅថាការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្ថវិនៃយនោះ ។ ក្នុងបដិញ្ញាតករណៈ
មានកិច្ចដូចម្តេច ។ ការធ្វើ ការយកធ្វើ ការចូលទៅដាត ការចូលទៅអែបនៃប
ការទទួលនឹងការមិនហាមឃាត់ទ្ធិបដិញ្ញាតករណកម្មណា នេះជាកិច្ច
ក្នុងបដិញ្ញាតករណកម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ម្លាប់
យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រូវប្រាប់ស្ងើរើឡើងវិញ ត្រូវខ្ពើមក-
ម្មាចិត្តិយៈ ។ បើភិក្ខុបានភិក្ខុអ្នកទទួលនូវយ៉ាងនេះហើយ ការបានយ៉ាង
នេះជាការស្រួល បើមិនបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវចូល
ទៅកសង្ឆ្ងរហើយធ្វើខ្ពស់ស្ពៃ:ធ្ងៃ ស្មាម្ខាង ហើយក្រាបសំពះជាតិភ្ជុ
ជាស់ទាំងឡាយ អង្គុយច្រហោងជ្ជងអញ្ជលីពោលនឹងសង្ឆ្ងយ៉ាងនេះថា

សមចិត្តនូវ អាបត្តិទេសនា

អហំ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ អាបត្តឿ អាបន្នោ តំ បដិទេសេមីតិ។ ឲ្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឆោ ញាបេតព្ពោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ អាបត្តឿ សរតិ រហតិ ឧត្តានីកភោតិ ទេសេតិ។ យទិ សង្ឆស្ស បត្តកល្លំ អហំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ អាបត្តឿ បដិក្ខ-ណ្ហាយ្យន្តិ។ តេន វត្តព្ពោ បស្ស្ឆមីតិ។ អាម បស្ស-មីតិ។ អាយតឿ សំវរេយ្យាសីតិ។ ឥទំ ទុក្ខតិ ភិក្ខវេ អធិការណំ ទ្ឆបេន្តិ។ ភោគ ទ្ឆបេន្តិ។ សម្ពហុ-ធាយេន ច បដិញ្ញាតការណេន ច។ ភិញ្ជ ឥត្ថ សម្ពុ-ហុធាវិនយេ ។ សង្ឆសម្ពុ១តា ធម្មសម្ពុ១តា វិនយ-សម្ពុ១តា បុគ្គលសម្ពុ១តា ។បេ។ ឯវំ ទ្ឆបេន្តិ ។ ភិក្ខវេ អធិការណំ បដិក្ខាហោ ១ក្ខោ ១ក្ខ-ណកំ ចាចិត្ត្ងំ ។ ឆន្ទ១ាយ ១ោ ១ីយតិ ១ីយ១ កំ ចាចិត្ត្ងំ ។

បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះហើយ សូមសំដែងនូវអាបត្តិនោះចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្ងាសប្រតិពលត្រូវផ្តឿនសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះទឹកឃើញនូវអាបត្តិ បង្ហើបអាបត្តិ ធ្វើអាបត្តិឲ្យងាយ សំដែងអាបត្តិ ។ លើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឆហើយ ខ្ញុំត្រូវទទួលនូវអាបត្តិរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលនោះត្រូវពោលថា លោកឃើញឬនេ ។ ភិក្ខុអ្នកសំដែងធ្វើយថា ការណា ខ្ញុំឃើញហើយ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រូវប្រាប់ថា លោកត្រូវសង្រ្តមតទៅទៀតចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចាំងឆ្ងាយ នេះតថាគតហៅថា អធិករណ៍ម្ចាស់ហើយ ។ អធិករណ៍ម្ចាស់ដោយធម៌អ្វី ។ ម្ចាស់ដោយសមុ្ទាវិនិយ ១ ១ ១

[១០៧] សំយោ អាបត្តាធិការណំ ឯតំ សមថំ អនាកម្ម បដិញ្ញាតការណំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មុយ្យ សម្ម-ាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ចាតិ ។ សំយោ តិស្ស ១ ១ ១

(១០៧) អាបត្តាធិករណ៍មិនចាប់អាស្រ័យសមថៈ ១ គឺបដិញ្ញាតករណៈគ្រាន់តែសម្រាប់ដោយសមថ ពីរយ៉ាងគឺ សម្ចាវិនិច្ឆ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ ក៏មាន ។ ពាក្យដែលបណ្ឌិតគប្បីពោលថា ក៏មាន ដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះ ជ្ជបសំដែងត្រង់បទណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បង្ករហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយក៏ចូលប្រព្រឹត្តអនាចារ ចូលពោលនឹងញ្ញាយមធ្វើល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងទីនោះ មានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ការបើយើងទាំងឡាយនាំបង្ករហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយក៏ចូលប្រព្រឹត្តអនាចារ ចូលពោលនឹងញ្ញាយមធ្វើល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន បើយើងទាំងឡាយនឹងញ្ជាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្លាយដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏ចូលដែរ តែអធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីវិនាស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបំបែក (សង្ឆ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យម្រាប់អធិករណ៍មានសភាពយ៉ាងនេះ ដោយតិណវត្ថារកៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆត្រូវម្រាប់អធិករណ៍យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពាល់គ្នាត្រូវប្រជុំក្នុងទីជាមួយគ្នា លុះប្រជុំគ្នាហើយ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវធ្លឿងសង្ឆว่า បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុ

ការ្ត សង្ឆ អម្ហាកំ ការ្ណ្ណជាតានំ ការ្ណ្ណជាតានំ
ឱ្ការ្ណ្ណជ្ជានំ ឱ្ការ្ណ្ណជ្ជានំ ពហុ អ្ស្ស្ម ណ្ណ ការ្ត អ្ជ្ជ ចិ ណ្ណ ការ-
ស្ត ប ការ្ត ។ ។ ។

កាលយើងទាំងឡាយបង្ក្រហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយក៏ចានប្រព្រឹត្ត
អនាចារ ចានគោលនឹងញ្ញាយាមធ្លើលើ្ល សនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណ:
ជាច្រើន ។ បើយើងទាំងឡាយនឹងញ្ជាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្លើដោយអាបត្តិទាំ
ងឡាយនេះក៏ចានដែរ តែអធិករណ៍នោះគប្ប៉ីប្រព្រឹត្ត ១ ដើម្ប៉ីសេចក្ដ្ដ៉ីនរ្ងាស
ដើម្ប៉ីកំណាច ដើម្ប៉ីបំបែក (សង្ឆ) ។ បើកម្ម្ចានកាលដ៏សមគួរដល់
សង្ឆហើយ សង្ឆគប្ប៉ីអ្ងាប់នូវអធិករណ៍នេះ ដោយតំណាងគ្ងាកៈ ១ ១ លែង
តែអាបត្តិដែលមានគោសធ ១ ១ លែងតែអាបត្តិដែលជាគិហ្ម្ជ ១ ១ សំ ១ ១ ១

អាយស្មន្តានញ្ចេវ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សន្ធ-
មជ្ឌ តំណាវត្ថារកេន ទេសេយ្យុំ ឋបេត្វា ចុល្លវដ្ដ
ឋបេត្វា តិបិ ២ ដ្ដ សំ ១ ២ ។

(១០៨) អថ ខ្លេ ១ ២ ១ ២ ១ ២

តណ្ហាវត្ថុ: ក្នុងកណ្ណាលជំទុំសង្ឆ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកមាន អាយុ ទាំងឆ្លាយផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង រៀរលែងតែអាបត្តិ ដែលមានទោសធំ រៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហីឬដិ សំយុត្តចេញ ។

(១០៨) បណ្ណាកិក្ខុទាំងឆ្លាយ ដែលជាបក្ខពួកជាមួយគ្នាមានគ្នៃ តិក្ខុអ្នកឈ្វាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងពួកបស់ខ្លួនថា លោកមានអាយុ ទាំ ងឆ្លាយ ចូរស្តាប់ខ្ញុំ កាលដែលយើងទាំងឆ្លាយ នាំគ្នាបង្ក ហេតុ ឈ្លោ: ទាស់ ទែងគ្នា ហើយ ចូលប្រព្រឹត្តអនាចារ ចូលទោលទ ទ ឆ ឆ យ ម ធ្លើ ស ្ម ន ូ ត ្ ច ម ិ ន ម ែ ន ជ ា ប ស ់ ស ម ណ : ជ ា ច ្ រ ើ ន ។ ប្រ ស ិ ន ប ើ យ ើ ង ទ ាំ ង ឆ ្ ម ( ) ( ) ( )

(១០៩) ឯកតោបត្ថៃ តាសំ ភិក្ខូ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឆេ ញាបេតព្ពោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ អម្ហាកំ ភណ្ឌនជាតានំ ភណ្ឌ-ជាតានំ រាជាបច្ចន្ទានំ រាជារានំ ពហុ អស្សាមណកំ អជ្ឌ-ចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្ខន្តំ ។ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តី-ហិ អញ្ញមញ្ញំ ភាវេស្សាម សំយាមិ ឯ អដ្ឋការណំ ភក្ខ្ជ្ជនាយ ភ្ជ្ជនាយ ភេជ្ជនាយ សំវត្តេយ្យ ។ យទិ សង្ឆស្ស បត្តកល្ល អហំ យា ចេវ ឥមេសំ អាយ-ស្មន្តានំ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ ឥមេ ចេវ អាយស្មន្តានំ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឆមជ្ជៃ តិណវត្ថារកេន ឧនេ យ្យ ។ ឋបេត្ថ ជុណ្ណ ។ ឋបេត្ថ ភិមាមជ្ជ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ អម្ហាកំ ភណ្ឌនជាតានំ ភណ្ឌ-ជាតានំ រាជាបច្ចន្ទានំ រាជារានំ ពហុ អស្សាមណកំ អជ្ឌ-ចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្ខន្តំ ។ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ

(១០៨) ឧណ្ណាកិក្ខុទាំងឡាយដែលជាបក្ខពួកជាមួយគ្នា កិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងសង្ឆថា ឧបាត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ កាលដែលយើងទាំងឡាយនាំគ្នាបង្ក្រហេតុឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ក៏ចានប្រ. ព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងព្យាយាមធ្វើលើ្ចសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់ស. មណ: ជាច្រើន ។ ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយនឹងញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏ចានដែរ តែអធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីវិនិច្ឆ័យ ដើម្បីអំណាច ដើម្បីបំបែក(សង្ឆ): ។ ម្យ៉ាងមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឆហើយ ខ្ញុំគប្បីសំដែងអាបត្តិរបស់លោកមានអាយុទាំងឡាយនេះផង អាបត្តិរបស់ខ្ញុំផង ដោយតណ្ហាវត្ថុរកៈ ១ ក្នុងកណ្ណាលដំនុំសង្ឆ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោក មានអាយុទាំងឡាយនេះផង ដើម្បីប្រ. យោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង ។ ម្យ៉ាងវិញទៀតអាបត្តិដែលមានទោសធំ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀតអាបត្តិដែលជាគ្រហិស្ថដ៏សំយុត្តចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ ឧបាត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ កាលដែលយើងទាំងឡាយនាំគ្នាបង្ក្រហេតុឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ហើយចានប្រព្រឹត្តអនាចារ ចានពោលនឹងព្យាយាមធ្វើលើ្ចសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណ. ជាច្រើន ។ ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយនឹងញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើ ដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏ចានដែរ

អ្ញមញ្ញំ ការេសុ្ឍម សំយាមិ តំ អធិការណំ ភគ្ត-
ឧ្ឍតាយ ភ ឧ្ឍតាយ ភេ ឧ្ឍតាយ សំវត្ដេយ្យ ។ អមាំ យា
ទេ ១ មេសំ អាយ ស្ម ន្ដ ំ អ ាបត្ដ ិ យ ា ច អ ត្ដ ោ
អ ាបត្ដ ិ ១ មេ ស ញ្ជ ។ អ ាយ ស្ម ន្ដ ំ អ ត្ដ ាយ អ ត្ដ ោ ច
អ ត្ដ ាយ ស ង្ឆ ម ជ្ឈ ត ណ ។ ត ្ដ ារ ភ ោ ន ។ ទ េ ស ម ិ ។ ឋ ប េ ត ្ដ ា
ជ ុ ល ្ល ។ ដ ្ឋ ។ ឋ ប េ ត ្ដ ា ត ិ ហ ិ ប ្ប ដ ិ ស ំ យ ុ ត ្ដ ំ ។ យ ស ្ម ា យ ស ្ម ោ
ទ ១ ម ត ិ អ ្ហ ា ក ។ ១ ម ា ស ំ អ ាបត្ដ ិ ។ ំ ។ ស ង ្ឆ ម ជ ្ឈ ត ណ ។ ។ ។
ភ ោ ន ។ ទ េ ស ា ។ ឋ ប េ ត ្ដ ា ជ ុ ល ្ល ។ ដ ្ឋ ។ ឋ ប េ ត ្ដ ា ត ិ ហ ិ ប ្ប ដ ិ ស ំ-
យ ុ ត ្ដ ំ ។ ។ ។

តែអធិករណ៍នោះ គប្បីប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីវិនាស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបំបែក (សង្ឆ) ។ ខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិរបស់លោកមានអាយុទាំងឆ្លាយនេះផង អាបត្តិរបស់ខ្លួនខ្ញុំផង ដោយតណ្ហាវត្ថុ: ក្នុងកណ្ណាលដំនុំសង្ឆ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកមានអាយុទាំងឆ្លាយនេះផង ដើម្បីប្រ-យោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង រឿងលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធំ រឿងលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហីបដិសំយុត្តចេញ ។ ការសំដែងអាបត្តិទាំងឆ្លាយនេះ របស់យើងទាំងឆ្លាយដោយតណ្ហាវត្ថុ: ក្នុងកណ្ណាលដំនុំសង្ឆ រឿងលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធំ រឿងលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហីបដិសំយុត្ត ចេញ ។ ការសំដែងអាបត្តិនេះសមគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ អាបត្តិទាំងឆ្លាយនេះ យើងទាំងឆ្លាយបានសំដែងហើយ ដោយតណ្ហាវត្ថុ: ក្នុងកណ្ណាលដំនុំសង្ឆ រឿងលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ រឿងលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហី-បដិសំយុត្តចេញ ការសំដែងនេះសមគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះទើបសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

អថាបរេសុ ។ បេ ។ ឆ្ការ ១ ១ ១

លំដាប់នោះភិក្ខុ ចាំងឡាយ ១ ពួកនៅ ១ ១ ១

អជ្ឈុបគមនំ អធិវាសនា អប្ផដិគ្គាសនា ឥធ តត្ថ
ឥណាវត្ថារកាស្ម ។ ឯវ ១ ១ ១

ការចូលទៅរកនៃបុ ការទទួល ទ្ធ ១ ការមិនហាមឃាត់ទ្ធ ១ តណ្ហាតគ្ការកម្ម ១ នេះជាកិច្ចកម្ម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ម្ចាស់ យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រូវ ១ ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យ ១ ។ ។

(១១០) ។ ។ ។

១០ កវិត្តកន្ត

(១០០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា ភគ្គេសុ
វិហរតិ សុង្សុមារគិរេ ភេសកឬតាវនេ ។ តេន ខោ បន
សមយេន ឆព្ភិក្ខូ ឯកាយ មាតិកាយ រុក្ខេ ការាយ
ឧក្ខិត្តេ ឆារុមៃ ពាហុមៃ[1] ឧរមៃ ជិដ្ឋមៃ ។ មនុស្ស
ជសន្ធ[2] ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ ១ ។ ១ ។ ១

១០ កវិត្តកនិបាត:

(១១១) សម្ថយនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម្ថយនោះឯង ពួកធម្មគ្ឍិយ-ភិក្ខុនាំគ្នាងូតទឹកហើយត្រដុសកាយ ត្រង់ភ្លៅ១ះ ដើមដៃ១ះ ទ្រូង១ះ ១ដ១ះ ទងដើមឈើ ។ មនុស្សពាំងឆ្ការ ១ ១ ១

សង្ខ្ យ ១ ១ ១

ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់មោឃ-បុរសទាំងនោះជាអំពើមិនសមគួរ មិនត្រូវទ្រនង មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើឡើយ នៃភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះមិនសមបើនឹងមកនាំគ្នាងូតទឹក ត្រដុសកាយត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះ ទល់ដើមឈើទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយក៏ធ្វើធម្មកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុងូតទឹកមិនត្រូវត្រដុសកាយទល់ដើមឈើទេ ភិក្ខុណាត្រដុស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១២) សម័យនោះឯង ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាងូតទឹកត្រដុសកាយត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះ ទល់សសរ(១)។ មនុស្សទាំងឡាយកំពោលគោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍មិនសមបើនឹងងូតទឹកត្រដុសកាយត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះ ទល់សសរ ដូចអ្នកប្រជាល់ ឬដូចពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងក្រុង ដែលជាអ្នកខ្ជិលខ្ជាយទាំងការប្រជាប់កាយសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងពួកមនុស្សទាំងនោះ

---

១ សសរដែលគេបោះទុកក្បែរកំពង់សម្រាប់ងូតទឹក ។

ទុដ្ឍុល្លយន្តានំ ទីឃយន្តានំ វិចាបេន្តានំ ។ បេ ។ អជ្ជតគ្គេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេថ ។ បេ ។ សចេ ភិក្ខូ ។ បេ ។ សចេ ភគវតិ ។ វិការមាតិ ។ ធម្ម ។ ភ ។ ភ ។ ភ

កំពុងពោលពាក្យ តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ ។បេ។ លុះនោះ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ មកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដូតទឹកមិនត្រូវត្រដុសកាយនឹងសសរទេ ភិក្ខុណាត្រដុស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១៣) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាដូតទឹកត្រដុសកាយ ត្រង់ក្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ជ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះនឹងជញ្ជាំង ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលពាក្យ តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍មិនសមបើនឹងមកដូតទឹកត្រដុសកាយ ត្រង់ក្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ជ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះនឹងជញ្ជាំង ដូចអ្នកប្រជាល់ ឬដូចពួកមនុស្សអ្នកនៅ ក្នុងក្រុងដែលជាអ្នកខ្ជិលខ្ជាយនឹងការប្រជាប់កាយសោះ ។ បេ ។ ព្រះមានបុណ្យទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដូតទឹក មិនត្រូវត្រដុសកាយនឹងជញ្ជាំងទេ ភិក្ខុណាត្រដុស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១១៤] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខិយា ភិក្ខូ ឆហាយមានា អដ្ឋានេ ឆហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចារេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោ-គិនោ ។ អស្សុតា ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ បេ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មិ-យា កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ។ ភិក្ខវេ ឆហាយមានេ ។ អដ្ឋានេ ឆហាយិតព្ពំ យោ ឆហាយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្ក-ដស្ស ។

[១១៥] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខិយា ភិក្ខូ ឆន្ទូបាតូ ។ ឆហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ

(១១៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុកាលងូតទឹក ក៏នាំគ្នាទៅងូតក្នុងទីមិនគួរ(១) ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្ទុះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកចរិះកាមគុណ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលមនុស្សទាំងនោះ ក៏ពុងពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ ។ បេ ។ ក្រោយនោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុកាលងូតទឹក មិនត្រូវងូតក្នុងទីមិនគួរទេ ភិក្ខុណាងូត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១៥) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាងូតទឹក ដោយឈើដែលគេធ្វើជាដៃគន្ធព្វ(២) ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល

---

១ ឈើដែលគេយកទៅចាំងធ្វើជាផែនក្តារ ហើយធ្វើឲ្យមានស្នាមចំនួនសន្ធឹងជាប្រហោងត្រង្គ ហើយដាក់ជាំទុកក្បែរកំពង់សម្រាប់ងូតទឹក ហៅថា ទីមិនគួរ មនុស្សយកគ្រឿងលំអទៅជាក់ក្នុងផែនក្តារនោះហើយត្រជុំសរកាយ ។ ២ ឈើដែលគេធ្វើជួចជាដៃមនុស្សហើយគេតម្កល់ទុកក្បែរកំពង់សម្រាប់ងូតទឹក មនុស្សទាំងឡាយយកគ្រឿងលំអិតទៅជាក់ជាប់ជាមួយឈើនោះ ហើយត្រជុំសរកាយដោយឈើនោះ (អដ្ឋកថា) ។

១២៧

ទ្វេ ១ ១ ១

ជ្ជនៃ ២ ... ...

ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុं ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ
ទ្វិត្ថ្ងយ្ហ បរិភុञ្ជិ តាវតេតញ្ចិ យោ តាវតេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្សាតិ ។

(១១៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភក្ខិយា ភិក្ខូ
មល្លកេន ឆមាយន្តិ ។ មនុស្សា ទិជ្ជាយន្តិ ទីយន្តិ
ទ្ធិចាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ តិហ តាមភោជនានិ
។ បេ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុं
។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ មល្លកេន ឆមាយិតញ្ចិ យោ ឆមា-
យេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១១៩) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ
ភិក្ខុវេតាពាធো ហোতি ។ ឥស្ស ទ្ធិនា មល្លកេ ន ផាសុ
ហোতি[1] ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុं ។ បេ ។
អនុជានামি ភិក្ខវេ ឥលានស្ស អភិតមល្លកន្តិ ។

---

១ ម. ន ឥស្ស ទ្ធិនា មល្លកេ ផាសុ ហোতি ។

ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើបវិកម្មៅ ។ ។ ។

(១២០) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេ ភិក្ខុ ជាតុ ឆាតុ លោ ឧហាយមានោ ន សក្ខ្យាតិ អត្ត-នោ ការ យ ំ ឧ ប យ ំ (១) ។ ប ។ ក ក ្ (( ) (((

(១២០) សម្័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបចាស់ជរាកំឡាំងថយ ។ លុះបើងូតទឹកមិនអាចនឹងដុសកាយខ្លួនឯងបាន ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ន្ាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឆ្នាញ់សំពត់[1] (សម្រាប់ភិក្ខុចាស់ជរាងូតទឹកដុសខ្លួនបាន) ។

(១២១) សម្័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបរង្ករ្ជ្ាសទ៏ឯការបរិកម្ម១ឯ (ដុសខ្លួនឯ) ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ន្ាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតការដុសខ្លួនដោយដៃបាន ។

(១២២) សម្័យនោះឯង ពួកឆព្ភគ្ាយភិក្ខុទ្រទ្រង់ត្រ្ាងប្រដាប់ត្រជៀក[2] ។ បេ ។ ទ្រទ្រង់សង្ហារ ។ ទ្រទ្រង់ត្រ្ាងប្រដាប់ក ។ ទ្រទ្រង់ត្រ្ាងប្រដាប់ចង្កេះ ។ ពាក់ក១ ។ ទ្រទ្រង់ត្រ្ាងប្រដាប់ដើមដៃ[3] ។ ទ្រទ្រង់ត្រ្ាងប្រដាប់ដៃ ។ ពាក់ចិញ្ចៀន ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលពាល តិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថ

---

១ ឆ្នាញ់ឬធ្វើងសំពត់ដែលគេត្រាញ់ ។ ២ ត្រ្ាងប្រដាប់ត្រជៀកដែលគេញ្ជ្ាស់ឃ្យុងចុះ ឲ្យផ្ទ ុ ត អ ំ ពីត្រជៀកដ ាដើម (បើតាមធីកាថ ា ត្រ្ាងប្រដ ាប់ត្រជ ៀ ក ម ាន ក ណ្ណ ាលដ ាដ ើ ម) ។ អ ដ្ឋ ក ថ ា ។ ៣ ព្រ ះ ស ុ រ ណ្ណ ា ព ហ ុ រ ត ន ៍ (ក ត្ត ុ) ។

ការមកោតិ ។ អសេ្ស សុំ ខោ ភិក្ខូ ឯ សំ
មនុ ស្ស ន ំ ខ ុ ជ្ ឌ ្ យ ន ្ ធ ំ ទ ី យ ន ្ ធ ំ ទ ិ ចា ឯ ន ្ ធ ំ ។ ល ។
អ ថ ខោ ឯ ភិ ក ្ ខ ូ ភ ក ្ ខ ោ ឯ ត ម ត ្ ថ ំ អ ារ ោ ច េ ស ុ ំ ។ ល ។
ស ចេ ្ ច ំ ក ារ ភ ិ ក ្ ខ ូ ว ฉ ฤ ฤ ฤ

អ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុចាំងឡាយបានឮមនុស្សចាំងនោះកំពុងពោលពោល តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ ។ បេ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុចាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ បំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ ពុកាពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក ។ ទ្រទ្រង់សង្វារ ។ ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ក ។ ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ ។ ពាក់ក១ ។ ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ដើមដៃ ។ ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ដៃ ។ ពាក់ចិញ្ចៀន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ត្រើតម្ម៉ីកថា ១ចត្រាស់ហៅភិក្ខុចាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក មិនត្រូវទ្រទ្រង់សង្វារ មិនត្រូវទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ក មិនត្រូវទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ មិនត្រូវពាក់ក១ មិនត្រូវទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ដើមដៃ មិនត្រូវទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ដៃ មិនត្រូវពាក់ចិញ្ចៀន ភិក្ខុណាទ្រទ្រង់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១២៣) សម័យនោះឯង ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុកសត់ដៃ ។ មនុស្សចាំងឡាយពោលពោល តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ១ បេ ១ ដូចពួកគ្រហស្ថ

ការមការតំនោតំ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោ-
ចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឥយ្យ ការសា ជារតញ្ញ
យោ ជារយ្យ អាបត្តិ ទុក្ការ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ទុមាសិការ ។ ទ្ធ ទ្ធ ។

(១២៤) ការ ខោ បន សមយេ ធម្ម្ម ភិក្ខ
ការ ការេជ្ជ ការ ជ ជ ។ ជ ការ
ជ ។ ជ ។ ជ ។ ជ ។
ជ ។ ជ ។ ។ ។
ជ ។ ។ ។ ។ ។
ជ ។ ។ ។ ។ ។
ជ ។ ។

ម្ចាស់ជ្រកកោតតាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឆ្លាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះ ព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឆ្លាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកសក់ដែរ ។ ភិក្ខុណាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឆ្លាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យទុកសក់កំណត់កាលត្រឹមពីរខែ ឬកំណត់ត្រឹមពីរផ្ចាប់(១) ។

(១២៤) សម្ព័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុសិតសក់ដោយស្ងួត ។ សិតសក់ដោយក្រាស ។ ជ្រងសក់ដោយក្រាស គឺដែធ្វើជាក្រាស ។ សិតសក់ដោយក្រមួនទឹងប្រេង ។ សិតសក់ដោយប្រេងដែលលាយដោយទឹក ។ មនុស្សទាំងឆ្លាយពោលតិះដៀល ចន្ទះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ជ្ជចពួកគ្រហស្ថម្ចាស់ជ្រកកោតតាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឆ្លាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឆ្លាយ ភិក្ខុមិនត្រូវសិតសក់ដោយស្ងួត មិនត្រូវសិតសក់ដោយក្រាស មិនត្រូវជ្រងសក់ដោយដែធ្វើជាក្រាស មិនត្រូវសិតសក់ដោយក្រមួនទឹងប្រេង មិនត្រូវសិតសក់ដោយប្រេង ដែលលាយដោយទឹកទេ ភិក្ខុណាសិត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ ពីរផ្ចាប់ទ្ទឹងអ្រមដៃ ។

(១២៥) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ កិក្ខូ អាឆាសេ ឧទកបត្តេ មុខនិមិត្តំ ជិលោ-កេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោ ។ បេ ។ ឥតិ ឥមេ ឆ ឧទកបត្តេ ។ ១ ។ ១ ។ ១

(១២៥) សម្ថយនោះឯង ពួកធម្មគ្ឆយកិក្ខុមើលមុខទិដ្ឋគឺស្រមោលមុខក្នុងកញ្ចក់ខ្លះ ក្នុងកាជនៈទឹកខ្លះ ។ មនុស្សពាំងឆ្ពាយពោលពាសតះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុពាំងឆ្ពាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុពាំងឆ្ពាយ ភិក្ខុមិនត្រូវមើលមុខទិដ្ឋ ក្នុងកញ្ចក់ ឬក្នុងកាជនៈទឹកទេ ភិក្ខុណាមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១២៦) សម្ថយនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបកើតជម្ងឺត្រង់មុខ ។ ភិក្ខុនោះសួរភិក្ខុពាំងឆ្ពាយថា ម្ចាលលោកមានអាយុ ជម្ងឺឲ្យដូចម្ដេចទៅ ។ ភិក្ខុពាំងឆ្ពាយប្រាប់យ៉ាងនេះថា ម្ចាលលោកមានអាយុ ជម្ងឺលោកដូចេះ ។ ភិក្ខុនោះមិនដឿ ។ ភិក្ខុពាំងឆ្ពាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុពាំងឆ្ពាយ បើមានអាពាធជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុមើលទិដ្ឋក្នុងកញ្ចក់ ឬក្នុងកាជនៈទឹកបាន ។

ទ្រង់ជ្រាបនូវ ឆព្វជ្ឌិយកិលេសៗ ២១អាសាវិ

(១២៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ កិត្តេ
មុខំ អាសិញ្ចន្តិ(១) ។ មុខំ ឧម្ពន្ធន្តិ ។ មុខំ ពុណ្ណេន្តិ ។
មនោសិលកាយ(២) មុខំ លញ្ជេន្តិ(៣) ។ អង្ក្ខកតំ ការ-
ភេន្តិ ។ មុខ្ខកតំ ការភេន្តិ ។ អង្ក្ខកមុខ្ខកតំ ការភេន្តិ ។
មនុស្ស ឧជ្ឌាយន្តិ ខ្ជាយន្តិ ។ ទ្ធាភេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្ យ-
ថាបិ តិហ ។ តាមភោតិ ។ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ មុខំ អាសិញ្ចិតព្ពំ ន មុខំ
ឧម្ពន្ធិតព្ពំ ន មុខំ ពុណ្ណេតព្ពំ ន មនោសិលកាយ មុខំ
លញ្ជេតព្ពំ ន អង្ក្ខតោ ការេតព្ពោ ន មុខ្ខតោ ការេតព្ពោ
ន អង្ក្ខកមុខ្ខតោ ការេតព្ពោ យោ ការេយ្ យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។

(១២៨) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ ញ
ភិក្ខុនោ ចក្ខុរោគាពាធោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ អាពាធប្ បច្ចយា
មុខំ អាសិញ្ចិតុន្តិ ។

---

១ ម. ២ ម. ៣ ម.

១០.ភ្លេងនៃ ១០ ១០ ១០ ១០ ១០ ១០ ១០ ១០ ១០ ១០

[១២៧] សម្ព័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាជាត់មុខ ។ ជូសខាត់មុខ ។ ប្រស់មុខ ។ ចុចមុខដោយថ្មមនោសិលា ។ ធ្វើការលាបខ្លួន ។ ធ្វើការលាបមុខ ។ ធ្វើការលាបចាំងខ្លួនចាំងមុខ ។ មនុស្សចាំងឡាយ ពោលគេស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវជាត់មុខ មិនត្រូវជូសខាត់មុខ មិនត្រូវប្រស់មុខ មិនត្រូវចុចមុខដោយថ្មមនោសិលា មិនត្រូវធ្វើការលាបខ្លួន មិនត្រូវធ្វើការលាបមុខ មិនត្រូវធ្វើការលាបចាំងខ្លួនចាំងមុខទេ ភិក្ខុណាធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១២៨] សម្ព័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបកើតអាពាធឈឺភ្នែក ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ បើមានអាពាធជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុជាត់មុខបាន ។

[១២៩] តេន ខោ បន សមយេន ភគវតោ តិរច្ឆ-
សមជ្ជោ ហោតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ តិរច្ឆសមជ្ជំ ឧស្ស-
ជ្ជាយ អភមិំសុ ។ មនុស្សា ទិស្វាយ ទ្វិ ទ្ធិ ទ្ធ ចេ ទ្ធ
ភេ ជ ជ ជ

(១២៩) សម្ព័យនោះឯង មានលាន់ឮមហាស្រពាលលើកំពូលភ្នំ ១ ជ្រៃ ១ ក្រងកដ ១ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាទៅមើលលាន់ឮមហាស្រពាលលើកំពូលភ្នំ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលពាក្យ តិះដៀល បន្ទុះបន្ទាប់ថា ពួកសមណៈសក្យបុត្តិយ៍មិនសមបើនឹងទៅមើលកាំ ១ ស្ពាប់ ១ ប្រ១ ១ ១

ឯយ្ជ ... ...

ត្ងៃដៀល បន្ទុះបង្ហាញថា ពួកធម្មតិយកកុំមិនសមបើទ្រាំប្រៀងធម៌ដោយ
សម្លេងប្រៀងដ៏រៃ១ ដូច្នេះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះកំនាំយក
សេចក្ដីទុ:ខ ទៅក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់សួរថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ផ្ទ្រីធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ទោសទាំង ៥ នេះនឹងមានដល់ភិក្ខុអ្នកប្រៀងធម៌ដោយសម្លេងប្រៀងដ៏រៃ១
គឺ ភិក្ខុនោះត្រេកអរក្នុងសម្លេងរបស់ខ្លួននោះ ១ ជនទាំងឡាយដទៃមិន
ត្រេកអរក្នុងសម្លេងនោះ ១ គហបតីទាំងឡាយតែងពោលទោស ១ ប្ដូគ្ល
ដែលពេញចិត្តនឹងការសូត្ររលាក់រលីក សម្លេងមែនខ្ជិលសមាធិ ១ ពួក
ជនខាងក្រោយនឹងដល់ទ្ធវិជ្ជាទុគតិ (យកតម្រាប់តាម) ១ ម្ចាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ទោសទាំង ៥ នេះឯង នឹងមានដល់ភិក្ខុអ្នកប្រៀងធម៌ដោយសម្លេង
ប្រៀងដ៏រៃ១ ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រៀងធម៌ដោយសម្លេង
ប្រៀងដ៏រៃ១ ទេ ភិក្ខុណាប្រៀង ត្រូវអាបត្ដិទុក្ខដ ។

(១៣១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សរភង្គេ ឈុក្ខ្ជ្ជាយន្តិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ សរភញ្ញន្តិ ។

(១៣២) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភក្ខ្ជ្ជិយា ភិក្ខូ ពាហិរលោមេ ឧណ្ណានិ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខ្ជ្ជាយន្តិ ១ ១ ១

(១៣១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយរៀនសូត្រសរភ័ញ្ញ គឺការសូត្រដោយប្រែសំឡេង(១) ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសូត្រសរភ័ញ្ញបាន ។

(១៣២) សម័យនោះឯង ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់សំពត់ដែលគេធ្វើដោយរោមសត្ត្ব មានរោមចេញមកខាងក្រៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលគាស តិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់សំពត់ដែលគេធ្វើដោយរោមសត្ត្ব មានរោមចេញមកខាងក្រៅទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៣៣) សម័យនោះឯង ក្នុងសួនរបស់ព្រះរាជាទ្រង់ព្រះនាមមាគធសេនិយពិម្ពិសារ មានស្វាយផ្លែជាច្រើន ។ ព្រះរាជាទ្រង់ព្រះនាមមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់បរិណាមថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តធាន់ផ្លែស្វាយតាមសប្បាយចុះ ។ ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាបេះផ្លែស្វាយខ្ចីៗធាន់ ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា វគ្គសម្រាប់សូត្រសរភ័ញ្ញមាន ៣២ យ៉ាង មានតន្ត្រីវគ្គ គោហវគ្គ ដំងគលិតវគ្គជាដើម ។ ភិក្ខុពេញចិត្តចង់សូត្រដោយវគ្គ ចៃបណាក៏ជាន ប៉ុន្តែត្រូវប្រយ័ត្នកុំធ្វើបទដំងៗញ្ញនេះឲ្យខូច ត្រូវសូត្រដោយន័យជាចតុរស្ស សមត្រូវតាមសណ្ឋាប់ធ្នាប់របស់សមណៈ ។

រញ្ញោ ច មាគណ្ឌិយស្ស សេដ្ឋិយស្ស ពាវ្ហិសារស្ស អម្ពេន
អត្ថោ ហោតិ ។ អថ ខោ ភគ្គ មាគណ្ឌោ សេដ្ឋិយោ ពាវ្ហិ-
សារោ មនុស្ស អាណាបេសិ ១ កច្ចិ ១ ១ ១

១.១.ការវិនិច្ឆ័យ: ព្រះបាទពិម្ពិសារទ្រង់ពោធសេចក្តីត្រូវការដោយផ្ទៃស្វាយ

ក៏ដូនជា ព្រះពជ្ជាមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់មានសេចក្តីត្រូវការដោយផ្ទៃ
ស្វាយដែរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះពជ្ជាមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់បង្គាប់
មនុស្សពាំងឆ្ការយថា ម្ចាលនាយ អ្នកពាំងឆ្ការយចូរទៅសួនហើយបេះ
ផ្ទៃស្វាយមក ។ មនុស្សពាំងនោះ ទទួលព្រះពជ្ជតុន្ត្រាព្រះពជ្ជាមាគធ-
សេនិយពិម្ពិសារដោយពាក្យថា ព្រះកុណ្ណាពិសេស ហើយក៏ទៅកាន់
សួនឧយ្យានទ្ធនាយអាពមជ្ជាល (អ្នកក្ស្ជួន) យ៉ាងនេះថា នែ
នាយ ព្រះសម្ចាស់ទេពទ្រង់ត្រូវការដោយផ្ទៃស្វាយ ចូរអ្នកពាំងឆ្ការយថ្ងាយ
ផ្ទៃស្វាយកុំខាន ។ នាយអាពមជ្ជាលក៏ទ្រើយថា បពិត្រលោកពាំងឆ្ការយ
ផ្ទៃស្វាយគ្មានទេ ព្រោះពួកភិក្ខុបេះផ្ទៃស្វាយខ្ចី ។ យកទៅធាន់អស់ហើយ ។
លំដាប់នោះ មនុស្សពាំងនោះក៏នាំយកសេចក្តីនុ:ះ ទៅក្រាបបង្គំទូល
ព្រះពជ្ជាមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ។ ព្រះមហាកស្សបត្ថេរមានព្រះបន្ទូលថា ម្ចាល
នាយ លោកម្ចាស់ពាំងឆ្ការយបានធាន់ផ្ទៃស្វាយ ក៏ជាការប្រពៃហើយ
តែថាព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សរសើរការដឹងប្រមាណ ។ មនុស្សពាំងឆ្ការយ
ក៏ពោលពាសតិះដៀល បន្ទុះបង្ហ្ចាប់ថា ពួកសមណ:សក្យបុត្តិយ៍មិនសម
ហើនធ្ងន់ផ្ទៃស្វាយរបស់ព្រះពជ្ជាមិនដឹងប្រមាណសោះ ។ ភិក្ខុពាំងឆ្ការយ
ចានឮមនុស្សពាំងនោះកំពុងពោលពាសតិះដៀល បន្ទុះបង្ហ្ចាប់ ។ ល ។

អជ្ជេវ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេស្សុ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ អម្ហំ បរិកុញ្ជិតញ្ចិ យោ បរិកុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១៣៤) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ឫសិស្ស សង្ឆភត្តំ ហោតិ ។ សូបេ អម្ពបេសិកា[1] បក្ខិត្តា ហោន្តិ ។ ភិក្ខូ ភុញ្ជិត្វាយត្ថ ន បដិក្ខណ្ហន្តិ ។ បេ ។ បដិក្ខណ្ហថ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថ អនុជានামិ ភិក្ខវេ អម្ពបេសិកន្តិ ។

(១៣៥) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ឫសិស្ស សង្ឆភត្តំ ហោតិ ។ តេ ន បរិយាបុណ្ណិ អម្ពបេសិកំ ភាតុំ ។ ភគ្គេ សកលេ ហោ អម្ពេ ហរន្តិ ។ ភិក្ខូ ភុញ្ជិត្វាយត្ថ ន បដិក្ខណ្ហន្តិ ។ បេ ។ បដិក្ខណ្ហថ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថ អនុជានামি ភិក្ខវេ បញ្ចហិ សមណកប្បេហិ ដលំ បរិភុញ្ជិតុំ អគ្គិបរិចិតំ សត្ថបរិចិតំ

---

[1] ១ ខ. ម្ពបេសិកាយោ ។

លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះ
ភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវនាន់
ផ្ទៃស្វាយ ភិក្ខុណានាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៣៤) សម័យនោះ មានសង្ឆកត្តរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ។
ប្រជុំជននោះបានដាក់ចំណិតផ្ទៃស្វាយក្នុងសម្ង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមាន
សេចក្តីរង្គៀសមិនហ៊ានទទួល ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលនាន់ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតចំណិតផ្ទៃស្វាយ ។

(១៣៥) សម័យនោះឯង មានសង្ឆកត្តរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ។
មនុស្សទាំងនោះមិនអាចនឹងធ្វើចំណិតផ្ទៃស្វាយបាន ។ ជនទាំងនោះក៏
នាំយកផ្ទៃស្វាយទាំងមូលទៅក្នុងកេងកត្ត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តី
រង្គៀសមិនហ៊ានទទួល ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលនាន់ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនាន់ផ្ទៃឈើដោយសមណកប្ប[1] ៥ យ៉ាង គឺ ផ្ទៃឈើ
ដែលគេ១ជម្ពុដុតកំដៅដោយភ្លើង ១ ដែលគេចោះពុះចិតដោយសស្ត្រា ១

---

១ ផ្ទៃឈើដែលគេធ្វើឲ្យសមគួរដល់សមណៈ ហៅថា សមណកប្ប ។

ទុទ្ធការវិត្ថុកទ្វយ អញ្ញតរកិត្តុវត្ថុ ចត្តារ អហិរាជកុលានិ

ន១ បរិចិតំ អតីជ ន ឯ ជ្ជ ត ជ ១ ( ) ( ) ( )

ដែលគេចុចដោយក្រចក ១ ដែលគ្មានតួជជុះតវៅ ១ មានតួជដែរ តែគ្ម
ានទ្ចគ្រាប់ចេញបាន ១ ជាគំរប់ប្រាំ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនាទ់ផ្ទៃលើ ដោយសមណកប្ប៑ទាំង ៥ នេះឯង ។

(១៣៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ ប្រាថនាចឹកហើយក៏ស្ងាប់ទៅ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចានជាដូច្នោះ ព្រោះភិក្ខុនោះ
មិនផ្ចាយមេត្តាចិត្ត ទៅកាន់ត្រកូលស្តេចតស់ទាំង ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ប្រសិនបើភិក្ខុនោះចានផ្ចាយមេត្តាចិត្ត ទៅកាន់ត្រកូលស្តេចតស់
ទាំង ៤ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះបើទុកជាតស់ចឹកក៏មិនចានស្ងាប់ទេ ។
ត្រកូលស្តេចតស់ទាំង ៤ ដូចម្តេចខ្លះ ។ ត្រកូលស្តេចតស់ទាំង ៤ នោះ គឺ
ត្រកូលស្តេចតស់ឈ្មោះវិរូបក្ខៈ ត្រកូលស្តេចតស់ឈ្មោះឯកបថៈ ត្រកូល
ស្តេចតស់ឈ្មោះធតរាជ្ឋៈ ត្រកូលស្តេចតស់ឈ្មោះកណ្ហាគោតមក ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះចានជាដូច្នោះ ព្រោះភិក្ខុនោះមិនចានផ្ចាយមេត្តា.
ចិត្ត ទៅកាន់ត្រកូលស្តេចតស់ទាំង ៤ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ប្រសិនបើភិក្ខុនោះ ចានផ្ចាយមេត្តាចិត្ត ទៅកាន់ត្រកូលស្តេចតស់ទាំង ៤
នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះបើទុកជាតស់ចឹកក៏មិនចានស្ងាប់ទេ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥមានិ ចត្តារិ អហិ ភាជនានិ ឯមេ ឯត្ថ
ចិត្ថ ជ ។ អត្ថ ។ អត្ថ ។ ។ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្លាយមេត្តាចិត្ត៧ជាន់ត្រកូលស្តេចពស់ទាំង ៤ នេះ ដើម្បីត្រង់ត្រង ១ ដើម្បីកម្ចាត់ ១ ដើម្បីការពារ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវធ្វើមេត្តាចិត្តយ៉ាងនេះឯង ។

(១៣៧) មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្ត៧) ជាមួយនឹងពួកត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះវិរូបក្ខៈផង[1] មេត្តារបស់យើង(ចូរប្រព្រឹត្ត៧)ជាមួយនឹងពួកត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះឯកបថៈផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្ត៧) ជាមួយនឹងពួកត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះឆព្យាបុត្តៈផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្ត៧) ជាមួយនឹងពួកត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះកណ្ហាគោតមកៈផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្ត៧) ជាមួយនឹងពួកសត្វមិនមានជើងផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្ត៧) ជាមួយនឹងពួកសត្វមានជើងពីរផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្ត៧) ជាមួយនឹងពួកសត្វមានជើងបួនផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្ត៧) ជាមួយនឹងពួកសត្វមានជើងច្រើនផង សត្វគ្មានជើង កុំបៀតបៀនយើង សត្វមានជើងពីរ កុំបៀតបៀនយើងឡើយ ។

---

១ យើងមានមេត្តាចិត្ត ចំពោះតែលតមានព្យាបាទដល់ពួកត្រកូលពស់ឈ្មោះ វិរូបក្ខៈ ។

ការក្ដីនៃ អញ្ញតរភិក្ខុអង្គណាមួយ

មា មំ ចណ្ទុប្ជនো លភីសិ
មា មំ ឋានិ ពហុប្ជនো ។
សព្ពេ សត្តា សព្ពេ ចាណា
សព្ពេ ភូតា ច ឯកវលា
សព្ពេ ឯកន្ត ឋានិ ឋិតា
មា ឯកាកិ ចាបមាតមា ។

អប្ជមាណោ ពុទ្ធោ អប្ជមាណោ ធម្មោ អប្ជមាណោ សង្ឆោ ឋមាណវត្ថានិ ឋិតានិ ឋានិ អហិវិជ្ជិកា សតបទី ឧណ្ណនាភី សវ្ជ ទ្ជសិ ឯកា ឯកា ឯកា

សត្វមានជើងពីរ កុំបៀតបៀនយើង សត្វមានជើងច្រើន កុំបៀតបៀនយើងឡើយ ។ ពួកសត្វ(១)ទាំងអស់ផង ពួកបាណ:(២)ទាំងអស់ផង ពួកភូត(៣)ទាំងអស់ផង គ្រប់យ៉ាង សត្វទាំងអស់ (នោះ) ចូរយើញ នូវអារម្មណ៍ដ៏ចំរើន អំពើដ៏អាក្រក់តិចតួចកុំបីមកឡើយ ។

ព្រះពុទ្ធមានគុណប្រមាណមិនបាន ព្រះធម៌មានគុណប្រមាណមិនបាន ព្រះសង្ឆមានគុណប្រមាណមិនបាន ពួកសត្វទ័យជាតិតិ ពស់ ១ក្ងួយ ១ក្អូប ១ដង្កាង ១ត្រកៃ ១ដង្កណ្ដូរ ជាសត្វប្រកបដោយគុណសម្បត្តិ (តិច) ការពារ យើងបានធ្វើហើយ សេចក្ដីការពារយើងបានធ្វើហើយ សត្វទាំងឡាយចូរបៀតបៀនចេញ។ យើងធ្វើកិរិយានមស្ការ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើកិរិយានមស្ការ ចំពោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំង ៧ ព្រះអង្គ (មានព្រះពុទ្ធទ្រង់ព្រះនាមវិបស្សីជាដើម) ។

(១៣៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានសេចក្ដីអផ្សុកបៀតបៀនហើយក៏កាត់នូវអង្គជាតរបស់ ១ ១ ។ បេ ។ ភិក្ខុ ១ ១ ១

សោ តំ ឆ្ងៃ អោយ ឃ្ការ៉ សោ ជ ដ្ឋ ត ឆ្ងៃ ម ្ (១) អ ញ ្ ជ ដ្ឋ ន ហ ្ (២) ត ំ ឆ ្ ង ៃ អ ត ្ ត ោ អ ដ ្ ឋ ា ត ំ ជ ដ ្ ឋ ត ឆ ្ ង ៃ (៣) យ ោ ជ ដ ្ ឋ (((

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វត្ថុដទៃ(១) ដែលខ្លួនគួរកាត់ក៏មាន តែមោឃបុរសនោះ ទៅកាត់ឯវត្ថុដទៃ (អង្គជាត)វិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវកាត់អង្គជាតរបស់ខ្លួនទេ ភិក្ខុណាកាត់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ចយ ។

(១៣៩) សម័យនោះឯង ពជគហសេដ្ឋី (ជាសេដ្ឋីនៅក្នុងក្រុងពជគ្រឹះ) បានពាកចន្ទនៃខ្ទឹមចន្ទន៍មានតម្លៃច្រើន ។ លំដាប់នោះ ពជ-គហសេដ្ឋីមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នេះគួរតែអាត្មាអញឲ្យជាងក្រឡឹងចាត្រដោយពាកចន្ទន៍នេះ លំអិតដែលបានពីការក្រឡឹងក៏ជាគ្រឿងប្រើប្រាស់របស់អាត្មាអញផង ហើយអាត្មាអញនឹងបានឲ្យចាត្រទៅជាទានផង ។ គ្រានោះ ពជគហសេដ្ឋីក៏ឲ្យជាងក្រឡឹងចាត្រដោយពាកចន្ទន៍នោះ ហើយច្រកក្នុងសង្រ្ទែកព្ជារលើចុងឫស្សី ហើយលើកឫស្សីត ។ គ្នា (ឲ្យខ្ពស់) ទៅ ក្រាបទិយាយយ៉ាងនេះថា លោកណាគោះជាសមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ដែលជាព្រះអរហន្តមានឫទ្ធិ លោកនោះចូរជាក់យកចាត្រដែលយើងផ្ទៃ ហើយទៅចុះ ។

---

១ ក្នុងដីកាថា ពាហាសុសយ: ហៅថា វត្ថុដទៃ ។

[១] ភាគក្នុងរយៈ ធម្មក្ខន្ធវគ្គបានមានដូចខ្លួន

[១៤០] អជ្ជេវ ខ្ញុំ លោ ភាសិតោ យេន ភគ-
វតោ សេដ្ឋី ឧបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា
សេដ្ឋី ឯតទវោច អហំ ហិ ភន្តេ អារាមេ
ឥទ្ធិមា ច ទេវតា ទេ ឥមិ ។ សចេ ភន្តេ អាយស្មា
អារាមេ ឥទ្ធិមា ច ទ្ធិ ។ អជ-
ជេ ។ ។ ។

ទ្ធកវត្ថុកថា: រឿងគ្រូ ៦ នាក់ ជាគ្រពកចន្ទ

(១៤០) គ្រានោះ គ្រូឈ្មោះបូណកស្យប:ចូលទៅកាន់ផ្ទះ
លុះចូលទៅដល់ហើយក៏និយាយយ៉ាងនេះទទួលនូវ ដូចគប្បីតាម
ភាគ្នាជាព្រះអរហន្ត ចាំងមានបុទ្ធិផង សូមអ្នកឲ្យបានត្រមកភាគ្នាចុះ ។ សេដ្ឋី
និយាយថា ម្ចាស់ត្រូវ លោកដ៏ចំរើន លោកមានអាយុជាព្រះអរហន្ត ចាំ
ងមានបុទ្ធិផងមែន ចូរលោកជាក់យកបានត្រដែលយើងឲ្យហើយទៅចុះ ។ លំ-
ដាប់នោះ គ្រូឈ្មោះមក្ខលិគោសាល គ្រូឈ្មោះអជិតកេសកម្ពល គ្រូឈ្មោះ
ប្ប:ធ:ត្ត:ាយន: គ្រូឈ្មោះសញ្ជ:យវ:ឡ:ដ្ឋ:ត គ្រូឈ្មោះនិគ្គ:ណ្ថ:ាដ្ឋ:ត
ជ:ានចូលទៅកាន់ផ្ទះសេដ្ឋី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយយ៉ាងនេះ
ទទួលនូវ ដូចគប្បីតាម ភាគ្នាជាព្រះអរហន្ត ចាំងមានបុទ្ធិផង
សូមអ្នកឲ្យបានត្រមកភាគ្នាចុះ ។ សេដ្ឋីនិយាយថា ម្ចាស់ត្រូវ លោកដ៏ចំរើន
លោកមានអាយុជាព្រះអរហន្ត ចាំងមានបុទ្ធិមែន ចូរលោកជាក់យក
បានត្រដែលយើងឲ្យហើយទៅចុះ ។

(១៤១) សម័យនោះឯង ព្រះមហាមោគ្គ:ាន:ានមានអាយុ ទ:ាងព្រះ
ប:ាណ្ណ:ាលការ:ាជ:ានអាយុ ស្ងៀកដណ្ដប់ក្នុងបុព្ជ:ាណ្ហ:ាសម័យ ហើយទ្រ:ាង
ជ:ានត្រ:ាងចីវ:ាចូលទៅ កាន់ក្រុងរ:ាជគ្រ:ាន:ាដើម្ប:ីប:ាណ្ឌ:ាជ:ាត ។ ចំណ:ាកឯ:ាង

បិណ្ឌោលការទ្វារេ អរហា ចេវ ឥទ្ធិមា ច ។ អ-
យ្ហាបិ ខោ មហាមោគ្គល្លានោ អរហា ចេវ ឥទ្ធិមា
ច ។ អថ ខោ អាយស្មា បិណ្ឌោលការទ្វារេ អាយស្មន្តំ
មហាមោគ្គល្លានំ ឯតទវោច តត្ថ ១ តុ ១ សោ មោគ្គល្លាន
ឯតំ បត្តំ ១ ទ្វិហ ១ ១ ១

ព្រះបិណ្ឌោលការ្ជាជ:មានអាយុ ជាព្រះអរហន្ត ចាំងមានឫទ្ធិផង ។

ព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុ ជាព្រះអរហន្ត ចាំងមានឫទ្ធិផងដែរ ។

ត្រានោះ ព្រះបិណ្ឌោលការ្ជាជ:មានអាយុ និយាយនឹងព្រះមហាមោគ្គ-

ល្លានមានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោមោគ្គល្លាន ចូរលោកនិមន្តទៅ

ដាក់យកចាត្រ+ទុ+ មក ចាត្រ+ទុ+ ជាចាត្ររបស់លោកហើយ ។ ឯព្រះមហា-

មោគ្គល្លានមានអាយុ ក៏និយាយទៅនឹងព្រះបិណ្ឌោលការ្ជាជ: មានអាយុ

យ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលអាវុសោការ្ជាជ: ចូរលោកនិមន្តទៅដាក់យកចាត្រ

+ទុ+ មក ចាត្រ+ទុ+ ជាចាត្ររបស់លោកហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះបិណ្ឌោ-

លការ្ជាជ:មានអាយុ ក៏ហោះទៅឯអាកាសកាន់យកចាត្រនោះ ហើយ

ហោះក្រឡឹងក្រុងរាជគ្រឹះជ្ជ ។

[១៤២] តេន ខោ បន សមយេន ភគវតោ
សេដ្ឋី សម្ពុត្ថនាវេ សតេ ឆ៖ សនេ ឋិតោ ហោតិ ២ញ្ជ-
លិកោ ឧមស្ស្ជមានោ ឥមេ ១ ១ ១

១០០ការវត្ថុកថា: រឿងព្រះបិណ្ឌាលការ:ទ្ធជ:ត្ថេ:

(១៤២) សម័យនោះឯង ពជគហ:សេដ្ឋីត្រមាំងកូនទ:ងប្រពន្ធ ឈរនៅទីផ្ទះរបស់ខ្លួន ផ្ទ:ងអញ្ជលីនមស្ការ:ទ:ងយ:ថា បពិត្រលោកដ:ចំ:ន សូមព្រះការ:ទ្ធជ:ជាម្ចាស់ មកប្រតិស្ថ:ន:ក្នុ:ងផ្ទះរបស់យើ:ងឯ:ន: ។ លំដាប់នោ: ព្រះបិណ្ឌាលការ:ទ្ធជ:ម:នអាយុ ក៏មកប្រតិស្ថ:ន:ក្នុ:ងទីផ្ទ: រ:ស់ពជគហ:សេដ្ឋី ។ លំដាប់នោ: ពជគហ:សេដ្ឋីខ្ជ:ួ:ល:ួ:ងកាបាត្រ អ:ំពីព្រ:ះហ:ស្ត:ព្រ:ះបិ:ណ្ឌ:ាលការ:ទ្ធជ:ម:នអាយុ ហ:ើ:យដ:ាក់ទ:ានទ:ីយ:ដ:ែ:ល ម:ានថ:ូ:ប:្រ:ើ:ន:ឲ្ យ:ព:ញ ។ ចប:្រ:ាន:ជ:ល:ព្រ:ះបិ:ណ្ឌ:ាលការ:ទ្ធជ:ម:នអាយុ ។ ឯ:ព្រ:ះបិ:ណ្ឌ:ាលការ:ទ្ធជ:ម:នអាយុ ក៏ខ្ជ:ួ:ល:ួ:ងកាបាត្រ:នោ:ហ:ើ:យ ដ:ើ:រ:ៀ:ប:ាន:ន:ាកម: ។ ម:នុ:ស្ស:ទ:ាំ:ង:ឡ:ាយ:ប:ាន:ឮ:ប:ា:ស:់ យ:ា: ឥ:ឡ:ូ:វ:ប:ាត្ រ:ប:ស់:ពជ: គ:ហ:-សេ:ដ្ឋ:ីព្ រ:ះ:ប:ិ:ណ្ ឌ:ាលការ:ទ្ ធ:ជ:ជ:ាម:្ ច:ាស:់ ប:ាន:ដ:ាក:់យ:ក:ៀ:ហ:ើ:យ ។ ម:នុ:ស្ ស:ទ:ាំ:ង:ន:ោ:ះ:ក:ាំ:ហ:ៅ:ក:្ ច:្ ឆ:ៀ:ដ:ើ:រ:ៀ:ត:ាម:ក:្ រ:ោ:យ ។ ព្ រ:ះ:ប:ិ:ណ្ ឌ:ាលការ:ទ្ ធ:ជ:ម:ន:អ:ាយ:ុ ។ ព្ រ:ះ:ម:ាន:ព្ រ:ះ:ភ:ាគ:ទ្ រ:ង់:ប:ាន:ឮ:ស:ំ:ឡ:ង:ហ:ៅ:ក:្ ច:្ ឆ:ៀ: លុ:ះ:ឮ:ហ:ើ:យ ទ្ រ:ង់:ត្ រ:ាស:់:ហ:ៅ:ព្ រ:ះ:ក:ន:ន:ួ:ម:ាន:ក:ាយ:ុ:ម:ក:ស:ួ:រ:ថ:ា ម:្ ច:ាស:ក:ន:ន:ួ: ស:ំ:ឡ:ង:ហ:ៅ:

មហាសង្ខាតំ ។ អាយស្មតា ភគ្គ បិណ្ឌាលភារទ្វាជេន ភគវតា សេដ្ឋិស្ស ឧបត្ថ ជិហារតោ អសេ្ដ សុ ខោ ភគ្គ មនុស្ស អយ្យេ ន ភារ បិណ្ឌាលភារទ្វា. ជេន ភគវតា សេដ្ឋិស្ស ឧបត្ថ ជិហារតោ ន ភគ្គ មនុស្ស ឧទ្ធ្ទ សង្ខ មហាសង្ខ អាយស្ម ន្ត បិណ្ឌាលភារទ្វាជ ។ ។ ។

ការញ្ជ្រៀវនោះ ជាសំឡេងអ្វី ? ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវហ្ន៎ ត្រូវបានកាត់ជគហាសេដ្ឋ ព្រះបិណ្ឌោលការ៉ាជ:មានអាយុ ចានជាក់យកទៅហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សពាំងឡាយ ចានឮដំណឹងថា ចាត្រូវបានកាត់ជគហាសេដ្ឋ លោកម្ចាស់ចិណ្ឌោលការ៉ាជ:ចានជាក់យកទៅហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សពាំងនោះក៏ហ៊ានញ្ជ្រៀវឡើងដើរទៅតាមក្រោយ ? ព្រះបិណ្ឌោលការ៉ាជ:មានអាយុ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សំឡេងហ៊ានញ្ជ្រៀវនោះ គឺជាសំឡេងទ្ចុះឯង ។

(១៤៣) ព្រោះនិទានេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឆ ហើយទ្រង់សួរព្រះបិណ្ឌោលការ៉ាជ: មានអាយុថា ម្ចាលការ៉ាជ: ឮថាអ្នកចានជាក់យកចាត្រូវបានកាត់ជគហាសេដ្ឋ ពិតមែនឬ ? ព្រះបិណ្ឌោលការ៉ាជ:ក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន។ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់ចន្ទោសថា ម្ចាលការ៉ាជ: (អំពើនេះ) មិនសមគួរ មិនត្រូវនឹងធ មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណ: មិនគប្ប៉ី មិនត្រូវធ្វើ ម្ចាលការ៉ាជ: អ្នកមិនសមបើធ្វើនូវ ... ...

ឱវាទេ ខោ ឥយ្យ ការ ទ្ធាជ ឧវ្ស ធារ្ម ធ្ម ការ ។ ។ ។
ឥ ។ ។ ។

១៤៧

ទុតិយវគ្គ ធម្មគ្គិយកាណ្ឌ ២ ១ ២ ១ ២ ១

ន មណ្ដិមយោ បត្តោ ជាតេតព្ពោ ន ពេឌ្ឍុរិយមយោ បត្តោ ជាតេតព្ពោ ន ផលិកមយោ បត្តោ ជាតេតព្ពោ ន តាំសមយោ បត្តោ ជាតេតព្ពោ ន កាចមយោ បត្តោ ជាតេតព្ពោ ន តិបុមយោ បត្តោ ជាតេតព្ពោ ន សីសមយោ បត្តោ ជាតេតព្ពោ ន តម្ពលោហមយោ បត្តោ ជាតេតព្ពោ យោ ជានេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ បត្តេ អយោបត្តំ មត្តិកាបត្តញ្ច ។

(១៤ថ) តេន ខោ បន សមយេន បត្តមូលំ ឃំសិយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ បត្តមណ្ឌលន្តិ ។

(១៤ឋ) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចានិ បត្តមណ្ឌលានិ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្ស ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចារេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចានি បត្តមណ្ឌលានি ធារេតព្ពានি យោ ជានেয্য អាបត្តি ទុក្កដস্স អនুজানামি ভিক্খবে দ্বে পত্তমণ্ডলানি

មិនត្រូវប្រើប្រាស់ចាត្រ ធ្វើដោយកែវមណី មិនត្រូវប្រើប្រាស់ចាត្រធ្វើដោយកែវពិឌូរ្យ មិនត្រូវប្រើប្រាស់ចាត្រធ្វើដោយកែវផលិក មិនត្រូវប្រើប្រាស់ចាត្រធ្វើដោយសំរ៉ីនិ មិនត្រូវប្រើប្រាស់ចាត្រធ្វើដោយកែវកញ្ចក់ មិនត្រូវប្រើប្រាស់ចាត្រធ្វើដោយសំណ ចាំ៉ហាំ៉ង មិនត្រូវប្រើប្រាស់ចាត្រធ្វើដោយសំណកក់ មិនត្រូវប្រើប្រាស់ចាត្រធ្វើដោយស្ពាន់ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតចាត្រពីរយ៉ាង គឺ ចាត្រដែកម្យ៉ាង ចាត្រដ៏ម្យ៉ាង ។

(១៤៥) សម្ព័យនោះឯង ផ្ទៃចាត្រខាងក្រោមកំសឹកលែងរលាត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើងចាត្រ ។

(១៤៦) សម្ព័យនោះឯង ពួកឆព្ភគ្គិយភិក្ខុ ប្រើប្រាស់ដើងចាត្រ ខ្ពស់ទំងាបគឺ ណ្ណអ្ការ ក្រ ក់ គឺ ធ្វើដោយមាសខ្លះ ធ្វើដោយប្រាក់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលតិះដៀលបន្ទុះបន្ទាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ដើងចាត្រ ខ្ពស់ទំងាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើងចាត្រពីរយ៉ាង

១៤៨

ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទ ១ ១ ១

គឺធ្វើដោយសំណាងហ៊ាងម្យ៉ាង ធ្វើដោយសំណាងកន្ទ្រាម ។ ដើងជាត្រក្រាស់ពេក ភិក្ខុចាប់ការ៉ាមិនស្ទ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រឡ៏ងជាន[1] ។ លួសកំកើតមាន (ដល់ពួកភិក្ខុក្នុងសម័យនោះ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាត់លួសនោះ ធ្វើជាស្ពាយ់ធ្មេញមក ។

(១៤៧) សម័យនោះឯង ពួកឆព្ភិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ដើងជាត្រទាំងឡាយដ៏ចិត្រ ធ្វាក់ ដេរជាសដោយរូបស្រីនឹងប្រុសជាដើម ហើយលាបឲ្យមានពណ៌ផ្សេង ។ ក៏ដើរបង្ហាញដើងជាត្រទាំងនោះ (ដល់មនុស្សទាំងពួង) តាមផ្លូវថ្នល់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលពាក្យ ត ះដៀល បន្ទ ះបន្ទ ប់ថា ។ បេ ។ ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ដើងជាត្រដ៏ចិត្រ ធ្វាក់ ដេរជាសដោយរូបស្រីនឹងប្រុសជាដើម នឹងលាបឲ្យមានពណ៌ផ្សេង ។ ទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើងជាត្រជាប្រក្រតី[2] ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា ធ្វើឲ្យស្ងើង ។ ២ ព្រឿងប្រដាប់សម្រាប់ក្តាប់ជាត្រជាធម្មតា ។

[១៤៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សោធកំ បត្តំ បដិសាមេន្តិ ។ បត្តោ ធុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ សោធកោ បត្តោ បដិសាមេតព្ពោ យោ បដិសាមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានামិ ភិក្ខវេ ផិតាបេត្វា បត្តំ បដិសាមេតុន្តិ ។

[១៤៩] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សធូនកំ បត្តំ ផិតាបេន្តិ ។ បត្តោ ធុក្ខណ្ណោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ សធូនកោ បត្តោ ផិតាបេតព្ពោ យោ ផិតាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានামি ភិក្ខវេ ដិរុនកំ[1] ១ ១ ១

(១៤៨) សម្ថយនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទុកជាក់ចាត្រទាំងទទឹក ។ ចាត្រក៏ជ្រាសទ្ចេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកជាក់ចាត្រទាំងទទឹកទេ ភិក្ខុណាទុកជាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុហាលចាត្រសិនហើយសឹមទុកជាក់ ។

(១៤៩) សម្ថយនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយហាលចាត្រទាំងទទឹក ។ ចាត្រក៏មានក្លិនអាក្រក់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវហាលចាត្រទាំងទទឹកទេ ភិក្ខុណាហាល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុជូតចាត្រ ឲ្យស្ងួតទឹកសិនហើយសឹមហាលទុកជាក់ចុះ ។

(១៥០) សម្ថយនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទុកចាត្រក្នុងទីក្តៅ ។ ចាត្រក៏ខូចពណ៌ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកចាត្រក្នុងទីក្តៅទេ ភិក្ខុណាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យហាលចាត្រក្នុងទីក្តៅមួយរំពេច ហើយសឹមទុកជាក់ចុះ ។

(១៥១) តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ អជ្ឌកាសេ អនាជាត ជ ដ ១ ១ ១

(១៥១) សម្ភ័យនោះឯង មានចាត្រជាច្រើន តែមិនមានគ្រឿងរងដំកល់ ភិក្ខុទុកដាក់ក្នុងទីវាលស្រឡះ ។ ចាត្រទាំងនោះកំរមៀលបែកខ្ចប់ទៅដោយខ្យល់កំបុតត្បូង ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រឿងរងដំកល់ចាត្រ[1] ។

(១៥២) សម្ភ័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដាក់ចាត្រលើមីបំផុតនៃផ្ទះតាំង[2] ។ ចាត្រក៏រមៀលខង្គិចបែក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដាក់ចាត្រលើទីបំផុតនៃផ្ទះតាំងទេ ភិក្ខុណាដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៥៣) សម្ភ័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដាកចាត្រក្នុងទីបំផុតនៃថ្នាក់[3] ។ ចាត្រក៏រមៀលធ្លាក់បែក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដាក់ចាត្រក្នុងទីបំផុតនៃថ្នាក់ទេ ភិក្ខុណាដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ តាមអដ្ឋកថា ថា គ្រឿងរងដំកល់ចាត្រដែលគេធ្វើដោយក្ដាមនឹងរលីនឹងផ្ដៅជាដើម ។ រីមតិវិនោទនីដីកាថា គ្រឿងរងដំកល់ចាត្រមានសណ្ឋានផ្ទាំងដាងកងដែលគេធ្វើដោយវត្ថុមានក្ដាមជាដើម (ឬនឹង ហៅថា រង្វេល ជាទ្រនាប់ ផ្ទ្ងរ្ងេ:ញ៉ាក់ជាន) ។ ២ អដ្ឋកថា ថា ក្នុងទីបំផុតនៃផែនក្ដារតាំងដែលគេដំកល់ទុកក្នុងរបៀងជាដើម ។ ៣ សារត្ថទីបនីដីកាថា ផែនក្ដារតាំងដែលស្ដើងគេធ្វើឲ្យមាំដល់ជើងដញ្ជាំងខាងក្រៅនៃផ្ទះ ហៅថា ថ្នាក់ (ក្ដារបែន) ។

[១៥២] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ជមាយំ
បត្តំ ឯក្ករុជ្ជន្តិ ។ ជុំដ្ឋោ ឃំសិយតិ ។ ភគវតោ ឯត-
មត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ តិណ-
សន្ថារកន្តិ ។ តិណសន្ថារកោ ឧបចិតោ ១ ជ្ជតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ
ចោឡកន្តិ ។ ចោឡកំ ឧបចិតោ ១ ជ្ជតិ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ បត្ត-
មាឡកន្តិ ។ បត្តមាឡកោ ឧបិតិ ១ ជ្ជតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ
បត្តកុណ្ឌាលិកន្តិ ។ បត្តកុណ្ឌាលិកាយ ១ ជ្ជតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុ-
ជានামិ ភិក្ខវេ បត្តត្ថវិកន្តិ ។ អំសវដ្ដកោ ១ ហោតិ ។

(១៥៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយផ្ទាប់ចាត្រលើផែនដី ។ រមមាត់ចាត្រក็ស็ករលេចទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកម្រាលស្មៅ ។ ពួកកណ្ដៀកក็កាត់កម្រាលស្មៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកំណាត់សំពត់ ។ ពួកកណ្ដៀកក็កាត់កំណាត់សំពត់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតពេងសម្រាប់ទុកចាត្រ ។ ចាត្រក็រមៀលជ្ងាក់អំពីពេងសម្រាប់ទុកចាត្របែកទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាជន៍ដ៏ មានមាត់ធំ (ថ្ងាង) សម្រាប់ទុកចាត្រ ។ ចាត្រក็ស็ករដោយកាជនៈដ៏ មានមាត់ធំ សម្រាប់ទុកចាត្រ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថង់ចាត្រ ។ យោគចាត្រមិនពាន់មាននៅឡើយ ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
អំសវន្ធកំ ពន្ធនសុត្តកន្តិ ។

(១៥៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភិត្តិ ១ លេបិ
ជាតនន្តកេ បត្តំ លេណ្ដេ ។ ឧបរិមតិ ១ បត្តោ
ភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ
បត្តោ លេណ្ដេ តញ្ចេ យោ លេណ្ដ្ យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ១ ។

(១៥៦) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ មញ្ចេ
បត្តំ ឋិក្ខិបន្តិ ។ សតិសម្ភោសា ឋិសីទន្តា ជ ១ ១ ១

១៥៣

១១ មហាវគ្គ ១ ១ ១

(១៥៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អង្ក្ខ
ម្ពត្ថ ឯកូបត្ថ ។ សតិសម្ញោសា ឧជ្ជហន្តិ(១) ។ ២ រ-
ម្ពតិ ១ ២ ២ ២

(១៥៨) សម្ព័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដាក់ចាត្រលើក្បាលទាំងក្នុង ។ ក្រាកឡើងដោយក្ងោចស្មារតី ។ ចាត្រក៏រមៀលធ្លាក់ចុះមកវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដាក់ចាត្រលើក្បាលទាំងក្នុងទេ ភិក្ខុណាដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៥៩) សម្ព័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដាក់ចាត្រក្នុងឆត្រ ។ ឃ្យល់កំបុតត្ងាន់ក៏ចាក់ដើរចេញប៉ើងឆត្រឡើង ។ ចាត្រក៏ធ្លាក់ចុះមកវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដាក់ចាត្រក្នុងឆត្រទេ ភិក្ខុណាដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៦០) សម្ព័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានចាត្រនៅដៃ ច្រានសន្ទះទ្វារ ។ ចាត្រក៏ទង្គិចនឹងសន្ទះទ្វារចុះមកវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចាត្រនៅដៃ មិនត្រូវច្រានសន្ទះទ្វារទេ ភិក្ខុណាច្រាន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៦១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆុឍ្ឍកជា-
ហោន[1] ចិណ្ណាយ ចរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ
វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឆុឍ្ឍកជាហោន
ចិណ្ណាយ ចរិតព្ពំ យោ ចរេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១៦២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឃដិកជា-
ហោន[2] ចិណ្ណាយ ចរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ
វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឃដិកជាហោន
ចិណ្ណាយ ចរិតព្ពំ យោ ចរេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១៦៣) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ
សព្ពបំសុកូលិកោ ហោតិ ។ សោ ឆវសីសស្ស បត្តំ
ជានេតិ ។ អញ្ញតរា ឥត្ថី បស្សិត្វា ភីតា វិស្សរមកាសិ អ-
ញ្ញេ ។ បិសាចោ តាយ[3] ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ

---

១ ។ ម. ឆុឍ្ឍកជាហោ ។ ២ ។ ឃដិកជាហោ ។ ៣ ។ ម. ភីតមត្ថ ។

(១៦១) សម្ថយនោះឯង ភិក្ខុ១ឆ្ពាយដើរទៅបិណ្ឌបាតដោយ
សំបកឃ្លោក (ការ៉ាសំបកឃ្លោក) ។ មនុស្សពាំងឆ្ពាយពោលពាក្យ ត្ះ
ដៀល បន្ទុះបន្ទាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកតិរ្ថីយ ។ ភិក្ខុ១ឆ្ពាយ ក្រាបបង្គំ
ទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្ន្ទាលភិក្ខុ១ឆ្ពាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដើរទៅបិណ្ឌបាតដោយសំបកឃ្លោកទេ
ភិក្ខុណាដើរទៅ ត្រូវអាបត្ដិទុក្ខ ។

(១៦២) សម្ថយនោះឯង ពួកភិក្ខុដើរទៅបិណ្ឌបាតដោយអម្សៃ
ធ្នាំ ។ មនុស្សពាំងឆ្ពាយពោលពាក្យ ត្ះដៀល បន្ទុះបន្ទាប់ថា ។ បេ ។
ដូចពួកតិរ្ថីយ ។ ភិក្ខុ១ឆ្ពាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមាន
ព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ន្ទាលភិក្ខុ១ឆ្ពាយ ភិក្ខុមិនត្រូវ
ដើរទៅបិណ្ឌបាតដោយអម្សៃធ្នាំ១ទេ ភិក្ខុណាដើរទៅ ត្រូវអាបត្ដិទុក្ខ ។

(១៦៣) សម្ថយនោះឯង ភិក្ខុ១រូប ជាអ្នកប្រព្ដឹត្ដយកវត្ថុបំសុ-
កូលគ្រប់មុ១(១) ។ ភិក្ខុនោះប្រើប្រាស់ចាត្រក្ សាលនៅ ។ មានស្ត្រី
ម្នាក់ឃើញហើយ ទាមស្រែកភ្ជាត់សំឡេងថា ១ នេះជាបិសាចធ្វើសេចក្ដី
វិនាសដល់អញ ។ មនុស្សពាំងឆ្ពាយពោលពាក្យ ត្ះដៀល

---

១ យកវត្ថុបង្សុកូលតាមតែប្រទះ គឺវត្ថុដទៃក្រៅអំពីត្រៃចីវរ ១ ដូចជ្រ ជាដ ។

រ៉ាចេន្ត្ត ភាវ៉ ហ៊ ជាម សមណា សក្យបុត្តិយា ជ-
ណ៑ សសួ ឫ ជ្ជ ជ្ជ ជ្ជ

ជ្ជនុះជ្ជ្ហ៍ប់ថា មិនសមបើពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ប្រើប្រាស់ជ្ជាត្រកក្ស្ល
ខ្ជោចដូចពួកជ្ជ៍ប៉ាសាចសោះ ។ ភិក្ខុ ចាំ ងឡ្ងាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ:ះ ចំពោ:
ព្រ:មានព្រ:ភាគ ។ បេ ។ ព្រ:អ្ងគ្ងេ:ត្រាស់ថា ម្ន្ហ:ល ភិក្ខុ ចាំ ងឡ្ងាយ
ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ជ្ជាត្រកក្ស្ល ខ្ជោចនេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្ដ
ទុ:ក្ខ ម្ន្ហ:ល ភិក្ខុ ចាំ ងឡ្ងាយ ម្យ៉ាងទ្ងៀត ភិក្ខុមិនត្រូវជាអ្ន:ប្រ:ព្ដ្ឋ:ត្ដ
ជ្ជ:ត្ដ ។

ទុទ្ធកវិត្ថុកទ្វេ ហត្ថេន ចីវរស្ស វិនាសនេ ចីវរកថា

(១៦៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ហត្ថេន ចីវរំ វិជាលេត្វា[1] ចីវរំ សិព្វេន្តិ ។ ចីវរំ វិលោមំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ សត្ថកំ ឧមត្ថកន្តិ ។

(១៦៦) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស ឧណ្ហសត្ថកំ ឧប្ជ្ជិ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ ឧណ្ហសត្ថកន្តិ ។

(១៦៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិយោ ភិក្ខូ ឧច្ចាវេ សត្ថកឧណ្ហេ ជាវេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្ស ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិជ្ជាយេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ តិត្ថិ ភាមភោគិនោ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវេ សត្ថកឧណ្ហេ ជាវេតព្ពា យោ ជាវេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានামি ភិក្ខវេ អដ្ឋមយំ ឧត្តមយំ រិសាណមយំ ឧទ្ធមយំ វេឡុមយំ ភិជ្ជមយំ ជតុមយំ ជលមយំ លោហមយំ សង្ខនាភិមយន្តិ ។

---

[1] ខ. ហត្ថេន វិជ្ជាវេត្វា ។ ម. ហត្ថេន វិជ្ជាលេត្វា ។

ខុទ្ទកវត្ថុក្ខន្ធកៈ ការហែកចីវរដោយដៃ និយាយអំពីចីវរ

(១៦៥) សម្ប័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយហែកចីវរដោយដៃហើយ ដេរចីវរ ។ ចីវរកើមនស្ទើគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាំបិត នឹងកំណាត់សំពត់សម្រាប់ពុះកាំបិត ។

(១៦៦) សម្ប័យនោះឯង កាំបិតមានដងកើតឡើងជល់សង្ឆ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាំបិតមានដង ។

(១៦៧) សម្ប័យនោះឯង ពួកធព្ធគ្ឍិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ដងកាំបិតខ្ជិលនឹងតាប(១) គឺធ្វើដោយមាសនឹងធ្វើដោយប្រាក់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលតិះដៀល ចន្ទះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ដងកាំបិតខ្ជិលនឹងតាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដងកាំបិតធ្វើដោយឆ្នឹង ធ្វើដោយក្ងុក ធ្វើដោយស្នែង ធ្វើដោយបបុស ធ្វើដោយឫស្សី ធ្វើដោយឈើ ធ្វើដោយដំរ ធ្វើដោយផ្ទៃ ធ្វើដោយលោហធាតុ(២) ធ្វើដោយគ្ងជ ។

---

១ ល្ងង់ងងុត ។ ២ លោហធាតុផ្សេង ។ មានទង់ដែងជាដើម ។

(១៦៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឧកុក្កុ-
ដិកម្ពេនបិ ១ ១ ១

(១ខ)៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុតាំងឡាយដេរចីវរដោយស្ងួតមាន់ខ្ទុះ ដោយចំរៀកឫស្សីខ្ទុះ ។ ចីវរមានថ្នមមិនល្អ ។ ភិក្ខុតាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតមួល ។ ម្ជុលតាំងឡាយ ក៏មានប្រេះចាប់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបំពង់ម្ជុល ។ ប្រេះក៏ចាប់ក្នុងបំពង់ម្ជុលទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យជាក់លំអិតបំពេញ (ក្នុងបំពង់ម្ជុល) ។ ប្រេះក៏កើតឡើងក្នុងលំអិតទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យបំពេញបំពង់ម្ជុលដោយលំអិតមេឡាដ៏ណាយដោយរមៀត ។ ប្រេះក៏កើតឡើងក្នុងលំអិតមេឡាដ៏ណាយដោយរមៀតទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតលំអិតថ្ម ។ ប្រេះក៏កើតឡើងក្នុងលំអិតថ្មទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាបដោយក្រមួនឃ្មុំ ។ ក្រមួនឃ្មុំដែលភិក្ខុលាបហើយក៏ចែកកាត់ពាយទៅ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកំណាត់សំពត់សម្រាប់ជ្រក្រមួនឃ្មុំ ។

[១៦៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ តត្ត តត្ត ទីលំ ឧទ្ទាលេត្វា សម្ពន្ធិត្វា ចីវរំ សិព្វន្តិ ។ ចីវរំ រិញ្ចាមីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុ-ជានামি ភិក្ខវេ ភណ្ឌិកំ ភណ្ឌិករជ្ជុំ តត្ត តត្ត ជិតន្ធិត្វា ចីវរំ សិព្វិតុន្តិ ។ ទ្វិសមេ ភណ្ឌិកំ បត្តន្តិ ។ ភណ្ឌិកំ បរិភិជ្ជតិ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ទ្វិសមេ ភណ្ឌិកំ បត្តិតព្ពំ យោ បត្តិយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ ឧមាយ ភណ្ឌិកំ បត្តន្តិ ។ ភណ្ឌិកំ ចិសុតិតំ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ តិណសន្ថារកន្តិ ។ ភណ្ឌិកស្ស អន្តោ ជីរតិ ។ បេ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ អនុវាតំ បរិភណ្ឌំ អារោបេតុន្តិ ។ ភណ្ឌិកំ ឧប្ផ្យហោតិ ។ បេ ។

ខុទ្ទកវត្ថុទ្ទុតៈ ការដឹកដាំបង្គោល និយាយអំពីចីវរ

(១៥៩) សម្ព័យនោះឯង ភិក្ខុពាំងឡាយដឹកដាំបង្គោលក្នុងទីនោះ ។ ហើយចងដេរចីវរ ។ ចីវរកំស្លោកមិនស្មើល្អ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យចងឈើស្ពឹង(១)ទ្ទឹងនៃ ២ ស្ពឹង(២)ដើម្បីឲ្យភិក្ខុចងចីវរហើយដេរក្នុងទីនោះ ។ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយលាតឈើស្ពឹងក្នុងទីមិនស្មើ ។ ឈើស្ពឹងកំបែកចាក់ ។ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវលាតឈើស្ពឹងក្នុងទីមិនស្មើ ។ ភិក្ខុណាលាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយលាតឈើស្ពឹងលើផែនដី ។ ឈើស្ពឹងកំប្រឡាក់ដោយធូលី ។ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកម្រាលស្មៅ ។ ជាយចីវរដែលចងនឹងឈើស្ពឹងកំទក់ទីអស់ ។ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលើក (ថែម) អនុវាតចណ្តាយនឹងអនុវាតទទឹងរបស់ចីវរ ។ ឈើស្ពឹងមិនលួមគ្នានឹងចីវរ(៣) ។ ។ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧណ្ហកបិដំ ឯឬលកំ[1] សលាកំ ឯឬនទ្ធនវដ្ដិ ឯឬនទ្ធនសុត្តកំ ឯឬនទ្ធិត្ថា[2] ឥតិ សំ ។ ។ សុត្តន្តវិកាយោ ។ ។ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជង្រៃ ស្ពឹង(១) ទឹងការបត់ទ្រនាប់ឈើស្ពឹងឲ្យជាពីរជាន់(២) ស្ងាកសម្រាប់បញ្ចូលក្នុងបន្ទោះនៃចីវរមានជាន់ពីរ ។ ខ្សែសម្រាប់តឹងឈើស្ពឹងតូចជាមួយនឹងឈើស្ពឹងធំ ។ ទឹងខ្សែសម្រាប់តឹងចីវរភ្ជាប់នឹងឈើស្ពឹងតូច ដើម្បីចងចីវរដោ ។ បន្ទោះថ្នេរចីវរមិនស្មើគ្នា ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតភ្ជាតសម្រាប់រាស់ ។ ថ្នេរចីវរកំរៀចមិនត្រង់ល្អ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែបន្ទាត់ ។

(១៧០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានដើងមិនស្អាតហ៊ាយ ដើរជាន់ឈើស្ពឹង ។ ឈើស្ពឹងក៏ប្រឡាក់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានដើងមិនស្អាត មិនត្រូវដើរជាន់ឈើស្ពឹងទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យចងឈើស្ពឹងតូច ត្រង់ក្ណាលឈើស្ពឹងធំ ។ ២ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យបត់ដាយទ្រនាប់ជាពីរជាន់ជុំវិញ ឲ្យលួមនឹងឈើស្ពឹងតូចនោះ ។

១៥១

ទុតិយវគ្គ្ គ្ គ សចិត្តហត្ថ ១ ១ ១

(១៧១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុពាំងឡាយមានដើងខ្ចឹក ដើរជាន់លើលើស្ពឹង ។ លើស្ពឹងកំប្រឡាក់ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមានដើងខ្ចឹក មិនត្រូវជាន់លើស្ពឹងទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៧២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុពាំងឡាយពាក់ស្បែកជើងដើរជាន់លើស្ពឹង ។ លើស្ពឹងកំសៅហ្មង ។ ភិក្ខុពាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងជាន់លើស្ពឹងទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៧៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុពាំងឡាយដេរចីវរកាន់ដោយម្រាមដៃ ។ ម្រាមដៃកំលឺ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំ-ពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្នាប់ម្រាមដៃ(១) ។

---

១ ស្នាប់ដៃដែលគេពាក់សម្រាប់ដេរ ដើម្បីកុំឲ្យផ្ទួលមុតដៃ ។

(១៧៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខយា ភិក្ខូ ឧត្តរេ បដ្ឋកេ ជាតេ សោណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្ស ឧជ្ឌាយន្តិ ខីយន្តិ វិជ្ជាយន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យ-ថាបិ គិហី កាមភោគិនោ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អ-រោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧត្តរេ ។ ជាតេ ។ ។ ។

(១៧៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ស្នាប់ម្រាមដៃជ្ជ្ជ្

ទុតិយវគ្គ ១ ១ ១

ខ្ទមវិត្ថុទ្ទកៈ: ការអនុញ្ញាតពេងសម្រាប់ដាក់ឈើស្ពឹងនឹងពាក់សម្រាប់ដាក់ឈើស្ពឹងជាដើម

(១៧៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុចាំងឡាយដេរចីវរកុងទីវាល លំបាកដោយត្រជាក់ទឹងក្តៅ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតពេងសម្រាប់ដាក់ឈើស្ពឹង ជាកាំសម្រាប់ដាក់ឈើស្ពឹង ។ ពេងសម្រាប់ដាក់ឈើស្ពឹងមានទីដ៏ជាប ។ ទីតកំលិច ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យគ្ពត់ឡើង ។ ខឿនកំរបេះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកញ្ចូនខឿន ៣ យ៉ាង គឺ ខឿនវដ្ត ១ ខឿនថ្ម ១ ខឿនឈើ ១ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយកំលំបាកនឹងឡើង ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជណ្តើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្តើរវដ្ត ១ ជណ្តើរថ្ម ១ ជណ្តើរឈើ ១ ។ កាលភិក្ខុចាំងឡាយឡើងទៅកំភ្ជាក់មកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្ហាន់ដៃ ។

(១៧៧) សម័យនោះឯង កំទេចស្មៅ ជ្រុះក្នុងពេងឈើស្ពឹង ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគាបជម្ជួល ហើយបូកចាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស

ការជ្ជវណ្ណំ ក្ខុកបរិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មការ-
ទន្តកំ បញ្ចមជ្ជកំ ចីវរាំសំ ចីវរាជ្ជុត្តិ ។

(១៧៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ចីវរំ
សិព្ពិត្វា តត្ថេ ការមានំ ឧជ្ជិត្វា បក្ការមន្តិ ។ ឧន្ទុរេហិ
ឧបចិការេហិ ខជ្ជតិ ។ ការណ្ដេ ឯតមត្ថំ អារោចេ-
សុំ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ ការមានំ សជ្ជិតុន្តិ ។ ការ-
មានំ ឧបរិកិជ្ជតិ ។ បេ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ ការមានេ ការ-
ការយ ការមានំ សជ្ជិតុន្តិ ។ ការមានំ ឧត្តរិវេមិយតិ(១)
។ បេ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ ពន្ធនរជ្ជុន្តិ ។

(១៧៩) តេន ខោ សមយេន ភិក្ខូ ការុ ខ្ជេមិ
ជ ខ្ជេមិ ការមានំ ឧស្ស្ជាបេត្វា បក្ការមន្តិ ។ ឧរ្ទ្ធ ត្ថ
ការមានំ ភិជ្ជតិ ។ ការណ្ដេ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
អនុជានামি ភិក្ខវេ ភិត្ថិ ១ ជ ជ ជ ជ
លេ ១ ។

---

(១) ១. ឧត្តរិវេមិយតិ ។ ម. ឧត្តរិវេមេតិ ។

ពណ៌ខ្មៅ ទ្រនាប់ដោយរាន់ ក្បាច់ក្តីណ ក្ងាវលូ ក្បាច់ដេញមករ ក្បាច់
មានស្រមាត់ ៥ យ៉ាង ស្ងួតប៉ាវនឹងខ្សែស្ទ្រានប៉ាវ ។

(១៧៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដេរចីវរហួសហើយ ទុកឈើ
ស្ពឹងចោលក្នុងទីនោះហើយចៀសចេញទៅ ។ ពួកកណ្ដុរខ្លះ ក១ណ្ដ្រៀរខ្លះ
កាត់ការ(ពេលស្ពឹង) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះ
ព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យសាឈើស្ពឹងទុក ។ ឈើស្ពឹងកំចាក់ចេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យមូរឈើស្ពឹងដោយ
ឈើស្ងួត ។ ឈើស្ពឹងកំលាចេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែស្ទ្រានប៉ាវ ។

(២៧៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយផ្ទុកឈើស្ពឹងទុកនឹង
ជញ្ជាំងខ្លះ នឹងសសរខ្លះ ហើយចៀសចេញទៅ ។ ឈើស្ពឹងកំលំចាក់ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យពាក់(ឈើ
ស្ពឹង) នឹងមេជញ្ជាំង ឬដៃកែវ ។

ទុតិយវត្ថុកថា អំសវិទ្ធកពន្ធនសុត្តកវណ្ណនា

(១៨០) អថ ខោ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃោ យថាកិរ ដ្ឋ-
ិតោ ១ យេន វេសាលី តេន ចារិកំ បក្កាមិ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ស្ងួតកមៀ សត្ថកមៀ
ភេសជ្ជមៀ បត្ថេន អាជាយ ភុញ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯត-
មត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ភេសជ្ជត្ថ-
ិកានំ ។ អំសវិទ្ធោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានামិ
ភិក្ខវេ អំសវិទ្ធកំ ពន្ធនសុត្តកានំ ។

(១៨១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេ ភិក្ខុ
ឧទាហរណាយ ការយពន្ធនេន(១) ពន្ធិត្វា តាមំ ឯណ្ឌ-
យ ចារិសុ ។ អញ្ញតរេ ឧទ្ទាសោ តំ ភិក្ខុំ អភិវ-
ាទេត្វា ឧទាហរណាយ ស៊ីសេន ឃដ្ដេសិ ។ សោ
ភិក្ខុ មុញ្ចិ អហោសិ ។ អថ ខោ សោ ភិក្ខុ អាវមិ
ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឧទាហ-
ណត្ថិកានំ ។ អំសវិទ្ធោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជា-
ណামិ ភិក្ខវេ អំសវិទ្ធកំ ពន្ធនសុត្តកានំ ។

---

១ ១. ការយពន្ធនេ ។

ទុតិយវគ្គ: ការទ្រង់អនុញ្ញាតខ្សែយោគនឹងខ្សែសម្រាប់ចង

(១៨០) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងក្រុងភជ-គ្រ:តាមសមគួរដល់ពុទ្ធរាជ្យាស្រ័យ ហើយទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្រុងវេសាលី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយយកម្ជុលខ្លះ ពាំបិតខ្លះ ភេសជ្ជ:ខ្លះ ដាក់ក្នុងចាត្រដើរទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ:ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថង់សម្រាប់ដាក់ភេសជ្ជ: ។ ខ្សែយោគមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែយោគនឹងខ្សែសម្រាប់ចង ។

(១៨១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូបចងស្បែកដើងនឹងវត្ថុពន្ធចង្កេះ ហើយចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុក ។ មានទុបាសកម្នាក់ថ្វាយបង្គំភិក្ខុនោះ ក៏ទង្គិចក្បាលនឹងស្បែកដើង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ ចំណែកខាងភិក្ខុនោះទៅកាន់អាចម ហើយក៏ចាន ត្រាប់សេចក្តីនុ: ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុបានយកសេចក្តីនុ: ទៅក្រាបបង្គំទូលចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថង់សម្រាប់ដាក់ស្បែកដើង ។ ខ្សែយោគមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែយោគនឹងខ្សែសម្រាប់ចង ។

(១៨២) តេន ខោ បន សមយេន អន្តរាមត្តេ ឧនកាំ អកប្ប្យិយំ ហោតិ ។ បរិសាវនំ ន ហោតិ។ ឥតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ បរិសាវនន្តិ ។ ចោទ្ធកាំ ន ហ្ម ហោតិ ។ បេ ។ អនុ-ជានামិ ភិក្ខវេ ឯកជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ។ ចោទ្ធកាំ ន ហ្ម ហោតិ ។ ឥតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ធម្ម្ម្ម្ម ។

(១៨៣) តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខូ ឧ្ម្ម្ម្ម ។ ឯតោ ភិក្ខូ អនាចារ អាបត្តិ ។ ទុតិយោ ភិក្ខូ ភិក្ខូ ឯតទវោচ មា អាវុសោ ឯ្ម្ម្ម ។ ។ ។

(១៨២) សម័យនោះឯង មានទឹកជាអកប្បិយៈក្នុងចន្ទោះផ្ទៃ ។ សំពត់តម្រងទឹកមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់តម្រងទឹក ។ កំណាត់សំពត់មិនគ្រាន់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតម្រងទឹកដែលគេតែក្លាប់ទងឈើបីកំណាត់ ។ កំណាត់សំពត់មិនគ្រាន់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតធម្មក្រាក ។

(១៨៣) សម័យនោះឯង ក្នុងកោសលជនបទ មានភិក្ខុពីរូបនាំគ្នាដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ។ ភិក្ខុមួយរូបប្រព្រឹត្តអនាចារ ។ ភិក្ខុទីពីរបានទៅនិយាយទងនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកកុំធ្វើអំពើយ៉ាងនេះឡើយ អំពើនេះមិនគួរទេ ។ ភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តអនាចារនោះក៏ចងគំនុំនឹងភិក្ខុនោះ ។ ចំណែកខាងភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តអនាចារនោះស្រេកទឹក ក៏ទៅនិយាយទៅនឹងភិក្ខុដែលខ្ជូនចងគំនុំយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ចូរណែនាំតម្រងទឹកមកខ្ញុំ ។ នឹងផាន់ទឹក ។ ភិក្ខុដែលគេចងគំនុំមិនព្រមឲ្យ ។ ភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តអនាចារនោះស្រេកទឹកខ្លាំង ក៏ធ្លាក់ណែកកាលទៅ ។ កាលភិក្ខុដែលគេចងគំនុំនោះ

អាវមំ ភគ្ គ ភិក្ខូ ០ ០ ០

ទៅអារាម ក៏ចាន ប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុចាំងឆ្ងាយ ។ ភិក្ខុចាំងនោះក៏
និយាយថា ម្នាលអាវុសោ កាលគេសុំសំពត់ត្រដង ទឹក លោកមិនឲ្យគេ
មែនឬ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើយថា មែនហើយអាវុសោ ។ ភិក្ខុចាំងឆ្ងាយណា
មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុចាំងឆ្ងាយនោះពោលពាក្យ ត្មះដៀល
ចន្ទះបង្ហាប់ថា កាលបើគេខ្ជីសំពត់ត្រដង ទឹក ភិក្ខុមិនសមបើមិនឲ្យគេ
ទេ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុចាំងនោះចានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះ
ព្រះមានព្រះភាគ ។

(១៨៤) ព្រោះនិទានេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យ
ប្រជុំភិក្ខុសង្ឆក្នុងវេលានោះ ហើយត្រាស់សួរភិក្ខុនោះថា ម្នាលភិក្ខុ ចាន
ឮថាគេខ្ជីសំពត់ត្រដង ទឹក អ្នកមិនឲ្យគេ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូល
ថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្នាលមោឃបុរស អំពើរបស់អ្នកជាអំពើមិនសមគួរ មិនត្រូវទ្ចនង
មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណ: មិនគប្ប៉ី មិនត្រូវធ្វើ ម្នាលមោឃ-
បុរស កាលបើគេខ្ជីសំពត់ត្រដង ទឹក អ្នកមិនសមបើនឹងមិនឲ្យគេទេ
ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំពួកជនដែលមិនគាន់ជ្រះថ្នាឲ្យជ្រះថ្នា
ឡើងទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់
ហៅភិក្ខុចាំងឆ្ងាយមកថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឆ្ងាយ ភិក្ខុដើរទៅតាមផ្លូវឆ្នាយ

បរិស្សាវនំ យាចិយមានេន ន ទាតព្ពំ យោ ន ददेय្យ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ច ភិក្ខវេ អបរិស្សាវនកេន
អន្ធានមត្ថោ បដិបជ្ជិតព្ពោ យោ បដិបជ្ជេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ សចេ ន ហោតិ បរិស្សាវនំ វា ឆត្ត-
ការកោ វា សង្ឆាដិកណ្ណោ វា អធិដ្ឋាតព្ពោ ។ ឥមិនា
បរិស្សាវេន បរិស្សាវិតំ ។

(១៨៥) អថ ខោ ភគវា អនុបុព្ពេន ចារិកញ្ចរមានោ
យេន វេសាលី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា វេសាលិយំ
វិហរតি មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។

(១៨៦) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ន រាត្តិ-
ភត្តេ ។ បរិស្សាវនំ ន សន្ថតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឧណ្ហបរិស្សាវនន្តិ ។
ឧណ្ហបរិស្សាវនំ ន សន្ថតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោ-
ចេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឧ[illegible]ន្តិ(១) ។

---

១ ។ ១. រាត្តិ ។

កាលបើគេខ្ជីតម្រងទឹក កុំគប្ប៉ាមិនឲ្យ ភិក្ខុណាមិនឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុគ្មានសំពត់តម្រងទឹក មិនត្រូវដើរផ្លូវឆ្ងាយទេ ភិក្ខុណាដើរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ បើមិនមានសំពត់តម្រងទឹកក្តី ធម្មក្រកក្តី ទុកជាជាយសង្ឆាដ ក៏ត្រូវអធិដ្ឋានបានថា អាត្មាអញនឹងត្រងទឹកដោយជាយសង្ឆាដនេះធាន់ ។

(១៨៥) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ទ្រង់សំដៅទៅកាន់ក្រុងវេសាលី ។ ជ្រាបថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅ ក្នុងកូដាគារសាលា ព្រៃមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលីនោះ ។

(១៨៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយធ្វើនវកម្ម (ការជាថ្មី) ។ ភិក្ខុទាំងនោះ មិនបានសន្ធតសំពត់តម្រងទឹកនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់តម្រងទឹកមានជង ។ ភិក្ខុមិនទាន់សន្ធតសំពត់តម្រងទឹកមានជងនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់តម្រងត្រាំ(១) ។

---

១ សំពត់ដែលគេបងដាយទាំង ៤ ភ្ជាប់នឹងបង្គោលទាំង ៤ ដែលគេចោះក្នុងទឹកហើយសន្ធត ត្រាំកណ្តាលសំពត់នោះ ឲ្យទឹកជ្រាបចូលមក ហើយយកកាដ ១ ទៅដាក់ទឹកនោះ ។

(១៨៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ មត្តសៅ ១ ១ ១

១០.ភិក្ខុវិភង្គៈ ការទ្រង់អនុញ្ញាតមុន

(១៨៧) សម្ប័យនោះឯង មានសេចក្តីរៀនភិក្ខុតាំងឡាយ ។ ភិក្ខុតាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតមុន ។

(១៨៨) សម្ប័យនោះឯង ក្រុងវ៉ៃសាលីពួកជនបានចាត់ចែងកត្តិ្ត ១ (ប្រគេនពួកភិក្ខុ) ។ ពួកភិក្ខុបានធាន់ភ្លេងជនតាំងឡាយ (១) (១) (១)

ជីវកំ គោមារកញ្ចុ ធម្ម្យា ភ្ជាយ សន្ធ្ជសៃ្ជ សមា-
ធេ សមុត្ត្ជេ សម្ប្ជ្ជ្ជ ។ អថ ខោ ជីវ គោ
គោមារកញ្ចុ ភ្ជ្ជ ធម្ម្យ ភ្ជាយ សន្ធ្ជ្ជ
សមាធ្ជ សមុត្ត្ជ ជ្ជ សម្ប្ជ្ជ ឧ្ជ្ជ-
ជ ភ្ជ្ជ អ្ជ ឯ្ជ ១ ១ ១

ទ្រង់ពន្យល់ជីវកកោមារភត្ត ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ។ លុះនោះ ជីវកកោមារភត្ត ក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថារួចហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ក្រាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណបៀសចេញទៅ ។

(១៨៩) ព្រោះហេតុនេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទីបង្ក្រុមនឹងកេងក្ងើង ។

(១៩០) សម្ប៉ាយនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយបង្ក្រុមក្នុងទីបង្ក្រុមមិនពាបស្មើ ។ ដើងទាំងឡាយក៏ឈឺ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ បំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីបង្ក្រុមឲ្យពាបស្មើ ។

(១៩១) សម្ប៉ាយនោះឯង ទីបង្ក្រុមជាទីពាប ។ ទឹកក៏ស៊ីចក្នុងទីបង្ក្រុមនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីបង្ក្រុមឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ខឿនក៏រាបៈ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតវ៉ាកពួនខឿន ៣ យ៉ាង គឺ ខឿនឥដ្ឋ ១ ខឿនថ្ម ១ ខឿនឈើ ១ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាធ្វើ

ទ៉ាហ្ការ ។ ១ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥយោ សោ-
ចាណោ ឥដ្ឋកាសោចាណ សិលាសោចាណ ទារុសោ-
ចាណ ។ អាកេហ្ការ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ។ ១ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ អាលម្ពនការ ។

(១៩២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ចង្ក្រមេ
ចង្ក្រមន្តា ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ។ ១ ។ ១ ។ ១

២ ១ ០ ០ ០

(១៩២) តេន ខោ បន សមយេន ផ្ទាយរំ ឌ-
ណ្ដកំ ហោតិ ។ ឧ១តេន ជ្ជិត្ដរ៉ៃ ។ បេ ។ អនុជា-
ណាមិ ភិក្ខវេ ឧ១ណ្ដកំ ការេតុ ។ ចយោ ២ រ៉ៃ
។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចំ១ំ ១ យោ ២ ២
ផ្ដ១ការ២ យ៉ំ ២ ២ ២

(១៩៤) សម័យនោះឯង ភេងក្ងើងមានទ័ដ៏ជាប ។ ទ ។ (ដោះដន់
មក) ក៏លិចភេងក្ងើងនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទ័ដ៏ឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ខ្ទឿនកំរបេះធ្លាក់ចុះ
។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
ឲ្យកាន់ខ្ទឿន ៣ យ៉ាង គឺខ្ទឿនផ្ចង ១ ខ្ទឿនថ្ម ១ ទ្រនាប់ខ្ទឿនឈើ ១ ។
ពួកភិក្ខុនាំគ្នាឡើងទៅកំលំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជណ្តើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្តើរផ្ចង ១ ជណ្តើរ
ថ្ម ១ ជណ្តើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុនាំគ្នាឡើងទៅក៏ធ្លាក់ចុះមកវិញ ។ បេ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្ហាន់ដៃ ។
ភេងក្ងើងមិនទាន់មានទ្វារបង្ហួចនៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទះទ្វារ ក្របទ្វារ ត្ងាល់ឬដំណាប់
ក្រោម ឈើអន្ទាក់លើ (ដំណាប់លើ) សសរបង់សន្ទះទ្វារ ត្រដាកទ្វារ
ទ្រុកទ្វារ គន្ធ៍ទ្វារ មេសោ ប្រហោងសម្រាប់ទាញ ទ្រនាប់ខ្សែសម្រាប់ទាញ
(ចិទបើក) ។ ដើងជញ្ជាំងភេងក្ងើងក៏ពុក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ
ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

[១៩៥] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ទ្ទ្ធ ជ្ឈាយ៉ាមជ្ឈ អត្ថ្ងាំ ការ៉ាកេ ។ ទ្ទ្ធ ជ្ឈាយ៉ាមជ្ឈ

១១ អត្ថុទ្ធរ: ការទ្រង់អនុញ្ញាតប្រហោងសម្រាប់បង្ហុយផ្សែងជាដើម

តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីដ៏ឲ្យទាបជុំវិញ[1] ។ ប្រហោងសម្រាប់បង្ហុយ
ផ្សែងរបស់ពេងភ្លើងមិនទាន់មានទៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតប្រហោងសម្រាប់បង្ហុយផ្សែង ។

(១៨៥) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុធ្វើចង្ក្រានកណ្តាលពេងភ្លើងតូច ។
ទីទ្រកាសសម្រាប់ចេញចូលមិនមាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើពេងភ្លើងតូច តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើចង្ក្រាន
ក្នុងទីដ៏សមគួរមួយ កាលបើពេងភ្លើងធំ ឲ្យធ្វើចង្ក្រានក្នុងទីពាក់កណ្តាល
ចុះ ។ ភ្លើងក្នុងពេងភ្លើងក៏ផ្ទុះចំហាយក្តៅមកត្រូវមុខ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យយកដីមកលាបមុខ ។
ពួកភិក្ខុធ្វើដ៏ឲ្យទទឹកដោយដៃ (របស់ខ្លួន) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្លាកសម្រាប់ជាក់ដ៏ស្អិត ។ ដ៏ស្អិត
ក៏ធ្លុះកន្ទុយស្ពាយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថា-
គតអនុញ្ញាតឲ្យអប់ដោយគ្រឿងក្រអូប ។

(១៨៦) សម័យនោះឯង ភ្លើងក្នុងពេងភ្លើងក៏ផ្ទុះចំហាយក្តៅមក
ត្រូវកាយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យដងទឹកទុក ។ ពួកភិក្ខុដងទឹកដោយបានខ្លះ ដោយមិនបានខ្លះ

---

[1] ធ្វើទីដ៏ឲ្យទាបព័ទ្ធជុំវិញជញ្ជាំងដើម្បីនឹងទប់ជើងដ៏ជ្ងាង ។

។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកដ្ឋានំ[1] ឧទកស-
ក្ខរកន្តំ ។ ផ្ទាយ៉ាំ តិណាច្ឆទនំ ន សេនេតិ ។ បេ ។
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱកុម្ពេត្វា ឧស្ស្ពាវលិត្តំ ការេតុំ ។
ផ្ទាយ៉ាំ ចិក្ខល្ល៏ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
សន្ថរិតុំ តយោ សន្ថារេ ឥដ្ឋកាសន្ថារំ សិលាសន្ថារំ
ទារុសន្ថារន្តិ ។ ចិក្ខល្ល៏យេវ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ ណ្ហាតុំ ។ ឧទកំ សន្ថន្ធតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ ឧទកដ្ឋានមណ្ឌបន្តិ ។

(១៩៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ផ្ទាយ៉ាំ
ឆមាយ៉ាំ ឯសីនន្តិ ឥណ្ណានិ ការ៉ាវន្តិ[2] ។ បេ ។ អនុជា-
នាមិ ភិក្ខវេ ផ្ទាយ៉ាំ ឆទនមន្តិ ។

(១៩៨) តេន ខោ បន សមយេន ផ្ទាយ៉ាំ អប-
ណ្ណិកាតិ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧណ្ណិកាតុំ
តយោ ទ្វារេ ឥដ្ឋកាទ្វារំ សិលាទ្វារំ ទារុទ្វា-
ការន្តិ ។ ការ៉ាជ្ជ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ

---

[1] ១. ១ មកដ្ឋានំ ។ [2] ១. ១ ១ ១

។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត សៀនទ្រនាងផ្ចិល ។ ពេងក្ងើងដែលប្រក់ដោយស្មៅក៏គ្មានចំហាយញើស ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ គាបដម្ងូលហើយបូកលាបដីស្ងួតទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ។ ពេងក្ងើងក៏មានកក់ជ្រាំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាល ៣ យ៉ាង គឺ កម្រាលឥដ្ឋ ១ កម្រាលថ្ម ១ កម្រាលឈើ ១ ។ ពេងក្ងើងក៏នៅតែមានកក់ជ្រាំដដែល ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកិក្ខុលាងចេញ ។ ទឹកក៏ដក់នៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រឡាយទឹក ។

(១៨៧) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុអង្គុយផ្ទាល់លើផ្ទៃដីក្នុងពេងក្ងើង យកដៃអោះខ្លួន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងសម្រាប់ពេងក្ងើង ។

(១៨៨) សម័យនោះឯង ពេងក្ងើងមិនមានវត្ថុអ្វីបិទបាំងនៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបិទបាំងកំពែង ៣ យ៉ាង គឺ កំពែងឥដ្ឋ ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។ បន្ទប់មិនទាន់មាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

ភិក្ខវេ គោជ្ជកន្តិ ។ គោជ្ជគោ ដ្ឋ ១ ១ ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបន្ទប់ ។ បន្ទប់មានទីដំកាប ។ ទីកកំដៅជនលិចមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ខ្សែនក៏រមេះធ្លាក់ចេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកាន់ខ្សែ ៣ យ៉ាង គឺ ខ្សែផ្ចង ១ ខ្សែថ្ម ១ ខ្សែឈើ ១ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នាំគ្នាឡើងទៅបានដោយលំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជណ្តើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្តើរផ្ចង ១ ជណ្តើរថ្ម ១ ជណ្តើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្ហាន់ដៃ ។ បន្ទប់មិនមានមានទ្វារបង្អួចនៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទះទ្វារ ក្របទ្វារ ត្បាល់ ឬដំណាប់ក្រោមឈើ អន្ទាក់លើ(ដំណាប់លើ)សសរបស់សន្ទះទ្វារ ត្រដោកទ្វារ រន្ទុកទ្វារ គន្ធីទ្វារ មេសោ ប្រហោងសម្រាប់ពាញ ទីធ ខ្សែសម្រាប់ពាញ (ចិទបើក) ។

(១៩៩) សម័យនោះឯង កំទេចស្មៅក៏ធ្លាក់ចុះមកក្នុងបន្ទប់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគាបជម្ជួលហើយបូកលាបទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ

ភេសុ្ជ្ជ បរិក្ខារំ ម្ហាសាលានំ ម្ហាសាលានំ ឧបាសនានិ ឧបាសនានិ ។ ឧ ។ ។ ។

ទឹងលាបដោយដៃ ធ្វើក្ដីផ្ការ ក្ដីវល្លិ៍ ក្សាច់ធ្មេញមករ ទឹងក្សាច់មានស្រាងប៉ ៥ ។ ទ្រមរ៉ៃណាគឺមានកក់ជ្រាំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកខ្ជាប់ចាក់ពេយពយចុះ ។ ដ ខ្ជាប់មិនពបស្ដ្ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាលថ្ម ។ ទ ឹកកំដត់ទៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រឡាយ សម្រាប់ចង្ហ្ករទ ឹក ។

(២០០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុអាក្រាតសំពះភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតសំពះភិក្ខុមិនអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតឲ្យគេសំពះភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតឲ្យគេសំពះភិក្ខុមិនអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតធ្វើបរិកម្មដល់ភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតឲ្យគេធ្វើបរិកម្មដល់ភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតឲ្យ (របស់) ដល់ភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតទទួល (របស់) ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតទំពាស្ដ ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតបរិភោគ ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតលិតភ្ជ ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតផឹក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ: ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវសំពះភិក្ខុអាក្រាត ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវសំពះ (គេ) ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវឲ្យគេសំពះភិក្ខុអាក្រាត

១៧៧

ទុតិយវគ្គ ចតុត្ថ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ៣ ១ ២ ១ ២ ១ ២

ទុតិយវគ្គ ទ្វាទសកៈ ការអនុញ្ញាតខ្សែស្ពានចរាចរនិងខ្សែសៀងចរាចរជាដើម

ភិក្ខុអាគ្រាតមិនត្រូវឲ្យគេសំពះខ្លួន ភិក្ខុអាគ្រាតមិនត្រូវធ្វើបរិកម្មដល់ភិក្ខុអាគ្រាត ភិក្ខុអាគ្រាតមិនត្រូវឲ្យគេធ្វើបរិកម្មដល់ខ្លួន ភិក្ខុអាគ្រាតមិនត្រូវឲ្យបម្រើដល់ភិក្ខុអាគ្រាត ភិក្ខុអាគ្រាតមិនត្រូវទទួលបម្រើ ភិក្ខុអាគ្រាតមិនត្រូវទំពាស៊ី ភិក្ខុអាគ្រាតមិនត្រូវបរិភោគ ភិក្ខុអាគ្រាតមិនត្រូវលិតក្ងក្ស ភិក្ខុអាគ្រាតមិនត្រូវផឹកទេ ភិក្ខុណាផឹក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២០១) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុជាក់ចីវរលើផ្នត់ជ្ញីកនឹងកន្លែង ។ ចីវរក៏ប្រឡាក់ទៅដោយអាចម៍ដី ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែស្ពានចីវរនឹងខ្សែសៀងចីវរកន្លែងកន្លែង ។ កាលដែលក្ងៀងបង្ហោះចុះមក ចីវរក៏ទទឹក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសាលាដិតកន្លែង ។ សាលាដិតកន្លែងក្ងៀងមានទីតាម ។ ទឹកក៏ជោរជន់មកលិចចុះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ទឿនក៏បេះធ្លាក់ចេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកពួន ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនាំគ្នាឡើងទៅ ក៏លិចបាត ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅ ក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) បង្ហាន់ដៃ ។

(២០២) តេន ខោ បន សមយេន ជ្ជាយ.សាលាយំ តិណាចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ជ ុ ម្ជ ្ជ ្ជ

(២០២) សម្ងាយនោះឯង កំណេចស្នៅ ក៏ធ្លាក់ចុះក្នុងពេងក្ងើង ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគាបជម្ងូលហើយបូកលាបដោយដីទាំងខាងក្នុងទាងក្រៅ ។ បេ ។ (តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើ) ស្សៀងស្ងួតចាវនឹងខ្សែស្សៀងចាវ ។

(២០៣) សម្ងាយនោះឯង ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីរង្គៀសនឹងធ្វើបរិកម្មខ្លួន (ជ្រុសខ្លួន) ក្នុងពេងក្ងើងខ្លះ ក្នុងទឹកខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទីបិទបាំង ៣ យ៉ាង គឺ ទីបិទបាំងដោយពេងក្ងើង ១ ទីបិទបាំងដោយទឹក ១ ទីបិទបាំងដោយសំពត់ ១ ។

(២០៤) សម្ងាយនោះឯង ពេងក្ងើងមិនទាន់មានទឹកនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងអម្ស្រាលនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើអណ្តូងទឹក ។ ប្រាំងអណ្តូងក៏ធ្លាក់ចុះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យក) ខ្សែ ៣ យ៉ាង គឺ ខ្សែឥដ្ឋ ១ ខ្សែថ្ម ១ ខ្សែឈើ ១ ។ អណ្តូងទឹកមានទីតាប ។ ទឹកក៏ផ្ទោះផ្ទន់លិច ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ខុទ្ទកានិ ឆាតុន្តិ ។ ចយោ ឧបរិមតិ ។ បេ ។ អាកេមន្តា ឧមាញ្ជន្តិ ។ បេ ។ អាកេមន្តា ឧបរិ-ឧតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហនន្តិ ។

(២០៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឧល្ហាយ(១) ឆាយ ពន្ធនេនបិ ខុទកានិ ឆាហេន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ខុទចានវដ្ដន្តិ(២) ។ ហត្ថ ទុក្ខា ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧបលិ ការកជ្ជានិ ចក្ការដ្ដកន្តិ ។ ការជ្ជនា ពហ្ម ភិជ្ជន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧបយោ ឧរកេ លោហឧរកានិ ជារុឧរកានិ ចម្ម ១ ណ្ហន្តិ ។

(២០៦) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អជ្ឌ-ការសេ ខុទកានិ ឆាហេន្ត(៣) ស៊ីតេនបិ ខុណ្ហេនបិ ឆិ-លមន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថ អារោចេសុ ។ អនុជានា-មិ ភិក្ខវេ ខុទចានសាលន្តិ ។ ខុទចានសាលាយ ឆ ណ ចុណ្ណានិ ឧបរិមតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

---

១ ខ. ឧល្ហាយ ។ ២ ខ. ១ ១ ១

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទ័ពដ្ឋ ខ្ពស់ឡើង ។ ទ្រឿនក៏របេះជ្រាក់ចេញ ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនាំគ្នាឡើង ក៏លំបាក ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនាំគ្នាឡើងៗ ក៏ជ្រាក់ចុះមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) បង្ហាន់ដៃ ។

(២០៥) សម្យមានៗ ពួកភិក្ខុយោងទឹកឡើងដោយដៃខ្ទេ ដោយកន្ទបនេះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត(ឲ្យធ្វើ)ដៃសម្រាប់យោងទឹកអណ្តូង ។ ដៃកំណើ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) ឈើថ្ងាងយន្តសម្រាប់យោង (ទឹក) ត្រ ត្រវ ដ ធ (សម្រាប់យោង) ។ ការជ ន ក ដ ( ) ។ ។ ( ) ។ ( ) ។ ( )

ជ្ជិកុម្ពោ ១ ១ ១

តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យគាបជម្ងូលហើយបូកលាបដ៏ស្អិត ពាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ឲ្យមានពណ៌ស ឲ្យមានពណ៌ខ្មៅ លាបដោយរង់ ធ្វើក្ដីផ្ការ ក្ដីវល្លិ ក្បាច់ផ្ទេញមករ ធ្វើក្បាច់មានស្រមាប់ ៥ ស្បៃងសួរចីវរ ២ ស្បៃងចីវរ ។

(២០៧) សម័យនោះឯង អណ្ដូងទឹកមិនទាន់មានគំរបនៅឡើយ ។ កំពេលស្ដៅ ២ ; អាចម៍ដី ២ ; ក៏ពេយពាយចុះ (ក្នុងអណ្ដូងនោះ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើគំរប ។

(២០៨) សម័យនោះឯង ភាជន៍សម្រាប់ដងទឹកមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្នូកសម្រាប់ដាក់ទឹក ទ្ងន់ផើងសម្រាប់ដាក់ទឹក ។

(២០៩) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុផ្ងូតទឹកក្នុងទីពីសពាសក្នុងអាពាម ។ អាពាមក៏មានកក់ជ្រាំ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំ-ពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថា-គតអនុញ្ញាតអណ្ដូងសម្រាប់ដាក់ទឹកជ្រាំ ។ អណ្ដូងសម្រាប់ដាក់ទឹកជ្រាំ តាំងនៅក្នុងទីវាល មិនទាន់ចាន់ចាំងនៅឡើយ ។ ពួកភិក្ខុក៏ភ្ញៀនខ្ចាស មិនហ៊ានផ្ងូតទឹក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ឧបវិត្ថុមិ តយោ ចាតាវ ឥដ្ឋកាចាតាវ សិលា-
ចាតាវ ទារុចាតាវន្តិ ។ ចន្ទនិកា ចិត្ថុលា ហោតិ
។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សន្ថរិតុំ តយោ សន្ថរ
ឥដ្ឋកាសន្ថរ សិលាសន្ថរ ទារុសន្ថរន្តិ ។ ឧទកំ
សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកនិទ្ធមនន្តិ ។

(២១០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភត្តានិ
ឧត្តានិ ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកបុញ្ឆនិ ចោទ្ធ្យកោនមិ ឧបនេ-
ត្ថុន្តិ ។

(២១១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេ
ឧបាសកា សន្ធ្ស្ស អត្ថាយ ចោក្ករណី ការេតុ-
ការេ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចោក្ករណិន្តិ ។ ចោក្ករណិយ
ក្ករណ លុជ្ជតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ
តយោ ចយ ឥដ្ឋកាចយ សិលាចយ ទារុចយន្តិ ។
អារោហន្ត ឱហាញន្តិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

ខុទ្ទកវត្ថុទ្ទក: ការទ្រង់អនុញ្ញាតវត្ថុមានសំពត់សម្រាប់ដួតទឹកដាដើម

តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបិទបាំងដោយកំពែង ៣ យ៉ាង គឺ កំពែងឥដ្ឋ ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។ អណ្តូងសម្រាប់ដាក់ទឹកស្រាំក៏មានកន្ទ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាល ៣ យ៉ាង គឺ កម្រាលឥដ្ឋ ១ កម្រាលថ្ម ១ កម្រាលឈើ ១ ។ ទឹកកំដក់នៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រឡាយទឹក ។

(២១០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានខ្ជូនត្រជាក់ (ដោយដំណក់ទឹក) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើវត្ថុសម្រាប់ដួតទឹក (មានក្ដុកដាដើម) ឬនឹងដួតដោយកំណាត់សំពត់ក៏ចុះ ។

(២១១) សម័យនោះឯង មានឧបាសកម្នាក់មានចំណង់នឹងធ្វើស្រះជាប្រយោជន៍ដល់សង្ឆ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើស្រះចុះ ។ (លុះនោះ) ភ្ជាស្រះក៏រលះបាត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើខ្ទឿន ៣ យ៉ាង គឺ ខ្ទឿនឥដ្ឋ ១ ខ្ទឿនថ្ម ១ ខ្ទឿនឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុនាំគ្នាឡើងកំលំបាក ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត

តយោ សោចាណ ឯដ្ឋ ការ សោចាណ សំ ណ សោចាណ
ជ ារ សោចាណ ន្ត ។ អ ាកេ ហ ន្ត ្ត ។ ២ ។ ១ ។
អ ន ុ ជ ានាម ិ ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។
ឧ ន ្ត ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។
ឧ ន ្ត ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។

(២១២) ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១
ឧ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១ ២ ១
ជ

ជណ្តើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្តើរដង្ហ ១ ជណ្តើរថ្ម ១ ជណ្តើរឈើ ១ ។ ភិក្ខុ
ទាំងនោះនាំគ្នាទ្បើងទៅកាន់ធ្លាក់ចុះមកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្ហាន់ដៃ ។ (លុះនោះ)
ក្នុងស្រះមានទឹកចាស់ជក់ទៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រឡាយទឹក ទីងចបស្ទូចទឹក ។

(២១២) សម័យនោះឯង មានឧបាសកម្នាក់មានចំណង់ទីងធ្វើពេង
ភ្ជើង ជាទីក្សាកាយ(ប្រកបដោយ)ជហ្ម៉ាជងក្តារ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់
ភិក្ខុសង្ឆ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើពេង
ភ្ជើងជាទីក្សាកាយមានជហ្ម៉ាជងក្តារ ។

(២១៣) សម័យនោះឯង ពួកធព្ទគ្ឍិយភិក្ខុនៅប្រាសចាកនិសីទនៈ
អស់ ៤ ខែ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវនៅប្រាសចាក
និសីទនៈអស់ ៤ ខែទេ ភិក្ខុណានៅប្រាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ទុកវគ្គទី២ ប្ញាភិកណ្ណសយនាទិ

(២០៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ យា ភិក្ខូ
ឧច្ចាភិតាណ្ណានិ សយនានិ សយន្តិ ។ មនុស្ស
ទ្វិហារចារិកាំ អាហិណ្ឌន្តា ឧស្សាយន្តិ ១ យ ន
ទ្ធាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ភិហ ១ ១ ១
ត ។ ១ ១ ១

ខុទ្ទកវត្ថុទី១ នូវ៖ រឿងដំណេកដែលគេរោយកាយដោយផ្ការ៉ាងដើម

(២១៤) សម័យនោះឯង ពួកនន្ទិយកិ្ខុដេកលើដំណេកដែលគេរោយកាយដោយផ្ការ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរចេកកាន់វិហារ ១ លេងរីករាយ ១ ហើយកំពុងលេងសើច ១ ១ ១

ឯតទហោសិ ឆមតកំ អជ្ជាតត្ថ ០ ខោ ១ ១ ១

មានសេចក្ដីត្រិះរិះថា ក្រមាលស្នាមដែលគេធ្វើដោយពេមចៀមនេះ យើងគួរអធិដ្ឋាន ឬគួរកាត់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនបានអធិដ្ឋាន មិនបានកាត់ក្រមាលស្នាមដែលគេធ្វើដោយពេមចៀមទេ ។

(២១៧) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុធាន់ពាសក្នុងកាដន់ពិសេស(១) សម្រាប់ផ្ងរជ្ញាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលបន្ទោស តិះដៀល ចន្ទះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវធាន់ពាសក្នុងកាដន់ពិសេសសម្រាប់ផ្ងរជ្ញាន់ទេ ភិក្ខុណាធាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២១៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូបមានដម្ងី ។ កាលដែលភិក្ខុនោះធាន់មិនអាចនឹងទប់ចាត្រដោយដៃបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាដន់សម្រាប់ផ្ងរដែលធ្វើដោយឈើ ។

---

១ អដ្ឋកថា គុណ្ឌថាស ដែលធ្វើដោយស្ពាន់ឬទង់ដែងនឹងប្រាក់ ។

ទុតិយវគ្គទី២ ឯកកាដនៃ ភុញ្ជតាទិ ទ្វាទសវិញ្ញាណដ្ឋិតិ

(២១៩) តេន ខោ បន សមយេន ឆឬត្ថិយា ឯកត្ថ ឯតទវោចដ្ឋេ ភុញ្ជន្តិ ។ ឯតទាលេបេ(១) ចរន្តិ ។ ឯតមញ្ញេ ឯ តុ ។ ឯតត្ថ ណ ឯ ។ ឯតទាវុ ណ ឯ ។ ឯតត្ថ ណ ទាវុ ណ ឯ(២) ។ ឯ ។ ។ ។

ខុទ្ទកវត្ថុក្ខន្ធក: ភិក្ខុមានបរិភោគក្នុងភាជនៈជាមួយគ្នាជាដើមនឹងរឿងវិឌ្ឍលិច្ឆវី

(២១៩) សម្ប័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុធាន់ (ភោជន) ក្នុងភាជនៈជាមួយគ្នាខ្លះ ។ ផឹកទឹកក្នុងផ្ទៃលជាមួយគ្នាខ្លះ ។ ដេកលើត្រែជាមួយគ្នាខ្លះ ។ ដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នាខ្លះ ។ ដេកជណ្តប់ជាមួយគ្នាខ្លះ ។ ដេកលើកម្រាលនឹងជណ្តប់ជាមួយគ្នាខ្លះ ។ មនុស្សគាំងឡាយពោលពាក្យតិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវធាន់ (ភោជន) រួមភាជនៈជាមួយគ្នា មិនត្រូវផឹកទឹករួមផ្ទៃលជាមួយគ្នា មិនត្រូវដេកលើត្រែជាមួយគ្នា មិនត្រូវដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នា មិនត្រូវដេកជណ្តប់ជាមួយគ្នា មិនត្រូវដេកលើកម្រាលនឹងជណ្តប់ជាមួយគ្នាទេ ភិក្ខុណាដេក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២២០) សម្ប័យនោះឯង វិឌ្ឍលិច្ឆវីជាសំណាញ់ម្ចាស់ក្ដីយភិក្ខុនីឯកុមជកភិក្ខុ ។ លំដាប់នោះ វិឌ្ឍលិច្ឆវីចូលទៅកាន់ម្ចាស់ក្ដីយភិក្ខុនីឯកុមជកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយទៅនឹងម្ចាស់ក្ដីយភិក្ខុនីឯកុមជកភិក្ខុថា

វណ្ណមិ អយ្យាតិ ។ ឯវំ ១ ១ ១

លោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះករុណាថ្វាយបង្គំ ។ ភាលវណ្ណលិច្ឆវីនិយាយយ៉ាងនេះ
ហើយ មេត្តិយភិក្ខុនីជាកម្មជកភិក្ខុមិនបាននិយាយពាក់ពាក់មកវិញទេ ។
វណ្ណលិច្ឆវីក៏និយាយទៅកមេត្តិយភិក្ខុនីជាកម្មជកភិក្ខុ ជាគំរប់ពីរដងទៀតថា
លោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះករុណាថ្វាយបង្គំ ។ មេត្តិយភិក្ខុនីជាកម្មជកភិក្ខុ ក៏មិន
បាននិយាយពាក់ពាក់ ជាគំរប់ពីរដងទៀត ។ វណ្ណលិច្ឆវីនិយាយទៅក
មេត្តិយភិក្ខុនីជាកម្មជកភិក្ខុ ជាគំរប់បីដងទៀតថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះករុណា
ថ្វាយបង្គំ ។ មេត្តិយភិក្ខុនីជាកម្មជកភិក្ខុក៏មិនបាននិយាយពាក់ពាក់ ជា
គំរប់បីដងទៀត ។ វណ្ណលិច្ឆវីនិយាយថា ខ្ញុំត្រូវខុសនឹងលោកម្ចាស់
ដូចម្តេច ហេតុអ្វីក៏បានជាលោកម្ចាស់មិននិយាយពាក់ពាក់នឹងខ្ញុំ ។ មេត្តិយ-
ភិក្ខុនីជាកម្មជកភិក្ខុនិយាយថា នែអាវុសោ វណ្ណៈ បានជាយើងមិននិយាយ
ពាក់ពាក់ទៅកអ្នក ព្រោះព្រះទត្តមណ្ឌបុត្ត្របៀតបៀនយើង អ្នកមិនអើពើ
សោះ ។ វណ្ណលិច្ឆវីនិយាយថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងធ្វើដូចម្តេច ។ មេត្តិយ-
ភិក្ខុនីជាកម្មជកភិក្ខុនិយាយថា នែអាវុសោ វណ្ណៈ ប្រសិនបើអ្នកចង់ដែរ (ចូលដៃផង) ព្រះមានព្រះភាគគប្បីឲ្យព្រះទត្តមណ្ឌបុត្ត មានអាយុវិនាសក្នុងថ្ងៃ
នេះឯង ។ វណ្ណលិច្ឆវីនិយាយថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងធ្វើដូចម្តេច ខ្ញុំនឹងអាច

ខ្ញុំកាវ៉ាត្ដ្ដ្ដ

ទុតិយវគ្គ: រឿងវឌ្ឍលិច្ឆវីនិងរឿងមេត្តិយភិក្ខុ

ដើម្បីធ្វើដូចម្តេច ។ មេត្តិយភិក្ខុទ៏ឆ៏ក្ដុមជកភិក្ខុនិយាយបង្គាប់ថា នែអាវុសោ
ឧ្ឍ: អ្នកឯងចូរមក អ្នកចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយ ត្រូវក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យយ៉ាងនេះថា
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទីនេះមិនកំចុំង មិនសមគួរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
ទិសណាដែលមិនមានភ័យ មិនមានចង្រៃ មិនមានឧបទ្រព្រ ទិសនោះ
ក៏ត្រឡប់ទៅជាមានភ័យ មានចង្រៃ មានឧបទ្រពវិញ ឈ្លស់ចេញអំពីទិស
ណា ទិសនោះត្រឡប់ទៅជាមានឈ្លស់ចូលវិញ ទឹក (ត្រជាក់) ត្រឡប់ទៅ
ជាក្ដៅវិញ ឥឡូវនេះ លោកម្ចាស់ទ្រូមលូ ចានប្រទ្ធូស្ដ្ធនឹងប្រពន្ធខ្ញុំ ។
ឧ្ឍ: លុះក្ដួលវិទ្ធ: ស្ដាប់ពាក្យរបស់មេត្តិយភិក្ខុ ទ៏ឆ៏ក្ដុមជកភិក្ខុ ចាំងនោះថា
ការ: ណា លោកម្ចាស់ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយក៏ក្រាបក្ដាយបង្គំ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះឧ្ឍ: ចូ
អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទីនេះមិនកំចុំង មិនសមគួរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
ទិសណាដែលមិនមានភ័យ មិនមានចង្រៃ មិនមានឧបទ្រព្រ ទិសនោះ
ក៏ត្រឡប់ទៅជាមានភ័យ មានចង្រៃ មានឧបទ្រព្រ ឈ្លស់ចេញអំពីទិស
ណា ទិសនោះត្រឡប់ទៅជាមានឈ្លស់ចូលវិញ ទឹក (ត្រជាក់) ត្រឡប់ទៅ
ជាក្ដៅវិញ ឥឡូវនេះ លោកម្ចាស់ទ្រូមលូ ប្រទ្ធូស្ដ្ធនឹងកាយរបស់ខ្ញុំ ។

(២២១) អជ្ជេវ ភិក្ខវ ឯតស្មិ ន្ធានេ ឯតស្មិ
ឧបការណ ភិក្ខុសង្ឆំ សន្ធ្ធិ ជ្ជាតាបេត្វា អាយស្មន្ធ ឧ្ជ្ជ
ម ល្ហ ប្ជ ត្ត ឧ ជ ប្ជ ធ្ធ ស ស ស ត ្ជ ឧ ្ជ ្ជ ្ជ

(២២១) ព្រោះនិទានទេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគឲ្យ ប្រជុំភិក្ខុសង្ឆ ហើយទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះទេវទត្តមានអាយុថា ម្នាលទេវ: អ្នកវលឹកមើល អ្នកបានធ្វើអំពើយ៉ាងនេះដូចជាវ៉ា:ន:ពោលមែនឬ ? ព្រះទេវទត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបខ្ញុំព្រះអង្គស្រាប់ហើយ ? ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ទៅនឹងព្រះទេវទត្ត ដ៏មានអាយុ ជាគំរប់ពីរដងធង ? បេ ? ជាគំរប់បីដងធងថា ម្នាលទេវ: អ្នកវលឹកមើល អ្នកបានធ្វើអំពើយ"ងនេះ ដូចជាវ៉ា:ន:ពោលមែនឬ ? ព្រះទេវទត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបខ្ញុំព្រះមង្ឆ្ស្រាប់ហើយ ? ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលទេវ: អ្នកប្រាជ្ញជាំងឲ្យ១ យមិនពោលបណ្ដោះបណ្ដែយ៉ាងនេះទេ បើអំពើអ្វីដែលអ្នកបានធ្វើហើយ អ្នកចូរធ្វើយថាធ្វើហើយ បើអំពើដែលអ្នកមិនបានធ្វើទេ អ្នកចូរធ្វើយថាមិនបានធ្វើទេ ? ព្រះទេវទត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គតាំងអំពីកើតមកវេលាណា មិនដែលស្គាល់សេចក្ដីសុខធម្មទេ សូម្បីតែយល់សប្ដិក៏មិនដែលឃើញដែរ ? ចាប់ទំនាយទៅថ្ងៃដល់ការភ្ជាក់ដ្ឋ ?

១៨៩

ទុតិយវគ្គ ទ្ធ ០ ១ ១ ១

ទុតិយវត្ថុកថា ការផ្តាប់ចាត្រដល់ឧត្តរិមនុស្ស

(២២២) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឆត្រូវផ្តាប់ចាត្រដល់ឧត្តរិមនុស្ស គឺផ្ទៃមិនឲ្យសង្ឆសេពគប់ឡើយ ។

(២២៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆត្រូវផ្តាប់ចាត្រដល់ឧបាសកប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ គឺឧបាសកញ្ញាយាមដើម្បីនឹងមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានលាភ ១ ញ្ញាយាមដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានប្រយោជន៍ ១ ញ្ញាយាមដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានទីលំនៅ ១ ដេរប្រទេចពួកភិក្ខុ ១ បំបែកពួកភិក្ខុឲ្យបែកចាកពួកភិក្ខុ ១ ពោលតិះដៀលព្រះពុទ្ធ ១ ពោលតិះដៀលព្រះធម៌ ១ ពោលតិះដៀលព្រះសង្ឆ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យផ្តាប់ចាត្រ ដល់ឧបាសកដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការនេះឯង ។

(២២៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆត្រូវផ្តាប់ចាត្រយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីផ្ទៀងសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ (ផ្ទ្រ) វណ្ណលិច្ឆវី (ឧបាសក) ចោទព្រះទ្ធមណ្ឌបត្រមានអាយុដោយសីលវិបត្តិមិនមានមួល បើកម្ម្ចានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ

បត្តកាលំ សង្ឆោ ១ឆ្ឆ្ស លិច្ឆវីស្ស បត្តំ ឯកុទ្ទេ្ទយ្ យ
អសម្ភោគំ សង្ឆេន ការេយ្ យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ
មេ ភន្តេ សង្ឆោ ១ឆ្ឆ្ លិច្ឆវី អាយស្មន្តំ ឧ១ាំ ២ល-
ឆ្ឆ្ អម្ពលិ ១ាយ ២ លិ១ាបន្ត ១ យ ២ ១ ១ ១

សង្ឆត្រូវផ្តាប់ចាត្រដល់ឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវី គឺធ្វើវណ្ណលិច្ឆវីមិនឲ្យសង្ឆកប់អាន ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ។ ឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវីពោធ ព្រះពុទ្ធមលុបុត្រដ៏មានអាយុ ដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល ។ សង្ឆផ្តាប់ចាត្រដល់ឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវី គឺធ្វើឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវីមិនឲ្យសង្ឆកប់អាន ។ ការផ្តាប់ចាត្រដល់ឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវី គឺធ្វើឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវីមិនឲ្យសង្ឆកប់អាន គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណាទេ លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង។ សង្ឆបានផ្តាប់ចាត្រ ដល់ឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវី គឺធ្វើឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវីមិនឲ្យសង្ឆកប់អានហើយ ការផ្តាប់ចាត្រនេះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(២២៥) ត្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុស្ងៀកសង្ឆង់កាន់យកចាត្រទ១ងចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ចូលទៅកាន់ផ្ទះឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវី លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ពោលទ១ងឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវីយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ឆ្ពណ្ឌៈ សង្ឆបានផ្តាប់ចាត្រដល់អ្នកហើយ ខ្ញុំនអ្នកសង្ឆលែងកប់អានហើយ ។ ឆ្ពណ្ឌលិច្ឆវី

១៩១

ទុតិយភាគ្គ្ធ្ យ ២ ១ ២ ១ ២ ១

ឮដំណឹងថា សង្ឆផ្ទាប់ចាត្រដល់អាគ្នាអញ្ជាហើយ អាគ្នាអញ្ជាសង្ឆលែងកាប់អានហើយ ក៏ជ្រប់ដួលនៅក្នុងទីនោះឯង ។ គ្រានោះ ពួកមិត្តអមាត្យញាតិសាលោហិតរបស់វិឌ្ឍលិច្ឆវី ក៏ចូលទៅនិយាយទៅនឹងវិឌ្ឍលិច្ឆវីយ៉ាងនេះថា ណ្ហើយ អាវុសោ វិឌ្ឍ: អ្នកកុំសោយសោកកុំខ្សឹកខ្សួលឡើយ យើងនឹងធ្វើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្រះសង្ឆទ្រង់ជ្រះថ្លាឡើងវិញ ។ លំដាប់នោះ វិឌ្ឍលិច្ឆវីព្រមទាំងបុត្រកំរាមិត្តអមាត្យ ទ្រង់ញាតិសាលោហិតមានបំពាក់ទទឹក មានសក់ទទឹក នាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ទ្រនាប់ទៀបព្រះបាទទាំងគូ របស់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយគោលនឹងព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីតាំងនៅមានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គហើយ តាមដោយខ្ញុំព្រះអង្គជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សវង្វេង ជាមនុស្សមិនឈ្លាស ព្រោះថាខ្ញុំព្រះអង្គបានចាកលោកម្ចាស់ទ្ធមល្ហបុត្ត្រដោយសីលវិបត្តិ មិនមានមូលហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគអត់សេចក្តីតាំងនៅ តាមដោយសេចក្តីតាំងនៅរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីនឹងសង្រ្ចមតទៅ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលអាវុសោ វិឌ្ឍ: អើ សេចក្តីតាំងនៅមានដល់អ្នកហើយ តាមដោយអ្នកជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សវង្វេង ជាមនុស្សមិនឈ្លាស ព្រោះថាអ្នកបានចាកទ្ធមល្ហបុត្ត្រដោយសីលវិបត្តិ មិនមានមូលហើយ

អនុទ្ទំសេសំ យតោ ច ខោ ភិក្ខូ អាវុសោ ១ឆ្ម អត្ថយំ អត្ថយតោ ធ៎ាស្ស យថាធម្មំ បដិកាកេសិ តត្ថ មយំ បដិក្ខណ្ណាម ១ឆ្ម ១ ហោសា អាវុសោ ១ឆ្ម អវ៎ាយ្ស ១ ន-យ យោ អត្ថយំ អត្ថយតោ ធ៎ាស្ស យថាធម្មំ បដិកា-ភេតិ អាយតឺ សំវ៎ាំ អាបជ្ជតិ ។

[២២៦] អថ ខោ ភគ្ឆ ភិក្ខូ អាមន្ត្រេសិ ត្ត ១ ហ ភិក្ខវ៎ សង្ឆ ១ ឆ្ម ១ ១ ១

ម្នាលអាវុសោ ១ ! (ឥឡូវនេះ)អ្នកឃើញសេចក្តីធ្ងន់ធ្ងន់ តាមដោយសេចក្តីធ្ងន់ធ្ងន់ ហើយសំដែងទោសសមគួរតាមដំណើរទោស យើងក៏អត់ទោសនោះដល់អ្នក ម្នាលអាវុសោ ១ ! អ្នកណាបានឃើញសេចក្តីធ្ងន់ធ្ងន់ តាមដោយសេចក្តីធ្ងន់ធ្ងន់ ហើយសំដែងទោសសមគួរតាមដំណើរទោស ដល់ខ្លួនវិសេចក្តីសង្រ្ទមតទៅ នេះជាសេចក្តីចំរើនរបស់អ្នកនោះក្នុងអរិយវិនយ ។

(២២៦) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឆជូរផ្ទារបាត្រដល់ ១ ! ... ...

(២២៧) ឯវញ្ហ បន ភិក្ខវេ ឧក្ខេ្ខ ១ ១ ១ ។ ១ ១ ១

១១ការវត្តក្នុងគ្រ: ការផ្ទារបាត្រឡើងវិញ

(២២៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆត្រូវផ្ទារបាត្រយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវវុឌ្ឍលិច្ឆវីនោះចូលទៅកសង្ឆ ធ្វើសំពត់បង់ក ធ្វើឯកាំងសំពះជាតិភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយអង្គុយប្រហាងផ្ទងអញ្ជលី ទៅនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សង្ឆបានផ្ទាប់ជាត្រជល់ខ្ញុំហើយ សង្ឆលែងកាប់អានខ្ញុំហើយ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន (ឥឡូវ) ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងមបោម ប្រព្រឹត្តវត្តគួរដល់កិរិយា លាស់ខ្លួនចេញចាកទោស ខ្ញុំមកសូមឲ្យព្រះសង្ឆ ផ្ទារបាត្រឡើងវិញ ។ វុឌ្ឍលិច្ឆវីនោះត្រូវសូមជាគំរប់ពីរដងផង ជាគំរប់បីដងផង ។

(២២៨) ភិក្ខុដែលឈ្មោះប្រតិពលត្រូវផ្ដឿនសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្ដាប់ខ្ញុំ សង្ឆបានផ្ទាប់ជាត្រជល់វុឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើមិនឲ្យសង្ឆកាប់អាន ។ វុឌ្ឍលិច្ឆវីនោះបានប្រព្រឹត្តវត្ត ដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងមបោម ប្រព្រឹត្តវត្តគួរដល់កិរិយាលាស់ខ្លួនចេញចាកទោស មកសូមឲ្យសង្ឆផ្ទារបាត្រឡើងវិញ ។ បើកម្ម្ងមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្ប៉ីផ្ទារបាត្រជល់វុឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើឲ្យសង្ឆកាប់រកឡើងវិញ ។ នេះជាញត្ដិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្ដាប់ខ្ញុំ សង្ឆបានផ្ទាប់ជាត្រជល់វុឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើមិនឲ្យសង្ឆកាប់រក ។ (ឥឡូវនេះ) វុឌ្ឍលិច្ឆវីនោះបានប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងមបោម ប្រព្រឹត្តវត្តគួរដល់កិរិយា

ឧត្តានំ ។ សន្ធ្យំ បត្តុក្ករ្ជនំ យាចតិ ។ សជ្ជ្ជ
ឧ្ឆ្ឍ លិច្ចវិ ។ ។ ។

លាស់ខ្លួនចេញចាកពួកសង្ឆ មកសូមឲ្យសង្ឆផ្ទាត់ចាត្រឡើងវិញ ។ សង្ឆ ក៏ផ្ទាត់ចាត្រដល់វិឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើឲ្យសង្ឆរាប់អានឡើងវិញ ។ ការផ្ទាត់ចាត្រ ដល់វិឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើឲ្យសង្ឆរាប់អានឡើងវិញ គួរដល់លោកមានអាយុ អង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមាន អាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឆបាន ផ្ទាត់ចាត្រដល់វិឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើឲ្យសង្ឆរាប់រកវិញហើយ ការផ្ទាត់ចាត្រនោះ គួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវ សេចក្ដីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(២២៩) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងក្រុង វ៉ៃសាលីគួរដល់ពុទ្ធអធ្យាស្ស័យ ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិកក្នុង ភគ្គជនបទ យាងទៅតាមលំដាប់ ក៏ចានទៅដល់ភគ្គជនបទនោះ ។ ឦ្ឍ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងភេសកឬ្ទវ(១) ជាទីឲ្យអភ័យដល់ សត្វម្រឹគ ទៀបក្រុងសុំសុមារគិរៈក្នុងភគ្គជនបទនោះ ។

(២៣០) សម័យនោះឯង ពោធិរាជកុមារចាត់ការកសាងប្រាសាទ ឈ្មោះកោកនុទ(២) ទើបតែទំនងហើយថ្មី ។ ដែលសមណៈនិងព្រាហ្មណ៍

---

១ ព្រៃឈើហ៊ាង ឬព្រៃនៃយក្ខិនី ឈ្មោះ ភេសកឬ្ទ នៅរក្សាគ្រប់ត្រែង ។ ២ ជានដ៏ ឈ្មោះថា កោកនុទ ព្រោះប្រាសាទនោះមានការរចនាមានលក្ខណៈដូចផ្ការលឹកក្រហម ។

ភ្លេងចំ ។ ១ មនុស្ស ។ ១ ។ ១ ។ ១

ឋ្ដ្ដ្ដ

អប្ប្ាពាធំ អប្ប្ាតង្ក្ លហុដ្ឋានំ ពលំ ជ្ាសុ:ហ្ាវ: ឬ:ត្ត
ឬ:ញ្ ១:ទ្ធ អ:ជ:ាសេ: ១:ាវ: ១:ាវ: ១:ាមោ ១:ាជ:ាសេ
១:ជ:ាមារ:ាសេ ១:ាតជ:ាយ ១:ត្ត: ១:ទ្ធ: ១:ាត:ាសេ:ាជ:ាត: ។
អ:ជ:ាសេ: ១:ាត: ១:ាត: ១:ាណ:ាវ:ាជ: ។ អ:ជ:ាមោ ១:ាញ្ជ:ាត:-
ឬ:ត្ត: ១:ាណ:ាវ: ១:ាត:ាត: អ:ជ:ាសេ: ១:ាធ:ាត: ១:ាជ:ាយ:-
១:ាជ: យ:ាជ: ១:ាជ: ១:ាជ:ាមោ: ១:ាត:ាជ:ាមេ: ១:ាជ:-
១:ាជ:ាមេ:ាត: ១:ាមោ: ១:ាជ:ាមោ: ១:ាត:ាជ:ាមេ: ១:ាជ:-
ម:ាយ: ១:ាមោ: ១:ាជ:ាជ: ១:ាជ: ១:ាត:ាត: ១:ាមោ: ១:ាជ:
១:ាជ:ាមោ: ១:ាមោ: ១:ាមោ: ១:ាជ:ាមេ: ១:ាជ: ១:ាជ:ាជ: ១:ាជ:ាជ:
អ:ជ:ាមោ: ១:ាមោ: ១:ាជ:ាជ: ១:ាជ: ១:ាជ:ាជ: ១:ាជ:ាជ: ១:ាជ:ាជ:
១:ា

ទូលសួរអាពាធតិចតួច សេចក្តីលំបាកតិចតួច សេចក្តីព្យាយាមស្រួល ក្រមុំងកាយនឹងធម្មជាតគ្រឿងនៅសប្បាយ មួយទៀត ពោធិរាជកុមារឲ្យ ក្រាបទូលព្រះអង្គយ៉ាងនេះថា សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឆ ទទួលភត្តរបស់ពោធិរាជកុមារ ដើម្បីធានក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ សញ្ជិកាបុត្តមាណពដឹងថា ព្រះ មានព្រះភាគទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅកាន់ពោធិរាជ-កុមារ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបទូលពោធិរាជកុមារយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំ ព្រះអង្គបានក្រាបបង្គំទូលព្រះគោតមមានព្រះភាគ តាមបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយថា ពោធិរាជកុមារសូមថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះគោតមដ៏ចំរើនដោយ ត្បូង ទូលសួរអាពាធតិចតួច សេចក្តីលំបាកតិចតួច សេចក្តីព្យាយាមស្រួល ក្រមុំងកាយនឹងធម្មជាតគ្រឿងនៅសប្បាយ មួយទៀត ពោធិរាជកុមារឲ្យ ក្រាបទូលព្រះអង្គយ៉ាងនេះថា សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឆ ទទួលភត្ត របស់ពោធិរាជកុមារ ដើម្បីធានក្នុងថ្ងៃស្អែក ព្រះសមណ-គោតមជាម្ចាស់ បានទទួលនិមន្តហើយ ។

(២៣១) លុះព្រឹកឡើង ពោធិរាជកុមារក៏ចាត់ចែងខាទនីយភោជ-នីយាហារដ៏ឧត្តម ហើយឲ្យក្រាលគោកនុទ្ធ ប្រាសាទ ដោយសំពត់ស ទាំងស្រាយ ដរាបដល់កាំជណ្តើរជាន់ខាងក្រោមបំផុត ហើយត្រាស់ហៅ

សញ្ជ្ញាការ ប្ដ ១ ១ ១

ទ្វាវិត្ថុក្ខន្ធកៈ ព្រះមានព្រះភាគយាងទៅកាន់ព្រះរាជនិវេសន៍របស់ព្រះពោធិរាជកុមារ

សញ្ជិកាបុត្តមាណពមកថា ម្នាលសញ្ជិកាបុត្ត សំឡាញ់ អ្នកចូរមក អ្នកចូរទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំទូលកត្តិកាលដល់ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលគួរហើយ កត្តិកសម្រេចហើយ ។ សញ្ជិកាបុត្តមាណពទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ពោធិ-រាជកុមារថា ព្រះការុណាវិសេស ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំទូលកត្តិកាល ដល់ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលគួរហើយ កត្តិកសម្រេចហើយ ។

(២៣២) *គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្លៀកសង្ឃាទ្រង់ចាត្រ ចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់និវេសនស្ថានរបស់ពោ-ធិរាជកុមារ ។ សម័យនោះឯង ពោធិរាជកុមារឈរនៅខាងក្រៅខ្លោងទ្វារ រង់ចាំព្រះមានព្រះភាគ ។ ពោធិរាជកុមារបានឃើញព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្តេចយាងមកអំពីចំងាយលាម ។ លុះឃើញហើយក៏ក្រោកទៅទទួលក្នុងទីនោះ ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ទ្រមន្តព្រះអង្គឲ្យស្តេចយាងទៅខាងមុខ ហើយចូលទៅកាន់គោកនុទប្រាសាទ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឈប់អាស្រ័យនៅកាំជណ្តើរជាន់ខាងក្រោមបំផុត ។ លំដាប់នោះ ពោធិរាជកុមារក្រាបថ្វាយបង្គំ ទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជាន់សំពត់*

អ្ហាមតុ ភន្តេ សុភតោ ទុស្ស្ហានំ យំ មម អស្ស ទីឃ-
រត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភគវា តុណ្ហី
អហោសិ ។ ទុតិយម្ប្យ ខោ ។ បេ ។ តតិយម្ប្យ ខោ
ពោធិ រាជកុមារោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អ្ហាមតុ ភន្តេ
ភគវា ទុស្ស្ហានំ អ្ហាមតុ ភន្តេ[1] សុភតោ ទុស្ស្ហានំ យំ
មម អស្ស ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ អថ ខោ
ភគវា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាលោកេសិ[2] ។ អថ ខោ
អាយស្មា អានន្ទោ ពោធិ រាជកុមារំ ឯតទវោច សំហរតុ
រាជកុមារ ទុស្ស្ហានិ ន ភគវា ទេន្ទ្ឍបដិកំ អ្ហាមិ ស្ស្ហតិ
ឯកូនមំ ជនតំ ឥមាភតោ អនុកម្ប្ស្ហតីតិ ។ អថ ខោ ពោធិ
រាជកុមារោ ទុស្ស្ហានិ សំហរាបេត្ស្ហ ឧបរិ ភោ ភតុ
ទ្ធ ចាសាទេ អាសនំ ប ញ្ញាបេសិ ។ អថ ខោ ភគវា ភោ-
ភតុ ទ្ធ ចាសានំ អភ ុ ជិ ត្ស្ហ ប ញ្ញ ត្តេ អាសនេ និសីទិ
ស ន្ធ ភិក្ខុ ស ង ្ឆ ។ អថ ខោ ពោធិ រាជកុមារោ ពុទ្ធ ប្ប-
ម ុ ខ ំ ភិក្ខុ ស ង ្ឆ ំ ប ណ ីតេ ន ខ ាទ ន ីយ េ ន ភោ ជ ន ីយ េ ន

---

១ ឥមំ អាលបន្ធ ១. ១០ ១ ១ ១

ចាំងឡាយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះសុគតទ្រង់ជាន់សំពត់ចាំងឡាយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ទ្រទ្រង់សេចក្តីសុខដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ អស់កាល ជាយូរអង្វែង ។ កាលពោធិ៍ជាតកុមារក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះអង្គទ្រង់នៅស្ងៀម ។ ពោធិ៍ជាតកុមារក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ជាគំរប់បីដងផងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជាន់សំពត់ចាំងឡាយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះសុគតទ្រង់ស្តេចយាងជាន់សំពត់ចាំងឡាយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បែរព្រះភក្ត្រ ទៅរកព្រះកនទ្ទមានកាយ ។ ព្រះកនទ្ទមានកាយ ក៏មានវាចាទៅនឹងពោធិ៍ជាតកុមារយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះពជកុមារ សូមទ្រង់សារសំពត់ចេញ ព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គមិនទ្រង់ជាន់ក្រាលសំពត់ទេ ព្រះតថាគតទ្រង់អនុគ្រោះដល់ប្រជុំជនជាខាងក្រោយ ។ គ្រានោះ ពោធិ៍ជាតកុមារទ្រង់ឲ្យសារសំពត់ចាំងឡាយចេញ ហើយទ្រង់ឲ្យក្រាលអាសនៈ ទាំងលើកោកនុទ ប្រាសាទវិញ ។ ព្រះមានព្រះភាគស្តេចយាងឡើងកាន់កោកនុទ ប្រាសាទ ហើយគង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលស្រេចហើយ ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឆ ។ លំដាប់នោះ ពោធិ៍ជាតកុមារបានមង្គលសាទរ ... ... (ដូចក្នុងបឋមភាគ)

សហាត្ថ សន្ធេជ្ជ្ងា សម្ផ្ងាវេត្ងា ភគវ្ត្ត ភ្ងុ្ងាវ ជ្ងុ ដ-
ត្ថ្ងាណ ឯ ភ្ងាមត្ត ដ ដ ។ ឯ ភ្ងាមត្ត ដ ដ ។ ពោ
ពោ ភ ភ ភ ភ ភ ។ ភ ។ ។
ភ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។

១៩៩

ទុតិយវគ្គ ១ ១ ១

បន្ទ្លស្ទាយ យាងយមានា ចេន្ទ្ឍបដ្ឋាកំ ១ អ្ក្ការ-
ម៉ិសម្ផ្ទ្ធ្ធ ។ អសេ្ផ្ទ្ធ ខោ ភិក្ខ ឥសេ្ផ ឥ្ធ្ធ ១
ទ្ធ្ធ ១ ១ ១

ទាំងឡាយ កាលបើគេអង្ករដើម្បីប្រយោជន៍ជាមង្គល មិនសមបើនឹងមិនហ៊ានជាន់ក្រាលសំពត់សោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮស្រីនោះកំពុងពោលពាក្យ ត្រិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្រាប់ ។ ភិក្ខុអម្ចាស់នោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ) គ្រហស្ថត្រូវការមង្គល ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលគ្រហស្ថអង្ករ ដើម្បីប្រយោជន៍ជាមង្គល ជាន់ក្រាលសំពត់បាន ។

(២៣៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយរង្គៀសនឹងជាន់ក្រាលសម្រាប់ភិក្ខុដែលមានដើងស្អាតបាត ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុជាន់លើកក្រាល សម្រាប់ភិក្ខុដែលមានដើងស្អាតបាត ។

ចប់ភាណវារៈ ជាគំរប់ពីរ ។

(២៣៦) ក្រោយនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងភគ្គជនបទ ក្នុងដល់ពុទ្ធអង្ការ្ស័យ ហើយយាងទៅកាន់ចារិកក្នុងក្រុងសាវត្ថី ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏ចូលដល់ទៅក្រុងសាវត្ថីនោះ ។

ឥត្រ សុទំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថ-
បិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថ ខោ វិសាខា មិគារមាតា
យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ។ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯក-
មន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ វិសាខា មិគា-
រមាតា ភគវន្តំ ឯតទវោច ។ ១ ។ ១ ។ ១

ញ្ញថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិក-សេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថីនោះ ។ លំដាប់នោះ នាងវិសាខាមិគារមាតា នាំយកក្ឋមនឹងទ្រនាប់សម្រាប់ដួតដើង មានរបនាដូចពកផ្ទៃឈ្លក(១) នឹងអម្ប្រាស ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះនាងវិសាខាមិគារ-មាតា អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ទទួលក្ឋម ទ្រនាប់ដួតដើងនឹងអម្ប្រាស ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុខ ដល់ខ្ញុំម្ចាស់អស់កាលជាអង្វែងទៅ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលតែក្ឋម នឹងអម្ប្រាស ។ ព្រះអង្គមិនទ្រង់ទទួលទ្រនាប់ដួតដើងឡើយ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់នាងវិសាខាមិគារមាតា ឲ្យយល់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យកែកាយ ដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ នាងវិសា-ខាមិគារមាតា កាលដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យយល់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យកែកាយ ដោយធម្មីកថាហើយ ក៏ក្រោកពីកអាសនៈ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។

---

១ ទ្រនាប់សម្រាប់ដួតដើងដែលគេធ្វើឲ្យមានពណ្ណកន្ទ្រលខ្ពស់ៗ ឡើង មានអាការដូចគ្រាប់ឈ្លកដែលកន្ទ្រលផ្ទុលៗ ឡើងចេញពីផ្ទៃ ។

(២៣៧) អថ ខោ ភគវា ឯតស្មឺ ដ្ឋានេ ឯតស្មឺ
បការណេ ធម្មឺ ការេ ការ្ម ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុ-
ជានាមិ ភិក្ខវេ ឃដកេ្ម សម្ផ្ទដ្ឋានេ ន ភិក្ខវេ
ការ្ម ការ ១ បរិភុញ្ជិតុ ១ យោ ១ បរិភុញ្ជេយ្យ ១ អាបត្តិ ទុក្ការ ១ ១ ១
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឆ ១ ១ ១

(២៣៧) ព្រោះទ្រង់ទានដូចនេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រេចមកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្នុងទ្រនាប់អម្បាស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ទ្រនាប់សម្រាប់ជូតដើងមានរបនាជ្ងាចពីកន្ទ្ងាយ(១)ទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទ្រនាប់សម្រាប់ជូតដើង ៣ យ៉ាង គឺ ត្រួសឫដុំថ្ម ១ អម្បែងក្បឿងឬផ្ទាដ ១ ផ្សិតដែលកើតពីពពុះទឹកសមុទ្រ ១ ។

(២៣៨) ត្រាមានក្រោយ នាងវិសាខាមិគារមាតា នាំយកផ្ទ្ងាត ៤ ជ្ងាងនឹងផ្ទ្ងាតមួល(២) ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះនាងវិសាខាមិគារមាតាអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យដូចនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគទទួលយកផ្ទ្ងាត ៤ ជ្ងាងនឹងផ្ទ្ងាតមួល (ស្ងឹកគ្ងាត) ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដើម្បីសេចក្ដីសុខដល់ខ្ញុំម្ចាស់ អស់កាលជាអង្វែង ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលយកផ្ទ្ងាត ៤ ជ្ងាង ផ្ទ្ងាតមួល (ស្ងឹកគ្ងាត) រួចហើយ ។

---

១ ក្នុងអដ្ឋកថា ពន្យល់ថា ជានដ្ឋាទ្រង់ហាម ព្រោះទ្រនាប់សម្រាប់ជូតដើងនោះប្រកបការប្រើនអស់ប្ចូយកំប្រើន ។ ២ សារត្ថទីបនីដីកាពន្យល់ថា ផ្ទ្ងាតមួលគេធ្វើដោយស្ងឹកគ្ងាតជាដើម ។

២០៣

ខុទ្ទកវគ្គទុតិយ ១ ១ ១

២ ១ ១ ១

(២៤១) គេន ខោ បន សមយេន សង្ឆសុ ធម្ម ឧប្ផន្ធ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថ អារេចេ. សុ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ធម្ម ។

(២៤២) គេន ខោ បន សមយេន ធញ្ញក្ខយ ភិក្ខ ធម្ម ឧប្ផ[1]ហិ តា អាហិណ្ឌន្ត ។ គេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរ ឧចាសក សម្ពហុ លេហិ អា. ជីវ ភ ស ្ ្ ្

(២៤១) សម័យនោះឯង មានឆត្រកើតឡើងដល់សង្ឆ ។ ភិក្ខុ
ចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ត្រាស់ថា អ្នកលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឆត្រ ។

(២៤២) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចាំងឆត្រដើរទៅ ។
សម័យនោះឯង មានឧបាសកម្នាក់ដើរទៅកាន់ឧទ្យាន ជាមួយនឹងពួក
សាវ័កបស់អាជីវកជាច្រើនទាក់ ។ សាវ័កបស់អាជីវកចាំងឡាយនោះ
បានឃើញពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចាំងឆត្រដើរមកអំពីចម្ងាយលឹម ។ លុះឃើញ
ហើយក៏និយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា លោកចាំងអម្ពាលនេះជា
ជីតុនបស់អ្នក លោកចាំងឆត្រដើរមក ដូចជាពួកមហាមាត្យត្រួតពាល ។
ឧបាសកនោះក៏តបថា លោកចាំងអម្ពាលនេះមិនមែនជាភិក្ខុទេ គឺជា
ចរិញ្ចាដក ។ ពួកសាវ័កអាជីវកនឹងឧបាសក ក៏ក្តាស់ត្នោដោយពាក្យថា
ភិក្ខុ (ឬ) មិនមែនជាភិក្ខុ ។ ទើបឧបាសកនោះដើរចូលទៅជិតមើលស្គាល់
ច្បាស់ ក៏ពោលគេស តិះដៀល បន្ទុះបន្ទាប់ថា ហេតុអ្វីក៏លោក
ម្ចាស់ជ្រប់ជ្រែន ចាំងឆត្រដើរ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយបានឮឧបាសកនោះ

៤០៥

ទ្វេ្ធ១ ១ ១

ទុតិយវត្ថុកទី២ រឿងភិក្ខុមួយរូបនឹងការទ្រង់អនុញ្ញាតធ្រ

ពោលពោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ផ្ទៃ ។ ពេលភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំ

ទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (អំពើនោះ) ពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ

ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ ព្រះ

អង្គទ្រង់បន្ទោស រួចហើយទ្រង់ត្រេជម្ម៉ីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ

មកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ធ្រនេ ភិក្ខុណាប្រើ

ប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៤៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបទៀតមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុនោះ

បើមានចាំងធ្រ មិនបានសេចក្តីសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំ

ទូលដំណើរនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល

ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតធ្រដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។

(២៤៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដឹងថា ព្រះមានព្រះភាគ

ទ្រង់អនុញ្ញាតធ្រដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺតែម្យ៉ាង មិនបានទ្រង់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុ

គ្មានជម្ងឺទេ ហើយរង្គ្រាសនឹងការចាំងធ្រក្នុងអាវាម នឹងឧបចារនៃ

អាវាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមាន

ព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត

អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុមិនមានជម្ងឺចាំងធ្រក្នុងអាវាម នឹងឧបចារនៃអាវាមបាន ។

(២២៥) នេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេ ភិក្ខុ
សិក្ខាយ បត្ត ១ ១ ១(១) ១ ១ ១

(២៤៥) សម្័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបប្រកបជ្ការ្ចក្នុងសង្រ្ក ហើយ ពាក់លើះឈើច្រត់ ដើរទៅតាមទ្ការ្ស្រុកមួយ ក្នុងវេលាវិកាល ។ មនុស្ស ទាំងឡាយនាំគ្ាន្ទិយាយថា បពិ្ត្ រអ្ក្ម្ចាស់ទាំងឡាយ បុរសនេះជាអ្ នកដើរ ២ ជាវ (មានមុខ) ភ្ជ្ីស្ាប ហើយកំដេញតាមពាប់ លុះ ចាប់ាន ហើយ ស្ាគ ល់ថា (ជាភិក្ខុ) ក៏ លែងទៅវិញ ។ ទើ ភិក្ខុ នោ ១ ២ ១ ១ ១

(២៤៧) ឥមញ្ច ឧបាសកានញ្ច ។ តេន ខោ ปน ខណេន ភិក្ខូនា សង្ឆ ឧបសង្ក្រមិត្វា ឯកមន្តំ ឧត្តរាសង្គំ តរិត្វា ទ្ធាសេ ភិក្ខូ ចាតេ ទ្ធិត្វា ឧក្កុដិកំ ឯសីនិត្វា អញ្ជលឹ ปณฺฑเห ตฺวา ฯ ปฐมสฺส ปฏ្ឋ យ ។ អហ ។ ก ។ ตสฺส ปฏ្ឋ ។ ។ ។

១២ការតុក្ខ្ពក: ការសូមនឹងការឲ្យទណ្ឌសម្ពាធ

(២៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុមានជម្ងឺនោះត្រូវចូលទៅកសង្ឆ ហើយផ្ទើចតុកសង្ខ:ផ្ទៀងស្មាម្ខាងថ្វាយបង្គំបាទារបស់ភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយប្រហែងផ្គងអញ្ជលីពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំមានជម្ងឺ បើវៀរលែងឈើប្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមកបាន បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមទណ្ឌសម្ពាធនឹងសង្ឆ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីសូមជាគំរប់ពីរដងផង គប្បីសូមជាគំរប់បីដងផង ។

(២៤៨) ភិក្ខុដែលឈ្ងាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ តែវៀរលែងឈើប្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមកបាន ភិក្ខុនោះមកសូមទណ្ឌសម្ពាធនឹងសង្ឆ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីឲ្យទណ្ឌសម្ពាធដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ តែវៀរលែងឈើប្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមកបាន ភិក្ខុនោះមកសូមទណ្ឌសម្ពាធនឹងសង្ឆ ។

សង្ឆ ឥន្ទ្ធាមស្ស ភិក្ខុនោ ឧណ្ហសម្ផតិ ទេតិ ។ យស្ស យស្ស តោ ១មតិ ឥន្ទ្ធាមស្ស ភិក្ខុនោ ឧណ្ហ-សម្ផតិយា ឋានំ សោ ភុណ្ហាស្ស យស្ស ឧក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ឥទ្ធ សង្ឆេ ឥន្ទ្ធាមស្ស ភិក្ខុនោ ឧណ្ហសម្ផតិ ១មតិ សង្ឆស្ស ឥស្ម ភុណ្ហ ។ ឥមេ ជារយាមីតិ ។

(២៤៩) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរៃ ភិក្ខុ ភិលានោ ហោតិ ឧ សង្ឆ្ការ ១ និ សិ ក្ខ្ យ បត្ត ២ ២ ២

សង្ឆឲ្យទណ្ឌសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យទណ្ឌសម្មតិ ដល់ភិក្ខុ
ឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ
ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្ក
នោះត្រូវពោលឡើង ។ សង្ឆបានឲ្យទណ្ឌសម្មតិ ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ
ហើយ ការឲ្យនោះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្ងៀម ។
ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(២៤៩) សម្ងយនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានជម្ងឺ តែវៀរលែងសង្ឆ្រកចេញ ក៏មិនអាចនឹងនាំយកចាត្រទៅបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យសង្ឆឲ្យសិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។

(២៥០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុមានជម្ងឺនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឆ ហើយផ្ងើ១ត្ត្ពាសង្ឆ:ផ្ទៀងស្មាម្ខាងថ្វាយបង្គំ ជាមានបាទ ចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយប្រហែងផ្ងងអញ្ជលីពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំមានជម្ងឺ បើវៀរលែងសង្ឆ្រកចេញ ក៏មិនអាចនាំយកចាត្រទៅបាន បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន (ឥឡូវនេះ) ខ្ញុំមកសូមសិក្ខាសម្មតិនឹងសង្ឆ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីសូមជាគំរប់ពីរដងផង គប្បីសូមជាគំរប់បីដងផង ។

(២៥០) ព្យត្ថេន ភិក្ខុនា បដិ១លេ១ សង្ឆ្យ ញ្ញាបេតព្ពោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆ្យ អយំ ឥត្ថន្ន-មោ ភិក្ខុ ភិលាគោ ១ សង្ការ៉ាត់ រ៉ាគ សំ្ការ៉ាយ បត្តំ បរិហារ៉ាតុ សោ សង្ឆ្យ សំ្ការ៉ាសម្ផតិ យាចតិ ។ យទិ សង្ឆ្យ ១ បត្តកល្ប៉ សង្ឆ្យ ឥត្ថន្ន្ទ្ធ ភិក្ខុ១ សំ្ការ៉ាសម្ផតិ ១ន១ យ្យ ។ ២សា ញ្ជ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆ្យ អយំ ឥត្ថ្ន្ទ្ធ១ ភិក្ខុ ភិលាគោ ១ សង្ការ៉ាត់ រ៉ាគ សំ្ការ៉ាយ បត្ត ១ បរិហារ៉ាតុ សោ សង្ឆ្យ សំ្ការ៉ាសម្ផតិ យាចតិ ។ សង្ឆ្យ ១ ឥត្ថ្ន្ទ្ធ ភិក្ខុ១ សំ្ការ៉ាសម្ផតិ ១ន ។ យ ១ ១ យ ១ ១ ១

១០ក្រវិត្តុក្ខន្ធក: ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិ

(២៥១) ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពល គប្បីផ្តឿងសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ តែរៀរលែងសង្រែកបេញ ក៏មិនអាចទាំយកចាត្រៗ៧ចាន (ឥឡូវនេះ) ភិក្ខុនោះមកសូមសិក្ខាសម្មតិនឹងសង្ឆ ។ ប្រសិនមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីឲ្យសិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ តែរៀរលែងសង្រែកបេញ ក៏មិនអាចទាំយកចាត្រៗ៧ចាន (ឥឡូវនេះ) ភិក្ខុនោះមកសូមសិក្ខាសម្មតិនឹងសង្ឆ ។ សង្ឆក៏ឲ្យសិក្ខាសម្មតិ ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិ ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ សង្ឆបានឲ្យសិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះហើយ ការឲ្យនោះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៤៥៤) គេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេ ភិក្ខុ ភិលានោ ហោតិ ន សក្ខោតិ វិនា ឧណ្ហេន អាហារំ ន សក្ខោតិ វិនា សិញ្ចាយ បត្តំ បរិហរិតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ ភិលានស្ស ភិក្ខុនោ ឧណ្ហសិញ្ចាសម្ផតំ ធារេតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ធាតព្ព ។ គេន ភិលានេន ភិក្ខុនា សង្ឆ្យ ឧបសង្ក្រមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ ចាគេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលិ បក្ខហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ ភិលានោ ន សក្ខោមិ វិនា ឧណ្ហេន អាហារំ ន សក្ខោមិ វិនា សិញ្ចាយ បត្តំ បរិហរិតុំ សោហំ ភន្តេ សង្ឆ្យ ឧណ្ហសិញ្ចាសម្ផតំ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្ឍ យាចិតព្ព តតិយម្ឍ យាចិតព្ព ។

(៤៥៣) ឲ្យត្ថេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឆ្យ ញាបេ-តព្ព សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆ្យ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ភិលានោ ន សក្ខោតិ វិនា ឧណ្ហេន អាហារំ ន សក្ខោតិ វិនា សិញ្ចាយ បត្តំ បរិហរិតុំ សោ សង្ឆ្យ

(២៥២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានជម្ងឺ តែវៀរលែងឈើប្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមក បើវៀរលែងសង្រែកចេញ ក៏មិនអាចនឹងនាំយកចាត្រទៅបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឆឲ្យទណ្ឌសិក្ខាសម្មតិ ដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺនោះត្រូវចូលទៅកសង្ឆ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈផ្ទៃងស្មាម្ខាង ថ្វាយបង្គំបាទនៃភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយប្រហែងផ្គងអញ្ជលីពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំមានជម្ងឺ តែវៀរលែងឈើប្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមក តែវៀរលែងសង្រែកចេញ ក៏មិនអាចនឹងនាំយកចាត្រ ទៅបាន បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន ខ្ញុំមកសូមទណ្ឌសិក្ខាសម្មតិនឹងសង្ឆ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីសូមជាគំរប់ពីរដងផង គប្បីសូមជាគំរប់បីដងផង ។

(២៥៣) ភិក្ខុដែលឈ្វាសប្រតិពល គប្បីផ្ដឿងសង្ឆថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ តែវៀរលែងឈើប្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមក វៀរលែងតែសង្រែកចេញ ក៏មិនអាចនឹងនាំយកចាត្រទៅបាន (ឥឡូវនេះ) ភិក្ខុនោះមក

ឧណ្ណសំក្ខាសម្មតិ យាចតិ ។ យទិ សជ្ជសុ ឧត្ត-
ការ្ហ សជ្ជា ឥត្ថន្ថាមសុ ភិក្ខូនោ ឧណ្ណសំក្ខាសម្មតិ
ន ទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ
អយំ ឥត្ថន្ថាមោ ភិក្ខុ ភិលានោ ន សក្ខោតិ ឧ
ណ្ណេន អាមិ ណ្ណិ ន សក្ខោតិ ។ ១ សំ ១ ១ ១
ឧ ១ ១ ១

សូមទណ្ឌសិក្ខាសម្មតិនឹងសង្ឆ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីឲ្យទណ្ឌសិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ ដែលវៀរលែងឈឺប្រត់ចេញ ក៏មិនអាចទំនើរដើរទៅមក លុះវៀរលែងសង្រែកចេញក៏មិនអាចទំនាំយកចុងត្រចៀកបាន (ឥឡូវនេះ) ភិក្ខុនោះមកសូមទណ្ឌសិក្ខា-សម្មតិនឹងសង្ឆ ។ សង្ឆឲ្យទណ្ឌសិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យទណ្ឌសិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវពោលទៅ ។ សង្ឆបានឲ្យទណ្ឌ-សិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះហើយ ការនោះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការៈស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(២៥៤) សម្ងាយនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបចំពាអៀងជាប្រក្រតី ។ ភិក្ខុនោះចំពាអៀង ១ ហើយលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុតាំងឡាយក៏ពោលទោស ត្រេះដៀល ចង្ហុះចង្ហាប់ថា ភិក្ខុនេះធាន់ភ្ជាជនក្នុងវេលាវិកាល ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឯសោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អចិរំ
ភោយោនិយា ចុតោ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភេមជ្ជកស្ស
ភេមជ្ជំ ន ច ភិក្ខវេ ពហិមុខទ្វារំ ឧបហរិត្វា អជ្ឌោហរ.
តព្ពំ យោ អជ្ឌោហរេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្ពោ ។

(២៥៥) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស
ឫសិស្ស សជ្ជកត្ថំ ហោតិ ។ ភត្តក្ខេ ពហូ សិត្ថានិ
បរិកិរិំសុ[1] ។ មនុស្ស ទ្ជ្ជាយន្តិ ទ្ជ្ជាយន្តិ ទ្ជ្ជាចេន្តិ ភជ
ហិ ធាម សមណា សក្យបុត្តិយា ទ្ជ ធេ ទ្ជ ទ្ជ
ន សក្ខ្ជ ។ ១ ១ ១

ភិក្ខុ ឆ ឆ ១ ១ ១

១០ អាវត្ថុ ១០ ឧ អញ្ញតរភិក្ខុវត្ថុ អញ្ញតរត្ថីវត្ថុ

(២៥៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ជីវេយ្យ ន ខ្ញុំ ម ណ្ណាយ ចរតិ ។ អញ្ញតរា ឥត្ថី បស្សិត្វា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច ឯហ ភន្តេ ម ជ្ជ ន ម ។ ជីវិតេ ។ អលំ ភគិនិ ឥទានិ ភាយ្យតិ ។ សចេ ខោ ត្វំ ភន្តេ ន ជីវិតេ ។ ឥធ ឯ ។ ។ ។

ទុតិយវត្ថុទ្វារ: រឿងភិក្ខុមួយរូប នឹងរឿងស្រីម្នាក់

(២៥៦) សម្ព័យនោះឯង ភិក្ខុ១ រូបមានក្រចកវែងដើរតាមបិណ្ឌ-
បាត ។ ស្រីម្នាក់ឃើញហើយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះដូច្នេះថា បពិត្រលោក
ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ទិមន្តមកសេពមេថុនធម្ម (ទឹងខ្ញុំចុះ) ។ ភិក្ខុនោះ
ឃាត់ថា នែប្អូនស្រី កុំធ្វើយ ការនុ៎ះមិនគួរទេ ។ ស្រីនោះនិយាយ
ទៀតថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកម្ចាស់មិនសេពទេ ខ្ញុំនឹងខ្ចីក្រចៅ
ខ្ជូនដោយក្រចកបស់ខ្ជូន ហើយនឹងស្រែកឥឡូវនេះថា ភិក្ខុនេះធ្វើវិប្ប្ការ
នឹងខ្ញុំ ។ ភិក្ខុនោះក៏បណ្ដាយថា ប្អូនស្រី នាងឯងចូរដឹងចុះ ។ ទើបស្រី
នោះខ្ចីក្រចៅកាត់ដោយក្រចកបស់ខ្ជូន ហើយស្រែកថា ភិក្ខុនេះធ្វើ
វិប្ប្ការនឹងខ្ញុំ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ស្ទុះទៅចាប់ភិក្ខុនោះ ។ មនុស្សទាំង
អម្ពាលនោះ ក្រាបឃើញស្បែកនឹងឈាមក្នុងក្រចកស្រីនោះ លុះបើញ
ហើយក៏ផ្ទឿងដាក់ថាភិក្ខុនេះមិនបានធ្វើកម្មនេះដល់ស្រីនេះទេ ហើយក៏លែង
ភិក្ខុនោះទៅ ។ ទើបភិក្ខុនោះទៅកាន់ភាពមច្ចាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុផងគ្នា ។
ភិក្ខុទាំងឡាយសួរថា ម្ចាស់លោកមានអាយុ ចុះលោកទុកក្រចកវែងឬ ។
ភិក្ខុនោះច្រានថា ម៉ែកាវ៉ៃ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្ដីច្រានថ្នាតិច
។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនោះតោលតោស តិះដៀល ជម្ពុះជជ្ជាប់ថា ភិក្ខុមិនសមបើ

ន្តីយេ ឆនេ ជាវេស្ស្ដ្ដ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ឆ ភិក្ខវេ ធីយា ឆ ខា ជាវេតព្ពា យោ ជាវេយ្យ អាបត្ដ ទុក្ខ្ជ ជ ។

(២៥៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆនេ-ន ឆ ជ ជ ។ ទ្ធ ។ ឆ ជ ជ ។ ។ ។

ទឹងទុកក្រចកវែងសោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះក្រាបបង្គំទូលដំណើរនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុក ក្រចកវែងទេ ភិក្ខុណាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៥៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយកាត់ក្រចកដោយក្រចកខ្លះ ។ កាត់ក្រចកដោយមាត់ខ្លះ ។ ត្រដុសក្រចកនឹងជញ្ជាំងខ្លះ ។ ម្រាមដៃទាំងឡាយក៏ឈឺចាប់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកាត់ក្រចក ។ ភិក្ខុទាំងនោះកាត់ក្រចកត្រាតែជល់ឈាម ។ ម្រាមដៃទាំងឡាយក៏ឈឺចាប់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាត់ក្រចកត្រឹមទឹងសាច់ ។

(២៥៨) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេខាត់ក្រចកទាំង ២០ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលគេស តិះដៀល ឃន្ទុះឃង្ការ ។ បេ ។ ជ្ជាបពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេខាត់ក្រចកទាំង ២០ ទេ ភិក្ខុណាឲ្យគេខាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុគ្រាន់តែជម្រះក្អែលប៉ុណ្ណោះ ។

(២៥៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភេសា ធ ១ យា ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុ ។ ឧស្សហន្តិ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អញ្ញមញ្ញំ ភេសេ ទ្ធ ១ ១ ១

ខ្លះ១ ការត្រាស់អនុញ្ញាតគ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់ការ មានកាំបិតការជាដើម

(២៥៨) សម្ព័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានសក់វែង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុះ បំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ស្ងួរថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយអាចនឹងការសក់ គ្នាទៅវិញទៅមកបានឬទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ អាចនឹងការបាន ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឆ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកអនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាំបិតការ ថ្មសំលៀងកាំបិតការ ស្រោមកាំបិតការ គ្រឿងស្ទាប់ដែលគេធ្វើដោយពេមបៀម នឹងគ្រឿងប្រដាប់កាំបិតការទាំងពួង ។

(២៥០) សម្ព័យនោះឯង ពួកធ្ងូគ្ងិយភិក្ខុឲ្យគេកាត់ពុកមាត់ (ដោយកន្ត្រៃ)ខ្លះ ។ ទុកពុកមាត់ (ឲ្យវែង)ខ្លះ ។ ឲ្យគេធ្វើពុកចង្កាឲ្យវែងដូចជាពុកចង្កាពពែខ្លះ ។ ឲ្យគេធ្វើពុកមាត់ជា ៤ ជ្រុងខ្លះ ។ ប្រមូលជ្ជរពេមត្រង់ជ្រុងខ្លះ ។ ទុកជ្ជរពេមត្រង់ពោះខ្លះ ។ ទុកពុកមាត់ឲ្យដូចជាចង្ហាមខ្លះ ។ ឲ្យគេជកពេមកន្ទ ១ ចំនួនខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលពោសតិះដៀលបន្ទុះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុះ បំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។

ឆ ភិក្ខវេ មសារ្ម ភាវនាបេតព្ពំ ឆ ម សារ្ម ភាវនាបេតព្ពំ ឆ
ពោជ្ឌង្គ ភាវនាបេតព្ពំ ឆ ឧតុសប្ប ភាវនាបេតព្ពំ
ឆ ឥរិយាបថ ភាវនាបេតព្ពំ ឆ អនុ ភាវនាបេតព្ពំ ឆ
ធាតុ ភាវនាបេតព្ពា ឆ សម្ភារេ លោមំ សំហរាបេតព្ពំ
យោ សំហរាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៦១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស
ភិក្ខុនោ សម្ភារេ រណ្ណ ខេកតិ ។ ភេសជ្ជ ឆ
សន្ធិដ្ឋតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថ អារោចេសុ ។
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាពាធប្ចយា សម្ភារេ លោមំ
សំហរាបេតុន្តិ ។

(២៦២) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភក្ខ
ភិក្ខូ ភត្តវិការ ភោសេ ឆេទាបេន្តិ ។ ម ទុស្ស
ឧជ្ឌាយន្តិ ខីយន្តិ វិហាបេន្តិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថ
ភិមិ ភាវ ភោតិ ។ ម ។ ភគវតោ ឯតមត្ថ
អារោចេសុ ។ បេ ។ ឆ ភិក្ខវេ ភត្តវិការ ភោ
ឆេទាបេតព្ពា យោ ឆេទាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេកាត់ពុកមាត់ (ដោយកន្ត្រៃ) មិនត្រូវទុកពុកមាត់ឲ្យវែង មិនត្រូវឲ្យគេធ្វើពុកចង្កាឲ្យវែង (ដូចជាពុកចង្កាពពែ) មិនត្រូវឲ្យគេធ្វើពុកមាត់ ៤ ជ្រុង មិនត្រូវប្រមូលដួរពេមត្រង់ទ្រូង មិនត្រូវទុកដួរពេមត្រង់ពោះ មិនត្រូវទុកពុកមាត់ឲ្យដូចជាចង្ហូម មិនត្រូវឲ្យគេដកពេមក្នុងទីបង្ហៀត ភិក្ខុណាឲ្យគេដក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៦១) សម្យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបកើតដំបៅក្នុងទីបង្ហៀត ។ លាបថ្នាំមិនជាប់ ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ) មានអាពាធជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យគេដកពេមក្នុងទីបង្ហៀតបាន ។

(២៦២) សម្យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើគេឲ្យកាត់សក់ដោយកន្ត្រៃ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាញ ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកមានកាមគុណ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេកាត់សក់ដោយកន្ត្រៃទេ ។ ភិក្ខុណាឲ្យគេកាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ទុតិយភាគ្គ្ គ្ គ្ ១ ១ ១

ខុទ្ទកវត្ថុទី១: ការឲ្យកាត់សក់ដោយកន្ត្រៃ និងការទ្រង់អនុញ្ញាតសណ្ឆាស

(២៦៣) សម្ភយនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបកើតដំបៅត្រង់ក្បាល ។ ភិក្ខុនោះមិនអាចនឹងការសក់ដោយកាំបិតការបាន ។ ភិក្ខុពាំងឆ្ងាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឆ្ងាយ (ម្យ៉ា)មានរោគ ជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យគេកាត់សក់ដោយកន្ត្រៃបាន ។

(២៦៤) សម្ភយនោះឯង ភិក្ខុពាំងឆ្ងាយទុកពេមប្រមុះវែង ។ មនុស្សពាំងឆ្ងាយពោលពាសៗ តិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ថា ។ បេ ។ ដូចបិសាច ។ បេ ។ ភិក្ខុពាំងឆ្ងាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឆ្ងាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកពេមប្រមុះ ១ ១ ១

(២៦៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ យោ ភិក្ខុ
បលិតំ គាហាបេន្តិ ។ មនុស្សា ជុគ្គាយន្តិ ខីយន្តិ វិចា-
ចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ តិត្ថិ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ បលិតំ
គាហាបេតព្ពំ យោ គាហាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៦៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស
ភិក្ខុនោ កណ្ណតោ ជដ្ដ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។
អនុជានামិ ភិក្ខវេ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។

(២៦៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ
ភិក្ខូ ជុជ្ជ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។
ជ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។ ។

(២៦៦) សម្ប័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ឲ្យគេជកសក់ស្បៃ ។ មនុស្សពាំងឡាយគោលគោស តិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេជកសក់ស្បៃទេ ភិក្ខុណាឲ្យគេជក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៦៧) សម្ប័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមានត្រចៀកថ្ងន់ ដោយអាចម៍ត្រចៀក ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលដំណើរនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្ហ្ចៀលអាចម៍ត្រចៀក ។

(២៦៨) សម្ប័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ប្រើប្រាស់បង្ហ្ចៀលអាចម៍ត្រចៀកខ្ពស់ទ្ចឹងតាប (ម៉ិនពាបសា) គឺធ្វើដោយមាសខ្លះ ដោយប្រាក់ខ្លះ ។ មនុស្សពាំងឡាយគោលគោស តិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំ-ណើរនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់បង្ហ្ចៀលអាចម៍ត្រចៀកខ្ពស់ទ្ចឹងតាប (ម៉ិនពាបសា) ទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្ចាលភិក្ខុពាំងឡាយ

(១)
ក្ណាមលហរណាយោ អដ្ដមយំ ឧទ្ធមយំ ទារុណមយំ ឧទ្ធមយំ ទេឡ្ដមយំ ភាជនមយំ ផលមយំ ផលមយំ លោហមយំ ឆ្ជ្ជនាកមយន្ដ ។

(២៦៩) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ ភិក្ខូ ពហុំ លោហភណ្ឌំ ភាជនភណ្ឌំ ឆ្ជ្ជនយំ ភាវេន្ដ ។ មនុស្ស ទ្វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្ដា បស្ស្ជ្ជ ឧជ្ជ្ជ្ជ្ជ ទ្ធ ទ្ធ ទ្ធ

១០ក្ខវត្ថុកថា: គ្រឿងលោកនិងគ្រឿងសំរិទ្ធនឹងការអនុញ្ញាតបំពង់ថ្នាំក្អែកជាដើម

តថាគតអនុញ្ញាតចង្ក្រានលាបម៉ត្រចៀក ដែលធ្វើដោយគ្នីង ភ្ជុក ស្ពាន ចបុស ជ្ជ ណ ដ ណ ផ្ទ ណ លោហជាតិ ត្ថ ២ ។

(២៦៩) សម័យនោះឯង ពួកធ្ងន់ក្ខិយកិក្ខុសន្សំទុកជាក់គ្រឿងលោហជាតិ ទ្ធ សំរិទ្ធជាច្រើន ។ មនុស្សពាំងឡាយដើរកាន់ទ្រនាប-ចរកយើញហើយ ក៏ពោលគេស តិះដៀល ចន្ទ្ទះ ចន្ទ្ទ ថា មិនសមហ្ម ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ សន្សំទុកជាក់គ្រឿងលោហជាតិ ទ្ធ គ្រឿងសំរិទ្ធ ដូចពួកអ្នកជួញសំរិទ្ធ ។ ។ ។

(២៧១) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ យា ភិក្ខុ
សង្ឆដ្ឋមលូត្តិកាយ ដិសីទន្តិ ។ សង្ឆដ្ឋយា ឧត្តា
ណុជ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន
ភិក្ខវេ សង្ឆដ្ឋមលូត្តិកាយ ដិសីទិតព្ពំ យោ ដិសី-
ទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៧២) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ
ឥណ្ណោ ហោតិ ។ ឥណ្ណ ១ ១ អាយោ ១ ១ ១ ១ ១
ហោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។
អនុជានামិ ភិក្ខវេ អាយោ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ហោតិ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

(៦៧១) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុអង្គុយត្រចុមក្បាលជង្គង់ចាំងសង្ឆាដិ ។ ផ្ទត់សង្ឆាដិកើតកន់ខ្ទមអស់ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវអង្គុយត្រចុមក្បាលជង្គង់ចាំងសង្ឆាដិទេ ភិក្ខុណាអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៧២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូបមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុនោះតែវៀរលែងសំពត់អាយោគចេញ ក៏មិនបានសេចក្តីសប្បាយកាយ ។ បេ ។ ទើបពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់អាយោគ ។ ទើបភិក្ខុចាំងឡាយមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា សំពត់អាយោគយើងរាល់គ្នា គប្បីដឹងដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្តាមួរ ឆ្នេញ្ញឈើ ១ ១ សម្រាប់រឹត ចន្ទាស់ ទាំងប្រដាប់តម្បាញចាំងអស់ ។

(៦៧៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមិនមានកាយពន្ធ គឺវត្ថុពន្ធបង្ខេះ ចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុក ។ ស្បង់របស់ភិក្ខុនោះរបូតចុះក្នុងច្រកផ្លូវ ។

២២១

ទុតិយវគ្គ ១ ១ ១

មនុស្សទាំងឡាយឃើញហើយកំសៀកហ៊ានឡើង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ ដើមភិក្ខុនោះទៅកាន់អាពាហ៍ប្រាប់ដំណើរនុះ ដល់ពួកភិក្ខុផងគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនមានកាយ-ពន្ធ(១) មិនត្រូវចូលទៅកាន់ស្រុកទេ ភិក្ខុណាចូលទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាយពន្ធ ។

(២៧៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ប្រើប្រាស់កាយពន្ធខ្ពស់ទំនងតាប (មិនពាបសា) គឺកាយពន្ធមានខ្សែច្រើន កាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចក្សាលតាស់ទឹក កាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចខ្សែតិសំកោ ទំនងកាយ-ពន្ធមានសណ្ឋានដូចសង្ហារ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលតិះដៀលបន្ទុះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់កាយពន្ធខ្ពស់ទំនងតាប (មិនពាបសា) គឺកាយពន្ធមានខ្សែច្រើន កាយពន្ធមានសណ្ឋាន

---

១ ក្នុងអដ្ឋកថា ពន្យល់ថា បើភ្ជើងមិនបានក្រវាត់កាយពន្ធដើរចេញ (ពីវត្ត) ទៅ លុះនឹកឃើញត្រឹមណា ត្រូវក្រវាត់ត្រឹមណោះ (ទើបរួចទោស) ។

ម្ចុរជ្ជំ មន្ទារណ្ដំ យោ ឆាវេយ្ យ អាបត្តិ ទុក្ការ ។ ឯ-
ជ្ជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ ការយ ពន្ធនានិ ។ ឯ-
ការ ។ ។ ។

ដូចកន្ទុយពស់ទឹក កាយពន្ធដូចវៃរ្យាតសំកោរ ទ្រង់កាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចសង្ហារ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាយពន្ធពីរយ៉ាង គឺកាយពន្ធធ្វើជាផ្ទាំង ១ កាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចពោះរៀមជ្រូក ១ ។ បេ ។ លុះដល់កាយពន្ធមានជាយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជាយកាយពន្ធ មានសណ្ឋានដូចវៃរ្យាតសំកោរ ទ្រង់ជាយកាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចសង្ហារ ។ (ក្រោយមកទៀត) រ៉ាមកាយពន្ធក៏រេច ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ដើរ លិន ទ្រង់ដើរឲ្យមានអាការដូចកន្ទុយ ។ (យូរមកទៀត) ចុងអន្ទាក់កាយពន្ធក៏រេច ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្រវិលកាយពន្ធ ។

(២៧៤) សម័យនោះឯង ពួកឆ្វេគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ក្រវិលកាយ-ពន្ធខ្ពស់ទ្រង់ទាប (ម៉ន្ទពបសា) គឺធ្វើដោយមាសខ្លះ ប្រាក់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលគួស តិះដៀល ចន្ទះថ្នាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ បំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ក្រវិលកាយពន្ធខ្ពស់ទ្រង់ទាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់

២២៣

ទុតិយវគ្គ ទ្វេ ១ ១ ១

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្រវិលកាយពន្ធ ដែលធ្វើដោយផ្ទឹង ដោយភ្ជុក ដោយស្ពឹង ដោយបបុះ ដោយចូសស្ប្ដ ។ បេ ។ ធ្វើដោយគូថសង្ខ ធ្វើដោយសូត្រ ឬ អំបោះ ។

(២៧៦) សម័យនោះឯង ព្រះអានន្ទមានអាយុ ឃ្ចុំសង្ឆាដ៏ធំ ១ ត្ពាសង្ខ:ដែលស្រាល ហើយចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុក ។ ១ ១ ១

អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឧណ្ហីសកំ(១) អដ្ឋមយំ ឧន្ទមយំ រិសាណមយំ ឧន្ទុមយំ វេឡុមយំ ពីជមយំ ជតុមយំ ជលមយំ លោហមយំ សង្ខនាភិមយំ សុត្តមយន្តិ ។

[២៧៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឧណ្ហីសកមត្តិ ចាសកមត្តិ ចីវរេ អមេន្តិ ។ ចីវរំ ជីរតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឧណ្ហីសកជលកំ ចាសកជលកន្តិ ។ ឧណ្ហីសកជលកមត្តិ ចាសកជលកមត្តិ អន្តេ អមេន្តិ ។ ពោណោ ហីយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឧណ្ហីសកជលកំ អន្តេ អមេតុំ ចាសកជលកំ សត្តង្គុលំ វា អដ្ឋង្គុលំ វា ឧត្តរិ ពាហិរតោ អមេតុន្តិ ។

[២៧៩] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិមានិវត្តិ ជិវ្ហាសេន្តិ ហត្ថិសោណ្ឌិកំ ឆត្តភ្ជនន្ត

---

១ ម.ម. ឧណ្ហីសកេ ។ ឧណ្ហីសកត្តិ សព្ពេ ។ ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទ្បៀវដែលធ្វើដោយធ្នង់ ដោយកូរ ដោយស្នែង ដោយបបុះ ដោយចូសស្ប៉ ដោយឈើ ដោយដំរើ ដោយផ្ទៃឈើ ដោយលោហជាតិ ដោយគូថសង្ខ ដោយសូត្រឬអំបោះ ។

(២៧៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដេរភ្ជាប់ទ្បៀវទ្ទឹងអន្ទាក់ក្នុងផ្ទៃចីវរ ។ ចីវរកំគ្រាំគ្រា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទ្រនាប់ទ្បៀ ទ្ទឹងទ្រនាប់អន្ទាក់ទ្បៀ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះដេរភ្ជាប់ទ្រនាប់ទ្បៀទ្ទឹងទ្រនាប់អន្ទាក់ទ្បៀក្នុងទីបំផុត (ចីវរ) ។ ម្តុំចីវរកំរបើក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដេរភ្ជាប់ទ្រនាប់ទ្បៀក្នុងទីបំផុតចីវរ ដេរទ្រនាប់អន្ទាក់ចន្ទ្ធយចូលមកខាងក្នុងត្រឹម ៧ ផ្ទាប់ ឬ ៨ ផ្ទាប់ ។

(២៧៩) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុស្ទៀកស្ទ្ធ ដូចសំលៀកបស់ត្រហ្ម គឺស្ទៀកឲ្យសុយមុខ ដូចប្រមោយដំរី (ដូចសំលៀកមនុស្សស្ត្រីក្នុងចោទ្ធកប្រទេស) ស្ទ្ធៀកមានសណ្ឋានដូចកន្ទុយត្រី (១)

---

១ ស្ទ្ធៀកលយជាយ ។

ចតុក្កណ្ណកំ តាលវណ្ដកំ សតវលញ្ជកំ ។ មនុស្ស ឧជ្ឌាយន្តិ ខីយន្តិ វិចារេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ឥមានិ ការមរោតានោតានិ ។ បេ ។ ឥតរានិ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឥមានិ ឯវាសេតព្ពានិ ហត្ថិសោ-ណ្ដានិ មច្ឆបាទានិ ចតុក្កណ្ណកានិ តាលវណ្ដកានិ សត-វលញ្ជកានិ យោ ឯវាសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៨០) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ឥមានិ ចារុនានិ ចារុបន្តិ ។ មនុស្ស ឧជ្ឌាយន្តិ ខីយន្តិ វិចារេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ឥមានិ ការមរោតានោតានិ ។ បេ ។ ឥតរានិ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឥមានិ-ចារុនានិ ចារុបិតព្ពានិ យោ ចារុបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៨១) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ សំវលញ្ជិយំ ឯវាសេន្តិ ។ មនុស្ស ឧជ្ឌាយន្តិ ខីយន្តិ វិចារេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ រញ្ញោ មុណ្ដាវដ្ដានិ ។ បេ ។

ស្បៃកឲ្យមានជ្រុង ៤ (ស្បៃកបន្ទេចជ្រុងស្បង់ចាំង ៤ ឲ្យប្រាកដ) ស្បៃកដោយអាការដូចជាងគ្នាត (ស្បៃកសំឡុយ សាជកឲ្យស្ងួយបុះ) ស្បៃកអង្ហាញ់ឲ្យមានផ្ទត់ប្រើន ។ ពួកមនុស្សពោលពាសតិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវស្បៃកស្បង់ ដូចសំលៀកគ្រហស្ថ គឺស្បៃកឲ្យស្ងួយមុខដូចប្រមោយដំរ មានសណ្ឋានដូចកន្ទុយត្រី ស្បៃកឲ្យមានជ្រុង ៤ ស្បៃកមានអាការដូចជាងគ្នាត ស្បៃកអង្ហាញ់ឲ្យមានផ្ទត់ប្រើនទេ ភិក្ខុណាស្បៃក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨០) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដណ្តប់ដូចគ្រហស្ថ ។ ពួកមនុស្សពោលពាសតិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដណ្តប់ដូចពួកគ្រហស្ថទេ ភិក្ខុណាដណ្តប់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨១) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុស្បៃកបង់ក្ងាន ។ ពួកមនុស្សពោលពាសតិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកមនុស្ស អ្នកនាំគ្រឿងបរិក្ខារបស់ព្រះរាជា ដែលយាងទៅកាន់ទីណាមួយ ។ បេ ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ
សំវេជ្ជយិ ដាសេតព្ពំ យោ ដាសយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស តិ ។

(២៨២) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខយា ភិក្ខូ
ទុកតោ ការណំ ហារន្តិ ។ មនុស្ស ទុជ្ជាយន្តិ ខ្ជីយន្តិ
ឧ្ជាបេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ រញ្ញោ មុណ្ឌវដ្ដិតិ ។ បេ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ទុកតោ-
ការណំ ហរិតព្ពំ យោ ហរេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុ-
ជានামি ភិក្ខវេ ឯកតោការណំ អន្តរការណំ ឬ ការ
ទ្វេការ ការ ដ ការ ។ ១ លម្ពកន្តិ ។

(២៨៣) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆន្ទកដ្ដ
ន ទាន្តិ ។ ម ។ ទុក្ខ ។ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុំ ។ ១ ។ ១ ។ ១

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវស្ងៀកបងកន្ទ្ងេ ភិក្ខុណាស្ងៀក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨២) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ នាំយកអម្រែកទាំងសងខាង តាមវ៉ែក ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលពាក្យ ត្មះតិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកមនុស្សនាំគ្រឿងបរិក្ខារបស់ព្រះរាជាដែលយាងទៅកាន់ទីណាមួយ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវនាំអម្រែកទេ ភិក្ខុណានាំទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុពុន សែង ទូល លី ករណ្ឌ្ងិត ទង្ហ ។

(២៨៣) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមិនទំពាឈើស្ពន់ ។ មាត់ក៏មានក្លិនស្អុយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសក្នុងការមិនទំពាឈើស្ពន់នេះមាន ៥ ប្រការ គឺ នាំឲ្យថយកំលាំងភ្នែក ១ មាត់មានក្លិនស្អុយ ១ សរសៃសម្រាប់នាំរសមិនបរិសុទ្ធ ១ ប្រមាត់ធ្ងន់ស្ងួតរបរឹតបាយ ១ ភិក្ខុនោះធាន់ចង្ហាន់មិនឆ្ងាញ់ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ឧ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ពោសក្ខងការមិនទំពាឈើស្លូន់មាន ៥ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សក្នុងការទំពាឈើស្លូន់នេះមាន ៥ ប្រការ គឺ នាំឲ្យមានកំលាំងភ្នែក ១ មាត់មិនមានក្លិនស្អុយ ១ សរសៃសម្រាប់នាំរសុបរិសុទ្ធ ១ ប្រមាត់ទឹងស្លេស្មមិនរួបរិតចាយ ១ កដូនោះធ្លាញ់ចាយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សក្នុងការទំពាឈើស្លូន់មាន ៥ ប្រការនេះផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈើស្លូន់ ។

(២៨៤) សម័យនោះ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទំពាឈើស្លូន់រៃផងហើយគោះវាយសាមណេរដោយឈើស្លូន់នោះឯង ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ បំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទំពាឈើស្លូន់រៃផងទេ ភិក្ខុណាទំព ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈើស្លូន់យ៉ាងរៃ ត្រឹម ៨ (១) ធ្នាប់ តែថាកុំគោះវាយសាមណេរដោយឈើស្លូន់នោះទៀយ ភិក្ខុណាគោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ អដ្ឋកថា ពន្យល់ថា ឈើស្លូន់ប្រវែង ៨ ធ្នាប់មនុស្សប្រក្រតី ដ៏ពាថា ៨ ធ្នាប់ដាងឈើ ។ ឈើស្លូន់ប្រវែង ៤ ធ្នាប់ មានន័យដូចគ្នា ។

(២៨៥) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ អតិមញ្ញមានកំ[1] ឧទ្ធកដ្ឋំ ទានទ្ធសា ការណ្ដ ១ លក្ខ ១ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ អតិមញ្ញមានកំ ឧទ្ធកដ្ឋំ ទានិ ១ យោ ទ.ទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានামិ ភិក្ខវេ ចតុរង្គុ.លំ បច្ចិមំ[2] ឧទ្ធកដ្ឋនិ ។

(២៨៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភក្ខិយ ភិក្ខូ ជាយ អាទ្ធ្យបេន[3] ។ មនុស្ស ១ ១ ១

(២៨៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមានឈើស្នូនខ្ទីពេក ឈើស្នូនក៏ប្ចូតចូលទៅក្នុងបំពង់ក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវចំពាឈើស្នូនខ្ទីពេកទេ ភិក្ខុណាចំពា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈើស្នូនយ៉ាងខ្ទីបំផុតត្រឹម ៤ ផ្ទាប់ ។

(២៨៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដុតរៃ ។ ពួកមនុស្សពោលពាសតិះដៀល បន្ទុះបន្ទាប់ថា ។ បេ ។ ដូចអ្នកដុតរៃ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដុតរៃទេ ភិក្ខុណាដុតរៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨៧) សម័យនោះឯង វិហារទាំងឡាយ ក៏ស្មុកស្មាញដោយស្មៅ ។ កាលដែលភ្លើងឆេះព្រៃ(ពលមក)ក៏ឆេះទាំងវិហារផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយរង្គ្រៀសនឹងការដុតភ្លើងតចល់គ្នា ដើម្បីនឹងធ្វើសេចក្តីការពារ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភ្លើងព្រៃឆេះមក តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យដុតភ្លើងតចល់ ដើម្បីនឹងធ្វើសេចក្តីការពារបាន ។

(២៨៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ យា កិក្ខូ
ទ្ធុកា អកិរិយាវាទិ ទ្ធុកា ទ្ធុកា សង្ឆមជ្ឈ ។ មនុស្ស ឧជ្ឈ-
យន្តិ ១ យន្តិ ២ ១ ១ ១

១ ទ្ធកវគ្គ ១ ១ ១

(២៩០) តេន ខោ បន សមយេន ទេដ្ឋគោ តត្ថ(១) ជាម ភិក្ខូ ទ្វេ ភាតិកា ហោន្តិ ព្រាហ្មណជាតិកា កល្យាណវាចា កល្យាណវាក្ការណា ។ តេ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិំសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ ឯតរហិ ភន្តេ ភិក្ខូ នានានាមា នានាគោត្តា នានាជច្ចា នានាកុលា បព្ពជិតា តេ សកាយ និរុត្តិយា ពុទ្ធវចនំ ទូសេន្តិ ហន្ត មយំ ភន្តេ ពុទ្ធវចនំ ឆន្ទសោ អាវេមាតិ ។ ឯតរហិ ពុទ្ធោ ភគវា ភាសតិ ហិ ជាម ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា ឃរំ ឧត្ថ ហន្ត មយំ ភន្តេ ពុទ្ធវចនំ ឆន្ទសោ អាវេមាតិ នេតំ មោឃបុរិសា អប្ប្ សន្ថានំ ភ ២ សាធាយ ។ ២ ។ ឯតរហិ ត្វ ឆម្ម ភាសិ ភាត្ថ ភិក្ខ អាមន្ត្ត ២ ភិក្ខវ ពុទ្ធវចនំ

---

១ ១. ឃមេ្ឍ ភេកុណ ។ ២. ឃមេ្ឍ ភេកុ្ម ។

(២៩០) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុពីររូបជាបងប្អូនទាំងគ្នា ឈ្មោះ មេដ្ឋកៈ ១ ឧក្ខដៈ ១ ជាជាតិព្រាហ្មណ៍ មានសំដីពីរោះ មានសំឡេងកំពីរោះ ។ ភិក្ខុទាំងពីររូបនោះ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សព្វថ្ងៃនេះពួកភិក្ខុមានឈ្មោះផ្សេងគ្នា មានគោត្រផ្សេងគ្នា មានជាតិផ្សេងគ្នា ចេញអំពីត្រកូលទាំង ។ មកបួស ភិក្ខុទាំងនោះធ្វើពុទ្ធវចនៈឲ្យខូចដោយភាសារបស់ខ្លួន បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ បើដូច្នោះខ្ញុំព្រះអង្គទាំងអម្បាលនេះ សូមលើកពុទ្ធវចនៈតាមឆន្ទ (១) ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ព្រះភាគជាម្ចាស់ព្រះអង្គទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរសទាំងឡាយ មិនសមបើអ្នកពាល់គ្នាគោលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើដូច្នោះខ្ញុំព្រះអង្គពាល់គ្នាសូមលើកពុទ្ធវចនៈតាមឆន្ទដូច្នេះទេ នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកពាល់គ្នាធ្វើនេះ មិនទាំងកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយក៏ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាគ្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវលើកពុទ្ធវចនៈ

---

១ ពាក្យថា ឆន្ទ នេះ ក្នុងទីដទៃសំដៅកាពៃឃ្លាង ឯក្នុងទីនេះសំដៅយកសកដភាសាពីភាសាសំស្ក្រិត ។

ឆន្ទសោ អាកេបេតុំ យោ អាកេបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្ក-
ដស្ស អនុជានামិ ភិក្ខវេ សតាយ ដ្ឋិតិយា ពុទ្ធវចនំ
បរិយាបុណិតុន្តិ ។

(២៩ ១) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភក្ខិយា ភិក្ខូ
លោកាយតំ បរិយាបុណន្តិ ។ មនុស្ស ឧជ្ឈាយន្តិ
ខិយន្តិ វិចារេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាម-
ភោគិនោ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ
ឧជ្ឈាយន្តានំ ខិយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ បេ ។ អថ ខោ
តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អបិ
នុ ខោ ភិក្ខវេ លោកាយតេ សារទ្ធសច្ចានិ ឥមស្មិ
ធម្មវិនយេ ទុន្ទ្ធានិ ទ្វិន្ទ្ធានិ ទ្ធានិ អាមេដ្ឋិតានិ ។ នោ
ហេតំ ភន្តេ(១) ។ ឥមស្មិ ចាបិ ធម្មវិនយេ សារទ្ធសច្ចានិ
លោកាយតំ បរិយាបុណាយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។
ន ភិក្ខវេ លោកាយតំ បរិយាបុណិតព្ពំ យោ បរិ-
យាបុណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្ក ដស្ស ។

---

១ ខ. ម. ហេតុ ភន្តេ ។

តាមធម្មតា ភិក្ខុណាលើក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុរៀនពុទ្ធវចនៈតាមសកភាសា (១) គឺមគធភាសា ។

(២៨១) សម័យនោះឯង ពួកធ្លុតគ្ពយភិក្ខុរៀនគម្ពីរលោកាយតៈ(២) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលពាសតិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ពួកភិក្ខុបានឮមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលពាសតិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ ។ បេ ។ ទើបភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដូចម្ដេចយើញថាមានទ្ងឹមក្នុងគម្ពីរលោកាយតៈហើយ គួរដល់ទ្ងវសេចក្ដីចំណេះលួតណាស់ធំទូលាយក្នុងធម្មវិន័យនេះដែរឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សេចក្ដីនេះមិនមែនទេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរទៀតថា ចុះភិក្ខុដែលយើញថាមានទ្ងឹមក្នុងធម្មវិន័យនេះហើយ គួររៀនគម្ពីរលោកាយតៈដែរឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សេចក្ដីនេះមិនមែនទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវរៀនគម្ពីរលោកាយតៈទេ ភិក្ខុណារៀនត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ ក្នុងអដ្ឋកថា ពន្យល់ថា ភាសា (ពាក្យពោល) របស់អ្នកស្រុកមគធដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនៃងពោល ឈ្មោះថា សកភាសា ។ ២ គម្ពីរតិត្ថិយដែលប្រកបដោយហេតុឥតប្រយោជន៍មានពាក្យថា រ៉ាត្ត៎ទាំងពួងដារបស់ដែល (ដេលៈចោល) រ៉ាត្ត៎ទាំងពួងមិនមែនដារបស់ដែល ( ) ( ) ( )

(២៩២) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ
ភិក្ខូ លោកាយតំ ភាវេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ខីយន្តិ វិចារេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោ-
គិនោ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។
ន ភិក្ខវេ លោកាយតំ ភាវេតព្ពំ យោ ភាវេយ្យ
អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(២៩៣) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ
ភិក្ខូ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណន្តិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯត-
មត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ តិរច្ឆានវិជ្ជា បរិយា-
បុណិតព្ពា យោ បរិយាបុណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(២៩៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ ភិក្ខូ
តិរច្ឆានវិជ្ជំ ភាវេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ
វិចារេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោ-
តិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។
ន ភិក្ខវេ តិរច្ឆានវិជ្ជា ភាវេតព្ពា យោ ភាវេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្សាតិ ។

(២៩២) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបង្រៀនគម្ពីរលោកា-យតៈ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលតិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវបង្រៀនគម្ពីរលោកាយតៈទេ ភិក្ខុណាបង្រៀន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៩៣) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ភិក្ខុណារៀន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៩៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលតិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ភិក្ខុណាបង្រៀន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ទុទ្ធកវត្ថុកន្ធកៈ ភគវតោ ទ្វិបិតោ

(២៨៥) តេន ខោ បន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា
មហាតិយា បរិសាយ បរិវុតោ ធម្មំ ទេសេន្តោ ទ្វិបិ ។
ភិក្ខូ ជីវតុ ភន្តេ ភគវា ជីវតុ សុគតោតិ ឧច្ចាសទ្ទំ
មហាសទ្ទំ អកំសុ ។ តេន ខោ បន សន្ទេន ធម្មកថា អន្ត-
រា អហោសិ ។ អថ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អបិ នុ
ខោ ភិក្ខវេ ទ្វិបិតេ ជីវតិ រុត្តោ[1] តប្ប ច្ចយា ជីវេយ្យ
វា មរេយ្យ វាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេតិ[2] ។ ន
ភិក្ខវេ ទ្វិបិតេ ជីវតិ រត្តោ យោ រាគេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្ការ ជ្ជ ្ជ ្ជ

ទុកនិបាតក្ខន្ធ: រឿងព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឥណ្ណាស

(២៨៥) សម័យនោះឯង ព្រះពុទ្ធទ្រង់ព្រះភាគ មានចរិសម្ស ជាច្រើនចាមរាម ទ្រង់សំដែងធម៌ហើយទ្រង់ឥណ្ណាស ។ ពួកភិក្ខុក៏ផ្ញើ សម្ងួតគ្នាកងយ៉ាងខ្លាំងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះ ភាគចំរើនព្រះជន្មាយុរស់នៅ សូមព្រះសុគតចំរើនព្រះជន្មាយុរស់នៅ(១) ។ ធម្មកថាក៏ដាច់ពាក់ឥណ្ណាស ដោយសំឡេងនោះ ។ ទើបព្រះមានព្រះ ភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុតាំងឡាយមកសួរថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ បុគ្គល ដែលគេនិយាយថា អ្នកចូររស់នៅដូច្នេះ ក្នុងវេលាដែលឥណ្ណាស បុគ្គល នោះគួររស់នៅ ឬគួរស្លាប់ ព្រោះហេតុប៉ុណ្ណោះដែរឬ ។ ភិក្ខុតាំងនោះ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុនុ៎ះមិនមែនទេ ។ ព្រះអង្គ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ អ្នកដទៃ ភិក្ខុមិនត្រូវពោលថា អ្នកចូរ រស់នៅក្នុងវេលាឥណ្ណាស(ប៉ុណ្ណោះ)ទេ ភិក្ខុណា ពោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨៦) សម័យនោះឯង មនុស្សតាំងឡាយទៅនិយាយនឹងពួកភិក្ខុ ក្នុងវេលាដែលឥណ្ណាសថា បពិត្រលោកតាំងឡាយដ៏ចំរើន ចូរលោក រស់នៅ ។ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីរង្គៀស មិនហ៊ានពោលតបវិញ ។ មនុស្សតាំងឡាយពោលគេស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាញថា មិនសមបើ

---

១ ត្រង់ពាក្យថា ព្រះមានព្រះភាគចូររស់នៅ ឬងពាក្យថា ព្រះសុគតចូររស់នៅ ពាក្យទាំង ពីរនេះ ជាពាក្យវ៉ាយព្រះពរ តែព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ហាម ។

ជាម សមណា សក្យបុត្តិយា ដ៏វ៉ង កន្ទ្ធ ១ ១ ១

សមណសក្យបុត្តិយ៍ទាំងនេះ កាលបើពួកយើងនិយាយថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ចូរលោកវស់នៅដូច្នេះ ហើយលោកមិនពោលតបទំងយើងសោះ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មតាគ្រហស្ថទាំងឡាយតែងត្រូវការដោយមង្គល ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលគ្រហស្ថទាំងឡាយនិយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកចូរវស់នៅ ដូច្នេះ ឲ្យនិយាយតបទៅវិញថា អ្នកចូរវស់នៅអស់កាលយូរដូច្នេះបាន ។

(២៨៧) សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគមានបរិសទ្យប្រជុំនៅមកកមទ្រង់គង់សំដែងធម៌ ។ ភិក្ខុមួយរូបធាន់ខ្ជឹម ។ ភិក្ខុនោះអង្គុយកន្ទងទីបំផុតដោយគិតថា ពួកភិក្ខុកុំធ្លុកនៅឡើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទតឃើញភិក្ខុនោះអង្គុយកន្ទងទីបំផុត លុះឃើញហើយទើបត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកសួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលអង្គុយកន្ទងទីបំផុតនោះដោយហេតុអ្វី ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគដ៏ចំរើន (ព្រោះ) ភិក្ខុនោះធាន់ខ្ជឹម ចានជាភិក្ខុនោះអង្គុយកន្ទងទីបំផុតដោយគិតថា ពួកភិក្ខុកុំធ្លុកនៅឡើយ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលនៅឆ្ងាយពីធម្មតា មានសភាពយ៉ាងនេះ ព្រោះតែធាន់ខ្ជឹមណា

អស្សាតំ ។ ដោ ហោតំ ភន្តេ ។ ន ភិក្ខវេ លសុណាទ្យ ជ្ឌានមេវ ហ្ជ ។ យោ ជ្ឌានេ ១ អាបត្តិ ទុក្ខ ជ ។

(២៩ ជ) ត្រេ ខ្ជ ១ ១ ១

ខ្ទឹមនោះកុំគួរធាន់ដែរឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុនេះមិនគួរទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវធាន់ខ្ទឹមទេ ភិក្ខុណាធាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៩៨) សម្យមនោះឯង ព្រះសារីបុត្តមានអាយុ មានអាពាធកើតអំពីឃ្យល់ក្នុងដៃ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុចូលទៅកព្រះសារីបុត្តមានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ មានថេរ-ដាចសួរព្រះសារីបុត្តមានអាយុដូច្នេះថា នែអាវុសោ សារីបុត្ត អាពាធដែលកើតអំពីឃ្យល់ក្នុងដៃរបស់លោកពីមុន តែងជាសះស្បើយដោយថ្នាំអ្វី ។ ព្រះសារីបុត្តតបថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំតែងជាសះស្បើយដោយខ្ទឹម ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានអាពាធជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធាន់ខ្ទឹមបាន ។

(២៩៩) សម្យមនោះឯង ពួកភិក្ខុបន្ទោបង់ឬសស្លាវ:ក្នុងទីពីសពាស ។ អាពមមិនស្អាត ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបន្ទោបង់ឬសស្លាវ:តែក្នុងកន្ទេងមួយ ។ ភាពមមានកូនអាក្រក់ ។ បេ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បស្សាវកុដ្ឋិន្តិ ។ ទុក្ខំ ជិណ្ណ
បស្សាវំ ភវេន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បស្សាវទ្ធ-
ការន្តិ ។ បស្សាវទ្ធការ ទ្ធការ ហោន្តិ ។ ភិក្ខូ
ហារ៉ាយន្តិ បស្សាវំ ការ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ហ៊ីរ៉ាមិ ការ ។ ទ្ធការ ទ្ធការ ។ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ការ ។ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឆ្នាំងសម្រាប់ផ្ទះបាយ: ។ ពួកភិក្ខុលំបាកនឹងអង្គុយបន្ទោបង់ឯ: ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទ្រនាប់ដើងសម្រាប់បន្ទោបង់ឯ: ។ ទ្រនាប់ដើងសម្រាប់បន្ទោបង់ឯ: នៅទីវាលមិនចិទ្ធាំង ។ ពួកភិក្ខុអៀនទឹងបន្ទោបង់ឯ: ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចិទ្ធាំងដោយកំពែង ៣ យ៉ាង គឺកំពែងឥដ្ឋ ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។ ឆ្នាំងសម្រាប់ផ្ទះបាយ:មិនពាន់មានគ្រប ក៏ធ្លុកនូនអ្ហ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រប ។

(៣០០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុបន្ទោបង់រ៉ាមុះក្នុងទីពីសពាសក្នុងអាកាស ។ អាកាសក៏មិនក្តៅ ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបន្ទោបង់រ៉ាមុះតែក្នុងកន្លែងមួយ ។ អាកាសក៏ធ្លុកនូនអ្ហ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតរណ្ដៅរ៉ាមុះ ។ មានរណ្ដៅរ៉ាមុះក៏ជ្ងាត់ស្ងុះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាតថាតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកន្ទេរ ៣ យ៉ាង គឺ ខ្សែនឥដ្ឋ ១ ខ្សែនថ្ម ១ ខ្សែនឈើ ១ ។ រណ្ដៅរ៉ាមុះបានទទីពាប ។ ទឹកក៏លិចកន្លែងនោះ ។ បេ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកានិ ការេតុន្តិ ។ ចយោ ប.
រិមតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិ០ តុ០ ចយោ ចយ
ឥដ្ឋការចយំ សិលាចយំ ធារុចយន្តិ ។ អារោហន្តា
រិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ០ យោ ០ ០ ០
ឥដ្ឋការ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ។ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិ្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកិ្ខុ
ធ្វើទីដ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

អាលេ១ នបិយាន្ត ។ ១ ១ ១

ត្រកសម្រាប់ជាក់ឈើខ្ចៀស ។ រណ្ដៅវច្ចៈមិនមានមានគ្រប ក៏ផ្ទុកនូវ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគម្រប ។

[៣០១] សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុបន្ទោបង់វច្ចៈក្នុងទីកណ្ដាលវាលក៏លំបាកដោយត្រជាក់ខ្លះ ក្ដៅខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតវច្ចកុដិ ។ សន្ទុះទ្វារវច្ចកុដិមិនមានមាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទុះទ្វារ ក្របទ្វារ ក្បាល (ដំណាប់ក្រោម) អន្ទាក់លើ (ដំណាប់លើ) សសរបង់សន្ទុះទ្វារ ត្រដោកទ្វារ ទន្ទុកទ្វារ គន្ធីសទ្វារ មេសោ ប្រហោងសម្រាប់ចាញ្ជាន់ ខ្សែសម្រាប់ចាញ្ជ ។ កំពេលស្នៅជ្ជាក់ចុះក្នុងវច្ចកុដិ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុគាបដំបូលហើយ ចូកលាបទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ(១) ទាំងថ្នាំមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ ចរិកម្ម ដោយរ៉ែ ក្ស្ចាច់ក្ដីផ្ការ ក្ស្ចាច់ក្ដីវល្លិ ក្ស្ចាច់ផ្ទៃមការ ក្ស្ចាច់មានស្រមាប់ ៥ ស្នូរសំពាប់ពាក់ចីវរ ទាំងខ្សែសំពាប់ពាក់ចីវរ ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យប្រក់ដំបូលហើយប្រុះឈើតាន់ ហើយចូកទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅដោយដីស្ពៃ ។

(៣០២) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេ ភិក្ខូ ជ្ឈាយុ ១ លោ ១ ច្ចំ ១ ភ ១ ត្ថ ១ ១ ១

ខ្ទង់ជ្រុងទី១: ការទ្រង់អនុញ្ញាតវត្ថុសម្រាប់គោងដាងជើង

(៣០២) សម្ភ័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបដកទ្ងូល កាលទ្ងឹងបន្ទោបង់ រ្ងួះ ហើយក្រោកឡើង ក៏ដួលទៅវិញ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតរបស់សម្រាប់គោង ។

(៣០៣) សម្ភ័យនោះឯង រ្ងួចកុដិមិនទាន់មានរបង ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបិទបាំងដោយកំពែង ៣ យ៉ាង គឺ កំពែងឥដ្ឋ ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។

(៣០៤) ឋានៈមិនទាន់មាន ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយតថាគតអនុញ្ញាតឋានៈ ។ ឋានៈមានទីដ៏ជ្ងាប ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើទីដ៏ឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ខ្ទឹនកំចាត់ស្ទុះរលាយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកខ្ទឹន ៣ យ៉ាង គឺ ខ្ទឹនឥដ្ឋ ១ ខ្ទឹនថ្ម ១ ខ្ទឹនឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុលំបាកនឹងឡើង ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដណ្ដើរ ៣ យ៉ាង គឺ ដណ្ដើរឥដ្ឋ ១ ដណ្ដើរថ្ម ១ ដណ្ដើរឈើ ១ ។ កាលពួកភិក្ខុនាំគ្នាឡើងក៏ធ្លាក់មកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ

អាលម្ពនពាហាំ ។ គោដ្ឋការសូ្ម ការ៉ាដ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ការ៉ាដ ឯ ឯ ឯ ។ ខុទ្ទកំ ខុត្តរាសកំ អក្ខទ្ធវ្ជ្ជ ភមិ ឯ ឯ ។ ឯ ។ ។ ។

តថាគតអនុញ្ញាតបង្ហាម់ដៃ ។ សន្ទះទ្វារបានបន្ទប់មិនគាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទះទ្វារ ក្របទ្វារ ក្បាល (ដំណាប់ក្រោម) អន្ទាក់លើ (ដំណាប់លើ) សសរ របស់ទ្វារ ត្រដាងទ្វារ ទ្រុកទ្វារ គន្ធីសទ្វារ មេសោ ប្រហោងសម្រាប់ពាញ ខ្សែសម្រាប់ពាញ ។ កំពេលស្មៅកំណាត់ចុះក្នុងបន្ទប់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុគាបដំបូលហើយចូកលាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ ទ្រឹងថ្នាំមានពណ៌ស ពណ៌ទ្វៅ បរិកម្មដោយដៃ ក្បាច់ក្តីផ្កា ក្បាច់ក្តីស្លឹ ក្បាច់ផ្ទេញមកវ. ទ្រឹងក្បាច់មានស្រទាប់ ៥ ។ ទីលានកំភ្លក់ជ្រាំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុពេយ្យពយ្យដោយក្រួសរ៉ាន ។ ទីលានមិនពប្រស្ម៉ី ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាលថ្ម ។ ទីកកំដត់នៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទីក ។ ធ្នាំងទីកសម្រាប់ជម្រះមិនគាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតធ្នាំងទីកសម្រាប់ជម្រះ ។ ផ្ទាំលសម្រាប់ជម្រះមិនគាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

២៤១

ទ្យកវត្ថុទ្ទ្ធ ឆព្ទ្ធ ១ ១ ១

តថាគតអនុញ្ញាតផ្ទៃលសម្រាប់ជម្រះ ។ ពួកភិក្ខុលំបាកនឹងអង្គុយជម្រះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទ្រនាប់ដើងសម្រាប់ជម្រះ ។ ទ្រនាប់ដើងសម្រាប់ជម្រះ នៅកណ្តាលវាល ។ ពួកភិក្ខុអៀនខ្មាសនឹងជម្រះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបិទបាំងដោយកំពែង ៣ យ៉ាង គឺកំ-ពែងផ្ចង ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។ ធ្នាំងទឹកសម្រាប់ជម្រះមិនមានគម្រប ។ ធ្នាំងទឹកសម្រាប់ជម្រះស្មុកគ្រោកដោយកំទេចស្មៅខ្ទះអាចម៍ជ្រូក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគម្រប ។

[៣០៥] សម័យនោះឯង ពួកធម្មតិយភិក្ខុប្រព្រឹត្តអនាចារមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺជាំកូនផ្ការួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យជាំខ្លះ ស្រោចកូនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យស្រោចខ្លះ បេះកូនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យបេះខ្លះ ក្រងកូនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យក្រងខ្លះ ធ្វើកម្រងផ្ការួមមានទងតែមួយកូនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្ការួមកម្រងមានទងទាំងពីរជាងកូនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្ការួមឈើចាក់រំលេចទងកូនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្ការួមឈើដោត(១) ជាបង្ហាមកូនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្ការួមកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ក្បាលកូនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្ការួមកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ត្រចៀកកូនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្ការួមកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ក្រដាក់ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ

---

១ អដ្ឋកថា ពន្យល់ថា ការកម្រងផ្ការៃលគេដោត ដោយម្ជុលឬកន្ទាស់ ។

ឆេ ក្ដុលាន្ដ្ដ ក្ដុលជ៍ាតា ក្ដុលក្ដ្ដ្ដ្ដ ក្ដុ-
ស្ដ្ដ ក្ដុលជ៍ាសា ឯ**ក**ត្ដ្ដ**ណ**ាកមាលំ ហ**ន**ន្ដ្ដ
ហ**ក**ន្ដ្ដ ខ**ុ**ត្ដ**ណ**ាកមាលំ ហ**ន**ន្ដ្ដ ហ**ក**ន្ដ្ដ
ម**ញ**ន្ដ្ដ ហ**ន**ន្ដ្ដ ហ**ក**ន្ដ្ដ ន**ធ**ន្ដ្ដ ហ**ន**ន្ដ្ដ ហ**ក**-
ន្ដ្ដ ន**ដ**ន្ដ្ដ ហ**ន**ន្ដ្ដ ហ**ក**ន្ដ្ដ ន**ដ**ន្ដ្ដ ហ**ន**ន្ដ្ដ
ហ**ក**ន្ដ្ដ ខ**ុ**ន**ធ**ន្ដ ហ**ន**ន្ដ្ដ ហ**ក**ន្ដ្ដ ឆេ ក្ដ-
ន្ដ្ដ ក្ដុលជ៍ាតា ក្ដុលក្ដ្ដ ក្ដុលស្ដ្ដ
ក្ដុលជ៍ាសា ស**ធ**ុ ឯ**ក**ន**ធ**ន្ដ្ដ ក**ធ**ន្ដ្ដ ឯ**ក**ន**ធ**ន-
ន**ធ**ន ន**ធ**ន្ដ្ដ ឯ**ក**ន**ធ**ន ន**ធ**ន ន**ធ**ន្ដ្ដ ឯ**ក**ន**ធ**ន
ន**ធ**ន ន**ធ**ន្ដ្ដ ឯ**ក**ន**ធ**ន ន**ធ**ន ន**ធ**ន្ដ្ដ ឯ**ក**ន**ធ**ន
ន**ធ**ន ន**ធ**ន្ដ្ដ ឯ**ក**ន**ធ**ន ន**ធ**ន ន**ធ**ន្ដ្ដ ។ល។

ពួកភិក្ខុ ចាំផ្ទាកម្រងមានទងតែម្ខាងៗ ១ ១ ១

លាសេន្ធិយាម ឧក្ខ្ធ លាសេន្ធិយាម ការយ្ធ លា-
សេន្ធិយាម ភ្ជេន្ធ លាសេន្ធិយាម លាសេ្ធ អដ្ឋមនេម
ការ្ធ ឧសមនេម ការ្ធ អាការសេម ការ្ធ ម-
ហ្ការមនេម ការ្ធ សន្ធ្ការយ្ធ ការ្ធ ទ្ធ្ការ-
យ្ធ ការ្ធ ឃដ្ការយ្ធ ការ្ធ សលាការ្ធ្ការ្ធ
ការ្ធ អ្ការ្ធ ការ្ធ ម្ការ្ធ ការ្ធ ម្ការ-
ការ្ធ ការ្ធ ម្ការ-

៦៤៣

១ ទ្ធកវិត្ថុកុ្ខ្ធ: រឿងធម្ម្ដ្ដ្ដ

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ រាជានំ
អនាណាបេ អាចរិតព្ពំ យោ អាចរេយ្យ យថាធម្មោ
ការេតព្ពោ ។

[៣០៦] តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មន្តេ
ឧរុវេលកស្សបេ បញ្ចសតេ សង្ឆស្ស ពហុំ លោហ-
ភណ្ឌំ ការុភណ្ឌំ មត្តិកាភណ្ឌំ ឧបច្ឆិន្ទិ ។ អថ-
ខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ភិន្ទ ខោ ភគវតា លោហ-
ភណ្ឌំ អនុញ្ញាតំ ភី អនុញ្ញាតំ ភី ការុភណ្ឌំ អនុញ្ញ-
តំ ភី អនុញ្ញាតំ ភី មត្តិកាភណ្ឌំ អនុញ្ញាតំ ភី
អនុញ្ញាតន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថ ខោ
ភគវា ឯតស្មិ និទានេ ឯតស្មិ បការណេ ធម្មី ភថ
ភិក្ខូ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឋបេត្វា
បហារណី សព្ពំ លោហភណ្ឌំ ឋបេត្វា អាសន្ទិ បល្លঙ្ក
ការុបត្ថ ការុចាទុកំ សព្ពំ ការុភណ្ឌំ ឋបេត្វា ភត-
ភាជ្ជ ភុម្ភការិភាជ្ជ សព្ពំ មត្តិកាភណ្ឌន្តិ ។

ទុតិយភាណវារស្ស ឯតិ្ថ ។

ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រព្រឹត្តអនាចារផ្សេង ។
ទេ ភិក្ខុណាប្រព្រឹត្ត វិនិយធរគប្បីឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ ។

(៣០៦) សម័យនោះឯង កាលព្រះទ្រង់ប្រសូតមានអាយុជួលមក
ជួសហើយ ក៏មានគ្រឿងលោហៈ គ្រឿងឈើ គ្រឿងដី ជាច្រើនកើត
ឡើងជល់សង្ឆ ។ ពួកភិក្ខុគិតយ៉ាងនេះថា គ្រឿងលោហៈ ព្រះមានព្រះភាគ
ទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ ឬមិនទាន់អនុញ្ញាតទេ គ្រឿងឈើព្រះមានព្រះភាគ
ទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ ឬមិនទាន់អនុញ្ញាតទេ គ្រឿងដីព្រះមានព្រះភាគ
ទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ ឬមិនទាន់អនុញ្ញាតទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូល
សេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទានេះ ដំណើរនេះ
ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រឿងលោហៈទាំងពួង រៀរាលនូវតែ
លោហៈដែលជាគ្រឿងសម្រាប់ប្រហារ អនុញ្ញាតគ្រប់ទាំងពួង រៀរាលនូ
វតែអាសនៈកន្ទងហួសប្រមាណដែលហៅថាអាសន្ទ្ធ អនុញ្ញាតគ្រឿងឈើ
ទាំងពួង រៀរាលនូវតែចាត្រឈើ ទ្ធ ទ្ធ ទ្ធ ដ៏ងឈើ អនុញ្ញាតគ្រឿងដី
ទាំងពួង រៀរាលនូវតែគ្រឿងផ្ទះដ៏ងដែលគេធ្វើជាពាក ឲ្យស្រួចៗ ឡើងមាន
អាការដូចពាកគ្រាប់ផ្ទៃ ឬកន្ទ ទ្ធ ទ្ធ ដ ធ្វើដោយដីសុទ្ធ (ដូចកុដិធនិយភិក្ខុ) ។

២៤៥

ទុតិយវគ្គ ១ ១ ១

១ ១ ១

អាយេតំ សរ ពាហ៎ាវ

អម្ពមេសំ សការលេហ

អហ ជ ជ ច ជ ជ

ឧត្ថាវជ បត្តមូលា

សុវណ្ណ (១) ពហ លវ

ជ ត្រ ធ ុ ស្ស ត ធ ុ ត្ត ណ្ហ

ឧ ណ្ណ ភ ជ្ជ ិ ស ុ ម ិ ណ ិ យ

ម ិ ភ ណ្ដ ំ ត ំ ណ ំ ទ ោ ន ្ម ំ

ម ា ទ ្ធ (២) ត ុ ណ្ណ ា ល ំ ត ា យ ច

ជ ិ ត ា អ ំ ស ា ធ ូ ញ ្ជ

ត ថ ា ព ន ្ធ ន ស ុ ត ្ត ត ា

ទ ី ល ំ ម ញ ្ជ ច ព ី ម ៗ ច

---

១ ម. ម. សុវណ្ណ ។ ២ ម. ម. ហម្ម ។

រឿងកិក្ខុប្រៀនធម៌ដោយសំឡេងរៃ ១ រឿងកិក្ខុមានសេចក្តីរង្គៀស ទ្រឹងសូត្រជាបទសរសេរ ១ រឿងកិក្ខុទ្រទ្រង់សំ-ពត់ដែលធ្វើដោយរោមសត្ត មានរោមចេញមកខាងក្រៅ ១ រឿងអនុញ្ញាតបំណិតស្វាយ ១ រឿងពួកជនទាំយកផ្លែស្វាយ ទាំងមូលទៅក្នុងរោងភត្ត ១ រឿងកិក្ខុពស់ចឹក ១ រឿងកិក្ខុ កាត់អង្គជាតបស់ខ្លួន ១ រឿងចាត្រខ្ទឹមបន្ទ ១ រឿងកិក្ខុ ប្រើចាត្រខ្ពស់ទ្ធឹងតាប ១ រឿងផ្ទៃចាត្រសឹកលលាព្រោះគ្មាន ដើង ១ រឿងបញ្ជាក្ត្ដដើងចាត្រធ្វើដោយមាសទ្ធឹងប្រាក់ ១ រឿង ដើងចាត្រក្រាសពេក ១ រឿងលួសកើតឡើងដល់កិក្ខុ ១ រឿងកិក្ខុប្រើដើងចាត្រវិចត្រផ្សេងៗ ១ រឿងកិក្ខុទុកចាត្រចាំង ទទឹក ចាត្រកំបូរទៅ ១ រឿងចាត្រធ្ងំកូនអាក្រក់ ១ រឿង កិក្ខុទុកចាត្រក្នុងទីក្តៅ ចាត្ររមៀលធ្លាក់ចៃក ១ រឿងកិក្ខុទុក ចាត្រក្នុងទីបំផុតនៃក្តារតាំង ទុកចាត្រក្នុងទីបំផុតនៃថ្នាក់ ១ រឿងអនុញ្ញាតកម្រាលស្មៅ អនុញ្ញាតកំណាត់សំពត់ អនុ-ញ្ញាតរោងទុកចាត្រ អនុញ្ញាតថ្ងាងសម្រាប់ទុកចាត្រ អនុ-ញ្ញាតស្មៅកចាត្រ យោគចាត្រ ទ្ធឹងខ្សែសម្រាប់ចងចាត្រ ១ រឿងកិក្ខុពួរចាត្រទ្ធឹងចំរើងជញ្ជាំង ទុកចាត្រលើគ្រែទ្ធឹងតាំង

ទុកនៅក្នុងនគ្រ ១ក្នុងឆ្នាំ

អង្គ្រ ឆត្ត បណ្ណាមនា (១)

ឆ្នមយ ដ៏ឆ្ងាស់ សំ

ឆ្ងលតាន់ ២ ដ៏ក្ដ្រោ

ដ៏ដាស់ ១ ណ្ណាសោ ១ ណ្ណាំ

២ ឆ្ត ២ ២ ១ ១ ១

ជាក់ចាត្រលើភ្លៅ ទុកចាត្រក្នុងធ្នត ទឹងមានចាត្រក្នុងដៃប្រាន
សន្ទះទ្វារ ១ រឿងកំភ្ជ្រាច់ទៅបំណ្ណ ចាតដោយសំបកឃ្លាក
ដោយអំបែងឆ្នាំង ១ រឿងកំភ្ជ្រប្រើចាត្រកណ្ណាលខ្ចាច ១ រឿង
កំភ្ជ្រយកចាត្រទៅជាក់ការអាមិស: ហើយយកទៅចាក់ចោល
ទ្រង់អនុញ្ញាតការ ១ រឿងកំភ្ជ្រហែកចីវរដោយដៃ ១ រឿង
ការបិតមានជង កើតឡើងជប់សង្ឆ កំភ្ជ្រប្រើជង្ការបិតធ្វើ
ដោយមាសជា(ដើម) ១ រឿងកំភ្ជ្រដេរចីវរដោយស្ងួមមាន់ ទឹង
ចំរៀកឫស្ស ទ្រង់អនុញ្ញាតបំពង់ម្ជុល អនុញ្ញាតឲ្យយកលំអិត
ពួជសុព (ដំបៃ) ប្រកក្នុងបំពង់ម្ជុល អនុញ្ញាតឲ្យយកលំអិត
ម្ជាលាយដោយរមៀត ឲ្យយកលំអិតឫប្រកក្នុងបំពង់ម្ជុល
ក្រមួនឃ្ម ទឹងស្រោមលំអិតឫ ១ រឿងដេរចីវរមានមុំមិនស្មើ
គ្នា ទ្រង់អនុញ្ញាតឈើស្ពឹង ទឹងខ្សែស្ពឹងឲ្យកំភ្ជ្ជចងដេរចីវរ ១
រឿងកំភ្ជ្ជលាឈើស្ពឹងក្នុងទីមិនពាបពាប កំភ្ជ្ជ្រាលឫលាឈើ
ស្ពឹងលើដែនដី ឈើស្ពឹងរបៀលត្រង់ជាយជុំវិញ ១ រឿងអនុ-
ញ្ញាតខ្ជាតសម្រាប់ជាស់ចីវរ ទឹងខ្សែបន្ទាត់ ១ រឿងកំភ្ជ្ជមិនលាង
ដើងហើយជាន់លើឈើស្ពឹង កំភ្ជ្ជពាក់ស្បែកដើងជាន់លើ

អង្គុលេ បដិក្ខមាញ្ច
អាវេសនញ្ច រិត្ថតំ
បដិក្ខមាត្តវិកញ្ច
អំសសុត្តំ ច ពន្ធតា (១)
អជ្ឌាតាសេ ឆ ជ ចវត្ថ
ចយោ ចាបិ រិមាញ្ជ
ឧរិមតំ តិណាចុណ្ណាំ
ខុលិ្ជត្តញ្ចាវលិត្ថតំ
សេតំ តាឆ្ឆ ការណ្ណាញ្ច
ឧរិកម្ម ញ្ច ឧ្ករ
មាលាកម្ម លតាកម្ម
ម ការ ឆ ន្ត ចាដ ដ (២)
ធ ីវ ារ ំ (((

ឈើស្ពឹង ១ រឿងកិក្ខុឈឺម្រាមដៃ ព្រោះដេរចីវរ ទ្រង់អនុញ្ញាត
ស្នាប់ម្រាមដៃដេរ ប្រអប់សម្រាប់ដាក់ម្ជុលកាំបិត ស្នាប់ម្រាម
ដៃដេរ ថង់សម្រាប់ដាក់ស្នាប់ម្រាមដៃដេរ ខ្សែយោគនឹងខ្សែ
ចង ១ រឿងកិក្ខុដេរចីវរក្នុងទីវាល ពេងសម្រាប់ដាក់ឈើស្ពឹង
មានទីដីតាប ១ រឿងខ្ទឹងចាក់លុះរលើងៗ កិក្ខុលំចាក
ខ្ទើងខ្ទឹងដែលគ្មានដណ្តើរ តិក្ខដួលធ្លាក់ដោយខ្ទើងដណ្តើរ
កំទេចស្នេវធ្លាក់ចុះក្នុងពេងឈើស្ពឹង ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យបូក
លាបដំបូលទាំងក្នុងទាំងក្រៅ ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ
នឹងបរិកម្មដោយដៃ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើក្បាច់ក្តីផ្កា ក្តីស្ងួ ក្បាច់
ផ្ទួញមករ ក្បាច់ទានស្រមាប់ប្រាំ ទាំងអនុញ្ញាតស្ងួចីវរ នឹង
ខ្សែសៀង ១ ១ រឿងកិក្ខុចាលឈើស្ពឹងហើយចៀសចេញ ១

ទុតិយវត្ថុកគ្គ ទ្វាទសគាថា

ឥមិ ០ មហាកិ ០ ០ ០

២.ទ្ធកវត្ថុកន្ធ: ១ ១ ១

រ៉ាសមេ ដ៏ចវ៉ាត្ត្រោ
ឥយោ ចយ៉ យ៉ាមាញ្ញ
ស្ងោចាណាលម្ហ្ម៉ាដ៏ក
អាជ្ញ្ជាការ ដ៏ណាចុណ្ណ
ខ្ញុ ស្ងួតញ្ជ្ជ ស្ងួតកំ (១)
ស្ងេតកំ ការ ទ្ធ ណ្ណ
ប៉ាកម្ម ក្ស ក
ម៉ាណ ក ម ណ ក ម
ម ការ ទ ទ ចា ដ ក (២)
ស ម ចារ ជ ក
ខ ចំ (៣) ១ ១ ត ក ការ
ចយ ស្ងោចាណ ពា ក
ការ ដ ដ ជ ស ជ្ជ ដ
ខ ចុ ក ណ ស ចា ស ក
ជ ក ការ ប ស ស ក
ស ចយ ដ ណ ណ ចំ

---

១ ខ. ម. ខ ណ ជ ស ត ។ ២ ខ. ម ការ ទ ត ក ប ដ ។ ម. ម ការ ទ ត ក ប ដ ។ ៣ ខ. ម. ខ ក ប ។

រឿងកន្ទុបក្រ្ចមកនទីបក្រ្ចមមិនស្មើ ទីបក្រ្ចមមានទីដីតាប ទ្រង់
អនុញ្ញាតឲ្យ ៣ យ៉ាង ពួកកន្ទុលំបាកនឹងឡើង ព្រោះគ្មាន
ផ្លូវ ទ្រង់អនុញ្ញាតផ្លូវ ទំនប់ផ្ទាន់ដៃ ទំនប់ដែរមៃនៃទី
បក្រ្ចម ១ រឿងកន្ទុបក្រ្ចមកនទីវាល កំពេលស្ងាត់ធ្លាក់ចុះកន
ពេលបក្រ្ចម ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យបូកលាបតាំងកនតាំងក្រៅ ទ្រង់
អនុញ្ញាតថ្នាំមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ បង្កែម្ជាដាយរង់ ផ្ទើកាប់ក្ងី
ផ្ទ ក្ងីវាស្ងួ ក្ងាប់ដ្ឋញ្ញមកវ ក្ងាប់មានស្រមាប់ប្ដាំ ស្ដ្ឋ្ចមីវ៉ានទ
ម្ដ្ឋ្ចស្ងឿ ១ រឿងអនុញ្ញាតឲ្យផ្ទើទីដីពេលក្ងើនឡ្ចត្ចស់ឡើង
ខ្ចីនផ្លូវនទំនប់ផ្ទាន់ដៃផ្លូវ ស្ងួនៃ ពេលក្ងើន ក្ដ្ឋ្ចៃ
ក្ងាស (ដំណាប់ក្រាម) អន្ទាក់ទាងលើ (ដំណាប់លើម្ដ្ឋ្ចៃ)
ស្ងសនៃស្ងួនៃ ត្ដ្ឋ្ចៃ ១ ១ ១

ទ្រង់ការវត្ថុទ្ធកេ ១ភ្ជាគ១ គាថា

អាវ៉ាញ្ជនញ្ច រជ្ជកំ
មណ្ដាលំ ធ្ជមនេត្ដញ្ច
មជ្ឌ ច ម្ចុ១ មត្ដ៎ាកា
ឧោណ៎ា ទ្ធុក្ដ្ជ ច ឧ១ាតំ
ឧ១ជានំ(១) សរ១ាកំ
ន សេនេតំ ច ចំ ក្ជ្ជ
ជោ ជ ជ ទ្ធ ១ ជ ១ ១ ១
ជ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ជ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ជ ១ ១ ១ ១

ប្រហោងសម្រាប់ចិទបើក ។ ១ ១ ១

លោមធាតុចម្ម១ណ្ណំ

ឈាលា ឆ្ងាមជ្ជានំ ច

ឆោណ៌ ចន្ទ្ធ ចាតាភ

ជ ក្ខ្ជ ណ ទ ១ ច

ស ត ត ត ( ) ( ) ( ) ( )

ប ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )

ច ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )

ក ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )

( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )

( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )

( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )

( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )

---

១ ១. ម. ( ) ( ) ( ) ( ) ។

នៃយបិតក ចុល្លវគ្គ

បំពង់លោហៈ បំពង់ឈើ ទឹងចម្ងាយណ្ឌ ១ រឿងអនុញ្ញាតសាលា
ដាតអណ្តូងទឹក កំរេចស្ទៀងនាក់ចុះកន្ទ័សាលា អនុញ្ញាតគ្រប
អណ្តូងទឹក ស្ទូកទឹក អណ្តូងជ្រាំ ទឹងកំពែង ៣ យ៉ាង ១ រឿង
អណ្តូងជ្រាំមានកក់អនុញ្ញាតចងជ្ជាទឹក ១ រឿងកិក្ខុមានកាយ
រណ ១ រឿងខ្ចាសកជីកស្រះ ចោកណ្ណ ទឹកជ ក់ទៅយូរកន្ទ
ស្រះ ចោកណ្ណ ១ រឿងខ្ចាសកសង់ពេងកើងមានជហ្ជាជង
ក្ការ ១ រឿងកិក្ខុទៅប្រាសចាកសំពត់ទិសីទ: ៤ ១ ១
រឿងកិក្ខុដេកនៅលើទីដំណ ដែលពេលកយដោយផ្ទ ពួក
មនុស្សនាំយកគ្រឿងក្រអូប ទឹងផ្ទ ាកម្រងមកកាន់អាវម ១
រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យមធ្ជានសំពត់ស្ទាប់ ដោយពេមចៀម ១
រឿងកិក្ខុនាន់លើតុ ១ ១ ១

ទ្រឹកវត្ថុកន្ធ្រកៃ ១ភ្ជានគាថា

យដ្ឋ ភតភសម្ម ជ្ជ ធ
ស ត្ត ្ត ្ត

២៥៣

ទុតិយវិនិច្ឆ្យ: ១ ១ ១

ឧបសុំ អនុប្ប្ុ្ត្ត

ឧបសិ សម្ភាធសំ្ហ

អ្ាាណ ្ត្ត ្ត ្ណ

ដ ្ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ឧ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ណ ្ត ្ត ្ណ ្ត

ប្រមូលផ្ទរកេមត្រង់ដើមទ្រូង ទុកផ្ទរកេមត្រង់ពោះ ទុកពុក
មាត់ដូចចង្ហ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យដកកេមក្នុងទីចង្អៀត
ដោយមានអាពាធជាហេតុ ១ រឿងកិក្ខុកាត់សក់ដោយកន្ត្រៃ
រឿងកិក្ខុកោតដំបៅក្បាល ១ រឿងកិក្ខុទុកកេមប្រមុះវែង កិក្ខុឲ្យ
គេដកកេមប្រមុះដោយក្រូស កិក្ខុឲ្យគេដកសក់ស្លាប ១ រឿងកិក្ខុ
ជ្ជ ធម្មគ្គិយកិក្ខុប្រើចង្កៀលត្រៃបៀតឆ្ពប់ទងតាម កិក្ខុសន្សំ
ទុកគ្រឿងលោហៈជាច្រើន ១ រឿងកិក្ខុរង្ការសទងចងក្ដាំក្ងាក
ជាក់ថ្នាំសម្រាប់លាបក្ដាក ១ រឿងកិក្ខុអង្គុយត្រកាមក្បាល
ជង្គង់ចាំងសង្ឆាដ ១ រឿងកិក្ខុសន្ស្ថិយទងសំពត់អាយោគ ទ្រង់
អនុញ្ញាតក្ដារមួសសម្រាប់ធ្វើសំពត់អាយោគ ១ ទ្រង់អនុញ្ញាត
កាយពន្ធ កិក្ខុប្រើកាយពន្ធមានខ្សែច្រើន មានសណ្ឋាន
ដូចក្បាលពស់ទឹក មានសណ្ឋានដូចខ្សែសង្ហារ ទងមាន
សណ្ឋានដូចសង្ហារ ទ្រង់អនុញ្ញាតកាយពន្ធពីយ៉ាង គឺ
សំពត់ផ្ទាំងមួយ សំពត់ដូចពោះរៀនជ្រូកមួយ រឿងជាយ
កាយពន្ធបេ ទ្រង់អនុញ្ញាតកាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចខ្សែ
ត្រីសង្ហារ ទងមានសណ្ឋានដូចសង្ហារ រឿងរ៉ែកាយពន្ធបេ
ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យដេរលិន ទងដេរឲ្យមានអាការដូចក្ដាមផ្ទ្ចស

ទ្រង់ការត្ពុកនូវ ទ្ធានគាថា

ឧ១ នន្ទោ ជ ជ ១ ១ ១

រឿងអន្ធាក់កាយពន្ធរបទ១ ១ រឿងកិក្ខុប្រើឧ្យកុំ២ស់ ១ ១ ១

ទុក្ខន្ធো ទុក្ខចាទុកា
ម៉ារិយន្ត ចារុទុក្ខន្ធো
តមំ តមំ ភវេន្ត ច
ទុក្ខន្ធো ភូមំ លុន្ធតិ
ទ្ធវ្ការ ចយេន ច
សោចាណាលម្ពនាហា
អន្ត ទុក្ខញ្ច ចាទុកា
ពមារ្ធো ឆោណ៍ ភន្ធញ្ច
ម៉ាមវេ ច អចារុតោ
ទ្ធតុដ ភវជញ្ច
ម៉ាន្ធសន្ធ្យាជមេ ច
ទ្ធទុក្ខលុន្ធ្ធចាសោ
ទ្ធដ្ឋិញ្ច ភម៉ាសីសកាំ
ស្ងចិយដ៍ាលចិន្ធ
ឆារ៉ាញ្ជនចិន្ធមេ ច
ទ្ធ ទ្ធលុ្ធ្ធាវលិ

អាពមមានកូនអាក្រក់ ភិក្ខុលំបាកនឹងអគ្គិយបន្ទោបង់ឬសម្ភវៈ ទ្រង់អនុញ្ញាតទ្រនាប់ដើងសម្រាប់បន្ទោបង់ឬសម្ភវៈ ភិក្ខុអឿនឆ្ងាបនឹងបន្ទោបង់ឬសម្ភវៈ ឆ្នាំងឬសម្ភវៈមិនមានគ្រប មានកូនអាក្រក់ ភិក្ខុបន្ទោបង់វច្ចៈក្នុងទីពីសពាស អាពមមានកូនអាក្រក់ អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើរណ្ដៅវច្ចៈ ១ រឿងមាត់រណ្ដៅជាក់លុះ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីដីឲ្យខ្ពស់ឡើង មួយអន្ទើរដោយខឿនញយ៉ាងនឹងជណ្ដើរ បង្ហាន់ដៃជណ្ដើរ ពួកភិក្ខុអគ្គិយបន្ទោបង់វច្ចៈ ក្នុងទីបំផុតកន្លាត់ចុះ ភិក្ខុលំបាកនឹងអគ្គិយបន្ទោបង់វច្ចៈ ទ្រង់អនុញ្ញាតទ្រនាប់ដើងសម្រាប់បន្ទោបង់វច្ចៈ ពួកភិក្ខុបន្ទោបង់ឬសម្ភវៈខាងក្រៅ ទ្រង់អនុញ្ញាតស្ពឹកឬសម្ភវៈ ទ្រង់អនុញ្ញាតឈើខ្ទៀស នឹងត្រកសម្រាប់ជាក់ឈើខ្ទៀស រណ្ដៅវច្ចៈមិនមានគ្រប ១ រឿងអនុញ្ញាតវច្ចកុដី នឹងសន្ទះទ្វារ ក្រមទ្វារ ស្ពាល (ដំណាប់ក្រោម) អន្ទាក់លើ (ដំណាប់លើ) សសរទ្វារ ត្រដោកទ្វារ រនុកទ្វារ គន្ធីះទ្វារ ទ្រមាសា ប្រហោងសម្រាប់ភាញ នឹងវ៉ែសម្រាប់ភាញ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យបូកលាបវច្ចកុដី ជាំងមានក្នុងជាំងខាងក្រៅ

ទ្ធការវត្ថុក្នុងនៃ ឧត្តមជាតិ

សេតវណ្ណញ្ច ការទ្ធកំ
មាលាការម្ចំ លតាការម្ចំ
មការំ បញ្ចមដ្ឌកំ
ចីវរាសំ រជ្ជញ្ច
ជាតរូបលជាការំ
ការាជ្ជការ ចាបិ ឥជ្ជ
ម្ចុម្ចមនាកសិលា
ឆ្ពិជ្ជតិ ឯ ទ្ធមនំ
ការ្ម្ចិញ្ចាបិ សាវកំ
ទ្ធុ ក្ខ្ចំ ហិ រ អ ម ជ ន ំ
អ ជ ជ ា ច ា ร ญ ฺ ฺ អ ជ ុ ំ ។
លោ ហ ก ณ ฺ ฐ ำ អ ร ุ ญ ฺ ญ ส ิ
ป ม ย ิ ต ฺ ว า ป ร ห า ร ณ ำ ។
ป ม ย ิ ต ฺ ว า ส ธุ ํ ป ล ฺ ล ฺ ฐ ํ
ธ า ร ุ ป ต ฺ ต ญ ฺ จ ธ ุ ก ำ
ส ฺ ว ฺ ว ำ ธ า ร ุ ม ย ํ ก ณ ฺ ฐ ำ
อ ร ุ ญ ฺ ญ ส ิ ม ห า ม ุ ข ิ ។

ទ្រ១ដ្ឋាំមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ ក្បាច់ក្ដីផ្ការ ក្បាច់ក្ដីស្ទ្ងៃ ក្បាច់ផ្ទ្ងញ្ញមការ ក្បាច់មានស្រមាប់ប្ដ្ងាំ ស្ដ្ងៃបីវ៉ា ១ ១ ១

វិនយបិដកេ ពុទ្ធវិត្ថារ

ការតកំ ភុត្ថ្ការ ញ្ច
ឋបយិត្វា តថាគតោ
សព្ពមេ្ម ម ត្តិការ ភណ្ដ
អនុញ្ញាសិ អនុ ការ ។
យសេ្ម ។ ត្ថ ។ ន ។ ទ្ធ
ឧ ។ ។ ។ ។ ។
ត ។ ។ ។ ។ ។
ន ។ ។ ។ ។ ។
ឋ ។ ។ ។ ។ ។
ន ។ ។ ។ ។ ។
ន ។ ។ ។ ។ ។
ន ។ ។ ។ ។ ។
ន ។ ។ ។ ។ ។
ន ។ ។ ។ ។ ។
ន ។ ។ ។ ។ ។
ន ។ ។ ។ ។ ។

រឿងព្រះតថាគតមានសេចក្តីអនុគ្រោះទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រឿងដ៏
ចាំងពួន រៀវលែងតែទ្រនាប់សម្រាប់ដួតដើង ដែលគេធ្វើ
មានពកឡើង ទ្រនាប់ធ្វើដោយដីសុទ្ធ ១ ។ ក៏ឃាត់ដែងចេញ
ទ្ទូវត្ត ណា ។ ត្ត នោះដូចគ្នានឹងវត្ត ។ ដែល យើងបានពោល
ទុកដោយសង្ខេបក្នុងចុងមាន អ្នកប្រាជ្ញគប្បីដឹងទ្ទូវត្ត ។ នោះតាម
ន័យ (សមគ្ពរ) ។ អ្នកប្រាជ្ញជាវិន័យធរ មានចិត្តប្រកប
ដោយប្រយោជន៍ មានសីលជាទីស្រឡាញ់ដោយប្រពៃ អ្នក
ធ្វើទ្ទូវប្រទីបគឺព្រះសទ្ធម្ម គួរដល់ការបូជា ជាពហុស្សូត
ជាអ្នកញ៉ាំងព្រះសទ្ធម្មឲ្យតាំងនៅមាំផង ជាអ្នកអនុគ្រោះដល់
ភិក្ខុមានសីលជាទីស្រឡាញ់ចាំងឡាយផង ។ ។ ។

សេនាសនក្ខន្ធកំ

(៣០៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា ភគ្គេសុ
វិហរតិ សុង្សុមារគិរេ ភេសកឬតាវនេ មិគទាយេ ។ តេន ខោ បន
សមយេន ភគវតោ ភិក្ខូនំ សេនាសនំ អប្ប្ញ្ញត្តំ
ហោតិ ។ តេ ច(១) ភិក្ខូ តត្ថ តត្ថ វិហារេ អរញ្ញ
រុក្ខមូលេ ឬ ឬ ភេ ភេ ភេ ភេ ។ តេ ។ ។ ។

សេនាសនក្ខន្ធក:

(៣០៨) សម្ព័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ គង់នៅវត្តវេឡុវ័ន កលន្ទកនិវាបស្ថាន ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម្ព័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគមិនទាន់ចានបញ្ញត្តសេនាសនៈ ដល់ពួកភិក្ខុនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏នៅក្នុងទីនោះ ។ គឺ ព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ប្រក គួហាទៀបភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីកណ្តាលវាល ទីដ៏គំនរចម្រៀង ។ លុះព្រលឹមឡើង ភិក្ខុទាំងនោះដើរចេញអំពីទីនោះ ។ គឺ ព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ប្រក គួហាទៀបភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីកណ្តាលវាល ទីដ៏គំនរចម្រៀង សឹងមានចក្ខុសំឡឹងចុះ បរិបូណ៌ដោយវិយោបថ គឺឈានទៅមុខ ថយក្រោយ ក្រឡេកស្តាំ ក្រឡេកឆ្វេង បត់ចូល ឈរចេញ គួរឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ។

(៣០៩) ត្រានោះឯង ពាជគហាសេដ្ឋីបានទៅនុ១ភ្ជនអំពីព្រលឹម ។ ពាជគហាសេដ្ឋីក៏បានឃើញភិក្ខុទាំងនោះ កំពុងទិមន្តចេញពីទីនោះ ។ គឺព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ប្រក គួហាទៀបភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីកណ្តាលវាល

បលាលមុញ្ជា ចាសាធិកេន អកិ្ករ្ត្ថ ១ បដិ្ករ្ត្ថ ១
អាលោកិតេន វិលោកិតេន សម្ម ញ្ជិតេន បសារិតេន
ឍ ក្ខ ិ ត្ត ចក្ខ ូ ៧ រ ិ យ ោ ប ៥ ៥ ម ្ ម ា ន ្ ត ២ ១ ។ ធ ិ ស ្ ា ន ្ ស ២ ២ (((

ទ្រង់គ្រាន់ បម្រៀនអំពីត្រលឹមដែរ សឹងមានចក្ខុសំឡឹងចុះ បរិចូណ៌ដោយ
ឥរិយាបថ គឺ ឈានទៅមុខ ថយក្រោយ ក្រឡេកស្តាំ ក្រឡេកឆ្វេង បត់
ចូល លាចេញ គួរឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ លុះពជគហសេដ្ឋីនោះ ឃើញ
ហើយក៏មានចិត្តជ្រះថ្លា ។ លំដាប់នោះ ពជគហសេដ្ឋីក៏ដើរចូលទៅកាន់ភិក្ខុ
ភិក្ខុនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលនិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា
បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ប្រសិនបើខ្ញុំព្រះករុណា ឲ្យគេធ្វើវិហារ(១)
(ប្រគេន) តើលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនឹងនៅក្នុងវិហារបស់ខ្ញុំព្រះករុណា
ឬទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះធ្វើយថា ម្នាលគហបតី ព្រះមានព្រះភាគមិនទាន់
ចានអនុញ្ញាតវិហារទេ ។ ពជគហសេដ្ឋីធ្វើយថា បពិត្រលោកទាំងឡាយ
ដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ សូមលោកម្ចាស់ក្រាបបង្គំទូលសួរ ចំពោះព្រះមានព្រះ
ភាគ (អំពីរឿងវិហារនោះ) ហើយមេត្តាប្រាប់ដល់ខ្ញុំព្រះករុណាផង ។ ភិក្ខុ
ទាំងនោះទទួលស្តាប់ពាក្យពជគហសេដ្ឋី ដោយពាក្យថាយ៉ាងហ្នឹងហើយ
គហបតី រួចក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលព្រះមានព្រះភាគគង់ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ភិក្ខុ
ទាំងនោះអង្គុយ ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ចានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះ
ភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពជគហសេដ្ឋីមានសេចក្តីប្រាថ្នា
ទ្រង់ឲ្យគេធ្វើវិហារ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើយើងខ្ញុំគប្បីប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។

---

១ សំដៅយកទីតាំងរបស់សង្ឆ ។

(៣១០) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ ឯកាលេ ឯតស្មឹ ១ការណេ ធម្មឹ ១ថ ១ត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ១ញ្ច សេនាសនានិ(១) វិហារំ អឌ្ឍ-យោគំ ១ាសាទំ ហម្មិយំ ១ុហាន្តិ ។

(៣១១) អថខោ តេ ភិក្ខូ យេន ១ាជ១ហាគោ សេដ្ឋី តេ១ុបសង្ក១មិសុ ១ុបសង្ក១មិត្វា ១ាជ១ហាគំ សេដ្ឋិ ឯ១ន១ាវ១ុ អនុ១ាតា ខោ ១ាជ១ហាគ១ាជ១ាគ១ាវ១ាវ១ាវ យសវ្ជ្ជ១ានិ ១ាលំ ១ញ្ញសីតិ ។ អថខោ ១ាជ១ហាគោ សេដ្ឋី ឯ១ាវ១ាវ១ាវ សេដ្ឋី ១ាវ១ាវ ១ាវ១ាវ-១ាវ ។ អថខោ ១ាជ១ហាគោ សេដ្ឋី តេ សេដ្ឋី ១ាវ១ាវ ១ាវ១ាវ១ាវ១ាវ ១ាវ១ាវ ១ាវ១ាវ

(៣១០) ព្រោះនិទានេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសេនាសនៈ ៤ យ៉ាង គឺវិហារ[1] ១ អឌ្ឍ-យោគ[2] ១ ប្រាសាទ[3] ១ ហម្ម្យៈ[4] ១ គុហា[5] ១ ។

(៣១១) ត្រានោះ ពួកភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ជគហសេដ្ឋី លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងជគហសេដ្ឋីថា ម្នាលគហបតី ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតវិហារហើយ ឥឡូវនេះ អ្នកយល់ថាកាលណាគួរ (ក៏គប្បីធ្វើចុះ) ។ ត្រានោះ ជគហសេដ្ឋីឲ្យគេសាងវិហារចំនួន ៦០ តែមួយថ្ងៃគត់ ក៏ហើយជាស្រេច ។ ជគហសេដ្ឋីឲ្យគេសាងវិហារ ៦០ រួចស្រេចហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ជគហសេដ្ឋី លុះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ

---

១ លំនៅដែលក្រៅពីសេនាសនៈ មានអឌ្ឍយោគជាដើម ។ ២ ផ្ទះមានសណ្ឋានដូចស្ទាបគ្រុនឬផ្ទះដែលមានជំហ៊ូលតែម្ខាង ធ្លាប់ឆ្ងាយ ។ ៣ ប្រាសាទកែង ។ ៤ ផ្ទះឬប្រាសាទមានកំពូល ។ ៥ គុហាដែលធ្វើដោយឥដ្ឋ ដោយថ្ម ដោយឈើ ដោយអាចម៍ដីឬដែលកើតឯងក្នុងភ្នំ(អដ្ឋកថា)។

ភត្តំ សទ្ធិ ភិក្ខុសង្ឆេនាតិ ។ អនិកសេសិ ភគវា
តុណ្ហីភាវេន ។ អថ ខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី ភគវតោ
អនិកសនំ ញត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា
បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថ ខោ រាជគហកោ
សេដ្ឋី ឥស្សរ ១ ១ ១

មួយអន្ទោដោយភិក្ខុសង្ឆ ទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីធ្វើភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្ត ដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ ពាជគហាសេដ្ឋីដឹងច្បាស់ថា ព្រះមានព្រះភាគទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណរួចចៀសចេញទៅ ។ គ្រាកាលកន្ទងពាត្រីនោះទៅ ពាជគហាសេដ្ឋីក៏ឲ្យតាក់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តម ហើយឲ្យទៅក្រាបបង្គំទូលភត្តកាល ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វេលាគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។

(៣១២) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ទ្រង់ចីវរក្នុងវេលាបុព្វណ្ហសម័យ ហើយទ្រង់យាងទៅកាន់លំនៅនៃពាជគហាសេដ្ឋី លុះយាងទៅដល់ហើយក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាល (បម្រុងទុក) មួយអន្ទោដោយភិក្ខុសង្ឆ ។ ឯពាជគហាសេដ្ឋីបានអង្គាសខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឆ្ងាញ់ពីសាដោយដៃខ្លួនឯង ថ្វាយចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឆាន់ស្រេច លែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងបាត្រហើយ (សេដ្ឋីនោះ) ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ ពាជគហាសេដ្ឋី លុះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ ទទ្ធ ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

ឯតេ មេ ភន្តេ សដ្ឋិ វិហារា បុញ្ញត្ថាយ សត្ថត្ថាយ
ការាបិតា ការាបេមិ ភន្តេ តេសុ វិហារេសុ បដិបជ្ជ-
មានានំ ។ តេនហិ ត្វំ ភិក្ខុ តេ សដ្ឋិ វិហារេ អាគតា-
នាគតស្ស ចាតុទ្ទិសស្ស សង្ឆស្ស បតិដ្ឋាបេហិ ។
ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ភិក្ខុ ភគវតោ សដ្ឋិ ភិក្ខូ
តេ សដ្ឋិ វិហារេ អាគតានាគតស្ស ចាតុទ្ទិសស្ស
សង្ឆស្ស បតិដ្ឋាបេសិ ។ អថ ខោ ភគវា ភគវតោ
សដ្ឋិ ឧមាហិ ការាហិ អនុមោទិ

(៣១៣) សីតំ ឧណ្ហំ បដិហន្ត្វា
ត្ថ ពាធ្ឆមិ ការ ច
ឧ ច
ឧ ច
ឧ

ខ្ញុំព្រះអង្គជាអ្នកត្រូវការដោយបុណ្យទ្ធិ៍ឫទ្ធិ៍ សួគ៌ ។ ១ ១ ១

អត្ថំ ពុទ្ធេហិ(១) វណ្ណិតំ ។
ឥស្មា ហិ ឋណ្ឌិតោ ចោសោ
សម្ផុស្ស អត្ថមត្ថតោ
ទ្វីហាវ ការយេ រម្ម
ភាសយេត្ត ពហុស្សុតេ ។
ឆេសំ អន្ធញ្ច ចានញ្ច
ឧត្ត្ថសេ ឆានមានិ ច
ឧនេយ្ យ ខុជ្ជកូ ឥតេ
ទ្ធ ្ យ ្ ្ ្

ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយតែងសរសើរ ថាជាទានដ៏ប្រសើរ ។ ព្រោះហេតុនោះឯង បុរស (ស្ត្រី) ជាបណ្ឌិត កាលបើបានឃើញច្បាស់នូវប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ក៏គួរកសាងព្រះវិហារ គឺអាវាស ឬសេនាសនៈទាំងឡាយដ៏ជាទីគួររីករាយ ហើយគួរនិមន្តលោកដែលជាពហុស្សូត(១) គឺលោកអ្នកចេះដឹងច្រើនទាំងឡាយឲ្យនៅក្នុងទីនោះ ។ គួរមានចិត្តជ្រះថ្លាចំពោះលោកទាំងឡាយដែលមានចិត្តត្រង់ ហើយប្រគេនបាយទឹកសំពត់ និងសេនាសនៈទាំងឡាយ ដល់លោកទាំងនោះចុះ ។ លោកទាំងនោះរមែងសំដែងធម៌ជាគ្រឿងបន្ទោបង់ ផ្សឃ្លាតចាកទុក្ខគ្រប់ប្រការដល់អ្នកនោះ លុះអ្នកនោះបានដឹងធម៌ណាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានេះហើយ ក៏ជាអ្នកមិនមានអាសវៈ រមែងបរិនិព្វាន ។

កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុមោទនាចំពោះពជគហសេដ្ឋ ដោយគាថាទាំងឡាយនេះហើយ ទើបទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ យាងចៀសចេញទៅ ។

---

១ ពាក្យว่า ពហុស្សូត សំដៅយកពហុស្សូតពីរយ៉ាង គឺ បរិយត្តិពហុស្សូត និងបដិវេធ-ពហុស្សូត (អដ្ឋកថា) ។

(៣១២) អសេក្ខាសុ ខោ មនុស្សា ភគវតា តាវ
វិហារ អនុញ្ញាតានិ ។ តេ[1] សង្ឆ្ការ្ចុ វិហារេ ការាបេន្តិ ។
តេ វិហារ អកាកជ្ជា ហោន្តិ ។ អហិវិច្ឆិកាបិ
សតបទិយោបិ ឧរិ សន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថ អា-
រោចេសុ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ការាជ្ជិ ។ ភិត្តិច្ឆិ
ការ្ចា ។ ល្ងាយបិ រជ្ជុយោបិ ការាជ្ជ ពន្ធិ ។ ឧន្ទុ-
ម្ភរិកាបិ ឧបចិការាបិ ១ ។ ទ្វាយ តពន្ធនានិ
ការាជ្ជ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថ អារោចេសុ ។
អនុជានামি ភិក្ខវេ ឯ ជ្ជ ។ ឧទ្ធ ។ ឧ-
ចាសការ ។ ការាជ្ជ ។ ។ ។

(៣១៤) មនុស្សពាំងឡាយបានឮដំណឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតវិហារហើយ ។ មនុស្សពាំងនោះក៏យកចិត្តទុកដាក់នាំគ្នាកសាងវិហារ ។ វិហារពាំងនោះមិនមានសន្ទះទ្វារនៅឡើយ ។ ពស់ទាំងខ្លួយខ្លះ ក្អែបខ្លះ ក៏ចូលទៅ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យមានសន្ទះទ្វារ ។ ពួកភិក្ខុធ្វើប្រហោងជញ្ជាំងហើយបងសន្ទះទ្វារដោយវល្ចិខ្លះ ដោយខ្សែខ្លះ ។ កណ្តុរខ្លះ ក្ងាន់ខ្លះ ក៏ចេះតែគោរកាត់ ។ ចំណងដែលសត្វកាត់ហើយ សន្ទះទ្វារក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ ភិក្ខុពាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) ក្របទ្វារដំណាប់ក្រោមនឹងដំណាប់លើ ។ សន្ទះទ្វារពាំងឡាយ មិនជិតស្ទ្ងួ ។ បេ ។ ព្រះទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) ប្រហោងសម្រាប់ជាក់ខ្សែចាញ នឹងខ្សែសម្រាប់ចាញ ។ ភិក្ខុបិទសន្ទះទ្វារមិនកើត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) មេទ្វារ ត្រដោកទ្វារ ទ្នុកទ្វារនឹងគន្ធីសទ្វារខាងលើ ។

(៣០៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ន
សន្ថាគ្គាន្ត ភាវជ អចារុរ៉ាតុ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថ អ.
ភេរេចេសុ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តាលច្ឆិទ្ទ តីណ៑ តាលាន
លោមតាលំ ភណ្ឌតាលំ រ៉ាសាណតាលន្ត ។ យេ
ត ខុទ្ទកេ ភ្ជ្ជ ២ រ៉ាសន្ត ។ ១ ២ ១ ១ ១

(៣១៥) សម្ៃយនោះ ពួកភិក្ខុបិទសន្ទះទ្វារមិនកើត ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត(ឲ្យធ្វើ)ប្រហោងសោនឹងសោ ៣ យ៉ាងគឺ សោធ្វើដោយលោហជាតិ១ សោធ្វើដោយឈើ ១ សោធ្វើដោយស្នែង ១ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាបើកទ្វារចូលៗ ។ (ភិក្ខុទាំងនោះ) មិនបានបិទវិហារៗវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត(ឲ្យធ្វើ)គ្រឿងយន្តទប់ទប់ទ្ទ៏ ។

(៣១៦) សម្ៃយនោះឯង វិហារប្រក់ស្មៅ ដូវរលាកំរលាណាស់ ដូវក្តៅកំក្តៅណាស់ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យអប ឬឲ្យគាបដម្ងូលហើយបូកលាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ ។

(៣១៧) សម្ៃយនោះឯង វិហារមិនទាន់មានបង្ហួចនៅឡើយ ៗ ជាងឯងតមើលអ្ហ៏មិនឃើញ ទាំងធ្លាក់ទ្ទ៏ស្ងួយ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ

អាវេចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិណានិ ឯតមាជានិ
ឯនិ តានិ ឯតមានំ ជាលឯតមានំ សណានិ ឯតមានន្តិ ។
ឯតមានន្តរិតាយ តាលតានិ ឯកុលិយោមិ ឯរិសន្តិ ។
ឯតវតោ ឯតមត្ថំ អាវេចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ឯតមានចក្ខលិតន្តិ ។ ចក្ខលិតន្តរិតាយ តាលតានិ
ឯកុលិយោមិ ឯរិសន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ឯតមានតាវដ្ឋ ឯតមានកិសិតន្តិ ។

(៣១៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆមាយ
សយន្តិ ។ ឥត្ថាគ្គិបិ ចីវរានិបិ ឧបសុតិតានិ ហោន្តិ ។ ឯតវ-
តោ ឯតមត្ថំ អាវេចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិណ-
សន្ថរិតន្តិ ។ តិណសន្ថរិតា[1] ខ្លួរេហិបិ ខ្លួបតិតាហិបិ

---

១ ១. ម. តិណសន្ថារកន្តិ តិណសន្ថារកា ។

ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្ហូប ៣ យ៉ាង គឺ បង្ហូបមានវេធី[1] (ដូចវេធីចេតិយ) ១ បង្ហូបដែលគេចងទ្យមានសណ្ឋានដូចក្រឡាសំណាញ់ ១ បង្ហូបមានឈើចំរ៉ង ១ ។ សត្វកន្ធ្នៃខ្ទះ ប្រហៀងខ្ទះ ចូលទៅតាមចន្ទោះបង្ហូបបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវបង្ហូប ។ សត្វកន្ធ្នៃខ្ទះ ប្រហៀងខ្ទះ ក៏ចូលទៅតាមចន្ទោះនូវ (នោះទៀត) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទះបង្ហូបជួនូវ ពួកបង្ហូប ។

(៣១៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដេកផ្ទាល់ទ្រនាប់ផ្ទៃដី ។ ខ្លួនទ្រនាប់ចីវរបស់ភិក្ខុប្រឡាក់ដោយអាចម៍ដី ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកម្រាលធ្លីដោយស្មៅ ។ សត្វកណ្ដុរទ្រនាប់ណ្ដៀវតែង

---

[1] ជាពាក្យហៅរបស់សម្រាប់រង សម្រាប់ពល់ របស់សម្រាប់អង្គុយ ដើងម៉ាសម្រាប់អង្គុយ ទ្រនាប់ក្រាបរងស្ពូវ ដ្ឋិចទីចំផុតរងស្ពូវជាន់លើ ទ្រនាប់រងស្ពូវជាន់ក្រោម ឬក្ដាប់ខ្សែចេតិយដែលធ្វើជាគ្របកឈ្លក់ផ្ទាំងគ្របកឈ្លក់ផ្ដាប់ គ្រង់ចេតិយ ទ្រនាប់ចេតិយ ទ្រនាប់ផ្ទៃស្ពាន ទាំងនេះហៅថា វេធី ។

ខ្ជត់ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មិឈ៎ន្ត ។ មិឈ៎យ
ភ្ជ្ជាន ធុក្ខ្ជាន ហោន្ត ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ទ្ធ្ជ្ជ្ជ្ជ(១) ។

(៣១៩) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆ្ជ្ជ
ស្ជ្ជ ។ ។ ។

ការ៉ាត់ត្រាលស្នៀ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបន្ទះក្ការាសម្រាប់ដេក ។ ពួកភិក្ខុឈឺខ្ជូនព្រោះដេកលើបន្ទះក្ការ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែផ្ការ ។

(៣១៩) សម័យនោះឯង គ្រែដែលមានមេគេបញ្ចូលទៅក្នុងដំណាប់ដើង ដែលគេចោលក្នុងព្រៃស្មសានកើតឡើងដល់សង្ឆ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែដែលមានមេគេបញ្ចូលទៅក្នុងដំណាប់ដើង ។ (តមកទៀត) មានតាំងដែលមានមេគេបញ្ចូលទៅក្នុងដំណាប់ដើងកើតឡើង(ដល់សង្ឆ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងដែលមានមេគេបញ្ចូលទៅក្នុងដំណាប់ដើង ។

(៣២០) សម័យនោះឯង គ្រែដែលគេបង្ខាំដើងដោយមេគ្រែ ចោលក្នុងព្រៃស្មសានកើតឡើងដល់សង្ឆ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែដែលគេបង្ខាំដើងដោយមេគ្រែ ។ (តមកទៀត) តាំងដែលគេបង្ខាំដើងដោយមេតាំងកើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ពុទ្ធិកាពន្ធំ ឋបេតុន្តិ ។

(៣២១) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស សោសានិកោ ភុទ្ធ្យាចនកោ មញ្ចោ ឧប្ប្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភុទ្ធ្យាចនកំ មញ្ចន្តិ ។ ភុទ្ធ្យាចនកំ ឋបេតុ ឧប្ប្ជ្ជ្ជ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភុទ្ធ្យាចនកំ ឋបេតុន្តិ ។

(៣២២) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស សោសានិកោ អាហ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ភ្ជ្ជ្ជ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាហ្ជ្ជ្ជ្ជ ។ អាហ្ជ្ជ្ជ ឋបេតុ

សេនាសនក្ខន្ធកៈ ការទ្រង់អនុញ្ញាតតាំងដែលគេបង្ហាំដើងជាប់នឹងមេតាំងជាដើម

ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងដែលគេបង្ហាំដើងជាប់នឹងមេតាំង ។

(៣២១) សម័យនោះឯង ត្រែមានដើងដូចដើងក្តាម(១) ដែលគេចោលក្នុងព្រៃស្មសានកើតឡើងជល់សង្ឆ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតត្រែមានដើងដូចដើងក្តាម ។ (តមកទៀត) តាំងមានដើងដូចដើងក្តាម(២) កើតឡើង (ជល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងមានដើងដូចដើងក្តាម ។

(៣២២) សម័យនោះឯង ត្រែមានដើងខ្ចប់ទឹងមេ ឬត្រែដែលគេបញ្ចូលដើងទៅក្នុងដំណាប់មេ ដែលគេចោលក្នុងព្រៃស្មសានកើតឡើងជល់សង្ឆ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតត្រែមានដើងខ្ចប់ទឹងមេ ឬត្រែដែលគេបញ្ចូលដើងទៅក្នុងដំណាប់មេ ។ (តមកទៀត) តាំងមានដើងខ្ចប់ទឹងមេ ឬតាំងដែលគេបញ្ចូលដើងទៅក្នុងដំណាប់មេ

១.២ ត្រែដែលមានដើងផ្ទ្ចដើងសេ: ដើងពពែ ដើងក្តាមជាដើម ឯតាំងក៏មានដើងផ្ទ្ចដើងរ៉ែ ។

ឧប្ផន្ទ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាហច្ចចាន្ទកំ ឋបេតុំ ។

(៣២៣) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស អាសន្ទិកោ ឧប្ផន្ទោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាសន្ទិកន្តិ ។ ឧច្ចកោ អាសន្ទិកោ ឧប្ផន្ទោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចកម្ប៎ អាសន្ទិកន្តិ ។ សត្តង្ខោ ឧប្ផន្ទោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សត្តង្ខន្តិ ។ ឧច្ចកោ សត្តង្ខោ ឧប្ផន្ទោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចកម្ប៎ សត្តង្ខន្តិ ។

កើតឡើង(ដល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងមានដើងទល់ទ្ងន់ដ្ងមេ ឬតាំងដែលគេបញ្ចូលដើងទៅក្នុងដំណាប់មេ ។

(៣២៣) សម័យនោះឯង តាំង ៤ ជ្រុងកើតឡើងដល់សង្ឆ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំង ៤ ជ្រុង ។ (តមកទៀត) តាំង ៤ ជ្រុងមានដើងខ្ពស់កើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំង ៤ ជ្រុងសូម្បីមានដើងខ្ពស់[1] ។ (តមកទៀត) ត្រែមានអង្ក ៧ កើតឡើង(ដល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតត្រែមានអង្ក ៧[2] ។ (តមកទៀត) ត្រែមានអង្ក ៧ មានដើងខ្ពស់កើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតត្រែមានអង្ក ៧

---

១ អដ្ឋកថា ថា តាំង៤ជ្រុងសូម្បីមានដើងខ្ពស់ហួសប្រមាណក៏ពួរ បើតាំងដែលវែង លុះតែធ្វើឲ្យមានដើងកំពស់ត្រឹម៨ភ្ជាប់ទើបពួរ ។ ២ ត្រែដែលមានបង្ហែក ១ ភ្ជាក់ដៃ ២ ទ្ងន់ដើង ៤ ទុកជាកន្ទុងហួសប្រមាណក៏ពួរ ។

ភិក្ខុបិយំ ឧប្ប ន្នំ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ

ភិក្ខុបិយន្តិ ។ ឥមានិ ឧប្ប ន្នានិ ហោន្តិ ។ ភគវតោ

ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឥមានិ ។

ឯ ន្ត ភាគ ន ត ំ ឥ ម ំ ឧ ប្ ប ន្ ន ំ ហ ោ ត ិ ។ ភ គ វ តោ ឯ ត ម ត្ ថ ំ

អារោចេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឯ ន្ ត ភ ា គ ន ត ំ

ឥ ម ន្ ត ិ ។ អ ា ម ល ក ា ម ណ្ ដ ិ ត ំ ឥ ម ំ ឧ ប្ ប ន្ ន ំ ហ ោ ត ិ ។

ភ គ វ តោ ឯ ត ម ត្ ថ ំ អ ា រ ោ ច េ ស ុ ំ ។ អ ន ុ ជ ា ន ា ম ិ ភ ិ ក ្ ខ ว ে

អ ា ম ล ก ว ณ ฑิ ต ํ ฉ ม ํ ฉ ล ํ ฉ ล ต ิ ฯ ฉ ล ํ ฉ ล ต ิ ฯ ฉ ล ต ิ ฯ

ภ ค ว เ ต ฉ ต ม ต ถ ํ อ า ร ो จ े ส ุ ํ ฯ อ น ุ ช า น ा ম ิ ภ ิ ก ข ุ ว े

ฉ ล ต ิ ฯ ฉ ล ต ิ ฯ ฉ ล ต ิ ฯ ค ว ั ข ํ ฉ ล ํ ฉ ล ต ิ ฯ

សូម្បីមានដើងខ្ពស់ក៏ចាន ។ (តមកទៀត) មានតាំងចាក់ផ្ទៅ(១) កើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងចាក់ផ្ទៅ ។ (តមកទៀត) មានតាំងសំពត់កើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងសំពត់ ។ (តមកទៀត) តាំងមានដើងដូចដើងពពែកើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងមានដើងដូចដើងពពែ ។ (តមកទៀត) ក៏មានតាំង (មានដើងច្រើនដែលគេប្រកបជាយ) អាការដូចជាផ្ទៃកន្ទុតត្រៃកើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំង (មានដើងច្រើនដែលគេប្រកបជាយ) អាការដូចជាផ្ទៃកន្ទុតត្រៃ ។ (តមកទៀត) ផែនក្តារក៏កើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតផែនក្តារ ។ (តមកទៀត) ក៏ជ្រីក៏កើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។

---

១ អដ្ឋកថា ពន្យល់ថាធ្វើអំពីផ្ការុក្ខ ឬទាំងពួងទាំងដើងទាំងបង្អែកសុទ្ធតែផ្ការុក្ខទាំងអស់ ឬតមានអ្វីណាយសោះ ។

ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុं ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ភោជនន្តិ ។ បណ្ណាលមិបិ ខុទ្ទកំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯត-
មត្ថं អារោចេសុं ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បណ្ណាលមិបីតិ ។

(៣២៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិយោ ភិក្ខូ
ខុទ្ទេ មញ្ចេ សយន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អា-
ហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ជុគ្ឆន្តិ វិយន្តិ ។ បេ ។
សេយ្យថាបិ តិត្ថិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថं អារោចេសុं ។ ន ភិក្ខវេ ខុទ្ទេ មញ្ចេ សយិតព្ពំ
យោ សយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៣២៥) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេ ភិក្ខុ
ឆមាយ មញ្ចេ សយន្តេ អមាជ ឆន្ទេ ហោតិ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថं អារោចេសុं ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មញ្ចបីឋ-
ភោជនានីតិ ។

(៣២៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិយោ
ភិក្ខូ ខុទ្ទេ មញ្ចបីឋភោជនេ ឆាយន្តិ ។ សហ មញ្ច-
បីឋភោជនេហិ បរាជេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ
អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ជុគ្ឆន្តិ វិយន្តិ ។

ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកៅអី ។ (តមកទៀត) តាំងដែលធ្វើពីចំបើងក៏ពោតឡើង ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងដែលធ្វើពីចំបើង ។

(៣២៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដេកលើគ្រែខ្ពស់ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរមកកាន់វិហារចារិកបានឃើញ ក៏ពោលគេស តិះដៀល បន្ទុះបន្ទាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុកុំដេកលើគ្រែខ្ពស់ ភិក្ខុណាដេកត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣២៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបដេកលើគ្រែតាប ពស់ក៏ចឹក(ភិក្ខុនោះ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទ្រនាប់ជ្រៃ ។

(៣២៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ទ្រនាប់ជ្រៃខ្ពស់ ។ ភិក្ខុធ្វើជ្រៃឲ្យញ្ជ្រាយទាំងទ្រនាប់ជ្រៃ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរមកកាន់វិហារចារិកបានឃើញ ក៏ពោលគេស តិះដៀល បន្ទុះបន្ទាប់ថា

២៧៣

សេនាសនក្ខន្ធកៈ មញ្ចប្បដិចាទកាទីនំ អនុជានន

។ បេ ។ សេយ្យថាបិ តិហ ។ តាមកោតិណោតិ ។ ប ។ ភិក្ខវេ ឯតមត្ថំ អារោចេថ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចា មញ្ចប្បដិចាទកា ជានិតព្ពា យោ ជានេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានামি ភិក្ខវេ អដ្ឋង្គុលបរមំ មញ្ចប្បដិចាទកន្តិ ។

(៣២៧) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស ។ សុត្តំ ឧប្ផន្នំ ហោតិ ។ ភិក្ខវេ ឯតមត្ថំ អារោចេថ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ សុត្តំ[1] មញ្ចំ ។ ។ ។

។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកចម្រើនកាមកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ទ្រនាប់ត្រែខ្ពស់ទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទ្រនាប់ត្រែយ៉ាងខ្ពស់ត្រឹម ៨ ធ្នាប់ ។

(៣២៧) សម័យនោះឯង អម្ប្រោះកើតឡើងដល់សង្ឆ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យយកអម្ប្រោះបងប្រពាក់ត្រែ ។ ភិក្ខុបងប្រពាក់ពងត្រែ (ទាំងនោះ) ក៏អស់អម្ប្រោះប្រើ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបោះត្រង់ពងត្រែ ហើយបងធ្វាក់ជាក្រឡាចត្រង្គ ។ (តមកទៀត) កំណាត់សំពត់ក៏កើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទ្រនាប់ ។ (តមកទៀត) គ្រឿងសេនាសនៈដែលញាត់ដោយប៉ុយក៏កើតឡើង (ដល់សង្ឆ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដកដុះចេញហើយធ្វើជាខ្នើយបាន ឯប៉ុយមាន ៣ យ៉ាង គឺ ប៉ុយដើមឈើ ១ ប៉ុយវល្លិ ១ ប៉ុយស្មៅ ១ ។

(៣២៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភិក្ខូ ភិក្ខូ អឌ្ឍកាយិកានំ ពិម្ពោហនានំ ជាវនានិ ។ មនុស្ស រាជារាជមហាមត្តា ឧជ្ជាយនានិ ទីឃនានិ ចារេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខូ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អឌ្ឍកាយិកានំ ពិម្ពោហនានំ ជាវនានិ ។ យោ ជាវេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឥសិសម្ពមាណានំ ពិម្ពោហនានំ ។

(៣២៩) តេន ខោ បន សមយេន ឆដ្ឋភត្តិ ។ មនុស្ស មហាមត្តានំ អត្ថាយ ភិសិយោ ។ ។ ។

(៣២៨) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ខ្នើយពាក់កណ្តាលកាយ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅតាមវិហារចាកេ ។ លេងហើយ ក៏ពោលពាក្យ តិះដៀល ចុះបង្ហាញថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ខ្នើយពាក់កណ្តាលកាយទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើខ្នើយ ឲ្យលមប៉ុនកាល ។

(៣២៩) សម័យនោះឯង មានមហាស្រពាលេងលើកំពូលភ្នំ ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ មនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាតាក់តែងពួកជាច្រើន គឺពួកញាត់ពេមកែ ញាត់សំពត់ ញាត់សម្ពក់ឈើ ញាត់ស្មៅ ញាត់ស្លឹកឈើ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ពួកមហាមាត្យ ។ លុះមហាស្រពស្ងប់ស្ងាត់ឈប់លេងហើយ មនុស្សទាំងនោះក៏ចាកចៃស្រាមពួក យកទៅ ។ ពួកភិក្ខុក៏ឃើញពួកទាំងឡាយ ញាត់ពេមកែខ្លះ ញាត់សំពត់ខ្លះ ញាត់សម្ពក់ឈើខ្លះ ញាត់ស្មៅខ្លះ ញាត់ស្លឹកឈើខ្លះ ជាច្រើន

៤៧៥

សេនាសនក្ខន្ធកៈ ទណ្ណកិសិអាទីនំ កិសីនំ អនុជានន

ធ្ងន់ (១) ។ ធ ស្ថាន ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧណ្ណកិសិ ចោឡ-កិសិ ភាកកិសិ តិណកិសិ បណ្ណកិសិន្តិ ។

[៣៣០] តេន ខោ បន សមយេន ឆន្ទ្ទសេ្ស សេនាស-នបរិក្ខារកាំ (២) ទុស្សំ ឧប្ប ន្ធ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភិសិ ជ ន ទ ្ធ ្ ត ្ ន ្ ធ (៣) ។

[៣៣១] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ម ញ្ ច ភិ-សិ ប ឬ ម ៉ សំ ហ ារ ន ្ ធ (៤) ប ឬ ម ភិ ស ិ ម ញ ្ ច សំ ហ ារ ន ្ ធ ។ ភិ-ស ិ យ ោ ប ០ ភ ិ ជ ្ ជ ន ្ ធ ។ ភ គ ០ ត ោ ឯ ត ម ត ្ ថ ំ អ ា រ ោ ច េ ស ុ ំ ។ អ ន ុ ជ ា ន ា ម ិ ភ ិ ក ្ ខ ូ (((

សេនាសនក្ខន្ធក: ការទ្រង់អនុញ្ញាតពួកចាំងឡាយមានពួកញាត់ភេមកែះជាដើម

ដែលគេចាលនៅទីមហាស្រព ។ លុះយើញហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតពួក ៥ យ៉ាង គឺ ពួកញាត់ភេមកែះ ១ ពួកញាត់សំពត់ ១ ពួកញាត់សម្បកឈើ ១ ពួកញាត់ស្មៅ ១ ពួកញាត់ស្លឹកឈើ ១ ។

(៣៣០) សម័យនោះឯង មានសំពត់ជារបស់គួរប្រើប្រាស់ ក្នុងសេនាសនៈកើតឡើងជាច្រើន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុញាត់ពួកដោយសំពត់ ។

(៣៣១) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុយកពួកសម្រាប់ត្រៃទៅក្រាលលើតាំង យកពួកសម្រាប់តាំងទៅក្រាលត្រៃវិញ ។ ពួកចាំងឡាយក៏រវៀកអស់ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតត្រៃដែលញាត់ក្ងាប់ ទីតាំងដែលញាត់ក្ងាប់ (ដោយគ្រឿងញាត់) ។ ពួកភិក្ខុមិនបានត្រាប់ទ្រនាប់ពីក្រោមហើយក៏ក្រាល ។ គ្រឿងញាត់ចាំងនោះក៏លៀនចេញទៅខាងក្រោម ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុត្រាប់ ទ្ទូវទ្រនាប់ជ្ជួចក្រាលហើយសឹមញាត់ពួក ។ ពួកចោរកំបុតតែស្រោមពួកយកទៅ ។ បេ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ផោសិតុន្តិ[1] ។ ហរន្តិយេវ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភិន្ទិតុន្តិ ។ ហរន្តិយេវ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ហត្ថកិត្តិន្តិ[2] ។

(៣៣២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ យានំ សេយ្យាយ សេតវណ្ណាយ ហោន្តិ ។ ការ ១ ១ ១

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យប្រស់ព្រ(១) ។ ពួកចោរក៏នៅតែលួចយកទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ភិក្ខុគួសដោយគំនួសផ្ទ្រង ។ ពួកចោរក៏នៅតែលួចយកទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុផ្ទ្ធិតនឹងម្រាមដៃ ។

(៣៣២) សម័យនោះឯង ទ័ដេករបស់ពួកតិត្ថិយ មានពណ៌ស ។ ផ្ទ្ធ លាបពណ៌ខ្មៅ ។ ជញ្ជាំងលាបដោយរង់ ។ មនុស្សទាំងឡាយជាច្រើន (ដែលទៅដល់ទ័នោះ) មើលទ័ដេកហើយទើបដើរទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ+ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបូកលាបវិហារឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ នឹងលាបដោយរង់ ។

(៣៣៣) សម័យនោះឯង ពណ៌សដាតមិនស្មើ ព្រោះផ្ទ្ធ ជញ្ជាំងមិនស្អាត ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ+ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាយអង្ករហើយកៀសដោយខ្ទៀស ឲ្យពណ៌សដាតស្មើ ។

---

១ អដ្ឋកថា ពន្យល់ថា ត្រូវឲ្យភិក្ខុយកទ ឹកជ្រលក់ផ្ទ្ធរមៀតមកប្រស់ព្រ ។

សេតវណ្ណោ អនិត្ថនីយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សណ្ហមត្ថកំ ឧត្វា ចាលិកាយ បដិពាហេត្វា សេតវណ្ណំ និចាតេតុន្តិ ។ សេតវណ្ណោ អនិត្ថនីយោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥត្ថាសំ ឋិត្ថមន្ទុន្តិ ។

(៣៣៤) តេន ខោ បន សមយេន ជម្ពុសាយ ភិត្តិយា ភេរុ ឧ ដ្ឋិតតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ជម្ពុសិលាយ ឧត្វា ចាលិកាយ បដិពាហេត្វា ភេរុកំ និចាតេតុន្តិ ។ ភេរុ ឧ អនិត្ថនីយោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភុណ្ណកមត្ថកំ ឧត្វា ចាលិកាយ បដិពាហេត្វា ភេរុកំ និចាតេតុន្តិ ។ ភេរុ ឧ អនិត្ថនីយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សាសបកុដ(១) សិត្ថតេលកន្តិ ។ អកុសលន្តិ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចោទ្ធ្យកេន ឧ ឧ ទ្ធ្រិតុន្តិ ។

---

(១) ១. សាសបកុដ្ដ ។ ម. សាសបកុដ្ដ ។

ពណ្ណិសក៏នៅតែមិនស្ងួតជាប់គ្នា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាយដីស្អិតដ៏មដ្ឋហើយកៀស ដោយខ្នៀសឲ្យពណ្ណិសដាតស្ងើ ។ ពណ្ណិសក៏នៅតែមិនស្ងួតជាប់គ្នា ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដំរណើ ឬចុងយមាន់ក៏ចុង ។

(៣៣៤) សម័យនោះឯង ផ្ទៃដញ្ជាំងអាក្រក់ ដំរង់ដាតមិនស្ងើ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាយអង្ហាម ហើយកៀសដោយខ្នៀសឲ្យដំរង់ដាតស្ងើ ។ ដំរង់ក៏នៅតែដាតមិនស្ងើ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យយកដីដែលលាយដោយកុណ្ណកហើយកៀស ដោយខ្នៀសឲ្យដំរង់ដាតស្ងើ ។ ដំរង់ក៏នៅតែដាតមិនស្ងើ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យយកមេរ៉ាគ្រាប់ស្ពៃ ឬប្រេងលាយក្រមួន ។ ដំណាក់ញ្ចាំលាបក៏ដោរ ខ្ទើ (ហូរហៀរចេញ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យជូតដោយកំណាត់សំពត់ចេញ ។

(៣៣៥) តេន ខោ បន សមយេន ឆវុសាយ ភូ-
មិយា ការាឡ្យវណ្ណោ ន ឯបតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ ជុសមិណ្ឌំ ឧត្វា ចាណ្ឌិការាយ បដិការាហេត្វា
ការាឡ្យវណ្ណំ ឯចាតេតុន្តិ ។ ការាឡ្យវណ្ណោ អនិត្ថនីយោ
ហោតិ ។ ឧកវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ លណ្ហមត្ដិកំ(១) ឧត្វា ចាណ្ឌិការាយ បដិការាហេត្វា
ការាឡ្យវណ្ណំ ឯចាតេតុន្តិ ។ ការាឡ្យវណ្ណោ អនិត្ថនីយោ
ហោតិ ។ ឧកវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ ឥណ្ដាសំ ការាវេតុន្តិ ។

(៣៣៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆត្ដ្ដិយា ភិក្ខូ
វិហារេ បដិការាណ ចិត្ដំ ការាបេន្តិ ឥត្ថីរូបកានិ បុរិសរូបកានិ ។
មនុស្ស វិហារចារិកានិ អាហិណ្ឌន្ត បស្ស ត្វា ខុជ្ជ-
យន្តិ ឱយន្តិ ។ ចាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ តិហ ការ-
មកោតិ ។ ឧកវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
ន ភិក្ខវេ បដិការាណ ចិត្ដំ ការាបេតព្ពំ ឥត្ថីរូបកានិ បុរិ-
សរូបកានិ យោ ការាបេយ្យ អាបត្ដិ ទុក្ការ ជ្ជ

(១) ម. ឥណ្ហមត្ដិកំ ។ ១. ឥណ្ហមត្ដិកំ ។

(៣៣៥) សម្ថយនោះឯង ផ្ទៃដញ្ជាំងអាក្រក់ ពណ៌ខ្មៅដូចមិនសព្ទ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាយអង្ករ ហើយកៀស ដោយខ្ទៀស ឲ្យពណ៌ខ្មៅដូចស្មើ ។ ពណ៌ខ្មៅក៏នៅតែមិនស្អិតជាប់គ្នា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាយដីអាចម៍ដទ្ទេ ហើយកៀសដោយខ្ទៀសឲ្យពណ៌ខ្មៅដូចស្មើ ។ ពណ៌ខ្មៅក៏នៅតែមិនស្អិតជាប់គ្នា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដីរណើមនឹងទឹកចត់(១) ។

(៣៣៦) សម្ថយនោះឯង ពួកធ្វកគ្ងយភិក្ខុឲ្យគេគូរគំនូរជារូបស្ត្រីនឹងរូបបុរសក្នុងវិហារ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ដើរមកកាន់វិហារចារិក ឃើញហើយក៏ពោលពាក្យតិះដៀល ចង្អុលចង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេគូរគំនូរជារូបស្ត្រីនឹងរូបបុរសទេ ភិក្ខុណាឲ្យគេគូរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ

---

១ អដ្ឋកថា ២ ទឹកចត់ សំដៅយកទឹកផ្ទៃសមុទ្ទ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មាណាកម្ម៉ំ លតាកម្ម៉ំ មការនន្ត្ថកំ
បញ្ចុបដ៏ការ ន្ត្ថ ។

(៣៣៧) តេន ខោ បន សមយេន រ៉ាហ្ការ ន ជ ១ ត្ត ការ
ហោ ន្ត្ថ ។ ឧ ន ការ ន ជ ១ ត្ត ១ ។ ភ ការ តោ ឯ ត ម ត្ថ
អ ភ ជ ១ ។ ១ ។ ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគំនូរក្តីផ្ការ ទាំងគំនូរក្តីវល្លិ៍ ទាំងក្បាច់ផ្ទេញមករ ទាំងក្បាច់មានស្រមាប់ ៥ ។

(៣៣៧) សម្យមនោះឯង វិហារមានទីតាប ។ ទីតកំលិច ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទី ឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ខឿនវិហារកំរលំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកខឿន ៣ យ៉ាង គឺ ខឿនឥដ្ឋ ១ ខឿនថ្ម ១ ខឿនឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុទាំងគ្នាឡើងទៅកំលំបាត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជណ្តើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្តើរឥដ្ឋ ១ ជណ្តើរថ្ម ១ ជណ្តើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុទាំងគ្នាឡើងទៅកំណ្ងាក់ចុះមកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្ការ៉ាន់ដៃ ។

(៣៣៨) សម្យមនោះឯង វិហារមានមនុស្សកុះការច្រើនពេក ។ ពួកភិក្ខុកំអៀនខ្មាស (មិនអាច) ទាំងសិងបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) រនាំង ។ ពួកមនុស្សក៏នៅតែបើករនាំងមើល ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អឌ្ឍកឌ្ឍកន្តិ ។ អឌ្ឍតុឌ្ឍកា ឧបរិតោ ឱលោកេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ ភេ្ពៗ ឯរិកាភេ្ពៗ ឆាទ្ធ្ជាភេ្ពៗ ហម្ម្យភេ្ពៗ ។

(៣៣៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ពុទ្ធកេ វិហារេ មជ្ឈេ ភេ្ពៗ ការេន្តិ ។ ឧបចារេ ន ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ពុទ្ធកេ វិហារេ ឯតមត្ថំ ភេ្ពៗ ការុំ មហាសេ្ថកេ មជ្ឈេតិ ។

(៣៤០) តេន ខោ បន សមយេន វិហារេ ក្ខុទ្ទកានិ ជាតានិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ការុ លន្ជ្ជានកន្តិ ។ វិហារេ ការុ ឱ្យ ជ ជ ។ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧបាលាណ-ការ ជ ជ ។ ។ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជញ្ជាំងគ្រឿ ។ ពួកមនុស្សក៏នៅតែអើតមើលពីខាងលើជញ្ជាំងគ្រឿទៀត ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបន្ទប់ ៣ យ៉ាង គឺ បន្ទប់មានជ្រុងបួន ១ បន្ទប់មានបណ្តាយវែង ១ បន្ទប់មានជម្ងាលខ្ពស់ ១ ។

(៣៣៩) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុធ្វើបន្ទប់ត្រង់កណ្តាលវិហារតូច ។ ទីទ្រនាប:មិនមាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបន្ទប់ក្នុងទីសមគួរក្នុងវិហារតូច ឲ្យធ្វើបន្ទប់ត្រង់កណ្តាលវិហារធំបាន ។

(៣៤០) សម័យនោះឯង ដើងជញ្ជាំងវិហារក៏ពុកផុយទៅ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទ្រនាប់ដើងជញ្ជាំង ។ ក្ងៀងក៏សាចមកត្រូវជញ្ជាំងវិហារ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រដាប់សម្រាប់ការពារក្ងៀង ហើយលាបដីស្ងួត (១) ។

---

១ អដ្ឋកថា ជាឲ្យយកដីស្ពិតលាយជាមួយនឹងអាចម៍គោនឹងផេះហើយលាបប្រដាប់នោះ ។

(៣៤១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុ-
នោ ឥណាតិ ជនា អហិ ១ ១ ១

សេនាសនក្ខន្ធកៈ ការទ្រង់អនុញ្ញាតពិភាគដាដើម

(៣៤១) សម្ប័យនោះឯង មានពស់ជាក់ពីជម្ងូលស្ទាមកលើកកិក្ខុ ១ រូប ។ កិក្ខុនោះភ្ញាប់ក្រែកភ្ជាត់សំឡេង ។ កិក្ខុទាំងឡាយក៏ស្តីទៅស្តីកិក្ខុនោះដូច្នេះថា ម្ចាលអាវុសោ ព្រោះហេតុអ្វីបានជាលោកក្រែកភ្ជាត់សំឡេងដល់ម្ល៉ះ ។ ទើបកិក្ខុនោះបានប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ ដល់ពួកកិក្ខុ ។ ពួកកិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាលកិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) ពិតានឡើង ។

(៣៤២) សម្ប័យនោះឯង ពួកកិក្ខុព្យាបង់ទ្ធ ដើងគ្រែ ទ្ធ ដើងតាំង ។ អស់ទាំងសត្វកណ្ដុ ទ្ធ ក្ងាន ១ ១ ១

(៣៤៤) តេន ខោ បន សមយេន រាហុ អ-
ជ្ជាលិន្ទ្ធ ហោតិ អប្ប្ដិសរណា ។ ភគវតោ ឯត-
មត្ថំ អារោចេសុ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ អាលិន្ទ្ធ ឧយ្យ-
ជ្ជ(១) ឯ្ដ្ដ(២) ។ អាលិន្ទ្ធ ទ្ធ ហោតិ ។
ភិក្ខូ ហ្ដ្ដ ជ្ដ ។ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ
ជ្ដ ។

(៣៤) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អ-
ជ្ជ-
ជ្ដ ។ ។ ។

(៣៤៤) សម្ដេចនោះឯង វិហារនៅមិនជាន់មានរបៀង ឥតមានទីញ្ជក ជ្រកកោនបាន ។ ពួកភិក្ខុគ្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតយ៉ាមុខ ដើងជញ្ជាំងឬធរណីចាំងសាបជុំវិញនឹងហ្ការណាំង ។ យ៉ាមុខកំនៅវាល (ឥតមានវត្ថុអ្ហីបិទបាំង) ។ ពួកភិក្ខុអ្នកមានអៀនខ្មាស (មិនអាច) នឹងសិងបាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនាំងត្រួលសម្រាប់រួតចុះឡើង នឹងឡាប់ខ្ទ ។

(៣៤៥) សម្ដេចនោះឯង ពួកភិក្ខុផ្ទ្ហើរនៅការនាន់អាហារ-ក្នុងទីវាលលំបាកដោយត្រជាក់ខ្លះ ក្ដៅខ្លះ ។ ពួកភិក្ខុគ្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឧបដ្ឋានសាលា(១) ។ ឧបដ្ឋានសាលាកំមានទីជាប ។ ទីកកំលិច ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ខ្ទ្ហើនសាលានោះកំលៃ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកខ្ទ្ហើន ៣ យ៉ាង គឺ ខ្ទ្ហើនឥដ្ឋ ១ ខ្ទ្ហើនថ្ម ១ ខ្ទ្ហើនឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅតាមខ្ទ្ហើននោះកំលំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

---

១ សាលាសម្រាប់សម្ដេចសាធារណកិច្ចគ្រប់យ៉ាង ។

តយោ សោចាណ ឥដ្ឋកាសោចាណំ ស៊ីលាសោចាណំ ទារុសោចាណន្ដ្ ។ អាកេហន្ដ្ បរិបតន្ដ្ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្ដ្ ។ ឧបដ្ឋានសាលាយ តិណាចុណ្ណំ បរិបតតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ជិតុម្ដ្ដ្ ។ ឧលិ្ដ្ដ្ដ្ដ្ ។ ឧលិ្ដ្ដ្ដ្ដ្ ។ ការ៉ុ សេតវណ្ណំ ការ៉ុ ឧ្ម្ដ្ដ្ដ្ ។ ការ៉ុ ។ ការ៉ុ ។ ការ៉ុ

តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជណ្តើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្តើរឥដ្ឋ ១ ជណ្តើរថ្ម ១ ជណ្តើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងតាមជណ្តើរនោះក៏ធ្លាក់មកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្ហាន់ដៃឡើង ។ កំពុងស្មៅក៏ធ្លាក់ពេយពយចុះមកក្នុងចុងបង្ហាន-សាលា ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគាបជម្ងាលហើយលាប ទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ហើយបង្ការកម្ម ឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ ពណ៌រាំ ត្រូវគំនូរកន្ទ្រាំ គំនូរក្តាមស្ទូ ក្បាច់ផ្ទាញ មករ ក្បាច់មានស្រមាប់ ៥ ស្នូរចីវរ ទាំងខ្សែស្ទ្រាំង ។

(៣៤៦) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុហាលចីវរលើដីកង់ទ្រាល ។ ចីវរក៏ប្រឡាក់ឆាមដី ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើស្នូរចីវរ ទាំងខ្សែស្ទ្រាំងកង់ទ្រាល ។ បេ ។ ទឹកសម្រាប់ធាន់ក៏ក្តៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើពេងសម្រាប់ដាក់ទឹកធាន់ ទាំងបាវសម្រាប់ដាក់ទឹកធាន់ ។ ពេងសម្រាប់ដាក់ទឹកធាន់នោះក៏មានទីតាប ។ ទឹកក៏លិច ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ខឿនពេងនោះក៏លិច ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកខឿន ៣ យ៉ាង គឺ ខឿន

ចយេ ឥដ្ឋការចយំ សិលាចយំ ឆារុចយន្តិ ។ អាកេ-
ហន្ត្ថ ។ ហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឆយោ
សោចាណោ ឥដ្ឋការសោចាណំ សិលាសោចាណំ ឆារុ-
សោចាណន្តិ ។ អាកេហន្ត្ថ ។ ឆរិមន្តិ ។ បេ ។ អនុ-
ជានামិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។ ចាដិយសាលាយ
ភិណ្ណចុណ្ណំ ឆរិមតិ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ជិតុម្ពេ
ឧលិ្ទត្ថាវលិត្តំ ការ ។ ។ ។

ផ្ទ ១ ខ្ទឿនថ្ម ១ ខ្ទឿនឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងកៅតាមខ្ទឿនទោះកំលុំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជណ្តើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្តើរផ្ទ ១ ជណ្តើរថ្ម ១ ជណ្តើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងកៅតាមជណ្តើរកំធ្លាក់មកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្ហាន់ដៃឡើង ។ កំឡុងស្មៅកំធ្លាក់ពេយពេយចុះមក ក្នុងពេងសម្រាប់ដាក់ទឹកធាន់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគាបដំបូលហើយឲ្យលាបទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ បង្កម្ចឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ បង្កម្ចដោយរាន់ គ្ងរគំនូរក្ងាន គំនូរក្ងាវ ក្ងាប់ផ្ទេញមក ក្ងាប់មានស្រមាប់ ៥ ស្ទះបីរាងនឹងខ្សែស្ទ្ងាន ។ (ត្រានោះ) ភាជនៈសម្រាប់ដាក់ទឹកធាន់មិនគាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស័ង្ខសម្រាប់ដាក់ទឹកធាន់នឹងផ្ទ្ងាលទឹក ។

(៣៤៧) សម្ព័យនោះឯងវិហារមិនមានគ្រឿងបិទចាំង ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបិទចាំងដោយកំពែង ៣ យ៉ាង គឺ កំពែងផ្ទ ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។ បន្ទប់ទឹកមិនគាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអ-នុញ្ញាតបន្ទប់ទឹក ។ បន្ទប់ទឹកមានទីតាប ។ ទឹកកំលិប ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់

ខុទ្ធវត្ថុកំ ការត្តុន្តិ ។ ការ្ជ្ជកសូ្ម ការ្ជ្ជ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ការ្ជ្ជ ចិ្ជ្ជសង្ឆ្ជ ខុ-ទ្ធ្ខលំ ខុ្ជ្ជ្ជ្ជ អ្ជ្ជ្ជ អ្ជ្ជ្ជ្ជ ការ្ជ្ជ ស-ចិ្ជ ឃ្ជ ការ្ជ្ជ ការ្ជ្ជ ការ្ជ្ជ ។ ការ្ជ្ជ(១) ការ្ជ្ជ ។ ការ្ជ្ជ ។ ។ ។

ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ សន្ទះទ្វារបន្ទប់ក៏មិនទាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទះទ្វារ ក្របទ្វារ ដំណាប់ក្រោម ដំណាប់លើ មេទ្វារ ត្រដោកទ្វារ រន្ទុកទ្វារ គន្ធ៏ទ្វារខាងលើ ប្រហោងសោ ប្រហោងសម្រាប់ចាញ ទីងវ៉ៃសម្រាប់ចាញ ។ កំទេចស្នៅក៏ធ្លាក់ពេយពាយចុះមកក្នុងបន្ទប់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគាបជម្ងូលហើយធ្វើប្រដាស ហើយលាបទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ លាបឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ បរិកម្មដោយរនាំ ធ្វើជាក្បាច់ក្ដីផ្ការ ក្បាច់ក្ដីវល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមកស ក្បាច់មានស្រមាប់ ៥ ។

(៣៤៨) សម្ដេចនោះឯង ទីបារ៉ាណមានកក់ត្រជាំ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យចាក់ក្រាលក្រូសរ៉ាន (នៅទីនោះ) ។ ក្រូសរ៉ានក៏មិនបានពេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលថ្ម ។ ទឹកក៏ជក់ខៅ (លើថ្មនោះ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតប្រឡាយទឹក ។

(៣៤៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បរិវេណេ
ឥតោ ឥតោ អក្ខិដ្ឋានំ ការេន្តិ ។ បរិវេណំ ខុណ្ណាមំ ហោតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ
ឯកមន្តំ អក្ខិសាលំ ការេតុន្តិ ។ អក្ខិសាលា ឆ ហោតុ ការ
ហោតិ ។ ឧនកោន ឌ្ឍតិយតិ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ
ឧច្ចវត្ថុកំ ការេតុន្តិ ។ ឧយោ បរិបតតិ ។ ប ។ អនុជានামិ
ភិក្ខវេ ចិនិតុ ឥយោ ឧយេ ឋដ្ឋការ ឧយំ សិលាឧយំ ការ-
ឧយន្តិ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានামិ
ភិក្ខវេ ឥយោ សោបានេ ឋដ្ឋការ សោបានំ សិលា-
សោបានំ ការ សោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ
។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។ អក្ខិសា-
លាយ ការ ដ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ
ការ ដ ២ ដ្ឋ ១ ដ ១ ១ ១

(៣៤៥) សម្័យនោះឯង ភិក្ខុនាំគ្នាធ្វើចង្ក្រានត្រង់ទីនោះ ។ ក្នុងបរិវេណ ។ ទីបរិវេណក៏ខ្ចាំដោយសម្រាម ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើពេងភ្ជើង ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ពេងភ្ជើងមានទីតាប ។ ទឹកកំលិច ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ១ រឿន (ពេងភ្ជើងនោះ) រលំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកន្ទេរ ៣ យ៉ាង គឺ ១ ១ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើង (តាមរឿងនោះ) ក៏លំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជណ្តើរ ៣ យ៉ាង គឺ ១ ១ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅ (តាមជណ្តើរ) ក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្ហាន់ដៃឡើង ។ សន្ទះទ្វារនៃពេងភ្ជើងនៅមិនគាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទះទ្វារ ក្របទ្វារ ដំណាប់ក្រោម ដំណាប់លើ មេទ្វារ ត្រជាកទ្វារ គន្ធីទ្វារខាងលើ ប្រហោងសោ ប្រហោងសម្រាប់ផាក់

អាវិញ្ចនដ្ឋានំ អាវិញ្ចនដ្ឋានំ ។ អត្ថិ សាលាយ តំណ-
ឆុណ្ណំ បរិមតត ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ជិតុម្ពេ ត្ថ
ឧលូ ត្ថ្ការលិត្តំ ការាតុ សេតវណ្ណំ ការាតុ ឆ្ឆវណ្ណំ ការ
ការ-
ការ-
ការ-

ខ្សែ១ ១ ១

ការ៉ុ សេតវណ្ណ៎ ការ៉ាឍ្ឍ្ យណ្ណ៎ ភ្ជុ ១ ១ ១

ចាំងភ្លឺ ក្នុងភ្លឺ ១ ១ ១

(៣៥១) តេន ខោ បន សមយេន អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ភគវតោ ឧបដ្ឋានំ គច្ឆតិ ។ ១ ។ ២ ។ ៣ ។ ៤ ។ ៥ ។ ៦ ។ ៧ ។ ៨ ។ ៩ ។ ១០ ។ ១១ ។ ១២ ។ ១៣ ។ ១៤ ។ ១៥ ។ ១៦ ។ ១៧ ។ ១៨ ។ ១៩ ។ ២០ ។

(៣៩១) សម្ងាយនោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតីជាប្តីប្អូនស្រីរបស់ពាជគហសេដ្ឋី គឺជាប្អូនថ្លៃពាជគហសេដ្ឋី ។ ត្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហ-បតីបានទៅកាន់ក្រុងពាជគ្រឹះដោយកិច្ចការនីមួយ ។

(៣៩២) សម្ងាយនោះឯង ពាជគហសេដ្ឋីនិមន្តព្រះសង្ឆមានព្រះពុទ្ធអគ្គជាប្រធាន ដើម្បីតត្តកិច្ចកនថ្ងៃស្អែក ។ ឯពាជគហសេដ្ឋី ក៏បានបង្គាប់ខ្ញុំប្រុសស្រីខ្ញុះ នឹងពួកអ្នកធ្វើការណ្ណាលខ្ញុះថា នែនាយកាល់គ្នា បើដូច្នោះ ចូរអ្នកកាល់គ្នាគ្រាកតីព្រលឹមហើយ ចំអិនបបរ ចំអិនបាយ ចាត់ចែងសម្ងនឹងភាក់ដែងសម្ងទ្ធតិកន្ត: (ឲ្យណ្ណ) ។

(៣៩៣) លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីមានសេចក្តីត្រិះរិះថា ការណ៍ពីដើមបើអញបានមកដល់ហើយ គហបតីនេះក៏ដែងដែលបញ្ជាប់កិច្ចការចាំងពួង ហើយនិយាយកត់ចាត់មកនឹងអញ ក៏ឥឡូវគហ-បតីនេះជាអ្នកគោះតើយ (ដែលរៀ) បង្គាប់ខ្ញុំប្រុសស្រីខ្ញុះ ពួកអ្នកធ្វើការណ្ណាលខ្ញុះថា នែនាយកាល់គ្នា បើដូច្នោះចូរអ្នកកាល់គ្នាគ្រាកតីព្រលឹម

យាគុយោ បចថ ភត្តានិ បចថ ឧទ្ធនានិ សម្ជានេថ ឧទ្ធ-
នានិ សម្ជានេថាតិ ភិក្ខុ ខោ ឥមស្ស ភគវតោ ឯតមត្ថ
អារាចេមិ ។ ភ ។ ការ ។ ។ ។

ហើយចំអិនបបរ ចំអិនចុយ ចាត់ចែងសម្ម ទ្ធិតាក់ផ្ទាំងសម្ម ទ្ធិតត្ថ:ភ:ក្ខ:
(ឲ្យស្ម) ប្រសិនលាលជាគហបតីនេះ មានអាវ:ហមង្គលឬវ:ហមង្គល ឬក
ម្ហាយ ញ:ពិធ ឬ ពុ:ទ្ធ:ទ:ន:ត:ណ:ព្រះបាទ:ពីម្ចិ:ស:ារ:ម:ត:ជ:ស:ទ:ន:យ:ពជ
ព្រមទាំងពួ:ក:ពលឲ្យ:ម:ក:ទ:ទួ:ល:ក្រ:យ:ហ:ារ:ក្ន:ងថ្ងៃ:ស:ក្ក:ទ:ជ:ន ។

(៣៩៤) ត្រ:ទ:ន: ព:ជ:ត:ហ:ស:ដ្ឋ:ប:ត:ង:ប:ន:ខ្ញ:ុ:ប្ត:ស:ស្ត:ីខ្ញ:ុ: ពួ:ក:អ:ក:ធ្ម:ី
ក:ារ:ណ:ស:ខ្ញ:ុ: ទ:ទ:ួ:ហ:ើ:យ:ទ:ើ:ប:ចូ:ល:ទ:ៅ:ក:អ:ន:ាថ:ប:ណ្ឌ:ិ:ក:គ:ហ:ប:ត:ិ ល:ុ:ះ:ចូ:ល
ទ:ៅ:ដ:ល់:ហ:ើ:យ:ក:ន:ិ:យ:ាយ:ព:ក់:ព:ាក់ ជ:ាម:ួ:យ:ន:ឹ:ង:អ:ន:ាថ:ប:ណ្ឌ:ិ:ក:គ:ហ:ប:ត:ី ហ:ើ:យ
ក:ម:ុ:ង:ក:ន:ុ:ង:ទ:ី:ដ:ាំ:ស:ម:គ:ួ:រ ។ អ:ន:ាថ:ប:ណ្ឌ:ិ:ក:គ:ហ:ប:ត:ិ ន:ិ:យ:ាយ:ន:ឹ:ង:ព:ជ:ត:ហ:ស:ដ្ឋ:
ដ:ែ:ល:អ:ង:្គ:យ:ក:ន:ុ:ង:ទ:ី:ដ:ាំ:ស:ម:គ:ួ:រ:ដ:ោ:យ:ព:ាក:្យ:ដ:ូ:ច:ខ:្ញ:ុ:ំ:ថ: ន:ែ:ត:ហ:ប:ត:ិ:ក:ាល:ព:ីដ:ើ:ម:ប:ើ
ខ្ញ:ុ:ំ:ប:ាន:ម:ក:ដ:ល់:ហ:ើ:យ អ:ក:ម:ែ:ន:ត:ែ:ប:ញ:្ញ:ប:ក:ិ:ច:្ច:ក:ារ:ទ:ាំ:ង:ព:ួ:ង ហ:ើ:យ:ន:ិ:យ:ាយ
ព:ក់:ព:ាក់:ម:ក:ជ:ាម:ួ:យ:ម:ន:ឹ:ង:ខ្ញ:ុ:ំ ក:ឥ:ឡ:ូ:វ:ន:េ:ះ:អ:ក:ធ្ម:ី:ត:ោ:ះ:ត:ើ:យ ម:ែ:រ:ជ:ាម:ួ:យ:ប:ត:្ត:ប:ត:ី:ខ្ញ:ុ:ំ:ប:ុ:ត្ត:ស
ស្ត:ីខ្ញ:ុ: ពួ:ក:អ:ក:ធ្ម:ី:ក:ារ:ណ:ស:ខ្ញ:ុ: ថ: ន:ែ:ន:ាយ:ព:ាល់:គ:ា: ប:ើ:ដ:ូ:ច:ខ:្ញ:ុ:ំ:ប:ូ:ជ:អ:ក
ព:ាល់:គ:ា:ត្រ:ូ:ត:ត:ាម:ត:្រ:ម:ី ហ:ើ:យ:ចំ:អ:ិ:ន:ប:ប:រ ចំ:អ:ិ:ន:ចុ:យ ចាត់:ចែ:ង:ស:ម:្ម

ឧត្តរកង្ហានំ សម្ផាសេថាតិ ។ កិន្តុ ខោ តេ គហបតិ
អាវាសោ ។ ១ ។ ការិយតិ ។ ១ ។ ១ ។ ១

ទ្រង់ឆ្លាក់ដែលសម្ដេចក្ដីភ្ជ: (ទ្យ)ណ)នៃគហបតីអាវហមង្គលនឹងរ៉ាវហមង្គលឬ មហាយញ្ញពិធីនឹងកើតមានឡើងក្រោកជជល់អ្នកឬអ្វី ឬមួយអ្នកបានអញ្ជើញព្រះបាទពិម្ពិសារមគធសេនិយពជ ព្រមទាំងពួកពលឲ្យមកទទួលក្រយាហារក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ រាជគហសេដ្ឋីទ្រាយថា នែគហបតី អាវហ-មង្គលនឹងរ៉ាវហមង្គលរបស់ខ្ញុំមិនមានទេ ឬមួយខ្ញុំអញ្ជើញព្រះបាទពិម្ពិសារមគធសេនិយពជ ព្រមទាំងពួកពល ឲ្យមកទទួល ក្រយាហារក្នុងថ្ងៃស្អែកនេះក៏ទេដែរ ខ្ញុំមានតែមហាយញ្ញពិធីមែន គឺនិមន្ដព្រះសង្ឆមានព្រះពុទ្ធអគ្គជាប្រធានមកទទួលភត្តក្នុងថ្ងៃស្អែកនេះ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីសួរថា នែគហបតី អ្នកពោលថា ពុទ្ធ ដូច្នេះឬ ។ រាជគហសេដ្ឋីតបថា អើគហបតី ខ្ញុំពោលថា ពុទ្ធ ដូច្នេះមែន ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី សួរទៀតថា នែគហបតី អ្នកពោលថា ពុទ្ធ ដូច្នេះឬ ។ រាជគហសេដ្ឋីតបថា អើគហបតី ខ្ញុំពោលថា ពុទ្ធ ដូច្នេះមែន ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី សួរទៀតថា នែគហបតី អ្នកពោលថា ពុទ្ធ ដូច្នេះឬ ។ រាជគហសេដ្ឋីតបថា អើគហបតី ខ្ញុំពោលថា ពុទ្ធ ដូច្នេះមែន ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីពោលទៀតថា អើគហបតី សម្ដេងគឹកកងថា ពុទ្ធ ដូច្នេះ នេះជាសម្ដេងដែលគេកកបាន ដោយកម្រក្នុងលោក ម្នាលគហបតី តើខ្ញុំនឹងអាច

ឥមំ ការណំ តំ ភគវន្តំ ឧស្សជ្ជាយ ឧបសង្កមិតុំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ។ អការណោ ខោ ភគវតា ឥមំ ការណំ តំ ភគវន្តំ ឧស្សជ្ជាយ ឧបសង្កមិតុំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ ស្សេធាធ ភ្ជ ការណេ ន តំ ភគវន្តំ ឧស្សជ្ជាយ ឧបសង្ក-មិស្ស អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ។

[៣៥៥] អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ ភគវតា ស្ស្ធ-ជាហ ការណេ ន តំ ភគវន្តំ ឧស្សជ្ជាយ ឧបសង្កមិស្ស អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ពុទ្ធ ភ្ជ ភ្ជ ស ន ធ ឯ ឯ(១) ភ្ជ ស ធ ភ្ជ ភ្ជ ភ្ជ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ ភគវតា យេន ស ន ធ ភ្ជ ។ អ ។ ។ ។

ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ១ ១ ១

[៣៥៦] អថខោ សីវកោ យក្ខោ អន្តរហិតោ សទ្ធមនុស្សាវេសិ

សតំ ហត្ថី សតំ អស្សា សតំ អស្សតរីរថា
សតំ កញ្ញា សហស្សានិ អាមុត្តមណិកុណ្ឌលា
ឯកស្ស បទវីតិហារស្ស កលំ នាគ្ឃន្តិ សោឡសឿ ។
អតិក្កម គហបតិ អតិក្កម គហបតិ អតិក្កន្ត្វេ
សេយ្យោ នោ បដិក្កន្ត្ថ ។

[៣៥៧] អថខោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស អន្ធការោ អន្តរធាយ ។ អាលោកោ ចាតុរហោសិ ។ យំ អហោសិ ភយំ ឆម្ភិតត្តំ លោមហំសោ សោ ឧប្ប-ជ្ជិ ។ ទុតិយម្ប ខោ ។ បេ ។ តតិយម្ប ខោ អនាថ-បិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស អាលោកោ អន្តរធាយ ។ អន្ធការោ ចាតុរហោសិ ។ ភយំ ឆម្ភិតត្តំ លោមហំសោ ឧទបាទិ ។ តតោ ១ បុន ឯវត្តិ តុ ការ ១ អហោសិ ។ តតិយម្ប ខោ សីវកោ យក្ខោ អន្តរហិតោ សទ្ធម-នុស្សាវេសិ

(៣៩៦) គ្រានោះ សីវ៉ាកយក្សដែលចាត់ទៅ ក៏បញ្ជូញសម្ដេងឡើងថា

ដំរី ១ សែន សេះ ១ សែន រថទ័ពដោយមមសេះ១ ១ សែន ស្រីដ៏ចំដ៏ដែលប្រដាប់ដោយកុណ្ឌល ជាវិការៈនៃកែវមណី ១ សែន ក៏មិនដល់មួយចំណិត នៃការឈានទៅ ១ ជំហាន ដែលបណ្ឌិតបែកឲ្យជាចំណែក ១៦ អស់ជ្រុង ១៦ ដង ១ ។

ម្នាលគហបតី អ្នកចូរឈានដើរទៅ ម្នាលគហបតី អ្នកចូរឈានដើរទៅ ការឈានដើរទៅរបស់អ្នកប្រសើរណាស់ ការត្រឡប់ទៅវិញ មិនប្រសើរទេ ។

(៣៩៧) លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ក៏ចាត់ផ្ទឹតទៅវិញ ។ ពន្ធឹកូ ក៏កើតក្រោកដឡើង ។ ភ័យសេចក្ដីតក់ស្លុតព្រឺពេមនោះឯង ក៏ម្ចាប់ចាត់ទៅ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ក៏ចាត់ពន្ធឹអស់ជ្រុងពីដងផង ។ បេ ។ អស់ជ្រុងបីដងផង ។ ផ្ទឹតក៏កើតក្រោកដឡើង ។ ភ័យសេចក្ដីតក់ស្លុតព្រឺពេមក៏កើតឡើង ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចង់ត្រឡប់អំពីទីនោះមកវិញ សីវ៉ាកយក្សដែលចាត់ទៅហើយនោះ ស្រាប់តែបញ្ជូញសម្ដេងអស់ជ្រុងជាគំរប់ប្រាំដងថា

សតំ ហត្ថី សតំ អស្សា សតំ អស្សតរីរថា
សតំ កញ្ញា សហស្សានិ អាមុត្តមណិកុណ្ឌលា
ឯកស្ស បទវីតិហារស្ស កលំ នាគ្ឃន្តិ សោឡសិំ ។
អតិក្កម តហាមតិ អតិក្កម តហាមតិ អតិក្កន្ត្វេ
សេយ្យោ ហោ ២ដ្ឋ ២ដ្ឋ ។ ១ តតិយម្ប ១ ១ ១ អ១ាជ-
ប១ណ្ដិកស្ស ១ហាមតិស្ស អ១ូ១ាកេ ១ ១ ១

ដំរី ១ សែន សេះ ១ សែន រថដែលទឹមដោយមេសេះអស្សតរ ១ សែន ស្រីដ៏ទ្រង់ ដែលពាក់ក្ដាលជាវិការៈនៃកែវមណី ១ សែន មិនដល់ចំណិត នៃការណាន១ ១ ដំហាន ដែលបណ្ដិតនៃកន្ទ្រាបាំណាត ១៦ អស់ការៈ ១៦ ដងទេ ។

ម្នាលគហបតី អ្នកចូរណាន១ដើរ១ ម្នាលគហបតី អ្នកចូរណាន១ដើរ១ ការណាន១ដើរ១របស់អ្នកប្រសើរណាស់ ដំណើរត្រឡប់ថយក្រោយវិញ មិនប្រសើរទេ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ក៏ចាត់ឆ ឆឹតរ១វិញ អស់ការៈបីដង ។ ពន្ធ ក៏ត្រេតត្រាតដ១ឡើង ។ ក័យសេចក្ដីតក់ស្ដុតព្រឺរោមនោះ ឯងក៏រមូរ១ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីចូលរ១ទៅកាន់ស្ដីតវន ។

(៣៥៨) សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គ១ឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ហើយទ្រង់ចង្ក្រមក្នុងទីវាល ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទតឃើញអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ដើរមកពីចម្ងាយលឹម ។ លុះទ្រង់ទតឃើញហើយ ក៏ថយចុះអំពីទីចង្ក្រម ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេតាក់តែងថ្វាយស្រាប់ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់ហើយ ទើបមានព្រះបន្ទូលនេះ១ទៅនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា ម្នាលសុទត្ត អ្នកចូរមកនេះ ។ ឯអនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានចិត្តត្រេកអរ១ពេកយ ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលត្រាស់ហៅ អ្នកអញចំណ្ងៃ ហើយ

យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ។ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ
ចរណេសុ សិរសា និបតិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច ។ ភន្តេ
ភគវា សុខំ សយិត្ថ ។

(៣៥៩) សព្ពទា វេ សុខំ សេតិ
ព្រាហ្មណោ បរិនិព្ពុតោ
យោ ន លិម្ពតិ កាមេសុ
សីតិភូតោ និរូបធិ ។
សព្ពា អាសត្តិយោ ឆេត្វា
វិនេយ្ យ ហទយេ ទរំ
ឧបសន្តោ សុខំ សេតិ
សន្តិं ហិ ឯ្ យ[1] ចេតសោ តិ ។

(៣៦០) អថ ខោ ភគវា អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហ-
បតិស្ស អនុបុព្វីកថំ កថេសិ ។ សេយ្យថីទំ ។
ទានកថំ សីលកថំ សគ្គកថំ កាមានំ អាទីនវំ
ឱការំ សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ បកាសេសិ ។

---

[1] ១. អ្ឃ ។ ម. សន្តិមត្ថ ។

ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបទៀបព្រះបាទទាំងគូ នៃព្រះមានព្រះភាគ ហើយក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទុំស្ពល់ស្រួលទេឬ ។

(៣៥៨) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា បុគ្គលណាមានសេចក្តីត្រ-ជាក់មិនមានកិលេសគ្រឿងសៅហ្មងមិនជាប់នៅក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាព្រាហ្មណ៍អ្នកមានទុក្ខរម្ងាត់ហើយ រមែងដេកនៅដាសុខគ្រប់កាលទាំងពួង ។ (មនុស្សណា) កាត់បង់ទូវសេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុងកពទាំងពួង ហើយនាំបង់ទូវសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយក្នុងហឫទ័យចេញ (មនុស្សនោះ) ឈ្មោះថាជាអ្នកស្ងប់រម្ងាប់ ដល់ហើយទូវសេចក្តីរម្ងាប់នៃចិត្ត រមែងដេកនៅដាសុខ ។

(៣៦០) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងអនុបុព្វីកថាដល់អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ។ អនុបុព្វីកថានោះគឺអ្វីខ្លះ ។ អនុបុព្វីកថានោះ គឺ ទ្រង់ប្រកាសទូវទានកថា ១ សីលកថា ១ សគ្គកថា ១ កាមាទីនវៈដ៏លាមកសៅហ្មង ១ នឹងអានិសង្សក្នុងការចេញកសាងផ្ទះ ១ ។

យនា ភគវា អញ្ញាសិ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឺ ភាសិតំ
ម្ចុ ចិត្តំ ១ ១ ១

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ថា អនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានចិត្ត ស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណធម៌ មានចិត្តអណ្តែតឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លាក្នុងពេលណា ក៏ធម្មទេសនាដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់ឆ្លាយ ទ្រង់លើកឡើងសម្តែងដោយព្រះអង្គឯង ព្រះអង្គទ្រង់ប្រកាសនូវធម្មទេសនានោះ គឺ ទុក្ខសច្ច សមុទយសច្ច និរោធសច្ច មគ្គសច្ច ក្នុងពេលនោះ ។ សំពត់ដ៏ស្អាតដែលមិនមានពណ៌ទៀ តែងទទួលយកនូវទឹកជ្រលក់ដោយប្រពៃយ៉ាងណាមិញ ក៏ដូចជាធម្មចក្ខុ គឺ សោតាបត្តិផលមានធូលីតិចប្រាសហើយ មានមន្ទិលតិចប្រាសហើយ ក៏ចាន់កើតឡើងដល់អនាថ-បិណ្ឌិកគហបតី លើអាសនៈនោះដូច្នេះថា ធម្មជាតណាមួយ មានសភាពកើតឡើងហើយជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះមានសភាព រលត់ទៅវិញជាធម្មតា ។

(៣៦១) ត្រានោះ អនាថបិណ្ឌិតគហបតីបានឃើញធម៌ហើយ បានលុះធម៌ហើយ បានជ្រាបច្បាស់ធម៌ហើយ មានចិត្តប្ញុះកាន់ធម៌ស៊ីប់ហើយ ឆ្លងចាកសេចក្តីសង្ស័យហើយ ប្រាសចាកសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ហើយ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លា លែងជឿនូវពាក្យបុគ្គលដទៃក្នុងសាសនា របស់ព្រះសាស្តា ហើយបានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ ទទឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពីកេះពេកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

អភិក្ខណ្ដ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ឯកច្ចានំ ភ ទុក្ខជេយ្យ
ឯកច្ចានំ ភ ទ្ទាវេយ្យ ទ្ទាសេ ភ ឯកច្ចានំ ភ ទ្ទាវ ទ្ទាសេ ភ
ឯកច្ចានំ ភ ទ្ទាវ

ពីកេះគោកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម្មដែលព្រះអង្គទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយអនេកបរិយាយយ៉ាងនេះ (ភ្ជាប់ណាស់) គួរនាដូចជាមនុស្ស បើកវត្ថុដែលគេផ្តាច់ឲ្យផ្ទាល់ ឬដូចជាមនុស្សបើកបង្ហាញរបស់ដែលគេលាក់ទុកមិនមានមុក ពុំនោះសោតដូចជាមនុស្សប្រាប់ផ្លូវ ដល់អ្នកវង្វេង ឬដូចមនុស្សកាន់ប្រទីបប្រេងលបំភ្លឺ ក្នុងទីងងឹតដោយគិតថាមនុស្សដែលមានភ្នែកនឹងមើលឃើញរូបតាងបានបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់ នូវព្រះមានព្រះភាគផង នូវព្រះធម្មផង នូវព្រះភិក្ខុសង្ឆផង ថាជាទីពឹងទីរលឹក សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាប នូវខ្ញុំព្រះអង្គថា ជាឧបាសកដល់ហើយនូវព្រះត្រៃសរណគមន៍ ស្មើដោយដំរិតចាប់ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើមរៀងទៅ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយវិញទៀត សូមព្រះមានព្រះភាគមួយអាទ្ទីដោយព្រះភិក្ខុសង្ឆ ទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីដឹងច្បាស់ថាព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណរួចចៀសចេញទៅ ។

(៣៦២) អសេ្ជ្ជ សំ ខោ ភ ជ្ជ ភ ហ ាគ ោ សេ ដ្ឋ ី អ ន ាថ-
ប ិ ណ្ឌ ិ ក ោ ន ក ាេ រ ភ ហ ប ត ិ ន ា ស ្ វ ត ន ាយ ព ុ ទ ្ ធ ប ្ ប ម ុ ខ ោ
ស ង ្ ឆ ា ឯ ម ត ្ ត ោ ត ិ ។ អ ថ ខ ោ ភ ជ ្ ជ ភ ហ ាគ ោ ស េ ដ ្ ឋ ី អ-
ន ាថ ប ិ ណ ្ ឌ ិ ក ំ ភ ហ ប ត ិ ឯ ត ទ ០ ០ ០

(៣៦២) ពាជគហសេដ្ឋីបានពោលថា អនាថបិណ្ឌិកគហបតី និមន្ត ព្រះសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីកត្តកិច្ចក្នុងផ្ទះស្អែកដូច្នេះហើយ ។ ចំណែកខាងពាជគហសេដ្ឋី បាននិយាយពាក្យនេះទៅកាន់អនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា ម្នាលគហបតី បានពោលថា អ្នកនិមន្តព្រះសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដើម្បីកត្តកិច្ចក្នុងផ្ទះស្អែក តែអ្នកជាអាគន្ត្រុកៈ ទើបធ្វើកត្តដើម្បីព្រះសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដោយវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយ (ស្ប្រ៊ីង) ឯណា ម្នាលគហបតី ខ្ញុំទើបឲ្យវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយនោះដល់អ្នក ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីឆ្លើយថា ម្នាលគហបតី កុំចុះ ខ្ញុំមានវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយធ្វើកត្តដើម្បីសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានហើយ ។

(៣៦៣) អ្នកនិគមក្រុងពាជគ្រឹះ បានពោលដំណឹងឆ្លាស់ថា អនាថ-បិណ្ឌិកគហបតីបាននិមន្តព្រះសង្ឆ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីកត្តកិច្ចក្នុងផ្ទះស្អែក ។ លុះនោះ អ្នកនិគមក្រុងពាជគ្រឹះនិយាយពាក្យនេះទៅនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា បពិត្រគហបតី ពោលថា អ្នកបាននិមន្តព្រះសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីកត្តកិច្ចក្នុងផ្ទះស្អែក តែអ្នកជាអាគន្ត្រុកៈ ទើបធ្វើកត្តកិច្ចដើម្បីព្រះសង្ឆ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដោយវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយឯណា ម្នាលគហបតី ខ្ញុំឲ្យវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយនោះដល់អ្នក ។

អលំ អយ្យ អត្ថ មេ ១យ្យាយ៉ាកាំ យេ ១ាហាំ ពុទ្ធ-
ម្ចុ១ស្ស សង្ឆស្ស ១ត្ថ ១ារ១ស្ស ១ារ១ាមីតិ ។

(៣៦៤) អ១ស្ស ១ោ ១ជ ១ាតជ ១ោ ១ជ១ាយ
ពិម្ពិ១ារ១ ១ាជ១ ១ារ១ ១ារ១ ១ារ

អនាថបិណ្ឌិកធ្វើយថា នែអ្នក កុំចុះ ខ្ញុំមានវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយ ធ្វើកត្ត ដើម្បីព្រះសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានហើយ ។

(៣៦៤) ព្រះបាទពិម្ពិសារមាគធសេនិយពជ្រាបចម្ងាស់ថា ឮថា អនាថបិណ្ឌិកគហបតី បានទិមន្ត្រព្រះសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីកត្ត្ត្

អថ ខោ ភគវា បុព្ពណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន ភាវិតកាស្ស សេដ្ឋិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទि សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឆេន ។ អថ ខោ អាវាដមណ្ដិកោ ភិក្ខូ ពុទ្ធប្ប្ដមុខំ ភិក្ខុសង្ឆំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្ដប្ប្ដេត្វា សម្ប្ដវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឿ ឯនីតបត្តបាណឿ ឯកមន្តំ និសីទि ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាវាដមណ្ដិកោ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោច អនិ-ច្ចាសេតុ ភេ ភន្តេ ភគវា ភាវិតត្តានំ ទារកានំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឆេនាតិ ។ ឧញ្ញាតោ ខោ ភិក្ខូ ភគវតា ឧដ្ឋាយ ភគវន្តំ ។ ឧ្ញ្ញាតំ ភគវា ឧ្ញ្ញាតំ ឧ្ញ្ញាតាតិ ។ អថ ខោ ភគវា អាវាដមណ្ដិកំ ភិក្ខូ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្ស្ដ្ដ្ដ

លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ទ្រនាប់ចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់លំនៅរបស់ពួកគហបតីសេដ្ឋី លុះចូលទៅដល់ ហើយក៏គង់លើអាសនៈដែលក្រាលថ្វាយ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឆ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ជាអគ្គាសថ្វាយខាទនីយភោជនីយ. ហារដ៏ឆ្ងាញ់ពីសាដោយដៃខ្លួនឯង ចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឆ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ត្រាតែដល់លោកប្រកែកលែងទទួលទៀត លុះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឆាន់ស្រេច លែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងចានត្រហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីលុះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ចូលក្រាបទូលពាក្យនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឆ ទទួលនិមន្តគង់ចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថីរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលគហបតី ព្រះតថាគតទាំងឡាយរមែងត្រេកអរ ចំពោះកន្លែងដ៏ស្ងាត់ដាច់ដោយឡែក ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គដឹងច្បាស់ហើយ បពិត្រព្រះសុគត ខ្ញុំព្រះអង្គដឹងច្បាស់ហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់អនាថបិណ្ឌិកគហបតីឲ្យយើញច្បាស់ ឲ្យក្លាហានច្បាស់ ឲ្យរីករាយច្បាស់ ដោយធម្មីកថា ហើយព្រះអង្គក្រោកចាកអាសនៈ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរចៀសចេញទៅ ។

សេចក្ដីសង្ខេបនៃ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិវត្ថុ ជើងវគ្គ

(៣៦៦) តេន ខោ បន សមយេន អនាថបិណ្ឌិ-
កោ គហបតិ ពហុមិត្តោ ហោតិ ពហុសហាយោ អ-
ឌ្ឍយ្យកុលោ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ
ភាជកមហ តំ ការណីយំ តីរេត្វា យេន សាវត្ថី តេន
បក្កាមិ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អទ្ធ-
មគ្គេ មនុស្ស អាណាបេសិ អាភមេ អយ្យ ការ ១
ទ្ធ ១ ១ ១

(៣៦៦) សម្ព័យនោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ជាបុគ្គលមានមិត្តច្រើន មានសម្ងាញ់ច្រើន មានវាចាគួរទ្ទៃអ្នកផងកាន់យក ។ ទើបអនាថបិណ្ឌិកគហបតីពិចារណា នូវកិច្ចដែលគួរធ្វើនោះ ក្នុងក្រុងពាជគ្រឹះ ១ ចេះហើយក៏ត្រឡប់មកក្រុងសាវត្ថីវិញ ។ លុះដល់ពាក់កណ្តាលផ្លូវ អនាថ-បិណ្ឌិកគហបតីបង្គាប់មនុស្សពាំងឡាយថា ម្នាលអ្នកពាំងឡាយ ចូរអ្នកពាល់គ្នាធ្វើអាពាម សាងវិហារ ផ្ដើមធ្វើនូវទាន ឥឡូវនេះព្រះពុទ្ធត្រាស់ហើយក្នុងលោក ឯព្រះអង្គនោះសោត ខ្ញុំក៏ចូលទៅមន្ត្រីហើយ ព្រះអង្គនឹងទ្រង់ពុទ្ធដំណើរមកតាមផ្លូវនេះ ។ ត្រានោះ ពួកមនុស្សដែលអនាថ-បិណ្ឌិកគហបតីបញ្ជូនទៅនោះ ក៏ចាប់ធ្វើអាពាម សាងវិហារ ទាំងផ្ដើមធ្វើនូវទាន ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីទៅដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយ ក៏គយគន់មើល (ការនៃ) ក្នុងក្រុងសាវត្ថីគ្រប់អន្ទោ ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគសមទាំងគង់ទៅក្នុងទីណាហ្ន៏ ទីណាមិនដាតពេក មិនឆ្ងាយពេក អំពីស្រុក ល្ម១ទៅល្ម១មកចាន ល្ម១ពួកមនុស្សដែលត្រូវការដោយប្រយោជន៍ដ៏ឃ្ងាយទាំងទៅមក ជាទីមិនច្រឡូកច្រឡំក្នុងវេលាថ្ងៃ មានសម្ងួតាប ឥតមានសម្ងួតគឹកកង ជាទីប្រាសចាកខ្យល់បក់មកអំពីសរីរៈនៃជនគួរជាទីធ្វើការសម្ងាត់នៃមនុស្ស ទាំងជាទីគួរដល់រីករាយក្នុងវេលាយប់ ។

អន្ធសា ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ដេតសេ្ស ភជ្ជកុ-
មារេ[1] ឧយ្យានំ គតមតោ ដេវ អតិទ្ធរេ ន អច្ចាសន្ទ
គមនាគមនសម្ផ្ទ្ធ អត្ថិកានំ អត្ថិការ មនុស្សានំ
អភិក្ក
ធិ ភ អម្ជ
ធ្ជ
ធ

អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ឃ្លានាឃើញនូវក្លិនរបស់ពាជកុមារណ្ឌោះផត ជាទីមិនឆ្ងាយពេក មិនដាតពេកអំពីស្រុក ស្ទុមពៅមកបាន ស្ទុមពួកមនុស្ស ដែលត្រូវការដោយប្រយោជន៍ផ្សាយពៅមកបាន មិនច្រឡូកច្រឡំ ក្នុងវេលាថ្ងៃ មានសម្ងួនតិច ឥតមានសម្ងួនគឺកកងជាទីប្រាសចាកឃ្យល់ចាក់ មកអំពីសរីរៈនៃមនុស្ស គួរជាទីធ្វើការសម្ងាត់នៃមនុស្ស ជាទីគួរដល់រីរវេកក្នុងវេលាយប់ លុះឃើញហើយក៏ចូលពៅកព្រះពាជកុមារណ្ឌោះផត លុះចូលពៅដល់ហើយ បានពោលពាក្យនេះ ទៅនឹងព្រះពាជកុមារណ្ឌោះផតថា បពិត្រព្រះអយ្យបុត្រ សូមព្រះអង្គប្រទានទ្យានមកខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីនឹងធ្វើអាពាម ។ ផតពាជកុមារនិយាយថា ម្ចាលគហបតី អាពាមខ្ញុំឲ្យ (អ្នកទេ) មិនបានទេ លុះតែ (អ្នកឲ្យ) ថ្ងៃ) ត្រាស ដោយកាដ (((

អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ សត្ថុនោ ហត្ថេ
ឧទកមាបេត្វា ផុសិតុំ ។ តតោ ។ សត្ថា ។ ។
ឧបាសិកា ។ ។ ។

លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីបានឲ្យគេផ្ទុកប្រាក់ដោយរទេះចាំងឡាយហើយឲ្យក្រាលតំរៀប ដោយគោដ៏នៃគហាបណៈ ក្នុងព្រៃរបស់ជេតពាជកុមារ ។ ប្រាក់ដែលជញ្ជូនយកមកតែម្តងប៉ុណ្ណោះ មិនគ្រាន់ត្រង់ទីតុកាសបន្តិចជុំវិញនោះទេ ។ ឯអនាថបិណ្ឌិកគហបតីក៏បានបង្គាប់ពួកមនុស្សថា នែនាយពាល់គ្នា ចូរអ្នកទៅនាំយកប្រាក់មកទៀត យើងនឹងក្រាលត្រង់ទីតុកាសនេះ ។ គ្រានោះ ជេតពាជកុមារមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា គហបតីនេះចំណាយប្រាក់ច្រើនដល់ម្លោះ ចំពោះកិច្ចណា កិច្ចនោះមិនមែនជារបស់ថោកតាមទេ ។ លុះនោះ ជេតពាជកុមារពោលនូវពាក្យនេះនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា ណ្ហើយគហបតី អ្នកកុំឲ្យក្រាលទីតុកាសនោះទៀយ អ្នកចូរឲ្យទីតុកាសនោះដល់ខ្ញុំ ទានទ្ធុ:ទ្ធ:ទ្ធ:ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ដល់ខ្ញុំ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីបានថ្វាយទីតុកាសនោះ ដល់ជេតពាជកុមារ ដោយគិតថា ជេតពាជកុមារនេះ ជាមនុស្សល្ងីល្ងើញាមានមនុស្សស្គាល់ (ច្រើន) មានឫទ្ធិច្រើន ឯសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងធម្មវិន័យនេះ (ទ្ធ:ធ្ងន់ធ្ងរ) ដល់ពួកមនុស្សដែលគេស្គាល់ មានសភាពយ៉ាងនេះ ។ គ្រានោះជេតពាជកុមារ

ឥស្ម ។ ១ ។ ១ ១ ១

ជានកសាងនូវផ្ទះក្នុងទីនុ៎ះ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិក-
គហបតី ឲ្យគេធ្វើវិហារ ឲ្យគេធ្វើចរមណ ឲ្យធ្វើបន្ទប់ ឲ្យធ្វើឧបដ្ឋាន-
សាលា ឲ្យធ្វើពេងកូង ឲ្យធ្វើកប្ប៊ីយកុដ ឲ្យធ្វើវច្ចកុដ ឲ្យធ្វើទីចង្ក្រម
ឲ្យធ្វើសាលាសម្រាប់ចង្ក្រម ឲ្យធ្វើអណ្ដូងទឹក ឲ្យធ្វើសាលាទៀបអណ្ដូង
ទឹក ឲ្យធ្វើពេងកូង ឲ្យធ្វើសាលាទៀបពេងកូង ឲ្យធ្វើស្រះបោក្ខរណី
ឲ្យធ្វើមណ្ឌបក្នុងផ្នត់ដ្ឋាន ។

(៣៦៧) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ
ជាទីសម្ដេចពុទ្ធអាស្រ័យ ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ទិសខាងជើងក្រុងវេសា-
លី ព្រះអង្គទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ទិសខាងកើត ដោយលំដាប់ឆ្ពោះត្រង់ទៅ
ក្រុងវេសាលី ។ មានសេចក្ដីដំណាលថា ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅ
ក្នុងកូដាគារសាលា ក្នុងព្រៃមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលីនោះ ។

(៣៦៨) តេន ខោ បន សមយេន មនុស្ស-
សង្ឆ្ការ នវកម្ម ការេន្តិ យេបិ ភិក្ខូ នវកម្ម អ-
ធិដ្ឋេន្តិ តេបិ សង្ឆ្ការ ឧបដ្ឋេន្តិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនា-
សនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេ ។

(៣៦៩) អថ ខោ អញ្ញតរស្ស ឧច្ចិ្ចនស្ស តុន្ទក-
យស្ស ឯតទហោសិ ន ខោ ឥទំ ឯកាកិ ភវិស្សតិ
យថាយិមេ មនុស្ស សង្ឆ្ការ ការេន្តិ យន្ត-
ណាហំ នវកម្ម ការយ្យន្តិ ។ អថ ខោ សោ ឧច្ចិ្ចនោ
តុន្ទកាយោ សាមំ ចង្ការ្ម មត្តិ្តកា ឥដ្ឋការ ចិនិត្វា
ការ្ម(១) ឧដ្ឋាបេសិ ។ តេន អការ្ម លេន ចិតា ឥដ្ឋា
ភិត្តិ បរិបតតិ(២) ។ ទុតិយម្ប ខោ ។ បេ ។ តតិយម្ប
ខោ សោ ឧច្ចិ្ចនោ តុន្ទកាយោ សាមំ ចង្ការ្ម មត្តិ្តកា
ឥដ្ឋការ ចិនិត្វា ការ្ម ឧដ្ឋាបេសិ ។ តេន អការ-
លេន ចិតា ឥដ្ឋា ភិត្តិ បរិបតតិ ។ អថ ខោ សោ
ឧច្ចិ្ចនោ តុន្ទកាយោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិចារេតិ យេ

---

១ ម. ការ្ម ។ ២ ម. ម. បរិបតតិ ។

សេចក្ដីសង្ខេបនៃ: ការធ្វើនូវកម្មនឹងរឿងជាងដុសឫជើរ

(៣៦៨) សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយកំពុងយកចិត្តទុកជាក់ធ្វើនូវកម្ម គឺការងារប្ដីក៏ចាត់ផ្ដត់ផ្ដង់ពួកកូនក្ដីដែលជាអ្នកជាប់ដេនធ្វើនូវកម្មដោយចាស ចិញ្ចាចាត សេនាសន: ទីដ៏ភេសជ្ជចិត្តារជ្ជាជាបច្ចយសម្រាប់អ្នកជម្ងឺដោយគោរព ។

(៣៦៩) លំដាប់នោះ មានជាងដុសឫជើរម្នាក់ ជាអ្នកកំសត់ មានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ពួកមនុស្សទាំងនេះកំពុងយកចិត្តទុកជាក់ធ្វើនូវកម្ម ព្រោះអំពើណា អំពើនេះមិនមែនជារបស់ថោកទាបទេ បើដូច្នោះគួរតែអញធ្វើនូវកម្មដែរ ។ ឯជាងដុសឫជើរជាអ្នកកំសត់នោះជាន់ដីចោះឥដ្ឋ ហើយធ្វើជញ្ជាំងដោយខ្លួនឯង។ ជាងដុសនោះមិនឈ្វាសរៀប ជញ្ជាំងរៀបជញ្ជាំងក៏លំវៅ ។ ជាងដុសកំសត់នោះជាន់ដីឥដ្ឋធ្វើជញ្ជាំងដោយខ្លួនឯងអស់រាប់ជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ អស់រាប់ជាគំរប់បីដងផង ។ ជាងដុសមិនឈ្វាសនោះធ្វើជញ្ជាំងរៀប ជញ្ជាំងក៏លំវៅ ។ លំដាប់នោះជាងដុសកំសត់នោះពោលពាក្យ តិះដៀល បន្ទុះបន្ទាប់ថា ជនទាំងឡាយណា

ឥមេសំ សមណានំ សក្យបុត្តិយានំ ទេន្តិ ចីវរបិណ្ឌ-
បាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារំ តេ ឥមេ
ជីវន្តិ អនុសាសន្តិ តេសញ្ច នវកម្មំ អធិដ្ឋន្តិ
អហំ បនម្ហិ ទន្ធជ្ជាតោ ន មំ ភោតា ជីវតិ ឯ អ-
នុសាសតិ ឯ នវកម្មំ ឯ អធិដ្ឋតីតិ ។ អសេ្ស្ចសុ ខោ
ភិក្ខូ ឥសេ្ស ទន្ធជ្ជេ ភុន្ទកាយេ ឧជ្ជាយន្តេ
ទីយន្តេ រិចាចេន្តេ ។ អជ្ជ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អជ្ជ ខោ ភគវា ឯតេ ជ្ជ ជ្ជ
ឯតេ ។ បការណា ឆ ម្ហ ភគ្គ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ នវកម្មំ ធាតុ នវកម្ម្ យោ ភិក្ខវេ
ភិក្ខុ ឧសេ្ស ក្ខ អាមជ្ជ ធ ជ ។ ខោ ។ ។ ។
ទ ។ ។ ។

ឲ្យចាស់ ចំណ្ណចុតសេនាសនៈ ទីដ៏ឆ្ងាយសម្រាប់អ្នកដ្ឋី ដល់ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍នេះ ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍នេះ ជួនានប្រៀនប្រដៅនូវជនពាល ឆ្ងាយផង ក៏ប់រងនូវនវកម្មរបស់ជនពាលនោះផង ចំណែកខាងអញជាមនុស្សកំសត់ គ្មានអ្នកណាមួយជួយ ជួនានប្រៀនប្រដៅ ក៏ប់រង នូវនវកម្មរបស់អញសោះឡើយ ។ ពួកភិក្ខុ ក៏ចាន ឮជាងដុលកំសត់នោះ ពោលពាស ត ះ ដ្ឋៀ ល ។ ភិក្ខុ ទាំ ង នោ ះ ក ំ ក្រ ាបបង្គំ ទូ ល ។ ។ ។

យនិ សង្ឆស្ស បត្តកល្ល សង្ឆោ ឥត្ថន្ថាមស្ស ក. ហាបតិនោ វិហារំ ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ ១០ភាគ្ធំ ១០ទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ សង្ឆោ ឥត្ថន្ថាមស្ស ១ហាបតិនោ វិហារំ ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ ១០ភាគ្ធំ ១០ទេតិ ។ យស្ស-យស្ស១ តោ ១ខមតិ ឥត្ថន្ថាមស្ស ១ហាបតិនោ វិហារស្ស ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ ១០ភាគ្ធស្ស ១ទានំ ១សោ ១ត្ថាស្ស យស្ស ១ក្ខមតិ ១សោ ១ភាសេយ្យ ។ ១ទ្ធ១ សង្ឆេ ១ឥត្ថន្ថាមស្ស ១ហាបតិនោ ១វិហារេ ១ឥត្ថន្ថាមស្ស ១ភិក្ខ-ុនោ ១០ភាគ្ធំ ១ខមតិ ១សង្ឆស្ស ១ឥស្ម ១ត្ថាយ ។ ១ឯ-ខមតិ ១ការយាមិ ១ ។

(៣៧០) ១ឯ១ខោ ១ភ១ភ ១ វ១ាសាលិយំ ១យ១ាភ១ិ១ន្ធ១ំ ១វិ១ាវ១ិ១ា ១យ១ន ១ សា១ត្ថ ១ ១ត១ន ១ ១ា១ិ១ំ ១ ១ ១

បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីឲ្យនូវនវកម្មដ.ល់ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ចំពោះវិហាររបស់គហបតីឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឆឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ចំពោះវិហារ របស់គហបតីឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ចំពោះវិហារ របស់គហបតីឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ សង្ឆឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ចំពោះវិហារ របស់គហបតីឈ្មោះនេះ គួរដល់សង្ឆព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៣៧០) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅក្នុងក្រុងវ៉ៃសាលី គួរដល់ពុទ្ធអធ្យាស្ត្រ ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរ ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុជាអន្តេវាសិក របស់ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នា ដើរវិលទៅខាងមុខ ។ សង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ក៏ហួងហែងវិហារ ហួងហែងទីដេកថ្ម ទីនេះសម្រាប់ទុបជ្ឈាយ៍របស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់អាចារ្ય

ការិស្សតិ ឥធ អម្ហាកំ ការិស្សតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា
សារីបុត្តោ ពុទ្ធប្បមុខេ សង្ឆេ ឯកដ្ឋគ្គ ឯកដ្ឋគ្គ ឥមានិ
ទ្វិហាវេ ទ្ធ ទ្ធ ឯ ទ្ធ ទ្ធ ។
ឯ ទ្ធ ។ ។ ។

របស់ពួកយើង ទ៉ានេះសម្រាប់ពួកយើង ។ កាលនោះ ព្រះសារីបុត្ត មានអាយុ ១ ០ អ៊ីខាងក្រោយ ។ សង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន កាលបើពួកអន្ដ្ដាវ៉ាសិក របស់ពួកធ្ងន់ក្ដីយ ភិក្ខុ ហួងហែងទ៉ីដេកហ៊ីយ លោកកំ ១ ០ ១ ០ ១ ០

ឥទំ អម្ហាកំ ភវិស្សតីតិ ។ សចេ ភគវាតិ ។ ភិក្ខវេ
ពុទ្ធោ ភគវា ភគវា ហិ ឆាម តេ ភិក្ខវេ ហោយ ពុរិសា
ពុទ្ធ្ធ្ធ្ធ ១ សេ សេ ១ ១ ១

ទីនេះសម្រាប់ពួកយើង ពិតមែនហ្ម ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រាប្ស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់ឫទ្ធានាសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមោឃបុរសនោះមិនសមបើនឹង ដើរដេកនៅខាងមុខ ។ សង្ឆ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ហើយហួងហែងវិហារ ហួងហែងទីដំណេកថា ទីនេះសម្រាប់ទុបជ្ឈាយ៍របស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់អាចារ្យរបស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់ពួកយើងដូច្នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកតែនេះមិនមែនដឹកនាំពួកជនដែលមិនជាន់ជ្រុះ ឲ្យជ្រុះ ។ លុះទ្រង់ឫទ្ធានាសហើយ ក៏ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដូចម្តេចគួរនឹងទទួលអាសនៈប្រសើរ(១) ទឹកប្រសើរ(២) នឹងដុំបាយប្រសើរ(៣)ជាន ។ ពួកភិក្ខុ ១ ក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាចេញអំពីខត្តិយត្រកូលមកជួស ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរជាន ។ ពួកភិក្ខុ ១ ក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាចេញអំពីព្រាហ្មណត្រកូលមកជួស ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរជាន ។ ពួកភិក្ខុ ១

---

១ អដ្ឋកថា ថា សំដៅយកអាសនៈសម្រាប់ព្រះថេរៈ ។ ២ សំដៅយកទឹកទក្ខិណោទកៈ ។
៣ សំដៅយកដុំបាយសម្រាប់សង្ឆត្ថេរ ។

ฬវមាហំសុ យោ ភិក្ខវ ភិក្ខុ ឥមានិ ចតុ ជ្ঝានានិ សោ
អរហតិ អត្តាសនំ អត្តោទកំ អត្តបិណ្ឌន្តិ ។ ฬកេ ភិក្ខ
ฬវមាហំសុ យោ ភិក្ខវ ភិក្ខុ ឥមានិ ចតុ ជ្ঝានានិ សោ អរហតិ អត្តា-
សនំ អត្តោទកំ អត្តបិណ្ឌន្តិ ។ ฬកេ ភិក្ខ ฬវមា-
ហំសុ យោ ភិក្ខវ ។ បេ ។ យោ ភិក្ខវ ធម្ម-
ចិ ជ្ঝានានិ សោ អរហតិ អត្តាសនំ អត្តោទកំ អត្តបិណ្ឌន្តិ ។
ฬកេ ភិក្ខ ฬវមាហំសុ យោ ភិក្ខវ ឧបេក្ខ ជ្ঝា-
ជ្ঝានានិ លាភី សោ អរហតិ អត្តាសនំ អត្តោទកំ អត្ត-
បិណ្ឌន្តិ ។ ฬកេ ភិក្ខ ฬវមាហំសុ យោ ភិក្ខវ ទុតិ-
យជ្ঝានានិ ជ្ঝានានិ លាភី សោ អរហតិ អត្តាសនំ
អត្តោទកំ អត្តបិណ្ឌន្តិ ។ ฬកេ ភិក្ខ ฬវមាហំសុ
យោ ភិក្ខវ តតិយជ្ঝានានិ ជ្ঝានានិ លាភី ។ បេ ។
យោ ភិក្ខវ ចតុត្ថជ្ঝានានិ ជ្ঝានានិ លាភី សោ អរហតិ
អត្តាសនំ អត្តោទកំ អត្តបិណ្ឌន្តិ ។ ฬកេ ភិក្ខ

ក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាចេញអំពីគហបតិត្រកូលមកបួស ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទ្ធ ដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណារៀនគម្ពីរព្រះសូត្រ ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទ្ធ ដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាទ្រទ្រង់វិន័យ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាជាធម្មកថិក ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទ្ធ ដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាបានបឋមជ្ឈាន ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទ្ធ ដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាបានទុតិយជ្ឈាន ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទ្ធ ដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាបានតតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាបានចតុត្ថជ្ឈាន ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទ្ធ ដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះ

ឝ្រមាហ៑ សុ យោ ភ្ពវ សោ តាមន្ទ្ធោ សោ អ្ហ្ហ
ត្ត ១ ១ ១

ក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាជាសោតាបន្ន ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាជាសកិទាគামី ។ បេ ។ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាជាអនាគামី ។ បេ ។ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាជាអរហន្ត ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាបានវិជ្ជា ៣ ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាបានអភិញ្ញា ៦ ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។

(៣៧២) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា. ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុ (នេះ) ធ្លាប់មានមកហើយ នៅខាងហិមវន្តប្បទេសមានដើមជ្រៃធំ ១ ដើម ។ សត្វញ ក្ងគឺ ទត ១ ស្វា ១ ដំរី ១ ជាសំឡាញ់គ្នាតែងនៅអាស្រ័យទឹងដើមជ្រៃធំនោះ ។ សត្វទាំងនោះមិនគោរព មិនគោតក្រែង មិនប្រព្រឹត្តស្មោះស្ម្ងៅទៅវិញទៅមកកន្ទ្ធាឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វជាសម្ងាញ់ទឹងគ្នាទាំងនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះថា ១

មយំ ជានេយ្យាម យំ អម្ហាកំ ជាតិយា មហន្តតរំ តំ
មយំ សក្ខ្យេយ្យាម ករុកេយ្យាម មានេយ្យាម ឬ-
ជេយ្យាម ឥស្ស ច មយំ ជ្ជិកានេ ឥជ្ជេយ្យាមាតិ ។
អថខោ ភិក្ខូ ឥត្ថ្ងៃ ច មក្ខ្លៃ ច ហត្ថ្ងៃ ច ឧបុច្ច-
ស្ស ត្ថ្ងៃ សម្ម ឯ ចោ ភណ ។ យ ជ ហ ។ សម្ម
ចោ ឥ (១) ហោ ម ឥ ម ដ ត្រ ដ ។ ១ ១ ១

ពួកយើង ធ្វើម្តេចនឹងដឹងពិតថា នរណាជាធំពីកំណើតជាងយើង ។ ត្រូវធ្វើ
សក្ការៈ ធ្វើសេចក្តីគោរព កាន់ទាន ចូលជាអ្នកនោះ ម្យ៉ាងទៀតយើងត្រូវឋិត
នៅក្នុងនុវាទរបស់អ្នកនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ទេវតានឹងសួ
សួរដំរីថា ម្នាលសម្លាញ់ អ្នកបានលឹកឃើញហេតុពីមុនដូចម្តេច ។ ដំរីឆ្លើយ
ថា ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ កាលដែលខ្ញុំនៅតូច ខ្ញុំធ្លាប់ដើមត្រែងនេះ ក្នុង
ចន្លោះភ្លៅទាំងពីរហើយដើរទៅ ចុងត្រួយ (ត្រែងនេះ) ទល់នឹងពោះខ្ញុំ ម្នាល
សម្លាញ់ទាំងឡាយ ខ្ញុំរលឹកឃើញនូវហេតុពីមុនដូច្នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ កាលនោះ ទេវតានឹងដំរីសួរស្វាថា ម្នាលសម្លាញ់ អ្នករលឹកឃើញ
ហេតុពីមុនដូចម្តេចខ្លះ ។ ស្វាឆ្លើយថា ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ កាល
ដែលខ្ញុំនៅតូច ខ្ញុំអង្គុយលើផែនដី ហើយទំពាស៊ីត្រួយត្រែងនេះ ម្នាល
សម្លាញ់ទាំងឡាយ ខ្ញុំរលឹកឃើញហេតុពីមុនដូច្នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
គ្រានោះ ស្វានឹងដំរីសួរទៅទាថា ម្នាលសម្លាញ់ អ្នករលឹកឃើញហេតុ
ពីមុនដូចម្តេចខ្លះ ។ ទាឆ្លើយថា ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ ក្នុងទីឯណោះ
មានដើមត្រែងធំ ១ ដើម ខ្ញុំស៊ីផ្លែរួចហើយ ហើរមកអំពីនោះ មកបន្ទោបង់
ជ្ចៈក្នុងនុកាសនេះ ត្រែងនេះក៏កើតអំពីជ្ចៈរបស់ខ្ញុំ ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ
ខ្ញុំជាសត្វធំពីកំណើត តាំងអំពីកាលនោះមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

មក្ខាជោ ច ហាត្ថិនាគោ ច តិដ្ឋន្តិ ។ ឯតមត្ថមេ ចុ ភ្ងុ សម្ម
អម្ហាកំ ជានិយ។ មហន្ត្ថតរ តំ មយ សក្ការ សម្ភ ក.
ត្ថ្ងុ ការ សម្ភ ។ ។ ។

ស្ងាត់ដ៏ជ្រៅ ១ ។ ម្ចាលសម្ងាញ់ ! ! !

ធម្មវិនយេ បព្ជិតា សមានា អញ្ញមញ្ញំ សការ
សម្ផតិ្ត សការ ករុ ត្ត ការ វិហ ារ យ្ យ ជ នេ ត ំ ភ ិ ក្ ខ ូ
អ ម ្ ផ ្ ស ន ្ ធ (( )) ( ) ( ) (

យ៉ាងនេះ គួរណាស់តែគោរពកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តស្មោះស្មើជល់គ្នានឹងគ្នា ដោយហេតុណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើហេតុនុ៎ះ ឲ្យល្អ ក្នុងសាសនានេះចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែនទាំងជ្រះថ្លាជល់ពួកជន ដែលមិនជាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់ចប់ន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតការថ្វាយមង្គ្ គការក្រាកទទួល អញ្ជលីកម្ម សាមីចិកម្ម អាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ ទឹងជុំបាយប្រសើរ (ជល់ភិក្ខុ) តាមលំដាប់ចាស់ទ្ធី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថាវត្ថុជារបស់សង្ឆ ភិក្ខុមិនត្រូវយាត់ទាំងតាមលំដាប់ចាស់ទ្ធីទេ ភិក្ខុណាយាត់ទាំង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៧៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវន្ទិយបុគ្គល (បុគ្គលដែលភិក្ខុមិនត្រូវសំពះ) នេះមាន ១០ ពួក គឺ ភិក្ខុដែលបានឧបសម្បទាមុន មិនត្រូវសំពះភិក្ខុ ដែលបានឧបសម្បទាក្រោយ ១ មិនត្រូវសំពះអនុបសម្បន្ន ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុចាស់ ដែលមានសំវាសផ្សេងគ្នាជាអធម្មវាទី ១ មិនត្រូវសំពះមាតុគ្រាម ១ មិនត្រូវសំពះមនុស្សខ្ជើយ ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលកំពុងនៅបរិវាស ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលគួរចាញ្ចមក កាន់មូលាបត្តិ ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលកំពុងប្រព្រឹត្តមានត្ត ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភានកម្ម ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខវេ ឧស អវនិយ ។ តយោមេ ភិក្ខវេ វនិយ
ឧបសម្ប្ជ ឧបសម្ប្ជ ។ ឧបសម្ប្ជ វនិយ ។ ជ.
ជ. ។ ។ ។

បុគ្គលដែលកត្តុមិនត្រូវសំពះមាន ១០ ចំពួកដូច្នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុតិយបុគ្គល (បុគ្គលដែលកត្តុត្រូវសំពះ) នេះមាន ៣ ពួក គឺភិក្ខុដែលបានឧបសម្បទាក្រោយត្រូវសំពះភិក្ខុ ដែលបានឧបសម្បទាមុន ១ ត្រូវសំពះភិក្ខុចាស់ជាង ដែលមានសំវាសផ្សេងគ្នាជាធម្មតា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ក្នុងលោកព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វព្រមទាំងសមណៈ ទាំងព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្តេចទាំងមនុស្សដ៏សេស ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលកត្តុត្រូវសំពះមាន ៣ ចំពួកដូច្នេះឯង ។

(៣៧៥) សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយ តាក់តែងមណ្ឌប តាក់តែងកម្រាល តាក់តែងទីតុកាសចំពោះសង្ឆ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយជាសិស្សរបស់ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុគិតគ្នាថា វត្ថុជារបស់សង្ឆ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតទៅតាមលំដាប់ចាស់ទី ពិតមែនហើយ តែវត្ថុដែលគេធ្វើឧទ្ទិស (ដល់សង្ឆ) ព្រះមានព្រះភាគមិនទាន់ទ្រង់អនុញ្ញាតនៅឡើយ (លុះគិតដូច្នោះហើយ) ក៏ទាំងគ្នាដើរដែងទៅពីខាងមុខ ។ សង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ហើយហួងមែងមណ្ឌប ហួងមែងកម្រាល ហួងមែងទីតុកាសថា ទីនេះសម្រាប់ឧបជ្ឈាយ៍របស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់អាចារ្យរបស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់ពួកយើង ។ លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុត្រមានអាយុ

ពុទ្ធ្ធ្ធ្ធ ១ ១ ១

ទ៍ម្ភ្ជ្ជ ១ ១ ១

ឥធ អម្ហាកំ អាចរិយានំ ការិស្ដ ឥធ អម្ហាកំ ការិសដ-

ន្ដ ។ ឥធ ១ ១ ១

ទ័ន្ទ:សម្រាប់អាចារ្យរបស់យើង ទ័ន្ទ:សម្រាប់យើងពិតមែនឬ ? ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ? បេ ? លុះទ្រង់ជ្រាបហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពោះបីតែជាដែលគេធ្វើទ្ធ:ដ:ស (ដប់សង្ឆ) ពួកភិក្ខុមិនត្រូវឃាត់ទាំងពៅតាមលំដាប់ចាស់ទ្ធ:ទេ ភិក្ខុណាឃាត់ទាំង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ?

(៣៧៧) សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាក្រាលអាសនៈខ្ពស់ អាសនៈប្រសើរ ក្នុងពេលកត្តឋិតជាន្ទ:ផ្ទះ (ប្រគេនពួកភិក្ខុ) អាសនៈខ្ពស់ អាសនៈប្រសើរដូចម្តេចខ្លះ អាសនៈ ខ្ពស់ អាសនៈប្រសើរនោះ គឺអាសន្ទិ (អាសនៈខ្ពស់ហួសប្រមាណ) បល្ល:ङ្ក: (ក្រែដែលមានដើមខ្ពស់ចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ) គោណក: (ព្រំដែលមានពេមវែងជាង ៤ ម្ជាប់) ចិត្តក: (ក្រាលដែលធ្វើពីពេមសត្វចិត្រ ដោយរូបសត្វសាហាវ) បដិក: (ក្រាលមានពណ៌ដែលធ្វើដោយពេមសត្ត) បដលិក:(ក្រាលដែលធ្វើដោយពេមសត្វជ្ជាតិផ្ការ) តូលិក: (ក្រាលដែលញាត់ដោយសំឡីត) វិកតិក: (ក្រាលដែលធ្វើដោយពេមសត្វចិត្រ ដោយរូបសត្វមានសីហៈនឹងខ្លាធំជាដើម) ទ្ធ:លោមិ (ក្រាលដែលធ្វើដោយពេមសត្វមានពេមប្រាណតែម្ខាង) ឯកន្ត:លោមិ (ក្រាលដែលធ្វើដោយពេមសត្វមានពេមប្រាណជុំជ្រៀង) កដិស្ស: (ក្រាលដែលធ្វើដោយខ្ចីនមាសនឹងសូត្រ

គោសេយ្យ* ភាគ្គលំ[1] ភាគ្គកំ ហត្ថ្ថិ*ន្ត*ំ អ*ស្ស*ន្ត*ំ រ*ថ*ន្ត*ំ
អ*ដ*ន*ប*ស*ណ*ា ភ*ន*ណ*ិ*ម*ិ*ភ*ស*ា*ម*ប*ន*ន*ា*ណ*ា ស*ុ*ត*ន*ុ*ច*ន*ំ ឧ-
ភ*គ*ោ*ណ*ា*ម*ា*ត*ភ*ុ*ជ*ា*ន*ំ ។ ភ*ិ*ក*្ខ*ូ ភ*ុ*ញ*ា*ណ*ា*យ*ត*្ត* ជ*ា*ភ*ិ*ន-
ស*ី*ន*ន*ុ*ំ ។ ភ*ត*ុ*ត*ោ ឯ*ត*ម*ត*ំ* អ*ា*ភ*ោ*ច*េ*ស*ុ*ং ។ អ*ន*ុ*ជ*ា*ជ*ា*ម*ិ
ភ*ិ*ក*្ខ*ូ*រ*េ ម*ា*ប*ម*ត*ា*ត*ី*ណ*ា* អ*ា*ស*ន*ុ*ং* ប*ល*ុ*ដ*ុ*ং* ភ*ូ*ម*ិ*ភ*ាគ*ং* អ*ា*ស*េ*ស*ং[2]
ភ*ិ*ម*ា*រ*ិ*ភ*ដ*ং* អ*ភ*ិ*ដ*ី*ន*ី*ត*ុ*ំ ន ភ*ូ*រ* អ*ភ*ិ*ដ*ប*ដ*ិ*ត*ុ*ដ*ុ*ং ។

[៣៧៨] ភ*េ*ន ខ*ោ ប*ន ស*ម*យ*េ*ន ម*ន*ុ*ស*្ស*
ភ*ត*្ត*ក*្ខ* អ*ន*្ត*រ*យ*រ ភ*ូ*ណ*ោ*ន*ុ*ং* ម*ញ*្ជ*ូ* ប*ី*ម*ូ* ប*ញ*្ញ-
ប*េ*ន*ុ*ং ។ ភ*ិ*ក*្ខ*ូ ភ*ុ*ញ*ា*ណ*ា*យ*ត*្ត* ន អ*ភ*ិ*ដ*ី*ន*ី*ត*ុ*ং ។

---

១ អយំ ឈ.ម. ចោ*ត*ភ*ណ*ុ*ត* ១ ទ*ិ*ស*្ស*ត*ិ*។ ២ អយំ អ*ារ*ណ*ស*ណ*ោ* ឈ.ម. ចោ*ត*ភ*ណ*ុ*ត* ១ ទ*ិ*ស*្ស*ត*ិ*។

ហើយចាក់ស្រែះដោយតន្ទ្រី) គោសេយ្យៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយសរសៃសត្ត្រហើយចាក់ស្រែះដោយតន្ទ្រី) កម្ពលៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយពេមសត្ត) កុត្ត្តកៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយពេមសត្ត្ចម្ចមពួកស្រីរៀបាំ ១៦ នាក់ឈរកាំបាន) ហត្ថន្ត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងដំរី) អស្សត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងសេះ) រថត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើរថ) អជិនប្ប្ដេណិ (កម្រាលដែលធ្វើដោយស្បែកខ្លា) កទលីមិគបវរ. ប្ប្ដ្ដ្ដ្ដ្ដ្ដ្ដ: (កម្រាលដ៏ទ្ធតួមដែលធ្វើដោយស្បែកសត្ត្ចឈ្ម) សទ្ធ.ត្ត.ច្ឆ.ទ: (ទ្ធីដេកដែលមានពាតានក្រហមពីខាងលើ) ឧភតោលោ ហិតកុបធាន: (កម្រាលដែលមានខ្នើយមានពណ៌ក្រហមពីរខាង គឺខ្នើយក្បាលនិងខ្នើយជើង) ។ ពួកភិក្ខុរង្ក្ដ្ដ្ដ្ដ្ដ្ដ្ដ

ភិក្ខុ ចាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យអង្គុយលើអាសនៈជាតិហិរ៉ាញ ដែលមានសម្រាប់ គ្រហស្ថ ។ តែដេកមិនបាន ។

(៣៧៩) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរ ទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ លំដាច ត្រង់ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ មានរឿងដំណាលថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថីនោះ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយ អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ ចំពោះ ព្រះមានព្រះភាគ ថា ២ ០ ០ ០

(៣៨០) អថោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ឥស្ស
ត្ថាយ អត្ថុយេន បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ ឧដ្ឋ-
ាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ
ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថោ ភគវា បុព្ពណ្ហសមយំ
និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស
គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ។ ឧបសង្កមិត្វា
បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឆេន ។ អថោ
អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ពុទ្ធប្ប្ដមុខំ ភិក្ខុសង្ឆំ បណី-
តេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្ប្ដេត្វា
សម្ប្ដវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឿ ឲ្ជនីតបត្តបាណឿ ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្ជ, ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ
គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច ភាសាមិ ភន្តេ ដេតវនេ ២ដ-
ិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្ជំ គហបតិ ដេតវនំ អាគតានាគ-
តស្ស ចាតុទ្ជិសស្ស សង្ឆស្ស ២ត្ថាបេហីតិ ។ ឯវំ
ភន្តេតិ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ភគវតោ

(៣៨០) លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិឲ្យតាក់តែងខាទនីយ-
ភោជនីយាហារ ដ៏ឆ្ងាញ់ពីសា ក្នុងពេលដែលកន្ទុងកត្រីនោះទៅហើយ
ឲ្យទៅក្រាបបង្គំទូលកត្តកាល ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចំរើន កាលគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមាន
ព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ទ្រនាប់ចាត្រចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរ
ទៅកាន់លំនៅរបស់អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ លុះយាងទៅដល់ហើយក៏គង់
លើអាសនៈដែលគេតាក់តែងថ្វាយជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឆ ។ អនាថបិណ្ឌិក-
គហបតិក៏ចាន់អង្គាសខាទនីយភោជនីយាហារ ដ៏ឆ្ងាញ់ពីសាថ្វាយដោយ
ដៃផ្ទាល់ ចំពោះភិក្ខុសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ត្រាតែទ្រង់
ប្រកែកលែងទទួលទៀត (លុះដឹងថា) ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេច
លែងលូតព្រះហស្តទៅក្នុងចាន់ត្រហើយ ទើបអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។
អនាថបិណ្ឌិកគហបតិអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ
ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវប្រតិបត្តិក្នុង
វត្តជេតវនដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលគហបតិ បើដូច្នោះអ្នកចូ
ប្រតិស្ថានវត្តជេតវន សម្រាប់សង្ឆដែលចានមកហើយ ទីធ៌ាមិនទាន់ចាន
មកអំពីទិសទាំង ៤ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា នៃ
ព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យ៉ាងហ្នឹងហើយ

បដិសុត្វា ជេតវនំ អាគតានាគតស្ស ចាតុទ្ទិសស្ស
សង្ឆស្ស បតិដ្ឋាបេសិ ។ អថ ខោ ភគវា អនាថបិណ្ឌិកំ
គហបតឺ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិ ។

(៣៨០) សីតំ ឧណ្ហំ បដិហន្ត្វ
តតោ វាឬមិគានិ ច
សិរីសបេ ច មកសេ
សិសិរេ ចាបិ វុដ្ឋយោ
តតោ វាតាតបោ ឆោ
ឃោរោ
សញ្ជាតោ បដិហញ្ញតិ ។
លេណត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច
ឈានត្ថុញ្ច វិបស្សនុ
វិហារទានំ សង្ឆស្ស
អត្ថំ ពុទ្ធេហិ វណ្ណិតំ ។
តស្មា ហិ បណ្ឌិតោ ធោសោ
សម្ផស្ស អត្ថមត្ត
ធោ
វិហារេ ការយេ រម្ម
ភិសយេ ពហុ

ហើយក៏ប្រតិស្ឋានវត្ថុផ្ទះ សម្រាប់សង្ឆដែលបានមកហើយ ទ្ធ ១ ១ ១

តេសំ អន្ធញ្ច ចានញ្ច
ឯកសេនាសនានិ ច
ឧនេយ្ យ ឧជ្ជកូតេសុ
ទ្ធ្ យសន្ធេ ១ ១ ១ ។
តេ ឥស្ស ធម្មំ ទេសេន្តិ
សព្ពទុក្ខា ២ ១ ១ ១ ១
យំ សោ ធម្មំ ១ ១ ១ ១ ១
ទ ១ ១ ១ ១ ១

គប្បីមានចិត្តជ្រះថ្លាចំពោះលោកពាំងឦ្ឍាយ ដែលមានកាយ
ទ្ធ និងចិត្តត្រង់ ហើយឲ្យម្ហូបចំណីផង ទឹកផង សំពត់ទ្ធ និងសេ-
នាសនៈពាំងឦ្ឍាយផង ដល់លោកពាំងនោះចុះ ។ លោកពាំង
នោះ រមែងសំដែងធម៌ជាគ្រឿងបន្ទោបង់សេចក្តីទុក្ខគ្រប់ប្រ-
ការដល់អ្នកនោះ លុះអ្នកនោះបានដឹងធម៌ណា ក្នុងព្រះពុទ្ធ-
សាសនានេះហើយ ក៏ជាអ្នកមិនមានការសង្ស័យ រមែងបរិនិព្វាន ។

លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុមោទនា ចំពោះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី
ដោយគាថាពាំងនេះហើយ ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរ
ចៀសចេញទៅ ។

(៣៨២) សម័យនោះ មានមហាមាត្រម្នាក់ជាសាវ័ករបស់អាជីវក
ផ្ទៃសង្ឆ្ការ ។ ឧបនន្ទសក្យបុត្រមានអាយុមកដល់ក្រោយគេ ក៏បណ្តេញ
ភិក្ខុដែលមានវស្សាជាលំដាប់ខ្លួន ក៏ពុងឆាន់មិនទាន់លែងឲ្យក្រោកចេញ ។
ពេលភត្តក៏ភ្លឺតមានសេចក្តីជ្រួលជ្រើម ។ មហាមាត្រនោះក៏ពោលពាក្យ
ដ៏ដៀល បន្ទុះបង្ហាញว่า ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ์មកដល់ក្រោយគេ មិន
គួរនឹងបណ្តេញភិក្ខុ ដែលមានវស្សាជាលំដាប់ខ្លួនក៏ពុងឆាន់មិនទាន់លែង

ឧដ្ឋាបេស្ស្ពិ ភត្តគ្គ គោលាហលំ អហោសិ ១០ ១ ១ ១

ឲ្យក្រោកចេញសោះ (នាំឲ្យ) ពេងកត្តកើតមានសេចក្ដីជ្រួលជ្រើម ប៉ើយ៉ាងហ្នឹងភិក្ខុឯទៀតអាចធាន់ផ្ទួតស្រួលជួលដែរ ។ រ៉ៀរលែងតែភិក្ខុដែលអង្គុយសៅប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុបានតម្ពមហាមាត្រនោះពោលទោស តិះដៀលបន្ទុះបង្ហាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ១ បនន្ទសក្យបុត្ត្រដ៏មានអាយុមកក្រោយគេ មិនគួរទ ១ ១ ១

កំណ្ដ អាមន្ដេសិ ន កំណ្ដវ៑ វិប្ផ្ជ្ជ តតោ ជនេ[1] អនន្ដ-
រ៑ តោ[2] កំណ្ដ ផ្ដ្ជ្ជ ដ្ដ្ជ្ជ ដ្ដ្ជ្ជ ដ

ភិក្ខុ ចាំងឡាយ មកថា ម្នាលភិក្ខុ ចាំងឡាយ ភិក្ខុ មិនត្រូវ ឲ្យ ចេញ ភិក្ខុ ដែល
ឆ្ពោះ ទៅ ខាងក្រោយ ដ ដ ដ

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ តិណានោ
 រុន្ធិតុំ យេ ។ រុន្ធិតុំ ។ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៨៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ
តិណានិ មយ្ហ អារុន្ធិតុ ។ តេ ។ យ ។ ។ ។
ពុទ្ធ ។ ។ ។

ទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវបណ្ដេញភិក្ខុឈឺទេ ភិក្ខុណាបណ្ដេញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៨៤) សម័យនោះឯង ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុ គិតគ្នាថា យើងទាំងឡាយជាអ្នកឈឺ ទុកជាអ្នកណាក៏មិនគប្បីបណ្ដេញ ឲ្យក្រាកចេញបាន ហើយក៏ដេកជាប់នៅទីដំណេកដ៏ប្រសើរ ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ។ ទីដំណេកដ៏សមគួរដល់ភិក្ខុឈឺបាន ។

(៣៨៥) សម័យនោះឯង ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុយាត់អាសនៈដោយកលមាយាអាក្រក់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវហាមយាត់អាសនៈ ដោយកលមាយាអាក្រក់ទេ[1] ភិក្ខុណាហាមយាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ ដោយកលមាយាអាងហេតុ ឬដោយពុតមាយា ដូចអាងដល់ជម្ងឺលំបាកដាដើម ។

(៣៨៦ តេន ខោ បន សមយេន សត្ថារសវត្ថុយា ភិក្ខូ អញ្ញតរំ បច្ចន្តិមំ មហាវិហារំ បដិសង្ខរោន្តិ ។ តេ មយំ វស្សំ វសិស្សាមាតិ ។ អទ្ធសំសុ(១) ខោ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ សត្ថារសវត្ថុយេ ភិក្ខូ វិហារំ បដិសង្ខរោន្តេ ឯស្ថាន ឋានមាហំសុ ។ តេ អាវុសោ សត្ថារសវត្ថុយា ភិក្ខូ វិហារំ បដិសង្ខរោន្តិ ។ ហន្ទ ។ នេ ។ ។ ។

(៣៨៦) សម្ព័យនោះឯង ពួកសត្តាសវគ្គិយភិក្ខុ ជួសជុលវិហារធំ
មួយដែលមាននៅក្នុងទីបំផុតដែនដោយគិតគ្នាថា ពួកយើងនឹងនៅចាំវស្សា
ក្នុងវិហារធំនេះ ។ ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុបានឃើញពួកសត្តាសវគ្គិយភិក្ខុ កំពុង
តែជួសជុលវិហារ លុះឃើញហើយក៏បាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា ម្នាល
អាវុសោ ពួកសត្តាសវគ្គិយភិក្ខុទាំងនេះ កំពុងតែជួសជុលវិហារ បើដូច្នេះ
ពួកយើងនឹងនាំគ្នាបណ្តេញភិក្ខុទាំងនោះ ឲ្យដើរចេញ ភិក្ខុពួកខ្លះពោល
យ៉ាងនេះថា លោកទាំងឡាយចូរបង្អង់សិន ដ្បិតសត្តាសវគ្គិយភិក្ខុកំពុង
តែជួសជុល ចាំដល់លោកទាំងនោះជួសជុលរួចស្រេច សឹមយើងនាំគ្នា
បណ្តេញឲ្យដើរចេញ ។ គ្រានោះឯង ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុពោលពាក្យនេះ
នឹងពួកសត្តាសវគ្គិយភិក្ខុថា ម្នាលអាវុសោ លោកចូរក្រាកចេញ វិហារ
(នេះ) ត្រូវបានមកពួកយើងវិញ ។ សត្តាសវគ្គិយភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ
លោកទាំងឡាយ គួរប្រាប់មកឲ្យប្រាកដជាមុន ពួកយើងនឹងនាំគ្នាជួស
ជុលវិហារដទៀត ។ ធម្មគ្គិយភិក្ខុនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ វិហារ (នេះ)
ជារបស់សង្ឆមិនមែនឬ ។ សត្តាសវគ្គិយភិក្ខុនិយាយតបថា ម្នាលលោក
ដ៏មានអាយុ អើ វិហារ (នេះ) ជារបស់សង្ឆមែន ។ ធម្មគ្គិយភិក្ខុនិយាយ
ថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវក្រាកចេញទៅ វិហារ(នេះ) ត្រូវបានមក
ពួកយើងវិញ ។ សត្តាសវគ្គិយភិក្ខុនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ វិហារធំដែរ

ឥមេ ២ សេ ២ ២ ២

លោកចាំងឡាយនៅកំបាន យើងនៅកំបាន ។ ឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងអាក់អន់ចិត្តហើយចម្រាមត្រង់ក ពាញចេញដោយពាក្យថា ម្នាលអាវុសោ លោកចាំងឡាយចូរក្រោកដើរចេញ វិហារត្រូវបានមកពួកយើងទេ ។ សត្ថារ-សង្គ្រាយភិក្ខុនោះ កាលបើឆព្វគ្គិយភិក្ខុពាញចេញ ក៏នាំគ្នាស្រែកយំ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយសួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ព្រោះហេតុអ្វីបានជាលោកយំ ។ សត្ថារសង្គ្រាយភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងនេះទាំងអាក់អន់ចិត្តហើយ ចាប់ពាញពួកយើងឲ្យចេញចាកវិហាររបស់សង្ឆ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលគោស តិះដៀលបន្ទុះបង្ហាប់ថា ឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងទាំងអាក់អន់ចិត្ត ហើយចាប់ពាញភិក្ខុចាំងឡាយឲ្យចេញចាកវិហារ ជារបស់សង្ឆសោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុចាំងនោះ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងអាក់អន់ចិត្ត ហើយចាប់ពាក្រាត់ភិក្ខុចាំងឡាយ ឲ្យចេញចាកវិហារជារបស់សង្ឆពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុចាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទាំងអាក់អន់ចិត្ត ហើយចាប់ពាក្រាត់ភិក្ខុចាំងឡាយ ឲ្យចេញចាកវិហារជារបស់សង្ឆទេ

យោ ឧក្ក្ដ្ដ្ យ ជ ជ ម្ហ ការ ។ ។ ។

ភិក្ខុណាចាប់ក្រ្ទាក់ទាញចេញ វិនយធរគប្បីកាត់សម្រេចឲ្យសមគួរតាមអាបត្តិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យមានភិក្ខុប្រគល់សេនាសនៈ (ដល់ភិក្ខុណាមួយ) ។

(៣៨៧) គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុដូចម្តេចហ្ន៎ ដែលគួរប្រគល់សេនាសនៈឲ្យបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសន្ធតភិក្ខុដែលប្រកប ដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈ (អ្នកប្រគល់សេនាសនៈ) គឺភិក្ខុមិនលុះក្នុងឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះក្នុងទោសាគតិ ១ មិនលុះក្នុងមោហាគតិ ១ មិនលុះក្នុងភយាគតិ ១ ដឹងច្បាស់នូវសេនាសនៈដែលខ្លួនបានប្រគល់ទឹងមិនទាន់បានប្រគល់ ១ ។

(៣៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវសន្ធតយ៉ាងនេះ ។ សង្ឆត្រូវសូមភិក្ខុជាមុនសិន ។ លុះសូមហើយ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលប្រកាសសង្ឆ ឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីសន្ធតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈ (អ្នកប្រគល់សេនាសនៈ) ។ នេះជាញត្តិ ។

សុណាតុ ភេ ភន្តេ សង្ឆា សង្ឆា ឥត្ថន្ថាមំ ភិក្ខុំ
សេនាសនក្ខាហារកំ សម្ពន្ធតិ ។ យស្សាយស្មតោ
ខមតិ ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ សេនាសនក្ខាហារកស្ស
សម្ពន្ធតិ សោ តុណ្ហីស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភា-
សេយ្យ ។ សម្ពន្ធោ សង្ឆេន ឥត្ថន្ថាមោ ភិក្ខុ សេនា-
សនក្ខាហារកោ ខមតិ សង្ឆស្ស តស្មា តុណ្ហី ។
ឯវមេតំ ធារយាមិ ។

[៣៨៩] អជ្ជេវ សេនាសនក្ខាហារកានំ ភិក្ខូនំ
ឯតទហោសិ ករណីយ ខ្ជ ខោ សេនាសនំ ការាបេ-
ត្ពន្ធ(១) ។ ករណ្ដ ឯតមត្ថ អាវេទេសុ ។ អនុជា-
នាមិ ភិក្ខវេ ឧបមមំ ភិក្ខ ករណ្ដ ភិក្ខ ករណ្ដ
សេយ្យ ករណ្ដ សេយ្យ ករណ្ដ សេយ្យ ក្ខេន
ការាបេតុន្ត ។ សេយ្យ ក្ខេន ការាបេ ។ សេយ្យ ឧ ។ ។
ធ ។ ។ ។

ចាត់ត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ដ្ឋិតសង្ឆទ្ធឹងសន្ទនភិក្ខុឈ្មោះ
នេះឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈ ។ ការសន្ទនភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាសេនា-
សនគ្គាហាបកៈសមគួរ ដល់លោកមានអាយុអង្ឆណា លោកមានអាយុ
អង្ឆនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្ឆណា លោកមាន
អាយុអង្ឆនោះត្រូវនិយាយមក ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះសង្ឆបានសន្ទនឲ្យជាសេនា-
សនគ្គាហាបកៈគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុដូច្នេះ បានជាសង្ឆស្ងៀម ។
ខ្ញុំសូមចាំសេចក្តីនុ៎ះទុក ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៣៨៩) គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុជាសេនាសនគ្គាហាបកៈមានសេច-
ក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងគប្បីប្រគល់សេនាសនៈដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យពាក់ភិក្ខុមុន លុះពាក់ភិក្ខុរួចហើយ
ឲ្យពាក់ដំណេក លុះពាក់ដំណេករួចហើយ សឹមប្រគល់ឲ្យតាមកំណត់
នៃដំណេក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ប្រគល់ឲ្យតាមកំណត់នៃដំណេក ដំ-
ណេកក៏សល់នៅច្រើន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យប្រគល់តាមកំណត់នៃវិហារ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ប្រ-
គល់ឲ្យតាមកំណត់នៃវិហារ វិហារក៏សល់នៅច្រើន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យប្រគល់តាមកំណត់

តាហេតុនុ៎ះ ។ បវ៉ារណាក្នុង តាហេតុ បវ៉ារណា ឧស្ស-
ន៍យ៉ីសុ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អនុកាតម្ប៎ ឆាតុ
ពហ៊ូតេ អនុកាតេ អញ្ញេ ភិក្ខូ អាគច្ឆ៎ត ន អកាមា
ឆាតញ្ញ៎ត ។

(៣៩០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆ៎ស្ស-
ម៎ ឋ៎ត្ស្ស ស៎ឆ្ងាសនំ តាហេនុ ។ ភគ្ត៎ តោ ឯតមត្ថ
អ្ហ៎ ។ ។ ។ ។ ន ភិក្ខវេ ឆ៎ស្ស ម៎ ឋ៎ត្ស
ស៎ឆ្ងាសនំ តាហេតុ យោ តាហ៎ យ្ស អ្ហ៎ ។
ទុក្ខ៎ត ។

(៣៩១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ស-
ឆ្ងាសនំ ឧហ៎ ។ ។ ។ ។

នៃបរិវេណ ។ ពួកភិក្ខុក៏ប្រគល់ឲ្យតាមកំណត់នៃបរិវេណ បរិវេណ ក៏សល់នៅច្រើន ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ។ ទូវបរិវេណតាមចំណែកជាលំដាប់ទៅចុះ កាលបើចំណែកនៃបរិវេណតាមលំដាប់ ពួកភិក្ខុបានទទួលយកហើយ ទើបមានភិក្ខុឯទៀតមកដល់ (តែបើភិក្ខុនោះ) មិនត្រូវការ មិនត្រូវឲ្យទេ ។

(៣៩០) សម្ព័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយប្រគល់សេនាសនៈដល់ភិក្ខុដែលបិតនៅក្នុងទីក្រៅសីមា ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រគល់សេនាសនៈ ដល់ភិក្ខុដែលបិតនៅក្នុងទីក្រៅសីមាទេ ភិក្ខុណាប្រគល់ឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៩១) សម្ព័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទទួលយកសេនាសនៈ[1] ហើយឃាត់ទាំងទុកគ្រប់កាល[2] ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួលយកសេនាសនៈ ហើយឃាត់ទាំងទុកគ្រប់កាលទេ ភិក្ខុណា ឃាត់ទាំងទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យឃាត់ទាំងបានតែត្រឹម ៣ ខែក្នុងវស្សានរដូវ (ប៉ុណ្ណោះ) មិនឲ្យឃាត់ទាំងគ្រប់រដូវទេ ។

---

១ (អដ្ឋកថា) ។ ទទួលយកសេនាសនៈក្នុងថ្ងៃដាច់ចូលវស្សា ។ ២ អស់វស្សានរដូវ ៤ ខែ ។

(៣៩២) អ០ ១ ០ ០ ០

(៣៩២) គ្រានោះឯង ភិក្ខុពាំងឆ្ងាយ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ការប្រគល់សេនាសនៈមានប៉ុន្មានហ្ន៎ ? ភិក្ខុពាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឆ្ងាយ ការប្រគល់សេនាសនៈនេះមាន ៣ យ៉ាង គឺ បុរិមកៈ ១ បច្ឆិមកៈ ១ អន្តរាមុត្តកៈ ១ ដែលឈ្មោះថា បុរិមកៈ ត្រូវភិក្ខុប្រគល់ឲ្យតាំងអំពីថ្ងៃ១ពេលខែអាសាឬ ដែលឈ្មោះថា បច្ឆិមកៈ ត្រូវភិក្ខុប្រគល់ឲ្យតាំងអំពីថ្ងៃ១ពេលខែស្រាពណ៍ ដែលឈ្មោះថា អន្តរាមុត្តកៈ ត្រូវភិក្ខុប្រគល់ឲ្យតាំងអំពីថ្ងៃបវារណាក្នុងខែអស្សុជ ដើម្បីនៅចាំវស្សាត ម្នាលភិក្ខុពាំងឆ្ងាយ ការប្រគល់សេនាសនៈមាន ៣ យ៉ាងដូច្នេះឯង ។

ចប ភាណវារៈដាច់រៀងប៉ាន ។

(៣៩៣) សម័យនោះឯង ឧបនន្ទភិក្ខុមានអាយុជាសក្យបុត្ត ទទួលយកសេនាសនៈ ទៀបក្រុងសាវត្ថី ហើយដើរទៅកាន់អាវាស ក្នុងស្រុកតូចមួយ ក៏ទទួលយកសេនាសនៈក្នុងទីនោះទៀត ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុពាំងនោះ (ដែលនៅក្នុងទីអាវាសនោះ) គិតគ្នាដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោ ពាំងឆ្ងាយ ឧបនន្ទភិក្ខុមានអាយុ ជាសក្យបុត្តនេះ ជាអ្នកធ្វើទុ

ឥណ្ណានការតោ ឥណ្ណមហាការតោ ទ្វារនការតោ
ឥសិការតោ សង្ខ អដ្ឋការណការតោ សចាយំ
ឥធ ទ្ធសិ ទ្ធសិ ស្ស តំ ។ ។ ។

សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើនូវជំលោះ ធ្វើនូវការចាស់ទែង ធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ធ្លាក់ទៅអធិករណ៍ក្នុងសង្ឆ ប្រសិនបើឧបនន្ទភិក្ខុនេះនៅចាំវស្សាក្នុងទីនេះ យើងទាំងអស់គ្នាទទឹងនៅពុំបានសប្បាយឡើយ បើដូច្នេះមានតែយើងសួរលោកមើល ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏សួរឧបនន្ទភិក្ខុមានអាយុជាសក្យបុត្តដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោឧបនន្ទ លោកបានទទួលយកសេនាសនៈទៀបក្រុងសាវត្ថី មែនឬ ។ ឧបនន្ទភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំបានទទួលយកមែន ។ ភិក្ខុទាំងនោះសួរថា ម្នាលអាវុសោឧបនន្ទ ចុះលោកតែម្នាក់ឯងទេ ម្តេចក៏ហួងហែងសេនាសនៈដល់ទៅពីរកន្លែង ។ ឧបនន្ទភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំលែងយកក្នុងទីនេះហើយ ខ្ញុំនឹងទៅទទួលយកក្នុងទីនោះវិញ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសន្ទោស ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលពាសតិះដៀល បន្ទុះបន្ទាច់ថា ឧបនន្ទភិក្ខុមានអាយុជាសក្យបុត្តតែមួយរូបមិនសមបើនឹងហួងហែងសេនាសនៈដល់ទៅពីរកន្លែងសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបនន្ទ ឮថាអ្នកតែម្នាក់ឯង ហួងហែងសេនាសនៈដល់ទៅពីរកន្លែង មែនឬ ។ ឧបនន្ទភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់មានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបថា

ត្ថ ។ មោឃបុរិស ឯកោ ១ ១ ១

នែមោយបុរស អ្នកតែម្នាក់ឯងមិនសមបើនឹងហួងហែងសេនាសនៈដល់ទៅពីរកន្ទ្ធងទេ ម្នាលមោយបុរស (បើ) អ្នកទទួលយកសេនាសនៈក្នុងទីនោះហើយ មានតែលែងទទួលយកក្នុងទីនេះ(បើ)អ្នកទទួលយកក្នុងទីនេះហើយ មានតែលែងទទួលយកក្នុងទីនោះ នែមោយបុរស បើយ៉ាងហ្នឹងអ្នកចាត់ថាជាមនុស្សខាងក្រៅ គឺថាមិនត្រូវបានសេនាសនៈក្នុងទីពាំងពីរខាងទេ នែមោយបុរស អំពើនេះមិនមែនទាំងជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនជាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុម្នាក់ឯងមិនត្រូវហួងហែងសេនាសនៈពីរកន្ទ្ធងទេ ភិក្ខុណាហួងហែងទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៩៤) សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងវិនយកថា សំដែងគុណរបស់វិន័យ សំដែងគុណរបស់ការសិក្សាវិន័យ សំដែងគុណរបស់ព្រះថេរៈឈ្មោះឧបាលីដ៏មានអាយុរឿយ ៗ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដោយបរិយាយផ្សេងៗ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងវិនយកថា សំដែងគុណរបស់វិន័យ សំដែងគុណរបស់ការសិក្សាវិន័យ សំដែងគុណរបស់ព្រះថេរៈឈ្មោះឧបាលីដ៏មានអាយុរឿយ ៗ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដោយបរិយាយផ្សេងៗ ម្នាលអាវុសោ

អាយស្មតោ ឧបាលិស្ស សន្តិកេ វិនយំ បរិយាបុណាមាតិ ។ តេ ច[1] ពហូ ភិក្ខូ ថេរា ច នវា ច មជ្ឈិមា ច អាយស្មតោ ឧបាលិស្ស សន្តិកេ វិនយំ បរិយាបុណិង្សុ ។ អាយស្មា ឧបាលិ ឋិតកោ ។[2] ឧដ្ឋិតេ ថេរានំ ភិក្ខូនំ តារេន ។ ថេរានំ ភិក្ខូ ឋិតកា ។ ឧដ្ឋិតេ មជ្ឈិមានំ ឆម្ភតារេន ។ តត្ថ[3] ថេរា ចេវ ភិក្ខូ ឯកាលមត្តិ អាយស្មា ច ឧបាលិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឆវតោ ភិក្ខូនា ឧដ្ឋិតេ សមកេ ។ អាសនេ ឯសីទិតុំ ឧច្ចតរកេ[4] ។ ឆម្ភតារេ ថេរេ ភិក្ខូនា ឧដ្ឋិតេ សមកេ ។ អាសនេ ឯសីទិតុំ នីចតរកេ[5] ។ ឆម្ភតារេ តិ ។

(៣៩ម) តេន ខោ បន សមយេន ពហូ ភិក្ខូ អាយស្មតោ ឧបាលិស្ស សន្តិកេ ឋិតកា ។ ឧដ្ឋេ សំ បដិមានេន្តា ឯកាលមត្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេ.សុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សមានាសនិកេហិ សមានាសនិ ឯសីទិតុន្តិ ។

---

១ ម. ពេធ ។ ២ ម. ឋោត្តេ ។ ១ ម. ២ ម. ១ ម. ២ ម. ១ ម. ២ ម.

បើដូច្នោះ យើងនឹងរៀនវិន័យក្នុងសំណាក់ព្រះឧបាលីដ៏មានអាយុចុះ ។ ភិក្ខុច្រើនរាប់ពាន់នោះ គោរដ្ឋាថេរៈក្តី ខ្ញុំក្តី កណ្ណាលក្តី នែងនាំគ្នាមករៀនវិន័យក្នុងសំណាក់ព្រះឧបាលីដ៏មានអាយុ ។ ព្រះថេរៈឈ្មោះឧបាលីដ៏មានអាយុ ក៏ចេះតែឈរសំដែង (វិន័យ) ដោយសេចក្តីគោរពចំពោះពួកភិក្ខុជាថេរៈ ។ ឯពួកភិក្ខុជាថេរៈក៏ឈរទ្រៀលោកសំដែង (វិន័យ) ដោយសេចក្តីគោរពក្នុងធម្មដែរ ។ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី ព្រះឧបាលីដ៏មានអាយុក្តី ក៏លំបាក (ពេកណាស់) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ២ដែលសំដែង (វិន័យ) អង្គុយលើអាសនៈស្មើគ្នាក៏ចាន ១្ពស់ផ្ទាល់ក៏ចាន ដោយសេចក្តីគោរពក្នុងធម្ម ទ១ងអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុជាថេរៈដែលមន្ទភិក្ខុ២ឲ្យសំដែងវិន័យ អង្គុយលើអាសនៈស្មើគ្នាក៏ចាន ពាបជាន់ណាស់ទៅក៏ចាន ដោយសេចក្តីគោរពក្នុងធម្ម ។

(ភ.ម.ម) សម័យនោះឯង ភិក្ខុច្រើនរូបនាំគ្នាឈរៀនបាលីក្នុងសំណាក់នៃព្រះឧបាលីដ៏មានអាយុ ក៏លំបាក ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យពួកភិក្ខុ ដែលមានអាសនៈស្មើគ្នាអង្គុយជាមួយគ្នាចាន ។

(៣៩៦) អថ ខោ ភិក្ខូ ឯតទហោសិ ភិក្ខាវ តា ១ ខោ សមានាសនិកា ហោតិ ។ ១ ១ ១

(៣៨៦) គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុដែលហៅថាមានអាសនៈស្មើគ្នាដោយវស្សាប៉ុន្មានហ្ន៎ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលមានវស្សារវាង ៣ អង្គុយជាមួយគ្នាបាន(១) ។

(៣៨៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុច្រើនរូបមានអាសនៈស្មើគ្នា នាំគ្នាទៅអង្គុយលើគ្រែមួយ ជាប់ត្រែជាក់ត្រែ ។ ទៅអង្គុយលើតាំងមួយ ក៏ជាក់តាំងទៅទៀត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែមួយដល់ភិក្ខុ ៣ រូប តាំងមួយដល់ភិក្ខុ ៣ រូប ។ ភិក្ខុ ៣ រូបអង្គុយលើគ្រែមួយក៏ជាក់ត្រែទៅ ។ អង្គុយលើតាំងមួយក៏ជាក់តាំងទៀត ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែមួយដល់ភិក្ខុពីរូប តាំងមួយដល់ភិក្ខុពីរូប(២) ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា សំដៅយកភិក្ខុដែលចាស់ជាងគ្នាពីវស្សា ឬក្មេងជាងគ្នាពីវស្សា ។
២ អដ្ឋកថា ថា បើត្រែឬតាំងចំណុះភិក្ខុបីរូបទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យអង្គុយតែពីរូប ។

(៣៩៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អសមា-
ធានសង្ខាតេ សមាធិនិយ្យានេ ឧស្សីទន្តុ ។ ភិក្ខូ-
យន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុ ។ អនុជានামি
ភិក្ខវេ ឋបេត្វា បណ្ណកំ មាតិកាមំ ឧភតោ ព្យញ្ជនំ
អសមាធានសង្ខាតេ សមាធិនិយ្យានេ ឧស្សីទន្តុ ។

(៣៩៩) អថ ខោ ភិក្ខូ ឯតទហោសិ ។ ភិក្ខូ
ឯ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។ ២ ។ ១ ។ ២

(៣៩៨) សម្ព័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងការអង្គុយលើអាសនៈវែងជាមួយនឹងភិក្ខុដែលមានអាសនៈមិនស្មើគ្នា ។ ភិក្ខុពាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យអង្គុយលើអាសនៈវែងជាមួយនឹងភិក្ខុដែលមានអាសនៈមិនស្មើគ្នាបាន រៀងលែងតែមនុស្សខ្ជើយ មាតុគ្រាម នឹងមនុស្សមានកេងពីរ ។

(៣៩៩) ត្រានោះ ភិក្ខុពាំងឡាយ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា អាសនៈវែង តើមានទីបំផុតត្រឹមណា ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតអាសនៈវែង ដែលមានទីបំផុតល្មមភិក្ខុ ៣ រូប (អង្គុយបាន) ។

(៤០០) សម្ព័យនោះឯង នាងវិសាខាជាមិគារមាតា ចង់ឲ្យជាងធ្វើប្រាសាទប្រកបដោយរបៀងឈ្មោះហត្ថិនខកៈ[1] បំរុងប្រគេនព្រះសង្ឆ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុពាំងឡាយមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគបានទ្រង់អនុញ្ញាតការប្រើប្រាស់ប្រាសាទហើយឬ ។ មិនទាន់បានទ្រង់អនុញ្ញាតមេហ្ន ។ ភិក្ខុពាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតការប្រើប្រាស់ប្រាសាទគ្រប់យ៉ាងបាន ។

---

១ ប្រែថា ប្រាសាទតាំងនៅលើពោងផ្ទាំ ។

(៤០ ០) តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ បសេន-

ទិស្ស គោសលស្ស អយ្យិកា ការ្យកតា ហោតិ ។

ឥស្ស ការ្យការណា សង្ឆស្ស ពហុ អកប្ប្យកណ្ឌំ

ឧប្ប្ជ្ជ ហោតិ សេយ្យថីទំ អាសន្ទិ បល្ល ង្ក គោណ គោ-

ចិ ត្ត ការ ២ ២ ២

(៤០១) សម័យនោះ ព្រះអយ្យិការបស់ព្រះបាទបសេនទិកោសល សុគត ។ កាលដែលព្រះអយ្យិការនោះសុគតទៅ សង្ឆកំបានអកប្ប្យកណ្ណ ជាច្រើន ឯអកប្ប្យកណ្ណនោះ គឺ តាសនៈដែលកន្ទងហួសប្រមាណ ត្រូវ មានជើងវិចិត្រដោយរូបសត្វសីហៈ ព្ងាមានពេមវែងជាង ៤ ម្ភាប់ កម្រាល ដែលធ្វើពីពេមសត្ត វិចិត្រដោយរូបសត្វសីហៈ កម្រាលមានពណ៌ស ដែលធ្វើពីពេមសត្ត កម្រាលដែលធ្វើពីពេមសត្ត ជាផ្ការ ចង្ក្រាម កម្រាល ដែលញាត់ត កម្រាលដែលធ្វើពីពេមសត្ត វិចិត្រ ដោយរូបសីហៈ ទ្ធ ១ ជ ជាដើម កម្រាលដែលធ្វើពីពេមសត្ត មានពេមប្រាជ ១ ម្ភាជ ១ កម្រាលដែល ធ្វើពីពេមសត្ត មានពេមប្រាជ ១ ទាំ ១ ពីរ ១ ១ កម្រាលដែលធ្វើពីឧ ១ ១ ១

ភិក្ខវោ ឯតមត្ថំ អារោចេថ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
អាសន្ទិយា ចាបេ ជ្ជិត្វា បរិកុញ្ចិតុំ បល្លঙ្ក្ក ឯ ជ្ជ
ជ្ជិត្វា បរិកុញ្ចិតុំ ភូសិ ១ ១ ១

ភិក្ខុ ចាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះ
អង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យកាត់ដើង
អាសនៈដែលកន្ទងហួសប្រមាណ ហើយសឹមប្រើប្រាស់ ឲ្យទំលាយរូប
សត្វសាហាវនៃគ្រែមានដើងវិចត្រដោយរូបសត្វសាហាវ ហើយសឹមប្រើ
ប្រាស់ ឲ្យកាយសម្រាលដែលញាត់គយកមកធ្វើជាខ្នើយ អាសនៈក្រៅ
អំពីនោះ យកមកធ្វើជាកម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើផែនដីបាន ។

(៤០២) សម័យនោះឯង ពួកអាវាសិកភិក្ខុ នៅក្នុងអាវាសជិតស្រុក
ភ្ជួច ១ មិនឆ្ងាយពីក្រុងសាវត្ថី មានសេចក្តីលំបាកនឹងរៀបចំក្រាលសេនា-
សនៈបម្រុងពួកភិក្ខុមកថ្មីនឹងពួកភិក្ខុរៀបដំណើរទៅ ។ ភិក្ខុ ចាំងនោះ ក៏គិតគ្នា
ថា ម្នាលអាវុសោ ចាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ពួកយើងលំបាកនឹងក្រាលសេនា-
សនៈបម្រុងពួកភិក្ខុមកថ្មី នឹងពួកភិក្ខុរៀបដំណើរទៅ ម្នាលអាវុសោ ចាំង
ឡាយ បើដូច្នោះ យើងនឹងប្រគល់សេនាសនៈ ចាំងអស់ជារបស់សង្ឆ ទៅ
ភិក្ខុ មួយរូប ឯយើងកាល់ គ្នាចាំ ប្រើប្រាស់ ទ្រព្យ របស់ ដោយ សារ ភិក្ខុ នោះ
ទៅ ។ ភិក្ខុ ចាំងនោះ ក៏ បានប្រគល់ សេនាសនៈ ចាំងអស់ ជារបស់ សង្ឆ
ទៅ ភិក្ខុ មួយ រូប ។ ពួកអាគន្ទុកភិក្ខុ និយាយ ពាក្យ នេះ នឹង អាវាសិកភិក្ខុ
នោះ ថា ម្នាលអាវុសោ ចូរ លោក រៀបចំ សេនាសនៈ បម្រុង យើង ។

ឆន្ទាវុសោ សង្ឆិកំ សេនាសនំ សព្ពំ អម្ហាកំ ឯកសន្ថតំ ។ កីទិសំ ភន្តេ អាវុសោ សង្ឆិកំ សេនាសនំ វិសុទ្ធជ្ជាតិកំ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្ប ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ភេទំ ហិ ជាម ភិក្ខូ សង្ឆិកំ សេនាសនំ វិសុទ្ធជ្ជសុទ្ធិកន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ សង្ឆិកំ សេនាសនំ វិសុទ្ធជ្ជន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា ភេទំ ហិ ជាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា សង្ឆិកំ សេនាសនំ វិសុទ្ធជ្ជ-សុទ្ធិ ឌេតំ ភិក្ខវេ អប្ប សន្ថានំ ។ ។ ។

អាវាសិកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ សេនាសនៈរបស់សង្ឆមិនមានទេ (ព្រោះ) យើងបានប្រគល់ឲ្យភិក្ខុមួយរូបអស់ហើយ ។ អាគន្ត្វុកភិក្ខុសួរថា ម្នាលអាវុសោ ពួកលោកហ៊ានលះសេនាសនៈរបស់សង្ឆឬ ។ អាវាសិកភិក្ខុឆ្លើយថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ អាវុសោ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្ទុះបង្ហាប់ថា ពួកភិក្ខុមិនសមបើហ៊ានលះសេនាសនៈ ជារបស់សង្ឆសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចានឮថា ពួកភិក្ខុលះសេនាសនៈរបស់សង្ឆ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះ មិនសមបើនឹងលះសេនាសនៈរបស់សង្ឆសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនជាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ដែលមិនគួរលះចេញ ៤ យ៉ាងនេះ ពោះសង្ឆក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះចេញ សូម្បីលះចេញហើយ ក៏មិនឈ្នះថាលះ ភិក្ខុណាលះចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ចយ ។

ភ្ជតមានំ បញ្ចុ ។ អាភមោ អាភមវត្ត ៨ធំ បឋមំ អ-
រិសដ្ឋិយំ ន រិសដ្ឋេ ភ្ជតញ្ចុ សនេ្ធ ភ ភ្ជតណោ ន ភ ចុក្ខលេ ន
ភ រិសដ្ឋិ ភមត្ថ អរិសដ្ឋិ ភ ហោតិ យោ រិសដ្ឋេ ១ អាបត្តិ
ចុល្ល ១ ១ ១

បេស់ចាំង ៥ នោះដូចម្តេច ? គឺ អាពម គឺ ស្ងួនចម្ការ(១) ១ អាពមវត្ត គឺ ទីដ្ឋាំស្ងួនចម្ការ ១ នេះជាបេស់មិនគួរលះចេញជាដំបូង នោះសង្ឆ្ក គណៈ ក្ត ឬ ប្ដ ក ក ក

ន រិសដ្ឋេតព្ពំ សង្ឆេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា
រិសដ្ឋិតម្ប៎ អរិសដ្ឋិតំ ហោតិ យោ រិសដ្ឋេយ្យ អាបត្តិ
ថុល្លច្ចយស្ស ។ ល្ហ ។ ១ ។ ២ ។ ២ ។ ២

ក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះចេញ សូមឲ្យលះចេញហើយ ក៏មិនឈ្នះថាលះ ភិក្ខុណាលះចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ចយ រៀល គឺ រៀល ១ រៀម គឺ ឫស្សី ១ មុញ្ជៈ គឺ ស្មៅដំណោកទន្លាយ ១ បព្វជៈ គឺស្មៅយ៉ាផ្ទង ១ តិណៈ គឺ ស្មៅធម្មតា ១ មត្តិកា គឺ ដីស្ងួត ១ ភារុកណ្ណៈ គឺ គ្រឿងឈើ ១ មត្តិកាភណ្ឌៈ គឺ គ្រឿងធ្វើពីដី ១ នេះជាវត្ថុមិនគួរលះចេញ ជាគំរប់ ៥ ភេទសង្ឆក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះចេញ សូមឲ្យលះចេញហើយ ក៏មិនឈ្នះថាលះ ភិក្ខុណាលះចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ចយ ម្ចាលភិក្ខុទាំងឆ្លាយ របស់ទាំង ៥ ពួកនេះឯង ជារបស់មិនគួរលះចេញ ភេទសង្ឆក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះចេញ សូមឲ្យលះចេញហើយ ក៏មិនឈ្នះថាលះ ភិក្ខុណាលះចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ចយ ។

(៤០៣) ត្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងក្រុងសាវត្ថី សំពត្ថពុទ្ធវិហារ ហើយយាងទៅកាន់ចារិកក្នុងកំដាគ់ដ៏ផនបទ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឆប្រើនប្រមាណ ៥០០ រូប ព្រមទាំងព្រះសារីបុត្តនឹងព្រះមោគ្គល្លានផង ។ ពួកអស្សជិនឹងបុនព្វសុកភិក្ខុបានឮដំណឹងថា ព្រះមានព្រះភាគយាងមកដល់កំដាគ់ដ៏ផនបទ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឆប្រើនប្រមាណ ៥០០ រូប ព្រមទាំងព្រះសារីបុត្តនឹងព្រះមោគ្គល្លានផង ក៏និយាយថា ម្ចាលអាវុសោ

ច ហន្ត មយំ អាវុសោ សព្វំ សង្ឆកំ សេនាសនំ
ការេម ចាបិ ខ្លា សារីបុត្តមោគ្គលានា ចាបិ ការ១ ៨ ១ ១ ១
ការ១ ១ ១

បើដូច្នេះមានតែយើងនាំគ្នាចែកសេនាសនៈជារបស់សង្ឆទាំងអស់ (ដូច្នេះ) សារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លានជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក លុះក្នុងអំណាចសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក យើងពាល់គ្នាកុំរៀបចំគ្រាលសេនាសនៈប្រគេនលោកឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏នាំគ្នាចែកសេនាសនៈដែលជារបស់សង្ឆទាំងអស់ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគកំពុងស្តេចមកកាន់ចារិកតាមលំ-ដាប់ទ្រង់តម្រង់ទៅកាន់ភិដាគិជនបទនោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុច្រើនរូបមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកពាល់គ្នាចូរដើរទៅកាន់ពួកអស្សជិនីនឹងបុនព្ធសុកភិក្ខុ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះមានព្រះភាគ កំពុងតែស្តេចមកជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឆច្រើន ប្រមាណ ៥០០ រូប ព្រមទាំងព្រះសារីបុត្តនឹងព្រះមោគ្គល្លានផង ម្នាលអាវុសោ លោកពាល់គ្នា ចូររៀបចំគ្រាលសេនាសនៈទុកបម្រុងព្រះមានព្រះភាគផង បម្រុងព្រះភិក្ខុសង្ឆផង បម្រុងព្រះសារីបុត្តនឹងព្រះមោគ្គល្លានផង ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ (ព្រះពុទ្ធដីកា) នៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏នាំគ្នាចូលទៅកាន់ពួកអស្សជិនីនឹងបុនព្ធសុកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយទើបថ្វាយបង្គំនេះ ប្រាប់ពួកអស្ស-ជិនីនឹងបុនព្ធសុកភិក្ខុថា ម្នាលអាវុសោ ដូច្នេះព្រមានព្រះភាគស្តេចមក

មហាតា ភិក្ខុសង្ឆេន សទ្ធឹ បញ្ចមត្តេហិ ភិក្ខុសតេហិ
សារីបុត្តមោគ្គល្លានេហិ ច ភគវតោ ច អាវុសោ សេនា-
សនំ បញ្ញាបេថ ភិក្ខុសង្ឆស្ស ច សារីបុត្តមោគ្គល្ល-
ានញ្ចាតិ ។ ឧត្តាវុសោ សង្ឆិកំ សេនាសនំ សព្វំ
អម្ហេហិ ភាជិតំ ស្វាគតំ អាវុសោ ភគវតោ យត្ថ ឋិតោ
ភគវា ឥច្ឆិស្សតិ តត្ថ ឋិតោ វសិស្សតិ ចាបិ ច្ចា សារ-
ីបុត្តមោគ្គល្លានា ចាបិ ភាគំ ឥច្ឆានំ វសំ ភគ្គ ន មយំ
ភេសំ សេនាសនំ បញ្ញាបេស្សាមាតិ ។ ភិម្ចន ភុម្ហេ
អាវុសោ សង្ឆិកំ សេនាសនំ ភាជិត្ថាតិ ។ ឯវមាវុ-
សោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អម្ចិ ។ បេ ។ តេ ឧជ្ជ-
យ្ជិ ទ្វីយ្ជិ ទ្ធិ ចាបេ ជ្ជ ភិ ជ ហ ជ ជ ជ

ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឆប្រើន ប្រមាណ ៥០០រូប ព្រមទាំងព្រះសារីបុត្តនឹងព្រះមោគ្គល្លានផង ម្នាលអាវុសោ លោកទាំងឣ្លាយ ចូរនាំគ្នារៀបចំក្រាលសេនាសនៈ ទុកបម្រុងព្រះមានព្រះភាគផង បម្រុងព្រះភិក្ខុសង្ឆផង បម្រុងព្រះសារីបុត្តនឹងព្រះមោគ្គល្លានផង ។ ពួកអស្សជិនឹងបុនព្វសុកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ សេនាសនៈដែលជារបស់សង្ឆមិនមានទេ(ព្រោះ) សេនាសនៈទាំងអស់យើងចែកគ្នាអស់ហើយ ម្នាលអាវុសោ ព្រះមានព្រះភាគស្តេចមកល្អហើយ ព្រះអង្គសព្វព្រហ្មចរ្យ១ គង់ក្នុងវិហារណា ក៏នឹងគង់ក្នុងវិហារនោះ១ ឯសារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក លុះអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក យើងកល់គ្នាមិនបានរៀបចំក្រាលសេនាសនៈឲ្យលោកទាំងនោះទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះសួរថា ម្នាលអាវុសោ លោកទាំងឣ្លាយទាំគ្នាចែកសេនាសនៈរបស់សង្ឆ មែនឬ ។ ពួកអស្សជិនឹងបុនព្វសុកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ យើងចែកមែន ។ ភិក្ខុទាំងឣ្លាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្ទុះបន្ទ្ចាប់ថា ពួកអស្សជិនឹងបុនព្វសុកភិក្ខុមិនសមមើមកនាំគ្នាចែកសេនាសនៈរបស់សង្ឆសោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

ការ ភិក្ខវេ អស្សជិ បុនព្ភសុ ការ ភិក្ខ្ សន្ធ្ យ ។ សេនា-
សនំ ការ ជ ។ ។ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចានពួកអស្សជិនទាំងបួនពួកភិក្ខុនាំគ្នាបែកសេ-
នាសនៈរបស់សង្ឆ មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះ
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះ មិនគួរនឹងហ៊ាននាំគ្នាបែកសេនាសនៈ
របស់សង្ឆទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់ជម្រាបហើយទ្រង់ធ្វើធម្ម-
កថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ដែល
មិនគួរបែក ៥ ពួកនេះ គោះសង្ឆក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវបែក
សូម្បីបែកហើយ ក៏មិនឈ្មោះថាបែក ភិក្ខុណាបែក ត្រូវអាបត្តិថុ:ល-
ច្ចយ ។ របស់ ៥ ពួកដូចម្តេច ? (របស់ ៥ ពួកនោះ គឺ) អាពម គឺសួន
ច្បារ ១ អាពមវត្ត គឺទីដីជាំសួនច្បារ ១ នេះជារបស់មិនគួរបែក ជាដំបូង
គោះសង្ឆក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវបែក សូម្បីបែកហើយក៏មិន
ឈ្មោះថាបែក ភិក្ខុណាបែក ត្រូវអាបត្តិថុ:ល្ហច្ចយ វិហារ គឺលំនៅ ១ វិហារ-
វត្ត គឺទីដីសម្រាប់សង់លំនៅ ១ នេះជារបស់មិនគួរបែក ជាគំរប់ពីរ គោះ
សង្ឆក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវបែក សូម្បីបែកហើយក៏មិនឈ្មោះថា
បែក ភិក្ខុណាបែក ត្រូវអាបត្តិថុ:ល្ហច្ចយ មញ្ចៈគឺគ្រែ ១ ពីឋ: គឺតាំងឥតៅ ១

ភិសី ពិម្ពោហនំ ៨ទំ ឥតិយំ អវេភង្គិយំ ន រិកជិតព្ពំ សង្ខេន វ ឆណេន វ ឧក្ខលេន វ រិកត្តមៃ អរិកត្តំ ហោតិ យោ រិកជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស លោហកុម្ភី លោហកាណាតំ លោហវារកោ លោហតជ្ជាហ ភិសី ជរសុ ឆ្ការ[1] ឆ្ការ្ជាលោ ឯ ខានំ ៨ទំ ចតុត្ថំ អវេភង្គិយំ ន រិកជិតព្ពំ សង្ខេន វ ឆណេន វ ឧក្ខលេន វ រិកត្តមៃ អរិកត្តំ ហោតិ យោ រិកជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស រ្ជ្ជ ១ ១ ១

ភិស៑ គឺពួក ១ ពិម្ពោហន: គឺខ្នើយ ១ នេះជាវត្ថុមិនគួរចែក ជាគំរប់បី ចេះ
សង្ឆ្ក គណ:ក្ត បុគ្គលក្ត ក៏មិនត្រូវចែក សូម្បីចែកហើយ ក៏មិនឈ្នះ
ថាចែក ភិក្ខុណាចែក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ចយ លោហកុម្ភ គឺឆ្នាំងដែលធ្វើពី
លោហជាតិ ១ លោហកាណក:គឺខ្លុះលោហ:១ លោហវារក:គឺកូមលោហ:១
លោហកជាហ: គឺផើងលោហ:១ ឯ៑ សី គឺកាំបិត ១ ផរសុ គឺពូថៅ ១ កុឋារី
គឺដង្ហ ១ ១ ១

អនុប្ពុនៅ ជាកញ្ចុះមានោ យេន អាឡ្ហ ឥនវសរ ។
ឥត្ថ សុទ្ធ ឥកវ អាឡ្ហយ ។ ឥមាវ ឥ អ្ហ ឥ ។ ។

(៤០៥) ឥនេ ខោ បន សមយេ អាឡ្ហ ។ ។
ភិក្ខូ ឆ ឆ ជ ជ ។ ។ ។

ទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ សំដៅទៅកាន់ដែនអាឡារ៉ានោះ ។ ឮដំណឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងអគ្គាឡារចេតិយ ទៀបដែនអាឡារ៉ានោះ ។

(៤០៩) សម្ព័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនៅក្នុងដែនអាឡារ៉ា ធ្វើនវកម្មមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែទុកជាក់ដុំដីឬដុំថ្មយកខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបជញ្ជាំងខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែដំកល់ឱ្យខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើសសរមេឱ្យខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបង្ហួចខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបពណ៌ស១ខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបពណ៌ខ្មៅ១ខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបរិកម្មដោយដំរបង្ហ១ខ្លះ(១) ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែប្រក់ព្រ១ខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែបង១ខ្លះ ធ្វើនវ.កម្មដោយគ្រាន់តែបិទចាំងទីអាស្រ័យនៅនៃសត្វព្រាបខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែជូសដុល ត្រង់កន្ទ្ធដែលជាប់ទឹកធ្លុះខ្លះ ធ្វើនវកម្មដោយគ្រាន់តែប្រ្ចាះព្រ១ខ្លះ ធ្វើនវកម្មអស់ ២០ ឆ្នាំ១ខ្លះ ធ្វើនវកម្មអស់ ៣០ ឆ្នាំ១ខ្លះ ធ្វើនវ.កម្មអស់ ១ ជីវិត១ខ្លះ ធ្វើនវកម្មចំពោះវិហារដែលធ្វើស្រេចហើយ ដែលខ្លួនបានអបលោកឲ្យក្នុងកាលមានផ្សែង១ខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះកំពោលទោស តិះដៀល បង្ហុះបង្ហាប់ថា

---

១ មិនប៉ះពាល់តែដំរង្គប៉ុណ្ណោះទេ សូម្បីដំរណើតដ៏ទៃខ្ជិចយ៉ាងដំរបុងដ៏រ៉ាក ក៏ជាប់ចូលក្នុងដំរសម្រាប់ផ្ចិតដែរ ។

ការ ១ ហ៊ ១ ១ អ ១ ១ ១

ពួកភិក្ខុនៅក្នុងដែនអាឡវីមិនសមនឹងឲ្យនវកម្មមានសភាពយ៉ាងនេះទេ គឺ
ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែទុកជាក់ដុំដ្ឋដុំបាយអ្នក: ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែ
លាបជញ្ជាំងខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែដំកល់ទ្វារខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយ
គ្រាន់តែធ្វើសសរមេទ្វារខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបង្ហួចខ្លះ ឲ្យនវ-
កម្មដោយគ្រាន់តែលាបឲ្យមានពណ៌ស្វាយខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាប
ឲ្យមានពណ៌ខ្មៅខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបកម្មដោយដ៏រង្គុះខ្លះ ឲ្យ
នវកម្មដោយគ្រាន់តែប្រក់ព្រំខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែចងខ្លះ ឲ្យនវកម្ម
ដោយគ្រាន់តែបិទចាំងដ៏អាស្រ័យនៅ នៃសត្វព្រាបខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយ
គ្រាន់តែដួសដុលត្រង់កន្ទែងដែលជាប់ទឹងធ្ងុះខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែ
ប្រោះព្រំខ្លះ ឲ្យនវកម្មអស់ ២០ ឆ្នាំខ្លះ ឲ្យនវកម្មអស់ ៣០ ឆ្នាំខ្លះ ឲ្យនវកម្ម
អស់ ១ ជីវិតខ្លះ ឲ្យនវកម្មចំពោះវិហារដែលធ្វើស្រេចហើយ ដែលខ្លួនបាន
អបលោកឲ្យក្នុងកាលមានផ្សងខ្លះ ។ ភិក្ខុពាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តី
នុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំង
ឡាយ ការនោះពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុពាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រ
ព្រះមានព្រះភាគពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា

អាមន្តេសិ ។ ភិក្ខវេ បិណ្ឌនិក្ខេបនមត្តេន ។ លភតិ ។ ។ ។

ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យនវកម្ម ដោយគ្រាន់តែទុកជាក់ដុំដីឬដុំថ្ម យកមិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបជញ្ជាំង មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែដំកល់ទ្វារ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើសសរមេទ្វារ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបង្ហួច មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបឲ្យមានពណ៌ស មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបឲ្យមានពណ៌ខ្មៅ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបកម្មដោយដ៏រង្គ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែប្រក់ព្រុំ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែបង់ទុក មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែបិទជាំងទីអាស្រ័យនៅ នៃសត្វព្រាប មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែជួសជុលត្រង់ក្ដែង ដែលជាប់ទឹងធ្លុះ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែប្រោះព្រុំ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មអស់ ២០ ឆ្នាំ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មអស់ ៣០ ឆ្នាំ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មអស់ ១ ជីវិត មិនត្រូវឲ្យនវ-កម្មចំពោះវិហារដែលធ្លាស្រេចហើយ ដែលខ្ជះអបលោកឲ្យក្នុងកាលមានផ្ទៃ ភិក្ខុណាឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យនវកម្មចំពោះតែវិហារ ដែលមិនមានធ្លាស ឬធ្លាមិនមានហើយ (ហើ) វិហារតូចឲ្យត្រួតមើលការងារហើយ សឹមឲ្យនវកម្មអស់ត្រឹម ៦ ឆ្នាំ ឬ ៩ ឆ្នាំ

អឌ្ឍយោគេ កម្មំ ជិណោគេត្វា សត្តដ្ឋវស្សិកំ នវកម្មំ ឆាតុំ មហាលូគេ វិហារេ ចាសាគេ ឯ កម្មំ ជិណោ-គេត្វា ឧសភ្ជាឧសវស្សិកំ នវកម្មំ ឆាតុន្តិ ។

(៤០៦) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សញ្ញំ វិហារំ នវកម្មំ ឆេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សញ្ញេ វិហារេ នវកម្មំ ឆាតព្ពំ(១) យោ ឆ-ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស តិ ។

(៤០៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឯកសញ្ញ ទ្វេ នវកម្មេ(២) ឆេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឯកសញ្ញ ទ្វេ ឆាតព្ពា យោ ឆឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស តិ ។

(៤០៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ នវកម្មំ ឆហេត្វា អញ្ញំ ឯសេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេ-សុំ ។ ន ភិក្ខវេ នវកម្មំ ឆហេត្វា អញ្ញោ ឯសេតព្ពោ យោ ឯសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស តិ ។

---

១ ខ. ម. ន ភិក្ខវេ សញ្ញេ វិហារេ នវកម្មំ ទាតព្ពោ ។ ២ ខ ម. ឧបាសកេសុ អយំ សញ្ញោ ន ទិស្សតិ ។

ឲ្យរួច (បើ) អង្ហ្ការយោគឲ្យត្រួតមើលការងារ ហើយសឹមឲ្យនវកម្មអស់ត្រឹម ៧ ឆ្នាំ ឬ ៨ ឆ្នាំឲ្យរួច (បើ) វិហារធំឬប្រាសាទ ឲ្យត្រួតមើលការងារ ហើយសឹមឲ្យនវកម្មអស់ត្រឹម ១០ ឆ្នាំ ឬ ១២ ឆ្នាំឲ្យរួច ។

(៤០៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យនវកម្មចំពោះវិហារទាំងអស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យនវកម្ម-ចំពោះវិហារទាំងអស់ទេ ភិក្ខុណាឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤០៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យនវកម្មពីកន្លែងដល់ភិក្ខុ ១ រូប ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យនវកម្ម ពីកន្លែងដល់ភិក្ខុ ១ រូបទេ ភិក្ខុណាឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤០៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទទួលយកនវកម្ម (ក្នុងវិហាររបស់សង្ឆ) ហើយឲ្យភិក្ខុដទៃនៅវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួលយកនវកម្ម (ក្នុងវិហាររបស់សង្ឆ) ហើយឲ្យភិក្ខុដទៃនៅទេ ភិក្ខុណាឲ្យភិក្ខុដទៃនៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤០៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆវាកម្មំ
ករោន្តា សង្ឆវិកំ បដិពាហន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឆវាកម្មំ ករោន្តា សង្ឆវិកំ
បដិពាហិតព្ពំ យោ បដិពាហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស
អនុជានামិ ភិក្ខវេ ឯកំ រវសេយ្យំ ករោន្តុន្តិ ។

(៤១០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆិស្សរេ
ឋិតស្ស ឆវាកម្មំ ទេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
ន ភិក្ខវេ ឆិស្សរេ ឋិតស្ស ឆវាកម្មំ ទាតព្ពំ យោ ទ-
ទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៤១១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆវាកម្មំ
ករោន្តា សព្ពកាលំ បដិពាហន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឆវាកម្មំ ករោន្តា សព្ពកាលំ
បដិពាហិតព្ពំ យោ បដិពាហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស
អនុជានামិ ភិក្ខវេ រវស្សានំ តេមាសំ បដិពាហិតុំ
ទ្វិត្តិកាលំ ន បដិពាហិតុន្តិ ។

(៤០៩) សមយ៍នោះឯង ភិក្ខុពាំងឡាយទទួលយកនវកម្ម (ក្នុងវិហារបស់សង្ឆ) ហើយហាមឃាត់សេនាសនៈរបស់សង្ឆ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួលយកនវកម្ម ហើយហាមឃាត់សេនាសនៈរបស់សង្ឆទេ ភិក្ខុណាហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យភិក្ខុដែលធ្វើការនោះ) ទទួលយកទីដេកដ៏ប្រសើរ ១ (បន្ទប់ជាន) ។

(៤១០) សមយ៍នោះឯង ភិក្ខុពាំងឡាយឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុនៅក្នុងទីឥតសីមា ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុនៅក្នុងទីឥតសីមាទេ ភិក្ខុណាឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤១១) សមយ៍នោះឯង ភិក្ខុពាំងឡាយទទួលយកនវកម្មហើយហាមឃាត់ត្រប់គាល ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួលយកនវកម្មហើយហាមឃាត់ត្រប់គាលទេ ភិក្ខុណាហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យហាមឃាត់ត្រឹម ៣ ខែ នៃវស្សានរដូវ (ប៉ុណ្ណោះ) មិនមែនហាមឃាត់ត្រប់គាលនៃរដូវទេ ។

(៤១២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុ នវកម្ម៌
គហេត្វា បក្ខ្លមន្ធិបិ ១ ភ្ជ្ជមន្ធិបិ ១ ការ៉ាបិ ១ ការ៉ាមណ្ឌ
ការ៉ាមណ្ឌ(១) ១ ១ ១

សេនាសនក្ខន្ធកៈ ការដែលពួកភិក្ខុទទួលនវកម្មហើយដើរចៀសចេញទៅដាច់ដើម

(៤១២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទទួលយកនវកម្មហើយដើរចេញទៅខ្លះ សឹកខ្លះ ធ្វើមរណៈភាពខ្លះ ប្តេជ្ញាខ្លួនទៅជាសាមណេរខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកលាសិក្ខាខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវអត្តិមរតុខ្លះ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សឆ្កួតខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានចិត្តរើរវាយខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានទុក្ខវេទនាគ្រុបសង្កត់ខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឆាលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឆាលើកវត្ត ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឆាលើកវត្ត ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញខ្លះ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សខ្ទើយខ្លះ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សលួចសំវាសខ្លះ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សស្ទុះទៅកាន់លទ្ធិតិរ្ថីយខ្លះ ប្តេជ្ញាជាសត្វតិរច្ឆានខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់មាតាខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់បិតាខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់ព្រះអរហន្តខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកប្រទូស្តកិរិយាខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកបំបែកសង្ឆខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិត (ចេស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ) ឲ្យពុះពង្គីខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានកេទពីរខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

(៤១៣) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឆវកម្មំ ករោតិ ។ ។ ។

(៤១៣) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុ
ក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកនវកម្មហើយចៀសចេញទៅ ។ ត្រូវភិក្ខុនោះ
ឲ្យ (នវកម្មនោះ) ដល់ភិក្ខុដទៃ ដោយគិតថា សូមកុំឲ្យនវកម្មរបស់សង្ឆ
វិនាសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួល
យកនវកម្មហើយសឹកចេញ ធ្វើមណ្ឌកាត ប្តេជ្ញាទៅជាសាមណេរ ប្តេជ្ញា
ជាអ្នកលាសិក្ខា ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវអន្ទិមវត្ថុ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សឆ្កួត ប្តេជ្ញាជា
អ្នកមានចិត្តរើរវាយ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវទុក្ខវេទនាគ្របសង្កត់ ប្តេជ្ញាជាអ្នក
ត្រូវសង្ឆលើកវត្ត ព្រោះមិនយើញអាបត្តិ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឆ លើក
វត្ត ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឆលើកវត្ត ព្រោះ
មិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សខ្ទើយ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សលួច
សំរាស ប្តេជ្ញាជាមនុស្សស្ទុះទៅកាន់លទ្ធិតិរ្ថិយ ប្តេជ្ញាជាសត្វតិរច្ឆាន ប្តេជ្ញា
ជាអ្នកសម្លាប់មាតា ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់បិតា ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់ព្រះអ-
រហន្ត ប្តេជ្ញាជាអ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនី ប្តេជ្ញាជាអ្នកបំបែកសង្ឆ ប្តេជ្ញាជាអ្នក
ធ្វើព្រះលោហិត (របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ) ឲ្យពុះពង ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានភេទ
ពីរ ។ ត្រូវភិក្ខុនោះឲ្យ (នវកម្មនោះ) ដល់ភិក្ខុដទៃ ដោយគិតថា
សូមកុំឲ្យនវកម្មរបស់សង្ឆវិនាសឡើយ ។

(៤០៤) ឥធ បន ភិក្ខ្ម៌វេ ភិក្ខ្ម៌ ឧវាកម្ម៌ គហេត្វា វិប្ប្រកតេ បក្ខ្ម៌ាមតិ ។ មា សង្ឆ្ស្ស ហាយ៌ិតិ អ្ញ្ញ ជ្ជ ជ្ជ ។ ឥធ បន ភិក្ខ្ម៌ វេ ភិក្ខ្ម៌ ឧវាកម្ម៌ គហេត្វា វិប្ប្រកតេ ជ្ជ ។ ជ្ជ ។ ។ ។

(៤១៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកនវកម្មហើយចៀសចេញទៅក្នុងវេលាដែលធ្វើ (នវកម្ម) មិនទាន់ស្រេច ។ ត្រូវភិក្ខុនោះ ឲ្យ(នវកម្មនោះ)ដល់ភិក្ខុឯទៀត ដោយគិតថា សូមកុំឲ្យនវកម្មរបស់សង្ឆវិនាសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកនវកម្មហើយសឹកចេញ ក្នុងវេលាដែលធ្វើនវកម្មមិនទាន់ស្រេច ។ ធ្វើមរណភាព ។ បេ ។ ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានកេទពីរ ។ ត្រូវភិក្ខុនោះ ឲ្យ (នវកម្មនោះ) ដល់ភិក្ខុដទៃ ដោយគិតថា សូមកុំឲ្យនវកម្មរបស់សង្ឆវិនាសឡើយ ។

(៤១៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកនវកម្ម ហើយចៀសចេញទៅក្នុងវេលាដែលធ្វើ (នវកម្ម) ហើយស្រេច (លុះត្រឡប់មកនៅវិញ) នវកម្មនុ៎ះ ជារបស់ភិក្ខុនោះឯង ។

(៤១៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកនវកម្មហើយសឹកចេញ ធ្វើមរណភាព ប្តេជ្ញាជាសាមណេរ ប្តេជ្ញាជាអ្នកលាសិក្ខា ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវអន្ទិមវត្ថុ ក្នុងវេលាដែលធ្វើនវកម្មហើយស្រេច ។ ត្រូវសង្ឆជាម្ចាស់ ។

(៤១៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកនវកម្មហើយប្តេជ្ញាជាមនុស្សឆ្កួត ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានចិត្តរើរវាយ

ជាតិ ជរាជរាជ្ជា បដិជាជាតិ អាបត្តិយា អនុស្ស្ជនេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជាជាតិ អាបត្តិយា អប្ជដិកម្ម ឧក្ខិត្ត-កោ បដិជាជាតិ ទាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្ជដិនិស្ស្ជ្ជ ឧក្ខិត្តកោ បដិជាជាតិ តស្ស្ជ្ជ ។

(៤០៨) ឥធ បន ភិក្ខវ ភិក្ខុ ឆ្ជ ភិក្ខុ ឆ្ជ ភេទ្ជ ភេទ្ជ ១ យ ១ ១ ១

ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវទុក្ខវេទនាគ្រប់សង្កត់ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឆ លើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឆលើកវត្ត ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិចេញ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឆលើកវត្ត ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញក្នុងវេលាដែលធ្វើនវកម្មហើយស្រេច នវកម្មនុះជារបស់ភិក្ខុនោះឯង ។

(៤១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកនវកម្មហើយប្តេជ្ញាជាមនុស្សខ្ជើយ ប្តេជ្ញាជាអ្នកលួចសំវាស ប្តេជ្ញាជាអ្នកស្តុះទៅកាន់លទ្ធិតិរ៉ៃយ ប្តេជ្ញាជាសត្វតិរច្ឆាន ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់មាតា ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់បិតា ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់ព្រះអរហន្ត ប្តេជ្ញាជាអ្នកប្រ-ទូស្តភិក្ខុនី ប្តេជ្ញាជាអ្នកបំបែកសង្ឆ ប្តេជ្ញាជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិត (របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ) ឲ្យពុះពង ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានកេទ១ ក្នុងវេលាដែលធ្វើ (នវកម្ម) ហើយស្រេច ។ ត្រូវសង្ឆជាម្ចាស់ ។

(៤១៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយយកសេនាសនៈរបស់ទាយ-សកម្នាក់ (ដែលគេទទួល) ជាគ្រឿងសម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងវិហារ ទៅប្រើប្រាស់ក្នុងទីដទៃ ។ គ្រានោះ ទាយកនោះពោលតិះដៀល ប្តឹងបន្ទោសថា លោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយមិនសមបើនឹងយកគ្រឿងប្រើប្រាស់អំពីទីដទៃ ទៅប្រើប្រាស់ក្នុងទីដទៃសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូល

អាវេជ្ជេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អញ្ញត្រ បរិភោគោ អញ្ញត្រ បរិភុញ្ជិតព្ពោ យោ បរិភុញ្ជយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤២០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឧចោសៈ-ជក្ខិបិ សន្ធិសន្ធិបិ បរិហរិតុ(១) ភុញ្ជ្ជាយ ឆមាយំ ឆិសីនន្តិ ។ ឧត្ត្ថានិបិ ចីវរានិបិ បំសុកិតានិ ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អាវេជ្ជេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ តាវកាលិកំ ហរិតុន្តិ ។

(៤២១) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស មហាវិហារេ ឧទ្ទិយតិ(២) ។ ភិក្ខូ ភុញ្ជ្ជាយ ឆមាយ សេ-នាសនំ ឧត្ត្ថានិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អាវេជ្ជេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ភុត្ត្ថាយ ហរិតុន្តិ ។

(៤២២) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស សេនា-សនបរិក្ខារោ មហាក្ខ្ជ ភណ្ឌ្ជ ឧប្ជ្ជ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អាវេជ្ជេសុំ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ជាតិភណ្ឌ្ជ ហរិតុន្តិ ។

---

១ ខ. ហរិតុំ ។ ២ ម. ឧទ្ទ្ជ្ជ ។

សេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវយកគ្រឿងប្រើប្រាស់ ក្នុងទីឯទៀតទៅប្រើប្រាស់ក្នុងទីឯទៀតទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤២០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ (មិនហ៊ាន) នាំយក (គ្រឿងប្រើប្រាស់) ទៅកាន់ពេងទ្រោសថ កាន់ពេងជាទីប្រជុំ ហើយក៏នាំគ្នាអង្គុយផ្ទាល់លើផែនដី ។ ទាំងខ្លួនទាំងចីវរ (របស់ភិក្ខុនោះ) ក៏ប្រឡាក់ប្រឡូសដោយអាចម៍ដី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យនាំយក (គ្រឿងប្រើប្រាស់នោះ) ឲ្យជារបស់ខ្លួនបាន ។

(៤២១) សម័យនោះឯង វិហារធំរបស់សង្ឆ្ងាទ្ធុគ្រាម ។ ពួកភិក្ខុសង្ស័យមិនហ៊ាននាំយកសេនាសនៈចេញ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យនាំយក (សេនាសនៈ) ទៅទុកថែរក្សាបាន ។

(៤២២) សម័យនោះឯង សំពត់កម្ពលមានតម្លៃច្រើន ជាសេនាសនបរិក្ខារកើតឡើងដល់សង្ឆ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យផ្ទាស់ប្តូរ ដើម្បីប្រយោជន៍ជាផ្ទាត់កម្ម គឺការចំរើនបាន ។

(៤២៣) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស សេនាសនបរិក្ខារកំ មហាសូ ឧុស្សូ ឧប្ផន្ធ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ជាតិកម្មត្ថាយ បរិវត្តេតុន្ធ ។

(៤២៤) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស អច្ចមុ ឧប្ផន្ធ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ចានបុញ្ជនី ការតុន្ធ ។

(៤២៥) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស ចក្ការ ឧប្ផន្ធ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ចានបុញ្ជនី ការតុន្ធ ។

(៤២៦) តេន ខោ បន ស យេន សង្ឆស្ស ចោឡកំ ឧប្ផន្ធ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុ ។ អនុជានামិ ភិក្ខវេ ចានបុញ្ជនី ការតុន្ធ ។

(៤២៣) សម្ថយនោះឯង សំពត់មានតម្លៃច្រើន ជាបរិក្ខារកន្ត
សេនាសនៈកើតឡើងដល់សង្ឆ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ
ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យផ្ទាស់ប្តូរ ដើម្បីប្រយោជន៍ជាផ្ទាត់ផ្ទាត់ក្នុងបាន ។

(៤២៤) សម្ថយនោះឯង សែ្សកខ្ចីឃ្ម ុកើតឡើង ដល់សង្ឆ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះ
អង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជាទ្រនាប់
សម្រាប់ដួតដើងបាន ។

(៤២៥) សម្ថយនោះឯង វត្ថុមានសណ្ឋានដូចជាកង់ (ដែលគេវាញ
ដោយសំពត់ក្ម ួលជាដើម) កើតឡើងដល់សង្ឆ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំ
ទូលសេចក្តីនុ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជារង្វេលសម្រាប់ដួតដើងបាន ។

(៤២៦) សម្ថយនោះឯង មានកំណាត់សំពត់កើតឡើង ដល់សង្ឆ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះ
អង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជាសំពត់
សម្រាប់ដួតដើងបាន ។

(៤២៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អនោតេហ៍ ចាទេហ៍ សេនាសនំ អក្ខមន្តិ ។ សេនាសនំ ទុស្សន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អនោតេហ៍ ចាទេហ៍ សេនាសនំ អក្ខមិតព្ពំ យោ អក្ខមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤២៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អលូហ៍ ចាទេហ៍ សេនាសនំ អក្ខមន្តិ ។ សេនាសនំ ទុស្សន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អលូហ៍ ចាទេហ៍ សេនាសនំ អក្ខមិតព្ពំ យោ អក្ខមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤២៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សឧចាហ៍ សេនាសនំ អក្ខមន្តិ ។ សេនាសនំ ទុស្សន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សឧចាហ៍ នេន សេនាសនំ អក្ខមិតព្ពំ យោ អក្ខមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

សេនាសនក្ខន្ធៈ ការជាន់សេនាសនៈដោយដើងមិនទាន់ណាងជាដើម

(៤២៧) សមយៃនោះឯង ពួកភិក្ខុមិនទាន់ណាងដើង(១)ហើយដើរជាន់សេនាសនៈ ។ សេនាសនៈក៏ប្រឡាក់អស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលណាងដើង មិនត្រូវដើរជាន់សេនាសនៈទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ

(៤២៨) សមយៃនោះឯង ពួកភិក្ខុដើរជាន់សេនាសនៈទាំងដើងទទឹក ។ សេនាសនៈក៏សើមអស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដើរជាន់សេនាសនៈទាំងដើងទទឹកទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤២៩) សមយៃនោះឯង ពួកភិក្ខុពាក់ស្បែកដើងដើរជាន់សេនាសនៈ ។ សេនាសនៈក៏ប្រឡាក់អស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុពាក់ស្បែកដើងមិនត្រូវដើរជាន់សេនាសនៈទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ បញ្ញត្តនេះបំពោះយកដើងមិនស្អាតជាប្រមាណ សូម្បីដើងដែលបានណាងហើយតែនៅមិនទាន់ស្អាត ក៏មិនគួរជាន់សេនាសនៈដែរ ។

(៤៣០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បរិកម្ម-
ការាយ ភូមិយា ខុ្ជ្ជមានេ[1] ។ រាជា ខុ្ជ្ជតិ ។ ការ-
ណេ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ បរិកម្មការាយ
ភូមិយា ខុ្ជ្ជមានាយ យោ ខុ្ជ្ជយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស
អនុជានামិ ភិក្ខវេ ខេឌ្ឌមល្លកានិ ។

(៤៣១) តេន ខោ បន សមយេន មញ្ចាទានិ
ពីជាទានិ បរិកម្មការានំ ភូមិ លិខន្តិ ។ ការណេ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានামি ភិក្ខវេ ចោឌ-
ការេន បលិវេជេតុន្តិ[2] ។

(៤៣២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បរិ-
កម្មការានំ ភិត្តិ អបស្សន្តិ ។ រាជា ខុ្ជ្ជតិ ។
ការណេ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ បរិ-
កម្មការា ភិត្តិ អបស្សិតព្ពា យោ អបស្សេយ្យ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានামি ភិក្ខវេ អបស្សេនជល-
ការានិ ។ អបស្សេនជលការានំ ហេដ្ឋតោ ភូមិ លិខិតុ

---

១ ១. ម. ខុ្ជ្ជមានេ ។ ២ ម. បលិវេជេតុន្តិ ។

(៤៣០) សមយ័យនោះឯង ពួកភិក្ខុស្ពោះទឹកមាត់លើទីដែលគេតាក់តែងឲ្យស្អាត ។ (ទីនោះ) ក៏អាប់អន់ពណ៌សម្បុរ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវស្ពោះទឹកមាត់លើទីដែលគេតាក់តែងទេ ភិក្ខុណាស្ពោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យប្រើ) ក្នុងការទឹកមាត់ ។

(៤៣១) សមយ័យនោះឯង ជើងគ្រែខ្លះ ជើងតាំងខ្លះ ក៏ពោសជាប់ទីកន្លែងដែលគេតាក់តែងឲ្យស្អ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យរុំ (ជើងគ្រែ ជើងតាំងនោះ) ដោយកំណាត់សំពត់ ។

(៤៣២) សមយ័យនោះឯង ពួកភិក្ខុផ្អែកនឹងជញ្ជាំងដែលគេលាប (ថ្នាំផ្សេង ។) ។ ពណ៌សម្បុរ (ជញ្ជាំង) ក៏អាប់អន់ទៅ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវផ្អែកនឹងជញ្ជាំងដែលគេលាប (ថ្នាំផ្សេង ។) ទេ ភិក្ខុណាផ្អែក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតផ្ទៃនក្ដារសម្រាប់ផ្អែក ។ ឯផ្ទៃនក្ដារសម្រាប់ផ្អែក ក៏ពោសផ្ទៃទីខាងក្រោម

៣៥៨

សេនាសនក្ខន្ធកៈ ២ ១ ២ ១ ២ ១

ទ្ធ៏ជញ្ជាំងខាងលើ ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យរុំសំពត់ចាំងខាងលើចាំងខាងក្រោម ។

(៤៣៣) សម្ព័យនោះឯង ភិក្ខុមានដើងលាងស្រេចហើយ តែនៅមានសង្ស័យ (មិនហ៊ាន) ដេក ។ ភិក្ខុចាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុចាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាលរួចសឹមដេក ។

(៤៣៤) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅ ក្នុងដែនកាឡារ៉ា ជិតតាមព្រះអធ្យាស្ស័យ រួចហើយទ្រង់ស្តេចទៅកាន់ចារិកក្រុងរាជគ្រឹះ ស្តេចទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ លំដាវទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះនោះ ។ ចានញ្ញថា ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅកន្លែងវត្តវេឡុវ៉ាន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។

(៤៣៥) សម្ព័យនោះឯង ក្រុងរាជគ្រឹះកំពុងតម្រិះ (អត់ចាយ) មនុស្សចាំងឡាយមិនអាចនឹងធ្វើសង្ឆកម្មបាន ហើយក៏ប្រាថ្នានឹងធ្វើឧទ្ទេ-ទ្ទ-ទ-ទ-

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សង្ឆកត្តំ ឧទ្ទេសកត្តំ ឆិមត្ថនំ
សលាកកត្តំ បត្តិកំ ឧចោសថិកំ ឆាដិបទិកត្តំ ។

(៤៣៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ភក្ខិយា
ភិក្ខូ អត្តនោ ឱកត្តានំ[1] ឆហេត្វា លាមកានំ ភត្តានំ
ភិក្ខូនំ ទេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុ-
ជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចមេ ឆេ ហិ សមត្ថ្ថកតំ ភិក្ខុំ ភត្ត-
ទ្ទេសកំ សម្ម ន្ធិតុ យោ ន ឆន្ទាគតិ ន ទោសាគតិ ន ភោ
ទោសាគតិ ន ភយ ន ភយ-
ន ភ ឧ ដ្ឋ ន ។

(៤៣៧) ឯវញ្ច ន ភិក្ខវេ សម្ម ន្ធិ ។
ឧ ។ ភិ ។ ។ ។ ។
ភិ ។ ។ ។ ។ ។ ។
។ ។ ។ ។ ។ ។ ។
។ ។ ។ ។ ។ ។ ។
។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវសង្ឆកត្ត ១ ទ្វេសកត្ត ១ ទ្ការកត្ត ១ សលាកកត្ត ១ ឧក្ខិត្តកត្ត ១ ១ ១

យស្ស យស្ស តោ ១ មតិ ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ ភត្តុទ្ទេ-
សកស្ស សម្មតិ សោ ភុណ្ណាស្ស យស្ស ឯត្ថ មតិ
សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឆេន ឥត្ថន្ថាមោ
ភិក្ខុ ភត្តុទ្ទេសកោ ១ មតិ សង្ឆស្ស ឥត្ថ ភុណ្ណ ។
ឱវាទេ ឆារយាមីតិ ។

(៤៣៨) អថ ខោ ភត្តុទ្ទេសកានំ ភិក្ខូនំ ឱវាទ-
ហោសិ ១ ១ ១

ការសន្ទនាកិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាកត្តុទ្ទេសកៈ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះគប្បីធ្វើយមក ។ សង្ឆ៍ឲ្យានសន្ទនាកិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាកត្តុទ្ទេសកៈហើយ ការសន្ទនានេះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆ៍ស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកទ្ធ្ជាដំណើរនេះ ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៤៣៨) លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុជាកត្តុទ្ទេសកៈមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងគួរសំដែងកត្តដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចារ៉ាក ដោយសលាកឬដំបូ (មានបន្ទះ ឬសម្ភ៉ែងសំ ស្ងួតស្ងាតជាដើម) លាបឬបើកហើយសឹមសំដែងកត្ត ។

(៤៣៩) សម្ងយនោះឯង មិនមានភិក្ខុជាសេនាសនប្ញញ្ជាបកៈ (អ្នកគ្រាលសេនាសនៈ) ឬម្ចាស់សង្ឆ ។ បេ ។ មិនមានភិក្ខុជាកណ្ណាគារិកៈ (អ្នកកាន់ឃ្លាំង) ។ បេ ។ មិនមានភិក្ខុជាចីវរប្ញដិគ្គាហកៈ (អ្នកទទួលចីវរ) ។ បេ ។ មិនមានភិក្ខុជាចីវរកាជកៈ (អ្នកចែកចីវរ) ។ បេ ។ មិនមានភិក្ខុជាយាគុកាជកៈ (អ្នកចែកបបរ) ។ បេ ។

។ បេ ។ ផលកាជតោ ន ហោតិ ។ បេ ។ ១ជ្ជកកាជ-
តោ ន ហោតិ ។ ១ជ្ជកំ អកាជិយមានំ ន សន្ធិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ ១ជ្ជកកាជកំ សម្ពន្ធិតុំ
យោ ន ឆន្ទាគតិ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតិ គច្ឆេយ្យ ន
មោហាគតិ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតិ គច្ឆេយ្យ ភាជិតា-
ភាជិតញ្ច ជានេយ្យ ។

(៤៤០) ឃវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្ពន្ធិតព្ពោ ។ បឋមំ
ភិក្ខុ យាចិតព្ពោ ។ យាចិត្វា ញត្តិ ន ភិក្ខុនា បដិព-
លេន សង្ឆោ ញាបេតព្ពោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ
យទិ សង្ឆស្ស បត្តកល្លំ សង្ឆោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ១ជ្ជ-
ភកាជកំ សម្ពន្ធេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ
មេ ភន្តេ សង្ឆោ សង្ឆោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុ ១ជ្ជកកាជកំ
សម្ពន្ធតិ ។ យស្សាយស្សតោ ១ម្ចតិ ឥត្ថន្នាមស្ស
ភិក្ខុនោ ១ជ្ជកកាជកស្ស សម្ពន្ធ សោ តុណ្ហីស្ស

មិនមាន់មានភិក្ខុជាផលភាជកៈ (អ្នកចែកផ្លែឈើ)។ បេ។ មិនមាន់មានភិក្ខុជាខជ្ជកភាជកៈ (អ្នកចែកបង្អែម) នៅឡើយ ។ បេ ។ បង្អែមដែលមិនបានចែកគ ឃ ចប់អស់ហើយ ។ ភិក្ខុពាំងឆ្ពាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឆ្ពាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសន្ធតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាខជ្ជកភាជកៈ (អង្គ ៥ នោះគឺ) មិនលុះឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះទោសាគតិ ១ មិនលុះមោហាគតិ ១ មិនលុះភយាគតិ ១ ស្គាល់ត្រឹមដែលខ្លួនបានចែកនឹងមិនមាន់បានចែក ១ ។

(៤៤០) ម្នាលភិក្ខុពាំងឆ្ពាយ សង្ឆគប្បីសន្ធតយ៉ាងនេះ ។ សង្ឆគប្បីសូមភិក្ខុជាមុនសិន ។ លុះសូមរួចហើយ ត្រូវឲ្យភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាសប្រតិពលប្រកាសសង្ឆឲ្យដឹងថា មាតិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ម្លេះកម្មមានកាលគួរ ដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីសន្ធតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាខជ្ជកភាជកៈ (អ្នកចែកបង្អែម) ។ នេះ ជាញត្តិ ។ បាតិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ ឥឡូវសង្ឆសន្ធតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាខជ្ជកភាជកៈ ។ ការសន្ធតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាខជ្ជកភាជកៈ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម

យ ស្ស ១ ក្ខ ១ ម ១ ០ ០ ០

មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវធ្វើយ
មក ។ សង្ឆបានសន្ទនកិច្ចុណ្ណោះនេះឲ្យជាទ្វេភាគ:ហើយ ការសន្ទនៃ
នេះសមគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូម
ចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៤៤១) សម័យនោះឯង បរិក្ខារតិចតួច មានក្រាស់ក្រែលឡើង
ក្នុងឃ្លាំងរបស់សង្ឆ ។ ភិក្ខុពាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ: ចំពោះព្រះ
មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាត ឲ្យសន្ទនកិច្ចដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជក:
(អ្នកចែកចាយនូវបរិក្ខារតិចតួច) (អង្គ ៥ នោះគឺ) មិនលុះឆន្ទាគតិ ១ មិន
លុះទោសាគតិ ១ មិនលុះមោហាគតិ ១ មិនលុះភយាគតិ ១ ស្គាល់បរិក្ខារ
ដែលខ្លួនបានចែកចាយហើយ ទាំងមិនភាន់ចាយចែកចាយហើយ ១ ។

(៤៤២) ម្នាលភិក្ខុពាំងឡាយ សង្ឆគប្បីសន្ទនយ៉ាងនេះ ។ សង្ឆ
គប្បីសូមភិក្ខុជាមុនសិន ។ លុះសូមរួចហើយ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាស
ប្រតិពលប្រកាសសង្ឆឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់
ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគប្បីសន្ទនកិច្ចណ្ណោះនេះ
ឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជក: (អ្នកចែកចាយបរិក្ខារតិចតួច) ។ នេះ ជាញត្តិ ។

សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឆោ សង្ឆោ ឥត្ថន្ថាមំ ភិក្ខុំ អាបត្តិ-
យា តាវ ជ្ជកាសិ សម្ម ន្ធតិ ។ យ ស្ស ាយ ស្ស តោ ១ មតិ
ឥត្ថន្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ អាបត្តិ តាវ ជ្ជកាស ្ស សម្ម ន្ធ
សោ តុណ្ហី ស ្ស យ ស ្ស ន ក្ខ ្ មតិ សោ ភាសេ យ ្ យ ។
ទុតិ យ ្ ។ ។ ។

បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឆសន្ធតកិច្ចណ្ឌោះនេះឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈ ។ ការសន្ធតកិច្ចណ្ឌោះនេះឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈ គួរដល់លោកមានអាយុអង្ឆណា លោកមានអាយុអង្ឆនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្ឆណា លោកមានអាយុអង្ឆនោះ ត្រូវនិយាយ មក ។ សង្ឆបានសន្ធតកិច្ចណ្ឌោះនេះ ឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈហើយ ការសន្ធតនេះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូម ចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៤៤៣) កិច្ចជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជក នោះ (បើមានកិច្ចមកសួមម្ងួល) ត្រូវឲ្យម្ងួលមួយ (ម្តង) ។ ត្រូវឲ្យកាំបិត ។ ត្រូវឲ្យសែកដើង ។ ត្រូវឲ្យវ៉ត-ពន្ធចង្អេ ។ ត្រូវឲ្យយោគជ្ជាត្រ ។ ត្រូវឲ្យសំពត់គម្រងទឹក ។ ត្រូវឲ្យជម្ម-ក្រក ។ ត្រូវឲ្យសំពត់កុសិ (ខ្ជង់រ៉ាង) ។ ត្រូវឲ្យសំពត់អឌ្ឍកុសិ (ខ្ជង់ខ្ទី) ។ ត្រូវឲ្យសំពត់មណ្ឌល (ផ្ការ៉ាងធំ) ។ ត្រូវឲ្យសំពត់អឌ្ឍមណ្ឌល (ផ្ការ៉ាងតូច) ។ ត្រូវឲ្យសំពត់អនុវាត ។ ត្រូវឲ្យសំពត់សម្រាប់ថែមឬសំពត់សំ៉ាប់ប៉ះ ។ បើមានសប្ប៉ាក្ត ប្រេងក្ត ទឹកឃ្មុំក្ត ស្ករអ៊ំពៅក្ត (កិច្ចអ្នកថែកចាយបរិក្ខារ នោះ) ត្រូវឲ្យដល់សង្ឆធាន់ក្នុងគ្រាម្ងង ។ ។ បើសង្ឆត្រូវការខ្ទៀត ត្រូវ ឲ្យខ្ទៀត ។ បើសង្ឆត្រូវការម្ងងខ្ទៀត ត្រូវឲ្យម្ងងខ្ទៀត ។

៣៥៥

សេនាសនក្ខន្ធកៈ សាដ៏យត្តាហ្ការ

(៤៤៤) នេន ខោ បន សមយេន សង្ឆស្ស
សាដ៏យត្តាហ្ការ ន ហោតិ ។ បេ ។ បត្តត្តាហ-
ការ ន ហោតិ ។ បេ ។ អាភិសេសការ ន ហោ-
តិ ។ បេ ។ សាមណេរេ ន ហោតិ ។ សាម-
ណេ អ្ហ យ មានា ភ្ជ ន ភ្ជ ។ ភ្ជ
ឯ ។ អ ។ ។ ។

ជំពូកទី២ ភិក្ខុជាសាដិយគ្គហាបកៈជាដើម

(៤៤៣) សម័យនោះឯង មិនគាន់មានភិក្ខុជាសាដិយគ្គហាបកៈ (អ្នកប្រគល់សំពត់ផ្ទាល់សង្ឆ) ។ បេ ។ មិនគាន់មានភិក្ខុជាបត្តគ្គហាបកៈ (អ្នកប្រគល់ចានបាត្រ) ។ បេ ។ មិនគាន់មានភិក្ខុជាអាវាសិកបេសកៈ (អ្នកប្រើញ្ជើមវត្ត) ។ បេ ។ មិនគាន់មានសាមណេរបេសកៈ (អ្នកប្រើសាមណេរ) ។ បេ ។ សាមណេរទាំងឡាយកាលបើភិក្ខុមិនប្រើ ក៏មិនធ្វើការងារ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសន្ទនភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាសាមណេរបេសកៈ (អ្នកប្រើសាមណេរ) (អង្គ ៥ នោះគឺ) មិនលុះឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះទោសាគតិ ១ មិនលុះមោហាគតិ ១ មិនលុះភយាគតិ ១ ស្គាល់សាមណេរដែលខ្លួនបានប្រើនឹងមិនគាន់បានប្រើ ១ ។

(៤៤៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឆគប្បីសន្ទនយ៉ាងនេះ ។ សង្ឆគប្បីសូមភិក្ខុជាមុនសិន ។ លុះសូមរួចហើយត្រូវភិក្ខុដែលឈ្មោះប្រតិពល ប្រកាសសង្ឆឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឆហើយ សង្ឆគួរសន្ទនភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាសាមណេរបេសកៈ ។ នេះ ជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឆដ៏ចំរើន សូមសង្ឆស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឆសន្ទនភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជា

សាមណេរបេសកានំ សម្ពន្ធតិ ។ យស្ស យស្ស តោ ១មតិ ឥត្ថ្ថាមស្ស ភិក្ខុនោ សាមណេរបេសកស្ស សម្ពតិ សោ ត្ថុណ្ហាស្ស យស្ស ឧក្ខ្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្ពតោ សង្ឆេន ឥត្ថ្ថាមោ ភិក្ខុ សាមណេរបេសកោ ១មតិ សង្ឆស្ស ឥស្ស ត្ថុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

ភាណវារំ ឯត្ថ្ថ ចតុត្ថំ ។

សេនាសនក្ខន្ធកំ ឯត្ថ្ថ ឆដ្ឋំ ។

ឥស្ស ឧទ្ទានំ

(៤៤៦) វិហារំ ពុទ្ធសេដ្ឋេន
អបញ្ញត្តំ ឥធ អហុ
ឥមំ ឥមិ ឯ ឧក្ខ្ខមន្ត
ភិសា ឯ ជ ឯ ជ ១ ។
ឯ(២) សេដ្ឋ ១ មាមតិ ១ ១ ១
ភិក្ខុ ១ ១ ១ ១ ១ ១

---

១ ១. អ្ការ ១ ១ ១ ១ ១ ១

សាមណេរបេសកៈ ។ ការសន្ទនតិកិច្ចណ្ណោះនេះឲ្យជាសាមណេរបេសកៈ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយ មក ។ សង្ឆបានសន្ទនតិកិច្ចណ្ណោះនេះ ឲ្យជាសាមណេរបេសកៈហើយ ការសន្ទនានេះគួរដល់សង្ឆ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឆស្ងៀម ។ ខ្ញុំ សូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

ចប់ ភាណវារៈ ទី៣ ។

ចប់ សេនាសនក្ខន្ធកៈ ទី៦ ។

ឯកានៃសេនាសនក្ខន្ធកៈនោះ (ដូចតទៅនេះ)

(៤៤៦) រឿងព្រះសម្ងាសមុទ្ទប្រសើរមិនចង់ចានបញ្ជាត្ត វិហារក្នុងគ្រានោះ ១ រឿងសាកៃព្រះជិនស្រី ដើរចេញ ទៅនៅក្នុងទីនោះ ១ រឿងសេដ្ឋីគហបតីបានឃើញព្រះសា-កៃតាងនោះ ហើយដំណាលរឿងនេះ ប្រាប់តិកិច្ចតាងឡាយថា

ការកេយ្យ៌ រសេយ្យ៌ ១
បដិបុគ្គ្លសុ ឆាយ៌ ។
វិហារ អ្ឆ្ប្ដយោ ១
ចាសាទ ២ ២ ២ ២ ២
ចញ្ចលេ ២ ២ ២ ២ ២
ជ ២ ២ ២ ២ ២
ជ ២ ២ ២ ២ ២
ជ ២ ២ ២ ២ ២
ជ ២ ២ ២ ២ ២
ជ ២ ២ ២ ២ ២
ជ ២ ២ ២ ២ ២
ជ ២ ២ ២ ២ ២
ជ ២ ២ ២ ២ ២

---

១ ១. ម. ១ ២ ២ ២ ២ ២

ខ្ញុំព្រះករុណាបម្រុងមឹងឲ្យជាន់ធ្វើវិហារ សូមលោកម្ចាស់ចាំនឿ
ឡាយគង់នៅក្នុងវិហាររបស់យើង ១ រឿងពួកកិក្ខុក្រាបបង្គំ
ទូល (ដំណើរនេះ) ចំពោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជានាយក ១ ។
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតទីជ្រកកោន ៥ យ៉ាងគឺ វិហារ ១ អឌ្ឍ-
យោគ ១ ប្រាសាទ ១ ប្រាសាទដំបូលត្រងិល ១ គុហា ១
រឿងសេដ្ឋីឲ្យជាន់ធ្វើវិហារ ១ ។ រឿងមហាជនឲ្យជាន់ធ្វើ
វិហារឥតមានសន្ទះទ្វារ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតសន្ទះទ្វារ ក្រុម
ទ្វារ ត្រណាប់ក្រោមនឹងត្រណាប់លើជាដើម ១ ។ រឿងទ្រង់
អនុញ្ញាតប្រហោងដាក់ទៀសម្រាប់ពាញ នឹងទៀសម្រាប់
ពាញគន្ធីស មេទ្វារ ត្រជ្រៅកទ្វារ ១ទ្ធ ១ គន្ធីសនឹងសោ
ធ ១ យ៉ាងគឺ សោធ្វើពីលោហ: សោធ្វើពីឈើ សោធ្វើពី
ស្នែង ១ ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតសោយន្ត្ធនឹងគន្ធីស រឿង
ទ្រង់អនុញ្ញាតដម្ហូលនឹងឲ្យបូកលាបខាងក្នុងខាងក្រៅ ១

វេឡុកំ ជាលសលាកញ្ច

ចណ្ណាលិ សន្ធវេន ច

មិញ្ជិ រិនលមញ្ចញ្ច

សោសានិកាមសារតោ

ពុន្ធិ ការុន្ធរចានញ្ច

អាហ្ជាសន្ធិ ឧក្ខតោ

សត្ថន្ត ច ភន្ធបីមំ

ឧមីកោន្ធ្ជកចានកំ

អាមលា ផលកា ភោ្ជ

រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបង្ហូច ៣ យ៉ាង គឺបង្ហូចមានវៃ បង្ហូចមានក្រឡាសំណាញ់ បង្ហូចមានសសរចម្រឹង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យយកវត្ថុសម្រាប់ដូតដើង ដែលគេវៃញមានសណ្ឋានដូចជាកង់ចងបង្ហូច ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតកម្រាលស្មៅ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបន្ទះក្តារសម្រាប់អង្គុយឬដេក ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែផ្តៅ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត គ្រែដែលគេជាប់ដើងហើយបញ្ចូលមេទៅក្នុងដំណាប់ ដែលគេចាលក្នុងព្រៃស្មសាន ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែ ដែលគេបង្ចាំដើងគ្រែដោយមេគ្រែ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែ ដែលគេផ្ទីដើងប្រហែលនឹងដើងសេះ ឬដើងពពែជាដើម ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែ ដែលគេបញ្ចុះពន្ធួញទៅក្នុងមេ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែបួនជ្រុងមានដើងខ្ពស់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែមានអង្គ្រាំពីរ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតតាំងផ្តៅ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែ ទីងតាំងមានដើងដូចដើងពពែ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតតាំងមានដើងច្រើនដែលគេប្រកបដោយអាការដូចជាផ្ទៃកន្ទុតព្រៃ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតផ្ទៃនក្តារ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតកៅអីមានគ្រនាប់ ១

សេនាសនក្ខន្ធកៈ ១ភ្នាគជាដ

បលាសបីឋមេវ ច
ឧក្ខេ ច អហំ ចានាន
អដ្ឌដ្ឌលកចាឧតា(១)
ស្ងុត្ថ អដ្ឌបទំ ចោទ្ធ
ភ្ជលិកាំ អឌ្ឍកាយិកាំ
តិរត្ថ តិសិយោ ចាបិ
ទ្ធុសុ្ជ សេនាសនេ ច យ(២)
ទ្ធិនទ្ធ ហេដ្ឋា បតតិ
ឧប្ជាដេត្វា ហរន្ត ច
ភិត្ត ច ហត្ថភិត្ត ច
អនុញ្ញាសិ ច តិត្ថ(៣)
សេតកាឧ្ជ្ជ ហារ ចាបិ(៤)
ជ្ជ ស ណ្ហាញ ម ត្ថ
ឥ ណ្ណ ចាណ ណ ណ

---

១ ១.ម. ១ក្ខ អតិ ១ ១ ១ ១ ២ ១.ម. ១ ១ ១ ១

រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតតាំងញាត់ចម្រើន ១ រឿងទ្រង់ហាមគ្រែខ្ពស់ហួសប្រមាណ ១ រឿងពស់ចឹកកិក្ខុទើបទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែនាប់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែនាប់ដើងគ្រែមានកំពស់ ៨ ធ្នាប់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតអំបោះសម្រាប់ប៉ាំគ្រែ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យចាក់ស្រែះគ្រែជាក្រឡាចត្រង្គ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់សម្រាប់ត្រាប់គ្រែ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យកកាយវ៉ាត់ដែលញាត់ដោយសំឡីយកមកធ្វើជាខ្នើយបាន ១ រឿងទ្រង់បញ្ញត្តខ្នើយកន្ទុះកាយ ១ រឿងមហោស្រពលើកំពូលកុ្ម ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតពួក ១ រឿងសំពត់សម្រាប់ប្រើប្រាស់ ក្នុងសេនាសនៈ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែតាំងដែលញាត់ភ្ជាប់ គ្រឿងញាត់ កំលៀនចេញភ្ជាក់មកខាងក្រោម ១ រឿងពួកចោរបកយកស្រោមពួកភេ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យគ្ងួសដោយគំនូសផ្សេង ៦ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យផ្ដិតនឹងម្រាមដៃ ១ រឿងដំណោកពួកតិរ្ថិយ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យលាបវិហារ ដោយដ៏មានពណ៌សប្ដូរ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យលាយអង្ករមនឹងដីដែលមជ្ឌ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតដ៏ណើ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតដ៏លាយនឹងកុណ្ណកហើយកៀសដោយខ្ទៀស ១ រឿងទ្រង់

សាសបំ សិត្ថតេលកំ

ឧសុ្ណ្ហេ ឧទ្ធុនិតុ

ជរុសំ លណ្ហមត្ថិកាំ(១)

ឥត្ថាសំ ឧដ្ឋាណាញ

ឆិជ្ជ ចយោ ច អារុហ

ឧបរិមត្ថ ឆ ឆ

អាឧ្ឆ ឆ ឆ

ឆ ឆ ឆ

ឆ ឆ ឆ

អនុញ្ញាតមេរ៉ាគ្រាប់ស្ពាន ប្រេងលាយនឹងក្រមួន ១ រឿងទ្រង់
អនុញ្ញាត ឲ្យយកកំណាត់សំពត់ជូតប្រេងដែលដោះឡើង ១
រឿងផ្ទះជញ្ជាំងអាក្រក់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យលាយដី
អាចម៍ជន្ទូន ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតដំរីឈ្លើងនឹងទ្រីកចត់ ១ រឿង
ទ្រង់បញ្ជាតមិនឲ្យកិក្ខុ គ្រូរូបស្រីប្រុស ១ រឿងទីវិហារតាប
ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើខ្ទៅ (ញយ៉ាង) ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត
ជណ្តើរ (ញយ៉ាង) ១ រឿងកិក្ខុធ្លាក់ពីលើជណ្តើរ ១ រឿង
វិហារមានមនុស្សកុះការប្រើន កិក្ខុមានខ្ជាស មិនហ៊ានដេក
ទើបទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យធ្វើជញ្ជាំងគ្រឿ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត
ចន្ទុប ៣ យ៉ាងទៀត ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យធ្វើចន្ទុបក្នុង
វិហារតូច ១ រឿងដើងជញ្ជាំងវិហារពុកផុយ ១ រឿងកូនៀន
សាចមកត្រូវជញ្ជាំង ១ រឿងកិក្ខុស្រែកខ្ទាំង (ព្រោះខ្ជាច
ពស់) ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតចម្រឹងជញ្ជាំង ទ្រនាប់ដៃ ១
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត ស្ទូចវ៉ាន់ទ្រនាប់ខ្សែ ១ រឿងទ្រង់
អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើរបៀងវិហារ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់
ធ្នាំងត្រួសសម្រាប់ជូតចុះជូតឡើងបាន ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត
ចង្ក្រានដ ១ រឿងកំទេចស្ពៅ (ជ្រុះក្នុងទ្រុងបង្ហូនសាលា) ១

ហេដ្ឋាមក្ដេ ឆយំ ការ
អង្ក្ដ្ការសេ ជ្ជិតប្ដ
សាលំ ហេដ្ឋា ច ការ
ជ្ជ ជ ការ
ជ ហ ការ ជ
ជ ការ ជ ជ ការ
ជ ការ ជ ជ ការ
ជ ការ ជ ជ ការ

រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យពួនដ្ឋានទីតាប ១ រឿងភិក្ខុជាក់ទឹកនាន់ក្នុងទីវាល(ទឹកកំភ្លៀងនាន់មិនកើត)ទើបទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើពេងជាក់ទឹក ១ រឿងកាជន៍សម្រាប់ជាក់ទឹកមិនខាន់មាន ១ រឿងវិហារមិនខាន់មានគ្រឿងបិទបាំង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបន្ទប់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបរិវេណ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតពេងភ្ជើង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យពួនដ្ឋានទីតាបក្នុងអាកាម ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតភ្ជាងទ្វារជាដើម ១ (រឿងតទៅ) បណ្ឌិតគប្ប៍ធ្វើនិយដ្ឋបពោលរួចហើយខាងក្រោយ រឿងអនាថបិណ្ឌិក. សេដ្ឋីមានសទ្ធាយល់ធម៌ច្បាស់លាស់(ថ្ងៃមួយ) ចានដើរទៅកាន់ព្រៃជ្រាំ (ព្រៃត្រជាក់) ហើយនិមន្តព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជានាយក ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឆ (ដើម្បីនាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក) ចានបង្ហាប់ទាសកម្មករ ឲ្យចាត់ចែងកត្តក្នុងពាក់ក ណ្ណាលផ្លូវ (លុះខាងក្រោយមក) ចានឲ្យពួកជាងសាងវត្ត (បម្រុងព្រះភិក្ខុសង្ឆមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន) ១ រឿង (មនុស្សទាំងឡាយធ្វើ) នវកម្មក្នុងនគរវៃសាលី ១ រឿង (ក្ងានសិស្សធម្ម៌ភ្ជាយភិក្ខុ) ដើរដែងទៅមុនភិក្ខុសង្ឆ ហើយហួងហែងសេនាសន: ១

គោ អាហាតំ ភត្តក្ខ(១)

តិត្ថ្យ អាជ្ជិយ

ឧបាត្ថហ៍ តន្ត្ថ្ងយ

ត្ថ្ងលោ សាវត្ថ ជ ជ

ឧតិដ្ឋ ឧ ឧ អ

ភត្ត ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ

---

១ ម. ភត្ត ។

រឿង (ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា) នរណាគួរទទួលកត្តដ៏ប្រសើរជាដើម ១ រឿង (ស្ងួនធ៌ដ៏ រ) ឧយ្យានទ៌ដ៏សត្វទ១ ១ រឿង (អវន្ធិយបុគ្គល)១ រឿង (ពួកសិស្សធម្មគ្គិយភិក្ខុ) ហួងហែងសេនាសនៈបង់ សង្ឆ ១ រឿង (មនុស្សពាំងឡាយតាក់ដែង) ត្រៃតាំងដែលញ្ជាត់ដោយសំឡ ហើយទុកនៅក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ១ រឿងព្រះមានព្រះភាគ ស្តេចយាងសំដៅទៅក្រុងសាវ៉ាត ១ រឿងអនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ដែលអាកាម (ចំពោះព្រះសង្ឆដែលមកអំពីទិសទាំងបួន) ១ រឿងកើតកោណហាលក្នុងកេងកត្ត ១ រឿង (ធម្មគ្គិយភិក្ខុ) ចណ្ដញ្ជាភិក្ខុឈ ១ រឿង (ធម្មគ្គិយភិក្ខុ) ដេកជាប់ទ៌ដ៏ណេកដ៏ប្រសើ ១ រឿងទ្រង់ចញ្ជ្ជ្ជ

សេនាសនក្ខន្ធកេ ទ្វាទសគាថា

ឯ០ សម្ពុ០ សព្ព០ លញ្ជ

ការ០ សេ០ ០ ០

រឿងទ្រង់បញ្ញត្តមិនឲ្យកិក្ខុប្រគល់សេនាសនៈ ដល់កិក្ខុបិតានៅ
ក្នុងទីឥតសីមា ១ រឿង (ទ្រង់បញ្ញត្តមិនឲ្យកិក្ខុហាមឃាត់)
សេនាសនៈ អស់កាលចាំងពួង ១ រឿងកិក្ខុអ្នកប្រគល់សេនា-
សនៈ ១ ១ រឿងឧបនន្ទកិក្ខុ (ហួងវៃងសេនាសនៈ ១ ១
ក្នុងនៃ) ១ រឿងព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់សំដែងគុណនៃវិន័យ ១
រឿងព្រះថេរៈ ១ ១ ១

ទ្វារអក្ខទ្ឍវ៉ដ្ដ្ដ្ដ

អាលោកសេតកាទ្ឍ

ភ្ជុ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ

ភណ្ណ្ណ្ណ្ណ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ជ ជ ជ ជ ជ ជ

ដំកល់សន្ទះទ្វារ សសរមេទ្វារ ធ្វើបង្ហ្ម ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស ឲ្យមានពណ៌ខ្មៅ ធ្វើឲ្យជិតស្ទ្ងដោយចិតដ៏រឹតដោយចិតចាំង ដោយគ្រាន់តែចិតចាំងទីអាស្រ័យនៅនៃសត្វព្រាម ជ្ជសជ្ជុលត្រង់ភនែ្ធងដែលជាប់ ឲ្យនវកម្មអស់ ២០ ឆ្នាំខ្លះ ៣០ ខ្លះ ឲ្យនវកម្មចំពោះវិហារ ដែលខ្ជ្ជនអបលោកឲ្យក្នុងកាលមានផ្ទ្ងខ្លះ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យឲ្យនវកម្ម ចំពោះវិហារដែលមិនជាន់ធ្ងូរធ្ងូមិនជាន់ហើយ បើវិហារតូចទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យត្រួតមើលការងារហើយសឹមឲ្យនវកម្មត្រឹម ៦ ឆ្នាំ ១ ៥ ឆ្នាំបាន បើអឌ្ឍយោគទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យឲ្យនវកម្មត្រឹម ៧ ឆ្នាំ ១ ៨ ឆ្នាំបាន បើវិហារធំទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យឲ្យនវកម្មត្រឹម ១០ ឆ្នាំ ១ ១២ ឆ្នាំបាន ១ រឿងកិក្ខុឲ្យនវកម្ម ចំពោះវិហារចាំងអស់ ១ រឿងកិក្ខុឲ្យនវកម្មពីរកនែ្ធងដល់ភិក្ខុមួយរូប ១ រឿងកិក្ខុទទួលនវកម្មក្នុងវិហាររបស់សង្ឆ ហើយប្រើឲ្យកិក្ខុឯទៀតនៅ ១ រឿងកិក្ខុហាមឃាត់សេនាសនៈរបស់សង្ឆ ១ រឿងទ្រង់បញ្ញត្តមិនឲ្យឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុ ដែលនៅក្នុងទីឥតសីមា ១ រឿងទ្រង់បញ្ញត្តមិនឲ្យហាមឃាត់ (សេនាសនៈ) អស់កាលចាំងពួង ១ រឿងកិក្ខុទទួលយកនវកម្ម ហើយបៀសចេញទៅខ្លះ សឹកខ្លះ

សេនាសនក្ខន្ធកៈ ១ភ្ជុនគាថា

កាលញ្ច សាមណេរញ្ច
សំឆ្នាបច្ចក្ខអន្ធមំ
ឧម្មត្តកា ខិត្តចិត្តា
វេទនាបត្តិទស្សនា
អប្ផដិកម្មំ ឧដ្ឋិយា
បណ្ណកា ថេយ្យតត្ថិយា
តំរជ្ជានមាតុមិតុ
អរហន្ត ច ទ្ធុសកា
ភេទកា លោហិតុប្ផាទា
ឧភតោ ចាបិ ញ្ញញ្ជនា
មា សង្ឆស្ស បរិហាយ
កម្មំ អញ្ញស្ស ឆាតវ
ទ្ធិប្ផកតេ ច អញ្ញស្ស
ភិកតេ តស្ស ឧ ភ្ជ
ទ្ធិ ភ្ជ ១ ១ ១

ស្ងាប់ខ្លះ ប្តេជ្ញាជាសាមណេរខ្លះ ជាអ្នកលាសិក្ខាខ្លះ ជាអ្នកត្រូវ
អន្ទិមវត្ថុខ្លះ ជាមនុស្សឆ្កួតខ្លះ ជាអ្នកមានចិត្តពុយមាយខ្លះ ជា
អ្នកត្រូវទុក្ខវេទនាគ្របសង្កត់ខ្លះ ជាអ្នកត្រូវសង្ឆរលើកវត្ត
ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិខ្លះ ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិខ្លះ ព្រោះ
មិនលះបង់ទិដ្ឋិខ្លះ ជាមនុស្សខ្ទើយខ្លះ ជាមនុស្សលួចសំវាសខ្លះ
ជាមនុស្សចូលលក្ខិតិ្ថយខ្លះ ជាតិរច្ឆានខ្លះ ជាមនុស្សសម្លាប់
មាតាខ្លះ ជាមនុស្សសម្លាប់បិតាខ្លះ ជាមនុស្សសម្លាប់ព្រះ
អរហន្តខ្លះ ជាមនុស្សប្រទូស្តកិកុនីខ្លះ ជាមនុស្សបំបែកសង្ឆ
ខ្លះ ជាមនុស្សធ្វើព្រះលោហិត (របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ)
ឲ្យពុះពង់ខ្លះ ជាមនុស្សមានកេទព័ន្ធខ្លះ ១ រឿងកិកុឲ្យនវកម្ម
ដល់កិកុដទៃដោយគិតថាសូមកុំឲ្យនវកម្មរបស់សង្ឆវិនាស ១
រឿងកិកុធ្វើនវកម្មមិនពាន់ហើយ ១ ប្រគល់ឲ្យដល់កិកុដទៃ ១
រឿងកិកុនោះធ្វើនវកម្មហើយបៀសបេញ្ចៅ១ខ្លះ សឹកបេញ្ចៅ
ខ្លះ ស្ងាប់ទៅ១ខ្លះ ប្តេជ្ញាជាសាមណេរខ្លះ ជាអ្នកលាសិក្ខាខ្លះ

អន្ធមជ្ឌាបន្ទោ យនំ

សង្ឆ្ យ សាមិ០ តោ ហោតិ

ខុម្ម០ ខ្ចិ០ ភ្ជ០ ១ ០ ០

អ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ធ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ប ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ត ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ឃ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ភ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ប ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

សង្ឆ្ យ ០ ០ ០ ០ ០

ហ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ខ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ជាអ្នកត្រូវអត្តិមវត្ថុ២ សង្ឆត្រូវជាម្ចាស់ (នវកម្មនោះ) ១ ភិក្ខុធ្វើនវកម្មរួចស្រេចហើយប្តេជ្ញាជាមនុស្សឆ្កួត២ ជាមនុស្ស មានចិត្តពយមាយ២ ជាអ្នកត្រូវទុក្ខវេទនា គ្រុបសង្កត់២ ជាជាអ្នកត្រូវសង្ឆលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ២ ព្រោះ មិនបំដែងអាបត្តិ២ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិ២ នវកម្ម នោះជារបស់ភិក្ខុនោះឯង ១ ភិក្ខុធ្វើនវកម្មរួចស្រេចហើយ ជាបើភិក្ខុនោះប្តេជ្ញាខ្លួនជាមនុស្សខ្ជើយ២ ជាអ្នកលួចសំរាស ២ ជាមនុស្សចូលកាន់លទ្ធិតិរ្ថិយ២ ប្តេជ្ញាជាសត្វតិរច្ឆាន២ ជាអ្នកសម្លាប់មាតា២ ជាអ្នកសម្លាប់បិតា២ ជាអ្នកសម្លាប់ ព្រះអរហន្ត២ ជាអ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនី២ ជាអ្នកបំបែកសង្ឆ២ ជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិត (របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ) ឲ្យពុះពង ២ ជាអ្នកមានកេទ១ណ២ សង្ឆត្រូវជាម្ចាស់ (នវកម្មនោះ)១ រឿងភិក្ខុនាំយកសេនាសន: (របស់គ្រហស្ថដែលគេទុកជា ជាគ្រឿងសម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងវិហារ) ទៅប្រើប្រាស់ក្នុង ទីដទៃ ១ រឿងភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ១ រឿងវិហារទ្រុឌ ទ្រោម ១ រឿងសំពត់ក្ដាលកើតឡើងដល់សង្ឆ ១ រឿងសំពត់

លេខាសន្ទូលៗ ១ ១ គាថា

ធុសញ្ញា ច ចម្ចកណ្ណលិ

ពោធ្ឆកំ អណ្ណមន្ធិ ច

អណ្ណា ១ ១ ១

មានថ្ងៃប្រាំនកើតឡើងដល់សង្ឆ ១ រឿងស្បែកខ្ទាឃ្ម៉ុកកើតឡើងដល់សង្ឆ ១ រឿងខ្សែដែលគេវៀចឲ្យមានសណ្ឋានដូចជាកង់កើតឡើងដល់សង្ឆ ១ រឿងកំណាត់សំពត់កើតឡើងដល់សង្ឆ ១ រឿងកិក្ខុមិនលាងដើងដើរជាន់ (សេនាសនៈ) ១ រឿងកិក្ខុដើងទទឹកដើរជាន់សេនាសនៈ ១ រឿងកិក្ខុពាក់ស្បែកដើង(ដើរជាន់សេនាសនៈ) ១ រឿងកិក្ខុស្ពោះទឹកមាត់ជាក់(លើទីវិចត្រល្អ) ១ រឿងដើងគ្រែកោសជាប់ទីផ្ទៃ ១ រឿងកិក្ខុផ្ទៃក(ទ្រឹងជញ្ជាំង) ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតផែនក្តារសម្រាប់ផ្ទៃក ១ រឿងផែនក្តារសម្រាប់ផ្ទៃកកោសជាប់ទីផ្ទៃ ១ រឿងកិក្ខុមានដើងលាងរួចហើយ (តែមិនហ៊ានដេក) ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាលសិន (សឹមដេក) ១ រឿងក្រុងពជគ្រឹះ (កើតទុរ្ភិក្ខ) មនុស្សចាំងឡាយ (ចង់ធ្វើសង្ឆកត្ត) តែមិនអាចនឹងធ្វើបាន ១ រឿងឆព្ភគ្គិយកិក្ខុទទួលកត្តិថ្ងៃថ្ងូ ចម្រុងខ្ជួនឯង ហើយឲ្យកត្តិមិនថ្ងៃថ្ងូដល់កិក្ខុដទៃ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យសន្ធតកត្តិទ្ទ-សកកិក្ខុ ១ រឿងកត្តិទ្ទសកកិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យថាធ្វើដូចម្តេចហ្ន ១ រឿងមិនមានមានកិក្ខុអ្នកចាត់ចែងសេនាសនៈចម្រុងសង្ឆ ១ រឿងសន្ធតកិក្ខុឲ្យជាអ្នករក្សាឃ្ងាំង ១ រឿងសន្ធត

នៃយមកវគ្គ ចុល្លវគ្គោ

បដិក្ខាហាកាជគោ ចាបិ
យាតុ ច ជលកាជគោ
ទ្ជ្ជកកាជគោ ចេវ
អប្ប្ម ត្ត្ត្ត្ត្ត
ការ ១ ១ ១

ភិក្ខុឲ្យជាអ្នកទទួល (ចីវរ) ទុក ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យជាអ្នកចែកបបរ ១ ឲ្យជាអ្នកចែកផ្លែឈើ ១ ឲ្យជាអ្នកចែកបង្អែម ១ ឲ្យជាអ្នកចាត់ចែងបរិក្ខារតិចតួច ១ ឲ្យជាអ្នកប្រគល់សំពត់ ១ ឲ្យជាអ្នកប្រគល់ចាត្រ ១ រឿងសន្ទនភិក្ខុឲ្យជាអ្នកប្រើញ្ជាមវត្តនឹងសាមណេរ ១ រឿងព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាវិនាយក ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍ (ដល់សត្ត) ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់គ្រប់សង្កត់ជនទាំងពួង (ទ្រង់អនុញ្ញាតសេនាសនៈដូចបានថ្វាយមកនេះ) ដើម្បីជ្រកកោនផង ដើម្បីនៅជាសុខសប្បាយផង ដើម្បីដុតបង់[1] (នូវអកុសលធម៌) ផង ដើម្បីពិចារណា នូវសង្ខារ[2]ផង ។

---

១ ចំណែកសមថកម្មដ្ឋាន ៤០ ប្រភេទ ។ ២ ចំណែកវិបស្សនា ១០ យ៉ាង ។

សង្ខ្យាកណ្ឌ

ទុតិយភាគ

លេខ១ ១ ០ ០

សមថក្ខន្ធក:

រឿងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុធ្វើកម្មមានតជ្ជនីយកម្មជាដើម មិនមានក្នុងទីចំពោះមុខ . . . ១
ពុគ្គលជាអធម្មវាទីនឹងបុគ្គលជាធម្មវាទី ៣
សង្ឆជាអធម្មវាទីនឹងសង្ឆជាធម្មវាទី. ៥
ភិក្ខុទាំងឧញ្ញយប្រើនជាធម្មវាទី នឹងសង្ឆជាអធម្មវាទី ៧
ទិទានព្រះទ្ធមល្ហបុត្ត ៩
សេចក្ដីសន្ធតិនូវការចាត់ចែងសាសនៈជាដើម ១១
ទិទានព្រះទ្ធមល្ហបុត្ត ១២
ទិទានមេត្ដិយភុម្មជកភិក្ខុ ១៥
ការសូមសតិវិនយ ២៤
ទិទានកគ្ដភិក្ខុ. ២៧
ការសូមអមូឬ្ហវិនយ ២៨
ការឲ្យអមូឬ្ហវិនយ ៣០
ការឲ្យអមូឬ្ហវិនយមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង ៣៣
ការឲ្យអមូឬ្ហវិនយប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង ៣៤
រឿងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុធ្វើកម្មទាំងឧញ្ញយ ដ៏ល់ពួកភិក្ខុមិនតាមពាក្យប្ដេជ្ញា . . . ៣៦
ការធ្វើតាមពាក្យប្ដេជ្ញាមិនប្រកបដោយធម៌ ៣៧
ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ ជាអ្នកចាត់ចែងឲ្យគេចាប់ស្ដាក ៤១
ការឲ្យចាប់ស្ដាកដ៏ល់ប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាង ៤៣
ការធ្វើតស្សាបាបិយសិ្ដាកកម្មដ៏ល់ឆបភិក្ខុ. ៤៥
តស្សាបាបិយសិ្ដាកកម្ម ដ៏ល់ជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌វិនយ ៤៦

	លេខទំព័រ
ឥស្សរជាធិបតីសិក្ខាកម្ម ដែលដាក់ឬប្រកបដោយធម្ម៌វិន័យ	៤៧
ការធ្វើឥស្សរជាធិបតីសិក្ខាកម្មដល់ភិក្ខុ ៣ ពួក	៤៩
ការអ្ងាប់(អធិការណ៍) ដោយតិណវត្ថារកសមថ:	៥១
ការសំដែង (អាបត្តិ) ដោយតិណវត្ថារកសមថ:	៥២
អធិការណ៍ ៤ យ៉ាង	៥៥
ឫសនៃវិវាទាធិការណ៍	៦១
ឫសនៃអនុវាទាធិការណ៍	៦៥
វិវាទាធិការណ៍ដ៏កុសលក៏មាន ដ៏អកុសលក៏មាន	៧១
អនុវាទាធិការណ៍ដ៏កុសល ដ៏អកុសល ដ៏អព្យាកត:	៧២
កិច្ចាធិការណ៍ដ៏កុសល ដ៏អកុសល ដ៏អព្យាកត:	៧៥
ការចោទចាត់ដ៏អនុវាទាធិការណ៍	៧៦
អាបត្តិចាត់ដ៏អាបត្តាធិការណ៍	៧៨
កិច្ចចាត់ដ៏កិច្ចាធិការណ៍	៧៩
វិវាទាធិការណ៍អ្ងាប់ ដោយសមថ: ២ យ៉ាង	៨០
ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំពោះមុខធម្ម	៨១
អធិការណ៍អ្ងាប់	៨៥
ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំពោះមុខធម្ម	៨៧
ការសន្ទនាភិក្ខុដែលប្រកប ដោយអង្គ ១០ ដោយ១ញ្ចាហ៍ការកម្ម	៨៩
ធម្មកថិកមិនចាំសុត្ត: មិនចាំសុត្តវិភង្គ	៩០
ការប្រគល់អធិការណ៍ដ៏ល់សង្ឆ	៩៣
អធិការណ៍កើតឡើងក្នុងក្រុងសាវត្ថី	៩៥
ពួកភិក្ខុមិនប្រកាសរដោយអ្ងាប់អធិការណ៍	៩៧
ការចាប់ស្ងាកលោះសកណ្ណ្ដ ដ៏ល្ងង:	៩៩
អនុវាទាធិការណ៍អ្ងាប់ដោយសមថ: ៤ យ៉ាង	១០០
ការឲ្យសតិវិន័យដ៏ល់ភិក្ខុ ដ៏អ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌	១០១

លេខទំព័រ

ភិក្ខុឆ្លងមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ១០៣
ការឲ្យអម្ចូលវិន័យ ដល់ភិក្ខុចាត់រវៃងហើយ. ១០៤
អនុវិទាធិការណ៍មិនចាប់អាស្រ័យសមថៈ ២ យ៉ាង ១០៧
ការធ្វើតស្សបាបិយសិការកម្ម ១០៩
អាបត្តាធិការណ៍រម្ងាប់ ដោយសមថៈ ៣ យ៉ាង. ១១១
ភ័ព្ទនៃបតិញ្ញាតការណកម្ម ១១៣
ការសំដែងអាបត្តិ ១១៥
អាបត្តាធិការណ៍មិនចាប់អាស្រ័យសមថៈ ១ . . . . . ១១៦
ការរម្ងាប់អធិការណ៍ ដោយតិណវត្ថារកៈកណ្តាលដំនុំសង្ឆ. . . . . ″
ការសំដែងដោយតិណវត្ថារកៈកណ្តាលដំនុំសង្ឆ ១១៨
ការចំពោះមុខសង្ឆ ការចំពោះមុខធម៌ ១២១

១១ក្រវិតកន្ធកៈ

រឿងពួកធម្មគ្ត្ដិយភិក្ខុនាំគ្នាងូតទឹក ១២៣
រឿងធម្មគ្ត្ដិយភិក្ខុ នហានវត្ត ១២៥
រឿងភិក្ខុចាស់ជរាកំឡាងថយ នហានវត្ត ១២៧
រឿងធម្មគ្ត្ដិយភិក្ខុ ការសិតសក់ដោយស្ងួតដាដើម ១៣១
រឿងធម្មគ្ត្ដិយភិក្ខុ ការដាត់ម្ជុទដាដើម ១៣៣
ទោស ៥ ប្រការនៃការប្រៀងធម៌ ដោយសម្ងែងប្រៀងដ៏រ៉ែង ១៣៥
ព្រះបាទពិម្ពិសារទ្រង់មានសេចក្ដីត្រូវការ ដោយផ្ទៃស្ងាយ ១៣៦
រឿងអញ្ញតរភិក្ខុ ត្រកួលស្ដេចតាស ៤ ត្រកួល ១៣៩
រឿងអញ្ញតរភិក្ខុ កិរិយាកាត់អង្គដាត ១៤១
រឿងគ្រូ ៦ នាក់ ជាត្រពាកបន្ទ១ . . . . . ១៤៣
រឿងព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជដ្ឋេរ ១៤៥

	លេខទំព័រ
និយាយអំពីបាត្រ រឿងធម្ម្ចត្តិយភិក្ខុ	១៤៧
រឿងភិក្ខុប្រើនរូប និយាយអំពីបាត្រ	១៥១
ការហែកចីវរដោយដៃ និយាយអំពីចីវរ	១៥៧
ការដឹកដាំបង្គោល និយាយអំពីចីវរ	១៥៩
ពួកភិក្ខុពាក់ស្បែកជើង ដើរជាន់ឈើស្ពឹង និយាយអំពីស្ថាប់ម្រាមដៃ . .	១៦១
ការទ្រង់អនុញ្ញាតភេងសម្រាប់ដាក់លើស្ពឹង នឹងជាវ៉ាសម្រាប់ដាក់ឈើស្ពឹងជាដើម.	១៦៣
ការទ្រង់អនុញ្ញាតខ្សែយោគនឹងខ្សែសម្រាប់ចង	១៦៥
រឿងអនុញ្ញាតសំពត់ត្រដង់ទឹក	១៦៦
ភិក្ខុ ២ រូបតាំគ្នាដើរទៅកាន់ផ្ទះវិជ្ជាយ	១៦៧
ការទ្រង់អនុញ្ញាតមុង	១៦៩
ការទ្រង់អនុញ្ញាតជណ្តើរ ៣ យ៉ាង	១៧១
ការទ្រង់អនុញ្ញាតប្រហោង សម្រាប់បង្ហុយផ្ទៃងជាដើម	១៧៣
ការទ្រង់អនុញ្ញាតទ្រៀន ៣ យ៉ាងជាដើម	១៧៥
ការទ្រង់អនុញ្ញាតខ្សែស្ងួតចីវរ នឹងខ្សែស្ពៃងចីវរជាដើម	១៧៧
ការទ្រង់អនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) បង្ហាន់ដៃជាដើម	១៧៩
ការទ្រង់អនុញ្ញាតវត្ថុមានសំពត់សម្រាប់ងូតទឹកជាដើម	១៨១
ទីមានខ្ទមណែកដែលគេកោយរាយដោយផ្ការជាដើម	១៨៣
ភិក្ខុមានបរិភោគក្នុងភាជនៈជាមួយគ្នាជាដើម នឹងរឿងវិឌ្ឍលិច្ឆវី . . .	១៨៥
រឿងវិឌ្ឍលិច្ឆវី នឹងរឿងមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុ	១៨៦
ការផ្តាប់ជាត្រជាស់វិឌ្ឍលិច្ឆវី	១៨៩
មិត្តអមាត្យនឹងញាតិសាលោហិតរបស់វិឌ្ឍលិច្ឆវី	១៩១
ការផ្ទាំរជាត្រឡើងវិញ	១៩៣
រឿងព្រះពោធិរាជកុមារ	១៩៤
ព្រះមានព្រះភាគយាងទៅកាន់ព្រះរាជនិវេសន៍ របស់ព្រះពោធិរាជកុមារ . .	១៩៧

	លេខទំព័រ
១ កម្រាលសំពត់ដ៏ងរឿងស្រីម្នាក់	១៩៩
២ ក្ដីមអម្បាលនឹងរឿងនាងវិសាខាមិ ការមាត	២០១
៣ ការទ្រង់អនុញ្ញាតផ្ទ្រ ៤ ជ្រុងនឹងផ្ទ្រតមួល (ផ្ទ្រតស្ងួតភ្ជាត) ជាដើម	២០៣
៤ រឿងភិក្ខុ ១ រូប នឹងការទ្រង់អនុញ្ញាតធ្ម	២០៥
៥ រឿងភិក្ខុ ១ រូបប្រកបជាព្រក្ខុងសង្ក្រែកនឹងភិក្ខុ ១ រូបមានជ្ជ	២០៦
៦ ការសួមនឹងការឲ្យទណ្ឌសម្ផ	២០៧
៧ ការឲ្យសិក្ខាសម្ផ	២០៩
៨ ការឲ្យទណ្ឌសិក្ខាសម្ផ នឹងរឿងភិក្ខុទ្ធ	២១០
៩ រឿងភិក្ខុ ១ រូបនឹងរឿងស្រីម្នាក់	២១៣
១០ ការទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាត់ប្រ	២១៤
១១ ការទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រឿងប្ដ	២១៥
១២ ការឲ្យកាត់សក់ដោយកន្ត្រ នឹងការទ្រង់អនុញ្ញាតសណ្ឌ	២១៧
១៣ គ្រឿងណេ: គ្រឿងសម្ដ នឹងការទ្រង់អនុញ្ញាតចំ	២១៩
១៤ ការទ្រង់អនុញ្ញាតកាយ	២២១
១៥ ការទ្រង់អនុញ្ញាតក្ដ	២២២
១៦ ភិក្ខុស្ទ្ធ	២២៤
១៧ អានិសង្ស ៤ ប្រការ	២២៦
១៨ ការ	២២៩
១៩ រឿងភិក្ខុ ២	២៣០
២០ ការ	២៣
២១	២៣
២២ ការ	២៣
២៣ ការ	២៣
២៤ ការ	២៣
២៥	២៤
២៦	២៤

លេខទំព័រ

សៃមាសនក្ខន្ធក:

រឿងរាជគហសេដ្ឋី	២៥៩
ការទ្រង់អនុញ្ញាតសេនាសន: ៥ យ៉ាងនឹងរឿងរាជគហសេដ្ឋី	២៦១
គាថាសម្រាប់អនុមោទនាសេនាសន:	២៦៣
ការទ្រង់អនុញ្ញាតសន្ទះទ្វារជាដើម	២៦៥
ការទ្រង់អនុញ្ញាតបង្ហួច ៣ យ៉ាងជាដើម	២៦៧
ការទ្រង់អនុញ្ញាតតាំង ដែលគេបង្ខាំដើងជាប់នឹងមេតាំងជាដើម	២៦៩
ការទ្រង់អនុញ្ញាតតាំងបាក់ផ្ទោជាដើម	២៧១
ការទ្រង់អនុញ្ញាតទ្រនាប់ត្រែជាដើម	២៧៣
ការទ្រង់អនុញ្ញាតពួកទាំងឡាយ មានពួកញាត់ភេមកែះជាដើម	២៧៥
ការទ្រង់អនុញ្ញាតដំរណើនឹងបាយម៉ានជាដើម	២៧៧
ការទ្រង់អនុញ្ញាតគំនូរក្បឿផ្ការជាដើម	២៧៩
ការទ្រង់អនុញ្ញាតពីតានជាដើម	២៨១
ការទ្រង់អនុញ្ញាតជណ្តើរតន្ធជាដើម	២៨៣
ការទ្រង់អនុញ្ញាតសន្ទះទ្វារជាដើម	២៨៥
ការទ្រង់អនុញ្ញាតញ៉ាំពណ៌សជាដើម	២៨៧
រឿងអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីនឹងរឿងរាជគហសេដ្ឋី	២៨៩
សីលវិភគាថា	២៩៣
អនុបុព្វីកថា	២៩៥
ធម្មបទ	២៩៧
ការថ្វាយភត្ត	២៩៩
រឿងអនាថបិណ្ឌិកគហបតីនឹងវត្តព្រះជេតពន	៣០១
ការធ្វើនវកម្មនឹងរឿងជាងដុសឬដើរ	៣០៥
ការធ្វេនវកម្មនឹងពួកអន្តេវាសិការបស់ធម្មជ្ជិយភិក្ខុ	៣០៧
អាសនៈប្រុសើរ ទឹកប្រុសើរ នឹងផ្ទំ៣យប្រុសើរ	៣០៩

	លេខទំព័រ
រឿងសត្វដាស់ឃ្លាញ់នឹងគ្នា ៣ ក្ប	៣១១
ការវាកថា	៣១៣
អវន្ធិយបុគ្គលមាន ១០ ពួក	៣១៤
វន្ធិយបុគ្គលមាន ៣ ពួក	៣១៥
វត្ថុដែលគេធ្វើឆ្នាំសដល់សង្ឆ	"
អាសនៈខ្ពស់នឹងអាសនៈប្រសើរ	៣១៧
ការថ្វាយវត្ថុព្រះដើតពន	៣១៩
ការជ្ជាយនៃវិហារទាន	៣២១
ការបណ្ដេញភិក្ខុដែលកំពុងជ.ន់ មិនទាន់លែងឲ្យក្រោកចេញ . . .	៣២៣
រឿងឆព្ភិយភិក្ខុ	៣២៥
រឿងសត្តរសវគ្គីយភិក្ខុ.	៣២៦
ការសន្ទនិសេនាសនគ្គាហាបកភិក្ខុ	៣២៨
ការប្រគល់សេនាសនៈមាន ៣ យ៉ាង នឹងរឿងឧបនន្ទភិក្ខុ	៣៣១
ការក្លេងលេងសេនាសនៈមាន ២ យ៉ាង នឹងការសំដែងវិន័យ . . .	៣៣៣
ការទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអង្គុយ ជាមួយនឹងភិក្ខុមានវិស្សារវាង ៣ ជាដើម . .	៣៣៥
រឿងព្រះអយ្យិការបស់ព្រះបាទបសេនទិកោសល	៣៣៧
របស់ដែលភិក្ខុលះមិនជាប់មាន ៥ យ៉ាង	៣៣៩
របស់មិនត្រូវលះមាន ៥ យ៉ាង	៣៤១
រឿងអស្សជិភិក្ខុនឹងបុនព្ភសុកភិក្ខុ	"
ការចែកសេនាសនៈជារបស់សង្ឆ	៣៤៣
របស់ដែលមិនត្រូវចែកមាន ៥ យ៉ាង	៣៤៤
រឿងភិក្ខុនៅក្នុងផ្ទៃនអាឡវី	៣៤៦

សន្ទីកចន្ទ្ីលប្រាប់មាតិកា

	លេខទំព័រ
ការឲ្យនវកម្ម	៣៤៧
ការឲ្យនវកម្មចំពោះវិហារទាំងអស់ជាដើម	៣៤៩
ការដែលភិក្ខុទទួលនវកម្មហើយដើរចៀសចេញទៅជាដើម. . . .	៣៥១
ការដែលភិក្ខុទទួលនវ កម្មហើយចៀសចេញទៅ ក្នុងវេលាដែលធ្វើរួចជាដើម .	៣៥៣
ការតាំយកគ្រឿងប្រើប្រាស់ឲ្យជារបស់ខ្លួនជាដើម	៣៥៥
ការជាន់សេនាសនៈដោយដើង មិនទាន់លាងជាដើម	៣៥៧
ការទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាល ហើយសឹមដេកជាដើម . . .	៣៥៩
ភត្តុទ្ទេសកភិក្ខុនឹងសេនាសនឬញ្ញាបកភិក្ខុ	៣៦១
ការសម្មតិអឬមគ្គកវិស្សជ្ជិកភិក្ខុ	៣៦៣
ភិក្ខុជាសាធិយគ្គ ហាបកៈជាដើម	៣៦៥
ទ្ធាតាជាដែនសេនាសនក្ខន្ធកៈ	៣៦៦

រ៉ាន្ធារ៉ាន្ធ្ងន់

រ៉ាន្ធ្ងន់	អ៊ីរ៉ាន្ធ្ងន់	អង្ក	ផ្ទុលេខាយ
សង្ឆ	សង្ឆ	៣	៤
ចុលវ៉ាគ្គ	ចុលវ៉ាគ្គ	១០	១
ចោរ្យ្ជ្ជ	ចោរ្យ្ជ	១៣	១៣
ឥ	ឥ	១៥	៣
ភ	ភ	២០	១០
ម	ម	២៣	១
ម	ម	២៣	៦
ហ	ហ	២៤	៤
ន	ន	២៥	១
ម	ម	២៦	១០
ម	ម	៣៤	៦
ការ	ការ	៣៨	២
ការ	ការ	៥០	៦
ការ	ការ	៦១	៥

វ៉ុន្ធាវ៉ុន្ធ ឬ ឆ្ពាត

វ៉ុន្ធ ចាស់	អ្ន ចាស់	ទំព័រ	ផ្ទ្រ លេខ
សម	សម-	៦២	៣
ភាបត្តី	ភាបត្តីតិ	៦៤	១៦
អនុវ៉ាទធីការណំ	អនុវ៉ាទធិការណំ	៧៧	១
យថា ភ ចំ ១	យថា ភ ចំ ១ ១	៨០	១៨
១ នយ សម ១ ១	១ នយ សម ១ ១	៨៣	៤
១ ហ ១ ១	១ ហ ១ ១	៨៦	១១
ចិត្ត ១ ១ ១ យ ១ ១ ១	ចិត្ត ១ ១ ១ យ ១ ១ ១	១០៣	១
១ ១ ១ ១	១ ១ ១ ១	១២៧	២
១ ១ ១ ១	១ ១ ១ ១	១៣០	១០
១ ១ ១ ១ ១ ១	១ ១ ១ ១ ១ ១	១៣៨	១៦
១ ១ ១ ១ ១	១ ១ ១ ១ ១	១៤៣	១
១ ១ ១ ១ ១	១ ១ ១ ១ ១	១៥៦	"
១ ១ ១	១ ១ ១	"	២
១ ១ ១	១ ១ ១	១៨៩	១៥
១ ១ ១ ១	១ ១ ១ ១	២០០	២
១ ១ ១ ១	១ ១ ១ ១	២០១	៣

វិរុទ្ធាវិនូឬត្ថ

វិរុទ្ធបត្ថ	អវិរុទ្ធបត្ថ	អង្ក	ផ្លូវលេខាយ៉ំ
វិសតិមជ្ជ	វីសតិមជ្ជ	២១៤	១៨
មំសុ-	បំសុ-	២៤១	៧
អឌ្ឍកុដ្ឋកំ	អឌ្ឍកុដ្ឋកំ	២៨០	២
ពុទ្ធាតិ(៣)	ពុទ្ធាតិ(៣)	២៨១	១៥
ភុមារេ	ភុមារេ	៣០២	"
គាហេតព្ពន្ត	គាហេតព្ពន្ធ	៣២៩	១៨
ទិសីត	ទិសជ្ជ	៣៣៥	១
ឋសេនទ្ធិ	ឋសេនទ្ធ	៣៣៧	"
ឋុលវ្ជ	ឋុលវ្ជ	៣៥៦	១
ទ្ធជ្ជ	ន្ធជ្ជ	៣៥៨	៣
ទ្ធជ្ជ	ន្ធជ្ជ	"	១៧
ភត្ត	ភត្ត	៣៦១	៥
ភោ	ភោ	៣៦៩	"

សន្ទ្ធីកត្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
ឬគ្ត	ឬគ្ត	៣	២
ម្ចាប់	ម្ចាប់	៨	១១
មន្ទ្ធកច្ច	មន្ទ្ធ្ធ	១៤	១២
មល្ហ្ចត	មល្ហ្ចត	១៤	១៣
សម្ប	សម្ប	១៦	៣
ន្ទ	ន	២០	១៤
ន្ទ	ន	២៦	៥
ចានន	ចានន	៣០	៤
ក	ក	៣៥	១១
ចន្ទ	ចន្ទ(១)	៤២	១៦
ប្	ប	៥០	១២
ដ	ដ	៥៧	៥
"	"	"	៨
ម	ម(១)	៥៨	៥
ស	ស	៦១	១៦
២	២	៧៤	១៤
ត	២	៨០	១៦

សន្ទីកច្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
អដ្ឋកថា	២អដ្ឋកថា	៩៨	១៥
ចុះការចាប់	ការចាប់	៩៩	១២
យ៉ាងនេះ	យ៉ាងនេះហើយ	"	១៣
វិន័យកម្ម	វិនយកម្ម	១០៧	៨
ភិក្ខុ	ភិក្ខុ	១១៣	៦
សេចក្ដ	សេចក្ដី	១១៧	៥
រំងរ	រើងរ	១១៨	១១
ចល្ចវគ្ គ	ចុល្ចវគ្ គ	១៤៦	១
១	១	១៧៥	
ទ្ធ	ទ្ធ		
ទ្ធ	ទ្ធ	១៨៤	១១
ឈ	ឈ	"	១៥
ក្ម	ក្ម	១៨៧	១០
១	១	១៩១	១៥
១	១	១៩៥	១
១	១	១៩៦	"
១	១	១៩៨	១៣
១	១	១៩៨	១៧

សន្ទីកក្រាប់ពាក្យខុស - ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
មហាមាត្ស	មហាមាត្រ	២០៤	១០
ៗជ្ជាន	ៗជ្ជាន	២១០	១២
គប្ស	គប្ប	"	១៤
អនញ្ជាត	អនុញ្ជាត	២១២	៤
ការណ	ការណ	"	១២
ទ្យកាត់ក្រចក	ទ្ធូកំបិតកាត់ក្រចក	២១៤	៥
ទ្យាំ១	ទ្យាំ១	២៤២	៥
ទ័ដំណ	ទ័ដំណ	២៥២	៥
ព្រះទ្ធ	ព្រះអង្គ	២៦៥	១៣
១ហារ	១ហារ	២៦៦	១០
ត្ជក	ពួក	២៨៤	២
ក្ស្ជ	ក្ស្ជ	"	១០
ទ្ធ្ជ	ទ្ធ	២៨៥	១៦
គន្ធ្ជ	១ទ្ធ	២៨៦	១៧

សន្ទីតាច្រាប់ពាក្យខុស - ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
មគធ	មាគធ	២៩០	៤
គហបតី	គហបតិ	,,	៨
មគធ	មាគធ	២៩១	៤
,,	,,	,,	៧
ស័ល្យកគាថា	ស៊ីកគាថា	២៩៣	១
ជនទ	ជនទេ	,,	៧
អនាថបិណ្ឌិត	អនាថបិណ្ឌិក	២៩៦	១៣
ជីវិត	ជីវិត	២៩៧	១០
សាវត្ថ	សាវត្ថី	៣០១	៥
ឋប	ឋប់	៣៣១	១១
ឥសៅ	ឥស្ស	៣៤៥	១០
,ដាយ	ដោយ	៣៤៨	៣
ឋេជ្ជ	ឋ្ឌជ្ជ	៣៥១	៥
ឥ្ឌ្ឍ	ឥ្ឌ	,,	,,
(៤១៤)	(៤១៥)	៣៥៤	១៣

សៀវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ
អ្នកខាងក្រោមនេះ :

Printing costs were met through the gift of

Wat. Sotoshu Chozenji Temple The Rev. Taiho Takeda
6-1-9 Kashiwa, Kashiwa-shi, Chiba-ken 277 Japan

この本は次の方によって復刻されました。

曹洞宗 長全寺　武田泰法
〒277　千葉県柏市柏6-1-9
☎0471-67-2420

ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក "
ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ
ការបោះពុម្ពជាថ្មីម្តងទៀត របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកម្តងទៀត
បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤
សហប្រតិបត្តិការរៀបរៀង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសជប៉ុន

TRIPITAKA VOL. 10 (of 110 volumes total)
"VINAYA PITAKA"
Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh
Reproduced with the kind cooperation of the
TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE
First edition December 8, 1994
Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ（南伝大蔵経）全110巻・第10巻ヴィナヤピタカ（律部）

発　　行：プノンペン仏教研究所
復刻救援：カンボジア版トリピタカ(南伝大蔵経)復刻救援委員会
発　　行：1994年12月8日

印刷・製本／弘前相互印刷株式会社
製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

INSTITUT BOUDDHIQUE